

Giới thiệu Cô Nàng Sư Tử

Truyện Cô Nàng Sư Tử, khi còn là một đứa trẻ, cô đã được chấp nhận vào một bộ lạc da đỏ ở Bắc Mỹ sau khi bà mẹ người Anh bị sát hại trong khi cố gắng trốn thoát khỏi người cha độc ác của nàng.

Mẹ nàng mong muốn nàng được nuôi dạy như một chiến binh dũng cảm và mạnh mẽ để có thể tự bảo vệ mình khỏi tai họa. Với mái tóc vàng óng ả và đôi mắt màu xanh sáng ngời, cô rất khác biệt so với những thành viên khác của bộ lạc và nàng được tôn sùng như nàng sư tử cái của họ.

Đúng như định mệnh của mình, nàng được nuôi lớn với tính cách dữ dội và chết chóc như một con sư tử săn mồi, dốc hết sức lực chuẩn bị cho ngày trở lại nước Anh và báo thù cho cái chết của mẹ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Núi Đen[1], nước Mỹ, năm 1797

[1] Núi Đen là một vùng đất thiêng liêng của bộ lạc Dakota nằm ở Nam Dakota.

Thời gian tìm kiếm điểm báo đã tới.

Vị pháp sư đã chờ đợi Linh Hồn Vĩ Đại gửi đến cho ông một dấu hiệu. Một tháng trôi qua, lại một tháng nữa, các linh hồn vẫn phớt lờ ông. Nhưng pháp sư là một người kiên nhẫn. Hằng ngày, ông vẫn tiếp tục cầu nguyện, không một lời phản nản và chờ đợi lời thỉnh cầu hèn mọn của mình vang đến các linh hồn.

Khi màn sương mù dày đặc che phủ mặt trăng trong bốn đêm liên tiếp, pháp sư biết thời điểm đã tới. Linh Hồn Vĩ Đại đã nghe thấy lời cầu nguyện của ông.

Lập tức ông bắt tay vào chuẩn bị mọi thứ. Sau khi thu nhặt bột thánh, lục lạc thiêng[2] và trống, ông chậm rãi thực hiện chuyến hành trình gian khổ lên đỉnh núi. Chuyến đi càng trở nên khó khăn gấp bội bởi tuổi tác cùng sương mù dày đặc, chắc chắn là do những linh hồn quý dữ được cử đến tạo ra, nhằm thử thách quyết tâm của ông.

[2] Lục lạc thiêng là một đồ vật không thể thiếu của pháp sư bộ lạc Dakota.

Ngay khi đặt chân lên đỉnh núi, người pháp sư già lập tức nhóm một đồng lửa nhỏ ở trung tâm của phần gò đá nhô ra bên trên thung lũng tràn ngập hoa Lewisia[3]. Ông ngồi xuống cạnh đồng lửa, quay mặt về phía mặt trời. Sau đó với tay lấy túi bột thánh.

[3] Lewisia là một chi thực vật thuộc họ Portulacaceae, có tên thông thường là Bitterroot, được phân bố nhiều ở nửa phía tây của Hoa Kỳ và Canada.

Đầu tiên ông rắc bột ngài đắng vào đồng lửa. Vị pháp sư biết mọi linh hồn quý dữ đều căm ghét mùi của ngài đắng. Mùi hương đó sẽ khiến chúng dừng những trò phá phách tai hại của mình lại và chạy khỏi ngọn núi.

Sương mù bị xua tan khỏi đỉnh núi vào sáng hôm sau, một dấu hiệu linh thiêng chứng tỏ những kẻ phá hoại đã bị đuổi đi. Ông cất chút bột ngài đắng còn thừa lại, rồi bắt đầu bỏ hương trầm vào ngọn lửa. Mùi hương có vị ngọt mát của cỏ non dùng để nuôi dưỡng những chú trâu thần trên thảo nguyên. Hương trầm thanh lọc không khí và được dùng để lôi cuốn sự chú ý của những linh hồn nhân từ.

Vị pháp sư ngồi bên đồng lửa ba ngày ba đêm liền, nhin dõi cầu nguyện và đến buổi sáng thứ tư, ông vói lấy lục lạc thiêng và trống. Sau đó bắt đầu cất tiếng tụng kinh mà ông tin rằng sẽ mang Linh Hồn Vĩ Đại đến gần hơn.

Ông tiếp tục cầu kinh suốt đêm thứ tư và sự hy sinh đó đã được đền đáp. Linh Hồn Vĩ Đại đã báo mộng cho ông.

Khi người đàn ông mộ đạo ngủ thiếp đi, điềm báo đột ngột hiện ra trong tâm trí. Mặt trời bỗng tỏa sáng trên bầu trời đêm đen tối. Ông nhìn thấy một đóm đen cứ lớn dần và ngày càng rõ nét, cho tới khi nó biến thành một đàn trâu khổng lồ một cách kỳ diệu. Những con thú cao quý đó đang lao ào ào như sấm trên những đám mây hương thẳng về phía ông. Một con chim đại bàng màu xám với chóp cánh màu trắng đang bay lượn phía trước dẫn dắt chúng.

Đàn trâu càng lúc càng đến gần, khuôn mặt một vài con trong số chúng bỗng biến thành khuôn mặt của những bậc tổ tiên pháp sư đã đi tới vùng đất Sau cái chết. Ông nhìn thấy cha mẹ và cả những người anh em của mình. Rồi đột nhiên đàn trâu t để lộ một khoảng trống ở vị trí trung tâm và một con sư tử núi kiêu hãnh đang đứng đó. Bộ lông nó rực sáng như ánh chớp, không nghi ngờ gì, hắc thần Sét và Linh Hồn Vĩ Đại đã ban cho đôi mắt sư tử màu xanh thẳm thẳm tuyệt vời nhất của bầu trời.

Một lần nữa đàn trâu khép lại vòng vây quanh con sư tử trước khi giấc mơ đột ngột chấm dứt.

Vị pháp sư quay trở lại làng vào sáng hôm sau và ăn bữa sáng do em gái chuẩn bị. Ngay sau khi ăn xong, ông liền đi đến chỗ Đại Bàng Xám - tù trưởng của người Dakota đồng thời là một chiến binh vĩ đại. Ông chỉ nói rằng vị tù trưởng phải tiếp tục dẫn dắt bộ tộc của mình. Vị pháp sư giữ kín phần còn lại của điềm báo, phần mà ông chưa khám phá ra ý nghĩa thực sự của nó. Sau đó quay trở lại lều của mình và dùng thuốc nhuộm ghi lại điềm báo trên một tấm da nai mềm. Ông vẽ một đàn trâu đang bao quanh một con sư tử núi ở giữa, cố gắng tô màu vàng nhạt cho bộ lông của nó giống với trí nhớ nhất và mắt của nó mang màu xanh thẫm của bầu trời mùa hè. Khi bức họa hoàn tất, ông chờ cho thuốc nhuộm khô hẳn, cẩn thận cuộn tấm da lại rồi cất đi.

Giấc mơ tiếp tục ám ảnh vị pháp sư. Ông hy vọng sẽ nhận được thêm vài thông điệp nữa để an ủi tù trưởng của mình. Đại Bàng Xám đang rất đau khổ. Pháp sư biết bạn mình muốn trao lại chức tù trưởng cho một chiến binh trẻ và phù hợp hơn. Kể từ khi con gái và cháu trai bị cướp đi, trái tim vị tù trưởng đã không còn thuộc về bộ tộc của mình nữa. Trong lòng ông tràn ngập sự đau khổ và tức giận.

Pháp sư chỉ có thể mang đến cho Đại Bàng Xám sự an ủi ít ỏi. Và cho dù cố gắng thế nào, ông cũng không thể làm dịu đi nỗi thống khổ của bạn mình.

Nhưng rồi nỗi đau thương bỗng hóa thành phép màu.

Con gái của Đại Bàng Xám - Merry và con trai cô quay trở về từ cõi chết. Người phụ nữ Dakota này biết, gia đình tin rằng cả cô và Đại Bàng Trắng đều đã bị giết. Merry Xám, tên thủ lĩnh đáng kính tởm của những kẻ bị bộ tộc ruồng bỏ, đã cố tình mở cuộc tấn công ở ven sông. Hắn cũng cố tình bỏ lại quần áo của Merry ở bờ sông, với ý đồ khiến chồng cô tin rằng vợ và con trai cùng những người khác đã bị dòng nước xiết cuốn trôi.

Cả bộ tộc vẫn chìm đắm trong bầu không khí đau thương. Dường như đó là quãng thời gian dài vô tận đối với Merry cho dù mới chỉ mười một tháng kể từ khi trận chiến diễn ra. Cô cẩn thận đếm từng tháng trôi qua bằng cách vạch lên cây gậy làm từ sậy của mình. Hiện giờ nó đã có mười một vạch, tức là chỉ còn hơn hai tháng nữa sẽ tròn một năm tính theo lịch của người Dakota.

Đây sẽ là một cuộc sum họp hết sức khó khăn. Bộ tộc sẽ chào đón Đại Bàng Trắng quay về với gia đình. Merry không lo lắng cho cậu con trai. Dù sao cậu cũng là cháu trai đầu lòng của tù trưởng Đại Bàng Xám. Phải, họ sẽ rất hoan hỉ với sự trở về của cậu.

Điều mà cô đang lo sợ chính là về Christina.

Theo bản năng, Merry ôm chặt lấy cô con gái mới của mình.

“Sớm thôi, Christina”, Merry dịu dàng thì thầm với cô bé. “Chúng ta sẽ sớm về nhà.”

Christina dường như - không chút chú ý đến lời hứa hẹn của mẹ. Cô bé hai tuổi này có vẻ rất bồn chồn, ngo ngậy đòi thoát khỏi lòng mẹ và nhảy khỏi lưng con ngựa đốm, nhất quyết đi bộ cùng anh trai. Lúc này cậu con trai sáu tuổi của Merry đang dắt con ngựa cái xuôi xuống dốc và tiến vào thung lũng.

“Kiên nhẫn một chút, Christina”, Merry thì thầm, một lần nữa siết nhẹ vòng tay để nhấn mạnh mệnh lệnh của mình.

“Đại Bàng.” Cô bé la hét gọi tên anh trai.

Đại Bàng Trắng quay lại khi nghe cô em gái kêu khóc. Cậu mỉm cười với cô bé, rồi chậm rãi lắc đầu. “Nghe lời mẹ đi”, cậu khuyên nhủ.

Christina không thèm nghe theo lời khuyên của anh trai. Cô bé lập tức vùng vẫy cố thoát ra khỏi lòng mẹ lần nữa. Đứa trẻ này vẫn còn quá nhỏ để hiểu thấu lời cảnh cáo. Mặc dù có một khoảng cách đáng kể từ lưng ngựa tới mặt đất cứng, nhưng Christina không hề tỏ ra e sợ chút nào.

“Đại Bàng của con”, Christina

“Anh trai con phải dẫn chúng ta xuống làng, Christina”, Merry nói, giữ giọng thật dịu dàng, hy vọng xoa dịu được đứa trẻ đang cáu kỉnh này.

Christina đột nhiên quay lại và ngược nhìn mẹ. Đôi mắt xanh màu da trời của cô bé tràn ngập sự tinh quái.

Merry không thể nén được nụ cười khi nhận ra vẻ bất mãn trên khuôn mặt con gái.

“Đại Bàng của con”, cô bé gào lên. Merry chậm rãi gật đầu.

“Đại Bàng của con”, Christina lại hét lên lần nữa, cau mày nhìn mẹ.

“Đại Bàng của con”, Merry thờ dãi thừa nhận. Ôi, cô ước gì Christina có thể bắt chước giọng nói nhẹ nhàng của mình. Tuy nhiên ước muốn đó dường như là không thể. Mặc dù còn rất nhỏ, nhưng cô bé đã được phú cho một chất giọng khùng khiep tới nỗi có thể khiến lá trên cây lay động.

“Mẹ của con”, Christina lại gầm lên, chọc mạnh những ngón tay mũm mĩm vào ngực Merry.

“Ừ, mẹ của con”, Merry đáp lại, âu yếm hôn cô bé rồi gạt nhẹ lọn tóc xoăn màu vàng nhạt đang lòa xòa trên khuôn mặt đứa trẻ. “Mẹ của con”, Merry lặp lại, ôm cô bé thật chặt.

Được an ủi bởi sự vuốt ve, Christina ngồi yên trong lòng mẹ, với tay túm lấy một bím tóc của Merry. Khi túm được đầu bím tóc, cô bé liền ngậm ngón tay cái trong miệng rồi nhắm mắt lại, tay kia cầm lấy bím tóc của Merry cọ cọ lên sống mũi lẫn tấm tàn nhang của mình. Vài phút sau, cô bé có vẻ như

đã ngủ thiếp đi.

Merry kéo tấm da trâu lên che cho cô bé, để làn da mỏng manh của đứa trẻ khỏi bị thiêu đốt bởi ánh mặt trời gay gắt buổi trưa hè. Christina rõ ràng đã kiệt sức sau một chuyến hành trình dài. Và cô bé đã phải chịu rất nhiều đau khổ trong ba tháng qua. Đối với Merry, việc cô bé có thể chợp mắt được là một điều kỳ diệu.

Christina luôn là cái bóng bám theo Đại Bàng Trắng. Cô bé bắt chước mỗi hành động của cậu, dù vậy Merry luôn giữ cô ở trong tầm mắt mình. Mẹ cô bé đã rời bỏ nó, Merry biết Christina luôn lo lắng cô và Đại Bàng Trắng cùng sẽ biến mất. Đứa trẻ hình thành một tính sở hữu cực kỳ kinh khủng, một tính cách mà Merry hy vọng sẽ bớt dần theo thời gian.

“Họ quan sát chúng ta từ trên cây”, Đại Bàng Trắng nói rồi dừng lại, chờ phản ứng của mẹ.

Merry gật đầu. “Đi tiếp đi, con trai. Và nhớ là chỉ dừng lại khi con tới được chiếc lều cao nhất.”

Đại Bàng Trắng mỉm cười. “Con vẫn nhớ lều của ông ở đâu mà”, cậu nói thêm vào. “Chúng ta chỉ mới đi xa có mười một tháng”, rồi chỉ vào chiếc gậy bằng sậy.

“Mẹ rất vui vì con vẫn nhớ”, Merry nói. “Con còn nhớ con yêu cha và ông nhiều thế nào chứ?”

Cậu bé gật đầu. Vẻ mặt trở nên nghiêm trang. “Nó sẽ rất khó khăn đối với cha, đúng không mẹ?”

“Cha con là một người đàn ông chính trực”, Merry nhận xét. “Đúng, sẽ rất khó khăn với cha con, nhưng theo thời gian, cha con sẽ hiểu ra thôi.”

Đại Bàng Trắng thẳng lưng lên, xoay người lại và tiếp tục đi xuống đồi.

Cậu bước đi như một chiến binh. Dáng đi kiêu hãnh giống hệt cha cậu. Trái tim của Merry như nhói bởi niềm tự hào đối với con trai. Đại Bàng Trắng sẽ trở thành tù trưởng của bộ tộc sau khi hoàn thành cuộc huấn luyện. Vận mệnh của cậu chính là dẫn dắt những chiến binh, cũng giống như giờ đây vận mệnh của cô chính là nuôi dưỡng đứa bé gái da trắng đang hồn nhiên ngủ say trong vòng tay mình.

Merry cố gắng gạt mọi thứ ra khỏi suy nghĩ ngoại trừ cuộc đối đầu sắp tới. Cô giữ ánh mắt nhìn thẳng vào đôi vai của con trai lúc cậu dắt con ngựa cái tiến vào trung tâm ngôi làng. Merry âm thầm đọc bài kinh cầu nguyện mà pháp sư đã dạy để xua đi nỗi sợ hãi.

Hàng trăm người Dakota đang nhìn chăm chú vào Merry và Đại Bàng Trắng. Không ai nói lời nào. Đại Bàng Trắng vẫn tiếp tục tiến thẳng về phía trước và dừng lại trước lều của tù trưởng.

Những phụ nữ lớn tuổi nhích tới gần cho đến khi họ tạo thành một vòng vây quanh con ngựa của Merry. Khuôn mặt phản ánh rõ ràng sự kinh ngạc của chính họ. Vài người còn với tay chạm vào chân Merry như thể cảm nhận làn da cô dưới bàn tay họ là minh chứng xác nhận cho điều họ đang thấy là sự thật. Họ vuốt ve rồi thở hắt ra. Merry mỉm cười với cách bày tỏ tình cảm của họ. Cô ngược lên và nhìn thấy Hoa Hướng Dương - em gái chồng cô. Rõ ràng người bạn thân của cô đang khóc.

Tiếng ầm ầm như sấm nổ chột vang lên phá tan sự im lặng. Mặt đất bị rung động bởi cả đàn ngựa đang phi nước đại vào thung lũng. Hiển nhiên những chiến binh đã nhận được tin báo về sự trở lại của Merry. Sói Đen - chồng Merry, đang dẫn đầu bọn họ. Cửa lều tù trưởng được mở ra ngay khi những chiến binh da đỏ xuống ngựa. Merry dõi theo cha mình. Đại Bàng Xám đang đứng ngay ở cửa và trần trối nhìn cô một lúc lâu. Khuôn mặt ông bất động thể hiện rõ sự choáng váng, nhưng đôi mắt, quá ám áp và nhân từ, đã sớm bị mờ đi vì xúc động.

Lúc này mọi người đều quay đầu nhìn theo vị thủ lĩnh. Họ đang chờ tín hiệu từ ông. Trách nhiệm của Đại Bàng Xám là trở thành người đầu tiên chào đón Merry và con trai cô quay về với gia đình mình.

Đại Bàng Xám quay sang nhìn chồng Merry ngay khi anh bước đến đứng bên cạnh mình. Merry lập tức cúi thấp đầu trong tư thế phục tùng. Đôi tay bắt đầu run rẩy và cô nghĩ tim mình đập thình thịch mạnh tới nỗi đủ để đánh thức Christina. Merry biết cô sẽ đánh mất sự bình tĩnh nếu nhìn vào chồng mình lúc này. Chắc chắn cô sẽ òa lên khóc. Tất nhiên, đó là điều không đúng đắn, sự bộc phát cảm xúc này sẽ khiến người chồng đáng tự hào của cô bị bề mặt.

Đó cũng là hành động không có tự trọng. Merry yêu Sói Đen, nhưng mọi chuyện đã thay đổi sâu sắc kể từ lần cuối cùng cô nhìn thấy anh. Chồng cô sẽ phải có một quyết định quan trọng trước khi chào đón cô trở lại vòng tay mình.

Vị tù trưởng đột nhiên giờ hai bàn tay hướng lên Linh Hồn Vị Đại ở trên cao. Lòng bàn tay ngựa ra đón lấy ánh mặt trời.

Dấu hiệu chấp nhận đã được đưa ra. Tiếng hoan hô vang dội khắp thung lũng. Sự hỗn loạn bùng nổ khi con trai của Merry đầu tiên bị ông ngoại rồi sau đó đến cha ôm chầm lấy.

Christina cựa quậy trong vòng tay Merry. Mặc dù lớp da trâu đã che giấu cô bé, nhưng vẫn có vài tiếng thở hổn hển kinh ngạc khi mấy người phụ nữ nhận thấy tấm da lay động.

Sói Đen tuy đang ôm con trai, nhưng cặp mắt vẫn chiếu thẳng về phía vợ mình. Merry rụt rè lấy can đảm ngược nhìn chồng, bắt gặp nụ cười hài lòng của anh và cố mỉm cười đáp lại.

Đại Bàng Xám gật đầu vài cái, bày tỏ sự vui sướng và chấp thuận của mình, sau đó chậm rãi bước tới cạnh cô.

Vị pháp sư đứng bên ngoài căn lều rửa tội, chăm chú quan sát cuộc đoàn tụ. Bây giờ ông đã hiểu tại sao mình không nhìn thấy khuôn mặt của Merry và Đại Bàng Trắng trong điềm báo. Nhưng ý nghĩa phần cuối cùng của giấc mơ vẫn tiếp tục lảng tránh ông.

“Con là một người kiên nhẫn”, ông thì thầm với những linh hồn. “Con sẽ nhận được món quà đúng lúc.”

Trong khi pháp sư vẫn đang theo dõi, đám đông giãn ra tạo một lối đi cho vị tù trưởng. Lúc này những chiến binh da đỏ đang vây quanh Sói Đen và con trai anh, không để ý tới Merry. Đám phụ nữ lại xô đẩy dồn về phía trước, cố nghe ngóng những lời thủ lĩnh nói với con gái.

Một vài chiến binh quá nhiệt tình, bắt đầu hét lên vui sướng. Tiếng la hét huyền ảo đã khiến Christina giật mình.

Cô bé tỏ ra rất không thích khi bị giam cầm trong bóng tối và liền hất tấm da trâu đang che kín mặt mình ra đúng lúc Đại Bàng Xám đi tới cạnh Merry.

Merry không thể biết ai mới là người kinh ngạc hơn. Christina dường như hoàn toàn bị thôi miên bởi người đàn ông to lớn đang nhìn chăm chăm vào mình. Cô bé cũng có chút bất an, liền ngậm lấy ngón tay cái của mình và rúc vào trong lòng mẹ.

Đại Bàng Xám thậm chí còn không thể che giấu sự ngạc nhiên của mình. Ông nhìn chăm chú vào đứa trẻ một lúc lâu, rồi ngược lên con gái.

“Có nhiều chuyện con sẽ phải kể cho chúng ta nghe, con gái”, ông thông báo.

Merry mỉm cười. “Có nhiều chuyện con sẽ giải thích, thưa cha.”

Christina bắt gặp nụ cười của mẹ. Lập tức cô bé rút ngón tay ra khỏi miệng và nhìn xung quanh với vẻ hiếu kỳ. Khi phát hiện ra anh trai đang đứng giữa đám người xa lạ, cô bé vươn cả hai tay về phía cậu hét to: “Đại Bàng”. Đại Bàng Xám lùi lại một bước, sau đó quay người nhìn cháu trai.

Christina rất mong anh trai sẽ chạy đến và bế mình. Khi thấy cậu không lập tức làm theo yêu cầu của mình, cô bé cố gắng vùng vẫy thoát ra khỏi lòng mẹ.

“Đại Bàng của con, mẹ”, cô bé gào thét.

Lúc này Merry phớt lờ cô con gái, nhìn chăm chăm vào chồng mình. Về mặt anh đánh lại và bình thản. Anh đứng thẳng, tay khoanh trước ngực. Cô biết anh đã nghe thấy Christina gọi cô là mẹ. Cô bé nói ngôn ngữ Siouan[4] rành rọt như bất kỳ đứa trẻ Dakota nào, và tiếng la hét đòi hỏi của cô đủ lớn để toàn bộ cả làng đều nghe thấy.

[4] Ngôn ngữ Siouan là ngữ hệ của thổ dân Bắc Mỹ (bao gồm các ngôn ngữ Dakota, Omaha và Choctaw).

Hoa Hường Dương vội chạy tới giúp bạn mình xuống ngựa. Merry trao Christina cho cô, định cảnh báo bạn mình phải ôm con bé thật chặt, nhưng đã quá muộn. Christina nhanh chóng tuột xuống và ngồi phịch xuống đất. Trước khi Hoa Hường Dương hay Merry chạm tới cô bé, cô gái nhỏ đã bám vào hai chân Đại Bàng Xám, tự đứng lên và chạy về phía anh trai. Tiếng cười của cô bé vang vọng theo sau.

Không ai biết phải làm gì với đứa bé da trắng xinh đẹp ấy. Một số phụ nữ lớn tuổi không thể nén nổi sự tò mò của mình đã vươn tay ra chạm vào những lọn tóc xoắn vàng sáng của Christina. Cô bé để yên cho họ vuốt tóc mình, đến đứng cạnh anh trai, chỉ vừa vịn cao tới đầu gối cậu, đang cố bắt chước dáng đứng của cậu và túm chặt lấy tay cậu bé.

Trong khi không lấy làm phiền lòng khi người khác chạm vào người, thì Christina lại thể hiện rất rõ ràng rằng không muốn bất kỳ ai đến gần anh trai mình. Lúc tù trưởng cố gắng ôm lấy cháu trai lần nữa, Christina đã cố đẩy tay ông ra.

“Đại Bàng của con”, cô bé hét vào mặt ông.

Merry choáng váng bởi thái độ của con gái nên vội tóm lấy Christina, cố nỡ nụ cười yếu ớt với cha mình, sau đó thì thầm với con trai, “Hãy đến với cha con”. Chồng Merry đột ngột xoay người rồi đi thẳng vào trong lều của Đại Bàng Xám.

Ngay khoảnh khắc bị chia cắt với anh trai, Christina bắt đầu gào khóc. Merry bế đứa bé lên, cố dỗ dành cô bé nhưng không thành công. Christina giấu mặt vào trước ngực mẹ khóc nức nở.

Bạn bè Merry vây quanh cô. Không ai dám hỏi gì về đứa trẻ cho đến khi cô kể lại đầy đủ với chồng mình và tù trưởng, nhưng họ tươi cười với đứa trẻ, vỗ nhẹ lên làn da mềm mại của cô bé. Thậm chí vài người còn khe khẽ hát ru cô gái nhỏ.

Chợt Merry bắt gặp ánh mắt của vị pháp sư. Lập tức cô vội vã đi đến trước mặt ông và vụng về cúi chào.

“Chào mừng về nhà, con của ta”, pháp sư chào đón.

Merry chỉ có thể nghe loáng thoáng giọng của người đàn ông già xen lẫn trong những tiếng kêu gào của cô con gái.

“Con rất nhớ người, Wakan”, cô nói.

Tiếng la khóc của Christina bắt đầu trở nên đĩnh tai, Merry phải lắc nhẹ cô bé. “Im nào, con”, cô nói.

Rồi quay sang pháp sư và nói, “Con gái con gằm lên giống như một nàng sư tử vậy. Có lẽ, thời gian, con bé sẽ học được...”.

Về hoài nghi trên khuôn mặt pháp sư khiến Merry ngừng lời thanh minh.

“Người bị ốm hả, Wakan?”, cô lo lắng hỏi.

Pháp sư lắc đầu. Merry chú ý thấy hai bàn tay ông đang run rẩy lúc ông với tay chạm vào Christina.

“Tóc con bé có màu của ánh chớp”, ông lầm bầm.

Christina đột ngột quay đầu lại nhìn chăm chăm vào vị pháp sư và dường như quên ngay nỗi đau khổ của mình rồi mỉm cười thích thú với vẻ bề ngoài lạ lùng của ông, những cọng lông chim dành riêng cho thầy cúng cài trên tóc trông như thể mọc ra từ đỉnh đầu.

Merry nghe tiếng thở gấp gấp của vị pháp sư. Thực sự trông ông như bị ốm.

“Con gái mới của con có tên là Christina, thừa pháp sư”, cô nói. “Nếu chúng con được phép ở lại, con bé sẽ cần một cái tên Dakota và sự ban phúc của người.”

“Cô bé là sư tử cái”, pháp sư tuyên bố. Khuôn mặt ông giãn ra thành một nụ cười hoan hỉ. “Con bé sẽ ở lại, Merry. Đừng lo lắng về con của con. Đàn trâu sẽ bảo vệ nó. Những linh hồn sẽ chỉ dẫn cho cha con và cả chồng con nữa. Hãy kiên nhẫn, con của ta. Hãy kiên nhẫn.”

Merry ước gì mình có thể hỏi pháp sư nhiều hơn, nhưng không thể làm trái yêu cầu chờ đợi của ông. Thái độ của ông đối với Christina khiến cô khó hiểu. Tuy vậy, cô không có nhiều thời gian để suy nghĩ về điều đó, Hoa Hường Dương đã nắm lấy tay và kéo bạn đi về hướng nhà mình.

“Trông cậu có vẻ kiệt sức, Merry, và hẳn là rất đói. Đi tới lều của mình, chúng ta sẽ chia sẻ bữa trưa với nhau.”

Merry gật đầu và theo bạn băng ngang qua khoảng đất trống. Ngay khi họ yên ổn ngồi xuống những tấm thảm mềm trong nhà Hoa Hường Dương, Merry liền cho con gái ăn sau đó để mặc cô bé khám phá căn lều.

“Mình đã đi xa rất lâu”, Merry thì thầm. “Tuy thế, khi trở về, chồng mình lại không chào đón mình.”

“Sói Đen vẫn yêu cậu”, Hoa Hường Dương trả lời. “Anh trai mình đã khóc thương cậu rất nhiều, Merry.”

Khi Merry không nói gì, Hoa Hường Dương tiếp tục, “Cứ như thể cậu đã trở lại với bọn mình từ cõi chết. Sau cuộc tấn công, khi không ai tìm được cậu hay Đại Bàng Trắng, vài người tin rằng cậu đã bị dòng sông cuốn trôi. Sói Đen không tin. Không, anh ấy dẫn đầu cuộc tấn công vào những kẻ bị ruồng bỏ và nghĩ rằng sẽ tìm thấy cậu trong ngôi làng mùa hè của bọn chúng. Khi quay về mà không có cậu, anh ấy đã cực kỳ đau khổ. Và bây giờ cậu đột ngột quay trở về với bọn mình, Merry, lại còn mang theo đứa con của người đàn ông khác”.

Hoa Hường Dương quay lại nhìn Christina. “Cậu biết chồng cậu căm ghét người da trắng như thế nào mà, Merry. Mình nghĩ đó là lý do tại sao anh ấy không đến bên cậu. Tại sao cậu lại mang theo đứa bé này? Chuyện gì đã xảy ra với mẹ con bé?”

“Mẹ con bé đã chết”, Merry đáp. “Đó là một câu chuyện dài, bạn của tôi, và cậu biết là trước tiên mình phải giải thích với chồng và cha mình. Mình sẽ kể với cậu tất cả”, và nói thêm với vẻ kiên quyết. “Nếu bộ tộc dứt khoát phản đối việc chấp nhận Christina, vậy thì mình sẽ rời khỏi đây. Bây giờ con bé là con gái của mình.”

“Nhưng con bé là người da trắng”, Hoa Hường Dương phản đối, rõ ràng kinh hãi với lời tuyên bố gay gắt của Merry.

“Mình đã để ý tới màu da của con bé”, Merry trả lời kèm theo một nụ cười.

Hoa Hường Dương nhận thấy sự hóm hỉnh trong lời nhận xét và tiếng cười của bạn. Lập tức Christina liền bắt chước tiếng cười của mẹ.

“Con bé thật xinh đẹp”, Hoa Hường Dương nhận xét.

“Con bé còn có một trái tim trong trắng giống hệt mẹ nó”, Merry nói.

Hoa Hường Dương xoay người dựng lại chiếc bình bằng đất sét mà Christina vừa làm đổ. Merry giúp bạn nhặt lại mớ lá thuốc bị cô bé rải lung tung trên mặt đất. “Con bé rất hiếu kỳ”, Merry thanh minh, xin lỗi hộ con gái.

Hoa Hường Dương lại bật cười. Căn lều nhìn giống như vừa bị một cơn gió mạnh quét qua. Cô bé lại bắt chước điệu cười lần nữa.

“Làm sao có thể không yêu quý một đứa trẻ vui vẻ như này chứ”, Hoa Hường Dương nhận xét. Nụ cười biến mất ngay khi cô thêm vào, “Nhưng còn chồng cậu, Merry. Cậu biết anh ấy sẽ không bao giờ chấp nhận con bé”.

Merry không tranh luận với bạn. Nhưng thâm cầu nguyện là Hoa Hường Dương đã sai. Việc cần thiết bây giờ chính là khiến Sói Đen chấp nhận Christina làm con gái anh. Lời hứa cô trao cho mẹ Christina sẽ không thể hoàn toàn biến thành sự thật nếu không có sự giúp đỡ của chồng cô.

Hoa Hường Dương không thể chống lại thôi thúc ôm lấy cô bé trong tay mình. Cô đưa tay về phía Christina, nhưng cô gái nhỏ lấu linh chuồn khỏi cô rồi sà vào lòng Merry.

“Mình muốn nghỉ ngơi vài phút, nếu cậu trông chừng Christina giúp mình. Mình cảnh báo trước”, Merry vội thêm vào khi thấy Hoa Hường Dương hăm dọa gắt đầu, “Con bé luôn có những trò nghịch ngợm hết sức tinh quái. Nó quá tò mò đến nỗi quên cả sợ”.

Hoa Hường Dương rời khỏi lều để xin phép chồng cho Merry và Christina ở lại với họ. Khi quay lại, cô nhận thấy Merry đã ngủ, còn Christina thì cuộn tròn, nằm sát vào bụng mẹ, một tay Merry quàng quanh người đứa trẻ. Cô bé cũng đang ngủ say sưa với một ngón tay cái ngậm trong miệng và một bím tóc của Merry trên mặt.

Merry và con gái ngủ được vài giờ. Mặt trời chỉ vừa mới lặn khi Merry mang Christina ra sông tắm. Hoa Hường Dương theo sau họ với quần áo sạch vắt trên tay.

Đứa trẻ rất thích nước. Thời tiết nóng nực ban ngày cùng với mồ hôi nhớp nháp khiến cô bé rất thích thú được vùng vẫy trong dòng nước mát lạnh. Cô bé thậm chí còn để yên cho Merry gội đầu mà không gây ra nhiều phiền toái.

Merry cùng con gái vừa ngồi lên khỏi mặt nước thì Sói Đen đột ngột xuất hiện. Anh đứng trên bờ sông, hai tay chống cạnh sườn - một tư thế đầy thách thức, tuy vậy Merry vẫn có thể nhận ra sự âu yếm trong mắt anh.

Việc anh thể hiện sự âu yếm lúc này làm cô thấy bối rối. Merry quay đi để mặc lại quần áo cho mình và Christina.

Sói Đen đứng chờ tới khi Merry xong xuôi, rồi mới ra hiệu cho em gái mang đứa bé đi. Hoa Hường Dương buộc phải gỡ cả hai tay Christina ra khỏi mẹ và mang cô bé đi. Cô gái nhỏ kêu gào thảm thiết, nhưng Merry không phản đối mệnh lệnh của chồng. Cô biết Hoa Hường Dương sẽ chăm sóc cho con mình. Ngay khi chỉ còn lại hai người, Merry xoay lại đối diện với chồng. Giọng cô run rẩy kể lại cho anh mọi chuyện đã xảy ra từ lúc bị bắt giữ.

“Lúc đầu em nghĩ Mây Xám - thủ lĩnh của bọn chúng, muốn bắt giữ bọn em để thương lượng với anh. Em biết cả hai rất căm thù nhau, nhưng em không cho rằng hẳn có ý định giết em và con trai chúng ta. Bọn em đã cưỡi ngựa cả ngày lẫn đêm khi ánh trăng đủ sáng - và cuối cùng cắm trại ở phía trên thung lũng nâu cạnh những con đường mòn trắng. Mây Xám là kẻ duy nhất chạm vào bọn em. Hẳn khoe khoang với những gã khác là sẽ giết con trai anh và vợ anh. Hẳn đổ lỗi cho anh, chồng em, vì sự ô nhục của hắn.”

Sói Đen gật đầu khi Merry dừng lại và vẫn chưa đưa ra một lời nhận xét nào. Merry hít vào một hơi thật sâu trước khi tiếp tục. “Hắn đánh con trai chúng ta cho tới khi nghĩ thằng bé đã chết. Rồi hắn quay sang em.”

Giọng của Merry vỡ ra. Cô quay về phía dòng sông. “Hắn đối xử với em theo cách một gã đàn ông đối xử với một người đàn bà không tình nguyện”, cô thì thào.

Rồi Merry bắt đầu nức nở, òa khóc vì nỗi nhục nhã bất ngờ kéo tới nhấn chìm mình. Những ký ức đang cào xé trái tim cô. Sói Đen đưa tay kéo cô vào lòng. Sự đụng chạm của anh tức thì giúp cô bình tĩnh lại. Merry tựa vào ngực anh và ước có thể quay lại, ôm chặt lấy chồng, nhưng cô biết cần phải hoàn thành nốt câu chuyện trước khi tìm kiếm sự an ủi từ anh.

“Một cuộc tranh cãi đã nổ ra khi bọn chúng nhìn thấy những chiếc xe ngựa ở bên dưới. Dù Mây Xám phản đối, nhưng cuối cùng hầu hết đều đồng ý nên bọn chúng quyết định tấn công những người da trắng và cướp ngựa của họ. Mây Xám ở lại. Hắn giận dữ vì bọn chúng dám chống lại quyết định của hắn.”

Merry thậm chí còn không đủ sức để kể tiếp. Cô thổn thức. Sói Đen chờ vài phút để vợ tiếp tục câu chuyện, sau đó dịu dàng buộc cô xoay người lại đối diện với mình. Đôi mắt cô nhắm chặt. Anh lau nước mắt trên má cô.

“Kể cho ta nghe phần còn lại”, anh yêu cầu bằng một giọng êm ái, dịu dàng.

Merry gật đầu, cổ lùi về sau một bước, nhưng Sói Đen siết chặt vòng tay.

“Con trai tỉnh lại và bắt đầu rên rỉ. Thằng bé bị thương rất nặng. Mây Xám xông tới con trai chúng ta. Hắn rút dao định giết Đại Bàng Trắng. Em đã la hét và cố thoát tót, xa hết mức sợi dây thừng đang trói hai tay và chân em cho phép. Em chửi rủa Mây Xám, cố gắng trêu tức để hắn trút cơn giận sang em. Ý định của em đã khiến hắn nổi điên. Hắn dùng nắm đấm để bắt em im lặng, mạnh tới nỗi em ngã bật về phía sau. Cú đấm của hắn khiến em ngất xỉu, và khi mở mắt ra, em nhìn thấy một phụ nữ da trắng đang quỳ xuống bên cạnh mình. Cô ấy đang ôm Đại Bàng Trắng, Christina, con của cô ấy, thì nằm ngủ bên cạnh trên mặt đất. Sói Đen, em đã nghĩ tâm trí đang lừa dối mình cho đến khi con trai chúng ta mở mắt ra nhìn em. Thằng bé vẫn còn sống. Người phụ nữ da trắng đã cứu thằng bé, chồng em. Con dao của cô ấy đang cắm trên lưng Mây Xám.”

Em không biết cô ấy từ đâu đến cho đến khi nhớ tới những chiếc xe ngựa đang đi bên dưới. Em cũng tin cô ấy ngay từ đầu, bởi cái cách mà cô ấy ôm lấy con trai chúng ta. Em đã cầu xin cô ấy mang Đại Bàng Trắng đi trước khi những kẻ theo Mây Xám quay trở lại từ cuộc cướp bóc của chúng. Nhưng người phụ nữ đó không chịu bỏ lại em, cho dù em có phản đối nhiều thế nào. Cô ấy giúp em lên ngựa, rồi trao con trai chúng ta cho em, sau đó dẫn bọn em vào rừng, bỏ theo con gái trong tay. Nhiều giờ sau, người phụ nữ đó vẫn không nói gì cho đến khi bọn em dừng lại để nghỉ ngơi.

Ngày hôm đó bọn em đã được những linh hồn ban ân huệ, vì những kẻ phản bội đã không đuổi theo. Jessica, người phụ nữ da trắng, nghĩ có lẽ những kẻ mà bọn chúng tấn công đã giết chết bọn chúng. Bọn em tìm được một túp lều gỗ nhỏ trên đồi cao và trú đông ở đó. Jessica đã chăm sóc bọn em. Cô ấy nói thứ tiếng Anh của người truyền giáo, tất nhiên tất cả những từ ngữ ấy đều rất lạ lẫm với em. Khi em biết được đôi chút, Jessica giải thích cô ấy đến từ một vùng đất rất xa xôi gọi là nước Anh.”

“Chuyện gì đã xảy ra với người phụ nữ đó?” Sói Đen cau mày hỏi.

“Khi mùa xuân đến, Đại Bàng Trắng đã hồi phục đủ để lên đường. Jessica định mang Christina quay trở lại thung lũng, còn em thì mang con trai trở về nhà với anh. Một ngày trước khi bọn em lên đường theo kế hoạch, Jessica ra ngoài để thu lượm đồ đạc mà cô ấy bỏ lại lúc trước. Nhưng cô ấy đã không trở lại. Khi em tìm thấy thì cô ấy đã chết”, Merry thì thào. “Một con gấu núi đã bất ngờ tấn công cô ấy. Một cái chết khủng khiếp. Thi thể cô ấy bị cắn nát, hoàn toàn không nhận ra được hình dạng. Lẽ ra cô ấy không bị chết như vậy, Sói Đen.”

“Và đó chính là lý do em mang theo đứa trẻ da trắng này phải không?” Sói Đen hỏi, nhưng đã gạt đầu trước khi đưa ra câu hỏi.

“Trong thâm tâm, Jessica và em đã trở thành chị em. Cô ấy kể cho em nghe mọi chuyện và em cũng chia sẻ với cô ấy quá khứ của mình. Chúng em đã hứa với nhau rằng nếu có bất cứ điều gì xảy ra với em, cô ấy sẽ tìm cách mang Đại Bàng Trắng trở về với anh. Em cũng đã hứa với cô ấy như thế.”

“Em hứa mang đứa trẻ này về cho những người da trắng sao?” Sói Đen hỏi.

“Trước tiên em phải nuôi dạy Christina đã”, Merry đáp lại.

Sói Đen có vẻ choáng váng trước lời tuyên bố của vợ mình. Merry ngừng một chút trước khi tiếp tục. “Jessica không muốn Christina quay về nhà, nơi được gọi là nước Anh cho tới khi con bé hoàn toàn trưởng thành. Chúng ta phải giúp Christina trở nên mạnh mẽ, chồng của em, để con bé có thể sống sót khi trở lại với người của mình.”

“Ta không thể hiểu lời hứa này”, Sói Đen lắc đầu thú nhận.

“Jessica đã cho em biết mọi thứ về gia đình cô ấy. Cô ấy đang trốn chạy khỏi người bạn đời của mình. Gã đàn ông quý dữ đó đang cố giết cô ấy.”

“Tất cả những gã đàn ông da trắng đều là quý dữ”, Sói Đen kết luận.

Merry gạt đầu. Cô không đồng ý với chồng, nhưng muốn làm anh bớt giận. “Mỗi ngày Jessica đều mở một quyển sổ mà cô ấy gọi là nhật ký ra và viết vào đó. Em đã hứa sẽ cất giữ quyển sổ đó và trao lại cho Christina khi con bé đã sẵn sàng trở về nhà.”

“Tại sao gã đàn ông đó lại muốn giết vợ mình?”

“Em không biết”, Merry thừa nhận. “Tuy nhiên Jessica luôn cho rằng cô ấy là một phụ nữ yếu đuối. Cô ấy thường nói về sai lầm đó và cầu xin em hãy nuôi dạy Christina trở thành một chiến binh mạnh mẽ. Em đã kể cho cô ấy nghe mọi thứ về anh, nhưng cô ấy rất ít kể với em về chồng mình. Jessica có một linh cảm, chồng của em. Cô ấy sớm biết mình sẽ không bao giờ có thể nhìn thấy con gái lớn khôn.”

“Nhưng nếu ta phản đối kế hoạch này thì sao?” Sói Đen hỏi.

“Vậy em sẽ phải rời đi”, Merry trả lời. “Em biết anh căm ghét người da trắng, nhưng một người phụ nữ da trắng đã cứu con trai anh. Con gái em sẽ chứng tỏ sự can đảm của nó dù chỉ trong suy nghĩ.”

“Con gái của cô ta”, Sói Đen sửa lại, giọng khắc nghiệt.

Merry lắc đầu. Sói Đen lách qua cô đi tới bên bờ sông và nhìn chăm chú vào màn đêm một lúc lâu, cuối cùng khi quay lại đối diện với Merry, vẻ mặt anh rất nghiêm túc. “Chúng ta sẽ tôn trọng lời hứa này”, anh tuyên bố.

Trước khi Merry có cơ hội bày tỏ lòng biết ơn, Sói Đen đã gi lên ngăn lại.

“Cho tới bây giờ Hoa Hướng Dương đã làm vợ được ba mùa hè rồi mà vẫn chưa sinh cho chồng nó một đứa con. Nó sẽ nuôi dưỡng đứa trẻ da trắng này. Nếu em gái ta không đồng ý, chúng ta sẽ tìm một người khác.”

“Không, chúng ta phải nuôi dạy con bé”, Merry kiên quyết. “Bây giờ nó là con gái của em. Và anh cũng phải góp một tay vào việc nuôi dạy con bé, Sói Đen. Em đã hứa sẽ giúp Christina trở nên mạnh mẽ như một chiến binh. Không có sự chỉ dạy của anh...”

“Ta muốn em trở về, Merry”, Sói Đen nói. “Nhưng ta sẽ không cho phép đứa trẻ này vào nhà chúng ta. Không, em đã yêu cầu ta quá nhiều.”

“Đúng là vậy”, Merry thì thào. Hai vai chùng xuống bởi cảm giác thất bại.

Sói Đen đã sống chung với Merry đủ lâu để nhận ra lúc này cô đang khẳng định quyết tâm của mình. “Có gì khác biệt giữa việc con bé được nuôi dạy bởi em hay người khác chứ?”

“Jessica đã chết với niềm tin là anh và em sẽ nuôi dạy con gái cô ấy. Đứa trẻ phải được dạy những kỹ năng cần thiết để tồn tại được trong thế giới của người da trắng. Em đã khoe khoang với Jessica về sức mạnh của anh, chồng của em, và em...”

“Nếu thế chúng ta sẽ không bao giờ cho con bé trở về”, Sói Đen cắt ngang.

Merry lắc đầu. “Em chưa bao giờ yêu cầu anh làm trái lời nói của mình. Sao bây giờ anh có thể yêu cầu em hủy bỏ lời hứa của em?”

Sói Đen tỏ ra rất giận dữ. Merry lại bắt đầu khóc. “Làm sao anh có thể vẫn muốn em làm vợ anh? Em đã bị cưỡng đoạt bởi kẻ thù của anh. Em sẽ tự sát nếu không có Đại Bàng Trắng. Và giờ đây em có trách nhiệm với một đứa trẻ khác. Em không thể để con bé cho bất kỳ ai nuôi nấng. Trong trái tim mình, anh biết là em đúng, phải không? Em nghĩ sẽ tốt hơn nếu em đưa Christina rời khỏi đây. Ngày mai bọn em sẽ đi.”

Sói Đen hét lên phản đối. “Ta chưa bao giờ hết yêu em, Merry”, và nói với cô. “Em sẽ về với ta đêm nay.”

“Còn Christina thì sao?” Merry hỏi.

“Em sẽ nuôi dạy con bé”, anh dành nhượng bộ. “Em thậm chí có thể gọi con bé là con gái em, nhưng nó chỉ thuộc về một mình em. Ta chỉ có một đứa con duy nhất. Đại Bàng Trắng. Ta cho phép Christina vào lều của ta bởi vì mẹ con bé đã cứu mạng con trai ta. Nhưng đứa trẻ đó sẽ không có ý nghĩa gì trong trái tim ta, Merry. Ta sẽ hoàn toàn không quan tâm đến nó.”

Merry không biết phải làm sao với quyết định của chồng. Tuy vậy đêm đó cô vẫn trở về với anh và mang theo con gái.

Sói Đen là người đàn ông ngoan cố nên đã làm đúng như những gì mình đã nói và hoàn toàn không ngo ngoáy tới Christina.

Tuy nhiên, từng ngày trôi qua, điều đó lại càng trở nên khó khăn hơn.

Christina thường nằm ngủ cạnh anh trai. Nhưng mỗi buổi sáng, khi mở mắt ra, Sói Đen lại phát hiện cô bé đã rúc vào giữa mình và vợ. Cô bé luôn luôn thức dậy trước và nhìn anh chăm chăm.

Đơn giản là đứa trẻ không hiểu được anh đang phớt lờ nó. Sói Đen thường cau mày khi nhận ra cô bé đang nhìn mình với vẻ tin cậy. Lập tức Christina liền bắt chước vẻ mặt của anh. Nếu lớn hơn một chút, anh sẽ nghĩ cô bé đang nhạo báng mình. Nhưng đó vẫn là một đứa trẻ. Nếu Christina không phải là người da trắng, anh biết mình sẽ rất thích thú với cách mà cô bé bám theo con trai mình. Không hiểu sao, thậm chí anh còn cảm thấy hài lòng với dáng vẻ ngênh ngàng của cô bé.

Rồi sau đó Sói Đen chợt nhớ ra Christina không được phép tồn tại trong suy nghĩ của mình. Anh liền xoay lưng về phía đứa trẻ rồi rời khỏi lều, tâm trạng xám xịt như những đám mây khi trời sắp đổ mưa.

Và cứ thế, ngày qua ngày hòa quyện nối tiếp nhau thành từng tuần trong khi cả bộ tộc chờ đợi tù trưởng của họ triệu tập Merry ra trước hội đồng. Nhưng Đại Bàng Xám vẫn đang theo dõi con rể và chờ đợi xem anh có chấp nhận Christina hay không.

Khi Sói Đen tách con trai ra khỏi Christina, Merry biết có quyết định nào đó đã được đưa ra. Tất nhiên Christina không hiểu chuyện gì đang xảy ra và dành phần lớn thời gian trong ngày để khóc lóc. Cô bé trở nên cực kỳ cáu kỉnh, và cuối cùng là bỏ ăn hoàn toàn.

Tuyệt vọng, Merry tìm đến cha mình và kể mọi chuyện cho ông. Cô giải thích rằng cho đến khi ông, với tư cách là tù trưởng, công khai chấp nhận Christina, thì đàn bà và trẻ em vẫn tiếp tục noi theo hành động của Sói Đen và phớt lờ con bé.

Đại Bàng Xám nhận thấy sự khôn ngoan trong lời nói của cô. Ông hứa sẽ triệu tập hội đồng vào tối hôm đó, rồi vội vã đến chỗ pháp sư để tìm kiếm lời khuyên.

Pháp sư có vẻ cũng lo lắng cho cuộc sống của Christina giống như Merry. Tù trưởng thực sự bất ngờ vì pháp sư vốn nổi tiếng căm ghét người da trắng giống Sói Đen.

“Đúng, cũng đã đến lúc triệu tập cả các chiến binh. Sói Đen phải thay đổi cách cư xử với con bé. Sẽ là tốt nhất nếu anh ta tự mình quyết định”, ông ấy thêm vào, “nhưng nếu anh ta vẫn khăng khăng với ý kiến của mình, tôi sẽ phải thuật lại cho hội đồng đầy đủ diêm báo của mình”.

Pháp sư lắc đầu khi nhận thấy thất vọng của tù trưởng và điều mà ông ấy đang muốn hỏi. Ông bèn lấy tấm da thú được cuộn cẩn thận và trao nó cho Đại Bàng Xám.

“Đừng tháo dây ra, đừng nhìn vào hình vẽ cho đến thời điểm phù hợp.”

“Hình vẽ này là gì, Wakan?” Đại Bàng Xám hỏi lại, hạ thấp giọng xuống thành tiếng thì thầm.

“Diêm báo mà tôi nhận được từ Linh Hồn Vĩ Đại.”

“Tại sao ta không thấy nó lúc trước?”

“Bởi vì lúc đó tôi không hiểu hết ý nghĩa của diêm báo. Tôi chỉ nói với ngài rằng mình nhìn thấy một con đại bàng đang bay lượn phía trên đàn trâu. Ngài nhớ chứ?”

Đại Bàng Xám gật đầu. “Ta nhớ.”

“Những gì tôi không kể với ngài chính là một trong số những con trâu chột biến thành khuôn mặt của những người đã đi đến vùng đất Sau cái chết. Merry và Đại Bàng Trắng không có trong đó, Đại Bàng Xám. Lúc ấy tôi không hiểu, và cũng không muốn đưa ra bất kỳ lời khuyên nào cho tới khi có thể giải đáp được câu hỏi trong đầu.”

“Giờ thì cả hai chúng ta đều hiểu”, Đại Bàng Xám nói. “Điều đó có nghĩa là chúng không chết.”

“Nhưng diêm báo không chỉ có thế, bạn của tôi. Lúc đầu tôi nghĩ cảnh tượng về đàn trâu có nghĩa là mùa săn năm nay sẽ rất dồi dào. Phải, đó là những gì tôi đã nghĩ.”

“Còn bây giờ, Wakan?”

Pháp sư lắc đầu lần nữa. “Đừng sờ tẩm da cho đến khi Sói Đen khẳng định được quan điểm của mình. Nếu anh ta từ chối đứa trẻ, bức vẽ sẽ buộc anh ta phải chấp nhận. Chúng ta không thể cho phép anh ta chống lại ý muốn của các linh hồn.”

“Vậy nếu anh ta tự nguyện chấp nhận đứa bé? Bức vẽ sẽ mãi là một bí ẩn sao?”

“Không, tất cả mọi người phải được xem bức vẽ, nhưng không cho tới khi Sói Đen lựa chọn hướng đi đúng đắn. Câu chuyện sẽ xác nhận một lần nữa sự khôn ngoan của anh ta.”

Đại Bàng Xám gật đầu. “Ông phải ngồi cạnh ta tối nay, bạn của ta”, và quyết định.

Hai người đàn ông ôm nhau chào tạm biệt. Sau đó Đại Bàng Xám quay trở về lều của mình mang theo tẩm da. Dù cực kỳ tò mò, nhưng ông buộc mình phải kiên nhẫn. Có nhiều việc cần phải làm trước khi cuộc họp hội đồng diễn ra. Công việc chuẩn bị đã khiến tâm trí ông xao lãng khỏi tẩm da và những điều nó sẽ tiết lộ.

Merry bồn chồn đi qua đi lại trong phạm vi căn lều của mình mãi tới khi tất cả những chiến binh tập hợp thành một vòng xung quanh đồng lửa lớn trước lều của thủ lĩnh. Christina đã rơi vào giấc ngủ chập chồn trên tấm nệm rom mà lâu rồi cô bé không còn được chia sẻ với anh trai.

Khi một chiến binh da đỏ trẻ tuổi đến đưa Merry tới buổi họp, cô để Christina lại một mình, tin chắc cô bé đã quá mệt mỏi và không thể tỉnh dậy trước bình minh.

Những người đàn ông ngồi thành hình bầu dục trên mặt đất, Đại Bàng Xám ở vị trí điểm nhìn của hình với pháp sư ngồi bên trái và Sói Đen ở bên phải.

Merry chậm rãi bước vòng qua họ, sau đó quỳ xuống trước mặt cha. Cô nhanh chóng thuật lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong suốt năm qua, nhấn mạnh việc Jessica đã cứu mạng Đại Bàng Trắng.

Đại Bàng Xám không hề để lộ bất cứ phản ứng nào trước câu chuyện. Khi con gái thuật lại xong, ông trịnh trọng ra hiệu cho cô rời đi.

Merry đang trên đường quay trở lại với Christina thì Hoa Hường Dương chặn cô lại. Hai người phụ nữ đứng trong bóng tối giữa bãi đất trống, chờ nghe quyết định của tù trưởng.

Con trai Merry là người tiếp theo được gọi đến để kể lại câu chuyện đã xảy ra. Khi kể xong, cậu lập tức đến đứng đằng sau cha mình.

Đột nhiên Christina bỗng xuất hiện bên cạnh anh trai. Merry nhìn thấy con bé đang nắm chặt tay Đại Bàng Trắng. Cô vừa định tới phía sau đứa trẻ thì Hoa Hường Dương đã ngăn lại.

“Hãy chờ xem chuyện gì xảy ra”, Hoa Hường Dương khuyên. “Những chiến binh sẽ tức giận nếu cậu xen vào lúc này. Con trai cậu sẽ chăm sóc cho Christina.”

Merry nhận thấy sự khôn ngoan trong lời khuyên của bạn nên đưa mắt nhìn con trai, hy vọng cậu hướng về phía mình để cô có thể ra hiệu cho cậu mang Christina trở về lều.

Đại Bàng Trắng đang lắng nghe cuộc tranh cãi gay gắt diễn ra giữa phần đông các chiến binh. Tất cả họ đều muốn bày tỏ lòng trung thành của mình với Sói Đen bằng cách ủng hộ quyết định phớt lờ đứa trẻ của anh.

Tù trưởng gật đầu, rồi cố tình đưa ra ý kiến để một người phụ nữ già tên là Dòng Suối Vui về chịu trách nhiệm nuôi dưỡng đứa bé. Sói Đen ngay lập tức lắc đầu, phản đối ý kiến đó.

“Con của Merry sẽ do chính tay cô ấy nuôi nấng”, Sói Đen tuyên bố với những chiến binh. “Tôi sẽ không để chuyện này xảy ra. Đứa trẻ vô tội.”

Đại Bàng Xám cố giấu nụ cười hài lòng. Sói Đen phản đối việc trao đứa trẻ cho một người đàn bà da đỏ già điên khùng, chứng tỏ thực ra anh cũng quan tâm đến nó.

Nhưng khiến Sói Đen thừa nhận điều này là một nhiệm vụ khó khăn, vị tù trưởng hiểu rõ con rể là một người kiêu hãnh và ngoan cố.

Tù trưởng chạm tay vào tẩm da thú, cho rằng đã đến lúc kết thúc cuộc tranh cãi, nhưng pháp sư ngăn ông lại bằng một cái lắc đầu.

Đại Bàng Xám đành làm theo ý của pháp sư. Ông đặt tay lên tẩm da được cuộn chặt và tiếp tục nghiền ngẫm vấn đề trong khi những chiến binh vẫn đang tranh cãi với nhau.

Và cuối cùng, chính Christina, với sự thúc giục nhẹ nhàng của anh trai, là người giải quyết vấn đề cho tất cả mọi người.

Con trai của Sói Đen đã chăm chú theo dõi cuộc tranh cãi nảy lửa về tương lai của Christina. Mặc dù mới trải qua sáu mùa hè, cậu cũng đã bộc lộ tính cách kiêu ngạo như cha mình. Không hề quan tâm đến việc sẽ bị trừng phạt ra sao, cậu đột nhiên kéo theo Christina lách ra phía trước đối diện với cha mình.

Lúc này Christina đang đứng nép sau anh trai, dù vậy cô bé vẫn lén nhìn người đàn ông trông rất tức giận, đang nhìn trừng trừng một cách hung tợn vào anh trai

Tù trưởng là người duy nhất nhìn thấy cô bé bắt chước cái quắc mắt của Sói Đen trước khi giấu mặt vào đầu gối Đại Bàng Trắng.

“Cha”, Đại Bàng Trắng lên tiếng, “một người phụ nữ da trắng đã cứu mạng sống của con vì vậy con mới có thể trở về với bộ tộc của mình”.

Lời nói sôi nổi của cậu tức thì khiến tất cả im lặng. “Bây giờ Christina là em gái con. Con sẽ bảo vệ nó tốt nhất như bất kỳ người anh trai nào bảo vệ em gái mình.”

Sói Đen không thể kìm nén được sự kinh ngạc bởi con trai dám nói chuyện bằng một thái độ ngạo mạn như thế. Trước khi anh có thể phản ứng, Đại Bàng Trắng đã quay về hướng mẹ đang đứng. Cậu chỉ vào cô, nhìn xuống Christina, rồi nói, “Mẹ của anh”.

Cậu biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra. Christina đã chứng tỏ tính chiếm hữu cố chấp của mình. Những gì thuộc về Đại Bàng Trắng tức là cũng thuộc về cô bé. Đại Bàng Trắng chỉ phải lặp lại một lần trước khi cô gái nhỏ luồn ra đứng cạnh anh trai. Cô bé bỏ ngón tay ra khỏi miệng chỉ đủ lâu để hét thật to, “Mẹ của em”. Sau đó nhoeo miệng cười với anh trai, chờ cậu tiếp tục trò chơi mới này.

Đại Bàng Trắng gật đầu, siết nhẹ tay cô bé để ra hiệu mình rất hài lòng với câu trả lời đó, sau đó quay người lại cho đến khi đối diện với cha cậu lần nữa. Cậu từ từ nhấc tay lên chỉ vào Sói Đen.

“Cha của anh”, cậu tuyên bố bằng một giọng kiên quyết.

Christina mút ngón tay cái trong khi nhìn chăm chăm vào Sói Đen.

“Cha của anh”, Đại Bàng Trắng lặp lại, siết lấy tay Christina một lần nữa.

Christina bất ngờ kéo ngón tay ra khỏi miệng. “Cha của em”, cô bé rống lên, chỉ tay về phía Sói Đen. Sau đó ngược nhìn anh trai để tìm kiếm sự tán thành của cậu.

Đại Bàng Trắng quay sang nhìn ông ngoại. Khi vị thủ lĩnh gật đầu, anh trai của Christina cũng gật đầu với cô.

Đó là tất cả sự chấp thuận mà cô bé cần. Cô bé giật tay ra khỏi tay của Đại Bàng Trắng, xoay người, rồi lùi lại phía sau. Không một chút sợ hãi, cô bé ngồi vào lòng Sói Đen.

Mọi người quan sát cô bé đang tự xoay xở để ngồi thoải mái. Sói Đen rõ ràng cứng người lại khi Christina với tay tóm lấy một bím tóc của anh. Mặc dù không đẩy tay cô bé ra, nhưng anh xoay người nhìn tù trưởng.

Đại Bàng Xám mỉm cười thỏa mãn.

Merry vội vàng chạy tới quỳ trước chồng mình, đầu cúi thấp. Sói Đen có thể nhận ra vợ đang run rẩy dữ dội. Anh bật ra một tiếng thở dài kiềm chế để thể hiện sự chấp nhận.

“Những đứa con của ta không có chỗ trong hội đồng. Hãy mang chúng trở về lều đi.”

Merry lập tức vươn tay ôm lấy Christina, cố gỡ tay con gái ra khỏi bím tóc chồng thì những điều anh vừa nói mới tác động hoàn toàn tới suy nghĩ của cô.

Những đứa con của anh.

Merry cố gắng để không mỉm cười, nhưng khi nhìn lên chồng, cô biết anh có thể nhận thấy niềm vui sướng của mình. Và chắc chắn cả tình yêu của cô nữa.

Sói Đen nhận thấy cả hai điều đó và đáp lại bằng một cái gật đầu ngạo mạn.

Đại Bàng Xám chờ đến khi Merry đã dẫn hai đứa trẻ đi. “Bây giờ ta đã có một đứa cháu gái phải không?”, ông hỏi Sói Đen, yêu cầu một sự xác nhận.

“Đúng vậy”, Sói Đen trả lời.

“Ta rất hài lòng”, Đại Bàng Xám tuyên bố. Rồi quay sang pháp sư và yêu cầu ông kể cho hội đồng nghe về điềm báo.

Vị pháp sư đứng lên và thuật lại giấc mơ của mình với các chiến binh. Ông từ từ tháo dây buộc quanh tấm da nai rồi giơ lên cho tất cả cùng xem.

Những tiếng xì xầm bắt đầu vang lên. Pháp sư vẫy tay yêu cầu mọi người giữ im lặng.

“Chúng ta là đàn trâu”, ông nói, chỉ tay vào ngực mình. “Sư tử không thuộc về đàn trâu. Trên trái đất này, chúng là kẻ thù, giống như người da trắng là kẻ thù của người Dakota. Nhưng lúc này các linh hồn đang thử thách chúng ta. Họ trao cho chúng ta một con sư tử cái có đôi mắt màu xanh của bầu trời. Chúng ta phải bảo vệ con bé cho đến lúc con bé rời khỏi chúng ta.”

Sói Đen rõ ràng hết sức kinh ngạc trước lời nói của pháp sư. Anh lắc đầu. “Tại sao ngài không nói với tôi điều này sớm hơn, Wakan?”, anh hỏi.

“Bởi vì trái tim anh cần phải thấu hiểu sự đúng đắn trước”, vị pháp sư nói. “Con gái anh là con sư tử cái đó, Sói Đen. Không có gì phải bàn cãi. Mái tóc cô bé có màu của ánh chớp trắng và đôi mắt có màu xanh như bầu trời của Linh Hồn Vĩ Đại.”

Tiếng gầm gừ dữ của Christina đột nhiên dội vang khắp ngôi làng. Pháp sư dừng lại mỉm cười. “Cô bé cũng có tiếng gầm của một con sư tử cái nữa”, ông nhận xét.

Sói Đen cười với những người khác và gật đầu.

Vị pháp sư giọng da lên cao. “Lời hứa của Merry sẽ được thực hiện. Những vị thần đã ra lệnh cho chúng ta.”

Buổi tối hôm sau, Christina đã chính thức được chấp nhận vào bộ tộc.

Người Dakota là những người hiền lành. Mọi người rộng mở chào đón cô nàng sư tử mắt xanh và mang lại cho cô bé những kho báu vô giá.

Những món quà vô hình đó đã tạo nên tính cách của cô.

Từ ông ngoại, Christina nhận được món quà về tri thức. Người chiến binh già đã chỉ cho cô thấy vẻ đẹp, sự kỳ diệu của những vùng đất trắng lè, hùng vĩ xung quanh. Cả hai đã trở nên quấn quýt không thể tách rời nhau. Đại Bàng Xám trao cho Christina tình yêu vô bờ, luôn sẵn lòng dành thời gian, sự thông thái của mình bất cứ khi nào cô yêu cầu và trả lời những câu hỏi tại sao, tại sao và tại sao bất tận mà cô gái nhỏ vẫn thường hay hỏi. Christina học được sự kiên nhẫn từ ông mình, nhưng kho báu giá trị nhất chính là khả năng mỉm cười trước những gì không thể thay đổi được, khóc cho những gì đã đánh mất, và tìm thấy niềm vui trong món quà quý báu của cuộc sống.

Từ cha mình, Christina nhận được quà tặng về lòng dũng cảm, sự quyết tâm hoàn thành mọi nhiệm vụ, chinh phục mọi khó khăn. Cô học được cách sử dụng dao và cưỡi ngựa thành thạo như bất kỳ chiến binh da đỏ nào - thậm chí còn là người giỏi nhất. Cô là con gái của Sói Đen và học hỏi bằng cách quan sát ông nhằm cố gắng hoàn thành mọi công việc một cách hoàn hảo nhất. Christina sống để làm hài lòng cha mình, để nhận cái gật đầu tán thưởng của ông và khiến ông tự hào về cô.

Từ người mẹ hiền dịu, Christina nhận được món quà về lòng trắc ẩn, sự thấu hiểu và ý thức về sự công bằng khi đối đãi với bạn bè cũng như với kẻ thù. Cô bé bắt chước mẹ mình cho tới khi chúng trở thành một phần thật sự trong tính cách của cô. Merry luôn công khai thể hiện tình yêu của mình với chồng và con cái. Mặc dù Sói Đen chưa bao giờ bày tỏ cảm xúc của mình trước mặt người khác, Christina đã nhanh chóng hiểu được ông chọn Merry bởi vì bản tính nhân hậu của bà. Ông đối xử cộc cằn với bà trước mặt những chiến binh khác đều là vì bản tính kiêu ngạo của ông. Nhưng những lúc riêng tư trong túp lều của họ, ông thậm chí không chỉ chấp nhận sự vuốt ve và những lời nói dịu dàng của Merry mà còn đòi hỏi chúng. Ánh mắt ông ấm áp và khi nghĩ cô con gái đã ngủ, ông ôm lấy vợ và thì thầm trả lại cho bà những lời yêu thương mà bà đã dạy ông.

Christina đã lập lời thề khi đến lúc chọn bạn đời của mình, cô sẽ tìm một người đàn ông như Sói Đen. Anh ta phải là một chiến binh kiêu hãnh và đáng tự hào như cha cô, cũng đòi hỏi và bảo vệ những gì thuộc về mình và cả mảnh liệt như thế.

Christina đã nói với anh trai, cô sẽ không bao giờ chấp nhận bất kỳ ai nếu thiếu những tiêu chuẩn đó.

Đại Bàng Trắng là người cô thổ lộ tâm sự. Cậu không muốn phá hỏng quyết tâm ngây thơ của em gái, nhưng lại lo lắng cho cô. Cậu thận trọng cảnh báo cô, vì cậu cũng như tất cả mọi người trong ngôi làng biệt lập của họ đều biết rằng một ngày nào đó Christina sẽ quay trở lại với thế giới của người da trắng.

Và trong sâu thẳm trái tim, sự thật đó luôn giày vò cậu. Cậu biết rõ, với một sự chắc chắn không thể phủ nhận, rằng sẽ không có bất kỳ chiến binh nào giống cha cậu ở nơi gọi là nước Anh đó.

Không một ai.

Luân Đôn, Anh quốc, năm 1810.

Tiếng la hét của Lettie đang yếu dần.

Nam tước Winters - vị bác sĩ đang chăm sóc cho Nữ hầu tước của xứ Lyonwood, khom người xuống bệnh nhân của mình và điên cuồng giữ lấy hai tay cô. Người phụ nữ xinh đẹp này đang quằn quại trong cơn đau. Rõ ràng lúc này cô đã mất hết lý trí và dường như quyết tâm xé toạc lớp da ở vùng bụng căng phồng của mình.

“Nào, nào, Lettie”, bác sĩ thì thầm bằng chất giọng mà ông hy vọng là êm ái. “Mọi thứ sẽ ổn thôi, cô gái thân mến. Chỉ một chút nữa thôi và cô sẽ có một đứa trẻ xinh đẹp để trao cho chồng mình.”

Nam tước hoàn toàn không chắc Lettie có hiểu được tí nào những gì ông nói không. Đôi mắt màu ngọc lục bảo của cô mờ đi vì đau đớn. Có vẻ cô đang nhìn trừng trừng xuyên qua ông. “Ta đã giúp đưa chồng cô đến với thế giới này. Cô có biết điều đó không, Lettie?”

Một tiếng hét sắc nhọn khác cắt ngang nỗ lực xoa dịu bệnh nhân của ông. Winters nhắm mắt lại và cầu xin sự chỉ dẫn. Vầng trán lấm tấm mồ hôi, còn hai tay thì run lẩy bẩy. Trong suốt cuộc đời mình, ông chưa bao giờ gặp phải một ca sinh đẻ nào khó khăn như vậy. Nó đã kéo dài quá lâu. Nữ hầu tước đang dần trở nên quá yếu ớt để có thể vượt qua.

Cánh cửa phòng ngủ chợt mở toang, thu hút sự chú ý của Nam tước. Alexander Michael Phillips, Hầu tước xứ Lyonwood, đang đứng ngay khung cửa.

Winters thở dài nhẹ nhõm “Tạ ơn Chúa, cậu đã trở về”, ông nói to. “Chúng tôi lo cậu sẽ không về kịp.”

Lyon vội vã lao tới cạnh giường. Khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng. “Vì Chúa, Winters, còn lâu nữa mới tới ngày sinh mà.”

“Đứa bé lại quyết định khác”, Winters đáp lại.

“Ngài không thấy cô ấy đang đau đớn khủng khiếp thế nào sao?”, chàng hét lên. “Làm gì đi chứ!”

“Tôi đang làm mọi thứ có thể”, Winters hét trả lại trước khi có thể kiềm chế cơn giận của mình. Một cơn co thắt khác cuốn lấy Lettie, tiếng thét của cô khiến Winters chú ý. Hai vai ông gồng lên với nỗ lực kiềm chế cô. Nữ hầu tước cũng không phải là người nhỏ bé theo mọi nghĩa. Cô cao lớn và tròn trĩnh. Cô chống trả dữ dội với cái ghim chặt của bác sĩ trên hai vai mình.

“Cô ấy đã mất tinh táo, Lyon. Giúp tôi trói hai tay cô ấy vào trụ giường”, Winters ra lệnh.

“Không”, Lyon hét to, hẳn là bị kinh hãi bởi yêu cầu đó. “Tôi sẽ giữ cô ấy nằm yên. Cứ làm vậy đi, Winters. Cô ấy không thể kéo dài lâu hơn nữa. Chúa ơi, cô ấy bị như vậy bao lâu rồi?”

“Hơn hai mươi giờ tính tới lúc này”, Winters thừa nhận. “Bà đỡ đã báo cho tôi cách đây vài giờ. Bà ta quá hoảng sợ khi nhận ra đứa trẻ không nằm đúng vị trí thông thường”, và thì thầm thêm vào. “Chúng ta chỉ còn cách chờ nó kết thúc và cầu nguyện cho đứa bé ở lại với chúng ta.”

Lyon gật đầu khi nắm lấy tay vợ. “Ta đã trở về, Lettie. Chỉ một chút nữa thôi, em yêu. Nó sẽ sớm kết thúc.”

Lettie hướng về phía giọng nói quen thuộc. Đôi mắt đờ đẫn, vô hồn. Lyon tiếp tục thăm thi động viên vợ. Và khi cô nhắm mắt lại, chàng tin rằng cô đã ngủ nên quay lại nói với Winters. “Có phải do đứa bé ra đời gần như sớm hơn hai tháng nên Lettie mới gặp nhiều khó khăn như thế không?”

Bác sĩ không trả lời mà quay lưng về phía Nữ hầu tước để lấy một cái khăn khác từ chậu. Động tác của ông như đang rất kiềm chế, giận dữ, nhưng cuối cùng khi đặt tấm khăn lạnh lên trán bệnh nhân, cử chỉ của ông lại rất nhẹ nhàng.

“Cầu Chúa giúp chúng ta nếu cô ấy bị lên cơn sốt”, ông lẩm bẩm với chính mình.

Đột nhiên Lettie mở bừng mắt, nhìn chăm chăm vào Nam tước Winters. “James? Là anh phải không, James? Cứu em, làm ơn hãy cứu em. Con của anh đang xé em ra thành từng mảnh. Là sự trừng phạt của Chúa cho tội lỗi của chúng ta, phải không, James? Giết đứa trẻ ghê tởm này đi nếu anh buộc phải làm vậy, nhưng hãy giải thoát cho em. Lyon sẽ không bao giờ biết đâu. Làm ơn đi, James, làm ơn.”

Lời thú nhận khốn kiếp kết thúc bằng một tiếng khóc thút thít đầy kích động.

“Cô ấy không biết mình đang nói gì đâu”, Winters thốt lên ngay khi khôi phục được bình tĩnh rồi lau máu trên môi Lettie trước khi thêm vào, “Vợ cậu đang bị mê sảng, Lyon. Tâm trí cô ấy đang bị điều khiển bởi sự đau đớn. Đừng chú ý tới những lời nói vô nghĩa của cô ấy”.

Nam tước Winters liếc về phía Hầu tước. Khi nhìn thấy vẻ mặt Lyon, ông biết lời nói của mình đã không tác động đến người đàn ông này. Xét cho cùng thì sự thật luôn chiến thắng.

Winters hắng giọng nói, “Lyon, hãy rời khỏi phòng đi. Tôi sẽ xử lý mọi việc ở đây. Hãy đến thư viện và chờ ở đó. Tôi sẽ đến chỗ cậu khi việc này kết thúc”.

Hầu tước vẫn tiếp tục nhìn trần trối vào vợ mình. Cuối cùng chàng quay đi và gật đầu với bác sĩ, sự đau khổ hằn sâu trong đôi mắt. Rồi chàng lắc đầu, như thể âm thầm phủ nhận điều vừa nghe thấy, và bất thành linh rời khỏi phòng.

Tiếng gào thét gọi tên người tình của vợ đuổi theo chàng đến tận bên ngoài.

Ba giờ sau, mọi chuyện kết thúc. Winters tìm thấy Lyon trong thư viện. “Tôi đã làm hết những gì có thể, Lyon. Cầu Chúa phù hộ cho tôi, tôi đã mất cả hai”.

Nam tước ngừng lại vài phút trước khi nói tiếp. “Cậu có nghe thấy tôi nói gì không, Lyon?”

“Có phải đứa trẻ ra đời sớm hai tháng không, Winters?” Lyon hỏi.

Winters không trả lời ngay mà chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh từ giọng nói đều đều vô cảm của Lyon. “Không, đứa bé không ra đời sớm”, cuối cùng ông nói. “Cậu đã bị lừa dối quá lâu rồi, con trai. Tôi sẽ không che giấu thêm phút nào tội lỗi của bọn họ.”

Nam tước ngồi phịch xuống chiếc ghế gần nhất, quan sát Lyon trong khi chàng điếm tỉnh rót cho ông một ly rượu, sau đó ông đưa tay ra nhận lấy. “Cậu giống như con trai tôi, Lyon. Nếu tôi có thể làm gì giúp cậu vượt qua bi kịch này, cậu chỉ cần nói và tôi sẽ làm ngay.”

“Ngài đã cho tôi biết sự thật, ông bạn già của tôi”, Lyon đáp lại. “Điều đó là quá đủ rồi.”

Winters quan sát Lyon nâng ly rượu lên và uống cạn một hơi thật dài.

“Hãy quan tâm đến bản thân, Lyon. Tôi biết cậu yêu Lettie nhiều thế nào.”

Lyon lắc đầu. “Tôi sẽ ổn thôi”, và nói. “Tôi luôn luôn làm được, phải không Winters?”

“Phải”, Winters trả lời, thở dài một mồi. “Không nghi ngờ rằng những bài học về tình anh em đã không được chuẩn bị đầy đủ cho bất kỳ tình huống nào.”

“Có một việc tôi muốn nhờ ngài”, Lyon nói rồi với tay lấy bình mực và cây bút.

Vài phút dài trôi qua trong khi Lyon viết lên một tờ giấy.

“Ta sẽ làm bất cứ điều gì”, Winters lại lên tiếng vì không thể chịu đựng sự im lặng lâu hơn nữa.

Cuối cùng cũng viết xong bức thư, Hầu tước cuộn tờ giấy lại, rồi trao cho bác sĩ.

“Mang tin tức này đến cho James, Winters. Báo với anh trai tôi, người tình của hắn đã chết.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Cha con là một người đàn ông điển trai, Christina. Ông ấy có thể chọn bất kỳ người phụ nữ nào ở nước Anh. Nhưng người ông ấy chọn lại là mẹ. Là mẹ! Mẹ không thể tin vào số phận may mắn của mình. Mẹ chỉ được coi là đủ xinh xắn nếu xét theo tiêu chuẩn thông thường, luôn xấu hổ khủng khiếp và ngờ nghệch, hoàn toàn trái ngược với cha con. Ông ấy rất từng trải, lịch lãm, tốt bụng và đáng yêu. Mọi người đều cho rằng ông ấy là người đàn ông tuyệt vời nhất.

Nhưng tất cả đều là sự dối trá khinh khủng.

Nhật ký hành trình, 01/08/1795

Luân Đôn, Anh quốc, năm 1814.

Đêm nay sẽ là một đêm dài.

Hầu tước xứ Lyonwood thở ra một hơi dài đầy kiềm chế, tựa người vào mặt lò sưởi trong phòng tiếp khách nhà Huân tước Carlson. Hành động đó không phải là ngẫu hứng mà có mục đích rất rõ ràng. Bằng cách chia sẻ bớt trọng lượng cơ thể đáng kể của mình với mặt lò sưởi, Lyon có thể làm dịu cơn đau đớn ở chân. Vết thương vẫn tiếp tục khiến chàng bức bối, cơn đau nhức đang lan dần ra xương bánh chè, khiến mọi thứ đều trở nên xám xịt như tâm trạng âm ảm lúc này.

Lyon bị ép buộc phải tham dự bữa tiệc bởi những lời căn nhắc về trách nhiệm hộ tống cô em gái Diana tới đây. Không cần phải bình luận, hẳn chàng đang hết sức chán nản với hoàn cảnh hiện tại của mình. Hầu tước đã nghĩ sẽ cố giả bộ như thích thú và thể hiện nó trên mặt, nhưng dù cố thế nào thì cũng không thể làm nên kỳ tích đó. Đơn giản là vết thương quá đau đớn để chàng có thể bận tâm xem người khác có chú ý tới tâm trạng cáu bẳn của mình hay không. Thay vào đó, chàng luôn quắc mắt cau có, về mặt thường thấy trong những ngày này, rồi khoanh tay trước bộ ngực vạm vỡ với điệu bộ như thể đang rất cam chịu.

Bá tước Rhone, bạn thân của Lyon từ hồi hai người còn cầm đầu những trò đùa tình quái ở trường Oxford, đang đứng bên cạnh. Cả hai đều được xem là những người đàn ông đẹp trai. Rhone sở hữu mái tóc đen, nước da trắng trẻo với chiều cao sáu feet[1]. Dáng người cao gầy, luôn ăn mặc hoàn hảo không chê vào đâu được và rất có thẩm mỹ, được ban tặng nụ cười nửa miệng có thể khiến những quý cô trẻ tuổi quên mất chiếc mũi khoằm của anh. Họ còn bị hút hồn bởi đôi mắt màu xanh lục đáng ghen tị đến nỗi không thể chú ý được gì khác.

[1] Feet là số nhiều của foot, đơn vị tính của Anh, 1 foot = 0,3048 cm, 6 feet vào khoảng 1m83.

Rhone rõ ràng là người đàn ông trong mộng của mọi quý cô. Các bà mẹ phiền lòng vì tiếng tăm xấu, còn các ông bố thì lo lắng về mục đích tán tỉnh của anh. Trong khi đó, những cô gái non nớt lại phớt lờ lời cảnh báo của cha mẹ, họ còn tranh giành nhau một cách trơ trẽn để có được sự chú ý của anh. Sức hấp dẫn của Rhone đối với phụ nữ cũng mạnh mẽ giống như mặt ong thu hút một con gấu đang đói khát. Anh thật sự là một kẻ bất lương, nhưng lại quá hấp dẫn đến mức khó chối từ.

Lyon thì ngược lại, nét độc đáo bất ngờ là khả năng khiến chính những quý cô ngọt ngào đó chắc chắn phải hét toáng lên tìm chỗ trốn. Một sự thật không thể chối cãi là Hầu tước Lyonwood có thể dọn sạch một căn phòng đầy người chỉ bằng một cái liếc mắt lạnh băng.

Lyon chỉ cao hơn Rhone khoảng ba inch[2]. Nhưng vì có một bộ ngực vạm vỡ, đôi vai rộng và cặp đùi cơ bắp nên dáng người lại trông có vẻ to lớn hơn hẳn. Tuy nhiên, nếu chỉ là vóc dáng cao lớn thì hoàn toàn không đủ đe dọa những quý cô cứng rắn đang hy vọng vớ được một ông chồng có tước hiệu. Hay các đặc điểm khác cũng vậy nếu mọi người chỉ được chứng kiến một trong số chúng ở tại một thời điểm nhất định. Mái tóc của Lyon có màu vàng đậm, xoắn tít và dài quá tiêu chuẩn theo một thời thượng của xã hội. Nhìn nghiêng, nét mặt như được chạm khắc, giống hệt bức tượng của những

người lính La Mã được đặt thành từng hàng ở Carlton House[3]. Gò má quý phái, chiếc mũi cổ điển và cái miệng hoàn hảo như một tác phẩm điêu khắc.

[2] Đơn vị đo chiều dài của Anh, 1 inch = 2,54 cm, 3 inch = 7,62 cm.

[3] Carlton House là một khu riêng biệt ở Luân Đôn, được coi là nơi ở của các hoàng thân nhiếp chính từ năm 1783.

Chỉ có màu sắc ảm áp của mái tóc là nét mềm mại duy nhất trên khuôn mặt Lyon. Đôi mắt nâu toát ra vẻ lạnh lùng hoài nghi. Có lẽ chính mộng tưởng bị tan vỡ đã tạo nên vẻ cau có khắc nghiệt đó. Một vết sẹo cũng chẳng khiến khuôn mặt khó coi hơn nữa. Vết cắt mỏng, lõm chồm kéo ngang qua trán và kết thúc đột ngột ngay giữa vòng cung của lông mày bên phải. Vết sẹo khiến Lyon trông giống như một tên cướp biển.

Và vì vậy những kẻ ngồi lê đôi mách đã đặt biệt danh cho Rhone là kẻ phóng đảng, còn Lyon là tên cướp biển, nhưng dĩ nhiên họ không dại dột gọi thế trước mặt một trong hai quý ông này. Những phụ nữ ngu ngốc đó không hề nhận ra lời lăng mạ của mình lại làm hai người hài lòng thế nào.

Một người hầu tiến lại gần Hầu tước và nói, “Thưa ngài, đây là loại rượu mà ngài yêu cầu”. Người đàn ông lớn tuổi khom người cung kính nói trong khi cố giữ hai ly rượu lớn thăng bằng trên một cái khay bạc.

Lyon vớ lấy cả hai, trao một ly cho Rhone, sau đó cảm ơn khiến ông ta hết sức kinh ngạc. Ông ta lại cúi chào lần nữa trước khi xoay người rời đi để lại sự riêng tư cho hai quý ông.

Lyon nốc một hơi cạn sạch ly rượu.

Rhone quan sát hành động của chàng. “Cái chân lại khiến cậu khó chịu à?”, anh hỏi, nhún vai lo lắng. “Hay cậu định uống đến say mềm hả?”

“Minh chưa bao giờ say”, Lyon đính chính. “Cái chân đang lạnh lại”, rồi nhún vai thêm vào một câu trả lời quanh co.

“Lần này may mắn đã rời bỏ cậu rồi, Lyon”, Rhone nói. “Cậu sẽ không phải thực hiện bất kỳ nhiệm vụ nào trong vòng sáu tháng, có thể là hơn. Tạ ơn Chúa vì điều đó”, và thêm vào. “Richards muốn cậu quay lại với những công việc nguy hiểm đó ngay ngày mai nếu ông ta có cách. Minh tin đó là điều may mắn khi tàu của cậu bị phá hủy. Cậu không thể đi bất kỳ đâu cho tới khi đóng xong một con tàu mới.”

“Minh biết về những nguy hiểm đó”, Lyon trả lời. “Cậu không thích Richards, đúng không, Rhone?”

“Ông ta không bao giờ nên giao cho cậu cái nhiệm vụ vất vả nhỏ nhoi đó, bạn của tôi.”

“Richards đặt công việc của chính phủ lên trên những lo lắng cá nhân.”

“Lên trên những lo lắng cá nhân của chúng ta, cậu nên nói vậy mới phải”, Rhone sửa lại. “Mà lẽ ra cậu nên rời khỏi đó cùng lúc với mình. Nếu cậu không quá quan trọng...”

“Minh nghỉ việc rồi, Rhone.” Bạn chàng đã không thể kiềm chế sự kinh ngạc của mình. Lyon biết mình nên chờ để thông báo tin tức này sau, vì thực sự đang lo lắng Rhone sẽ hét ầm lên. “Đừng có quá choáng váng thế chứ, Rhone. Cậu vẫn luôn bám theo để thúc giục mình nghỉ hưu đấy thôi.”

Rhone lắc đầu. “Minh bám theo cậu bởi vì cậu là bạn mình và có lẽ mình là người duy nhất quan tâm đến những chuyện xảy ra với cậu”, và nói. “Tài năng phi thường đã khiến cậu đảm nhận công việc này lâu hơn một người đàn ông bình thường có thể làm được. Chúa chứng giám, mình sẽ không còn phải chịu đựng điều này nữa. Cậu nói thật phải không? Cậu thật sự thôi việc rồi chứ? Cậu đã báo cho Richards chưa?”

Rhone thì thảo giận dữ và nhìn chăm chăm vào Lyon.

“Rồi, Richards đã biết. Ông ấy không được hài lòng cho lắm”

“Ông ta sẽ phải quen với chuyện đó thôi”, Rhone cầu nhàu và nâng ly lên chúc mừng. “Nâng cốc nào, bạn của tôi, vì một cuộc sống dài lâu. Có lẽ cậu sẽ tìm được hạnh phúc và bình yên. Cậu xứng đáng có được cả hai điều đó, Lyon.”

Vì rượu đã cạn sạch nên chàng không nâng ly cùng bạn. Dù sao Hầu tước cũng không cho rằng mong ước chân thành của Rhone có khả năng trở thành sự thật. Hạnh phúc - tất nhiên, đôi khi có thể là thật. Nhưng bình yên... thì không, quá khứ sẽ khiến Lyon không bao giờ tìm được bình yên. Tại sao ư? Vì nó cùng với tình yêu là hai thứ mà chàng sẽ chẳng bao giờ có được nữa. Lyon đã chấp nhận số phận, làm điều mà mình tin là cần thiết và phần sâu thẳm trong tâm hồn không hề cảm thấy may mắn tội lỗi. Chỉ khi màn đêm buông xuống, lúc cô độc và dễ bị tổn thương nhất thì những khuôn mặt từ quá khứ lại hiện về ám ảnh chàng. Phải, chàng sẽ chẳng bao giờ tìm thấy được bình yên. Những cơn ác mộng sẽ mãi đeo bám.

“Cậu lại làm thế nữa rồi”, Rhone cảnh nhắc, huých vào tay Lyon để nhắc nhở.

“Làm gì?”

“Quốc mất với các quý cô khiến tất cả bỏ chạy hết khỏi phòng”

“Thật mừng khi biết mình vẫn còn khả năng đó”, Lyon uể oải.

Rhone lắc đầu. “Chúa ơi, cậu định giương bộ mặt cau có như thế suốt cả buổi tối sao?”

“Chắc vậy.”

“Sự thiếu nhiệt tình của cậu thật kinh khủng đấy. Mình đang trong tâm trạng tuyệt vời. Một mùa vũ hội mới luôn khơi dậy nhiệt huyết trong mình. Chắc hẳn em gái cậu cũng đang rất háo hức được tham gia vào tất cả các chuyến phiêu lưu này”, anh thêm vào. “Chúa ơi, thật khó tin cuối cùng cô bé nhõng nhẽo đó cũng đã lớn.”

“Diana đang rất phấn khích”, Lyon thừa nhận. “Nó đã đủ tuổi để bắt đầu kiếm một tấm chồng.”

“Cô ấy có còn... bốc đồng nữa không? Đã hơn một năm rồi mình chưa gặp cô ấy.”

Lyon bật cười bởi lời miêu tả chẳng ăn nhập gì của Rhone về cách cư xử của em gái. “Nếu cậu định hỏi mình là nó có còn xử lý các tình huống mà không có chút thận trọng nào hay không, vậy thì còn, con bé vẫn rất bốc đồng.”

Rhone gật đầu, đảo mắt quanh phòng, rồi bật ra tiếng thở dài. “Nghĩ thử coi. Một loạt những quý cô xinh đẹp mới tham dự mùa lễ hội đầu tiên đang chờ đợi để được thử nghiệm. Thật ra, mình nghĩ các bà nên bắt họ ở nhà, vì Jack cùng với băng cướp của hắn vẫn còn đang rình mò xung quanh.”

“Mình nghe nói những tên trộm đó đã viếng thăm nhà Wellingham tuần trước”, Lyon nói.

“Gây ra một trận khá náo nhiệt”, Rhone xen vào kèm theo một nụ cười nhún nhur. “Bà Wellingham vẫn đang nằm lỳ trên giường sau khi thể sẽ không ra khỏi đó cho tới khi sổ ngọc lục bảo của bà ta được tìm thấy. Một phản ứng kỳ quái, theo mình nghĩ, nếu cậu để ý chồng bà ta đã kiếm được bao nhiêu tiền từ các bàn cờ bạc. Lão ta là một kẻ lừa đảo trắng trợn.”

“Mình biết Jack chỉ cướp của vợ chồng Wellingham. Có thật hắn ta đã bỏ qua cho những vị khách ở đó không?”

Rhone gật đầu. “Phải. Có vẻ lúc đó hắn ta đang rất vội vã.”

“Mình cảm giác như hắn có tình gì chứ ấy”, Lyon nói.

“Mình không đồng ý”, Rhone phản đối. “Cho đến nay, hắn chỉ cướp của những kẻ mà mình nghĩ là đáng bị thế. Mình thật sự ngưỡng mộ hắn.”

Khi Lyon nhìn vói về mặt khó hiểu, Rhone vội vàng thay đổi đề tài. “Những quý cô sẽ lại gần chúng ta nếu cậu chịu mỉm cười. Rồi cậu sẽ bắt đầu cảm thấy vui vẻ thôi.”

“Còn mình thì cho rằng cuối cùng cậu cũng bị mất trí rồi. Làm sao cậu có thể giả vờ thích thú cái trò hề này?”

“Chính điều này mới khiến người khác nghĩ là cậu bị mất trí đấy. Cậu đã tự tách mình ra khỏi những trò tiêu khiển thời thượng của xã hội quá lâu rồi.”

“Sự thật là nếu cậu phải chịu đựng quá nhiều những mùa lễ hội thế này”, Lyon đáp lại. “Đầu óc của cậu sẽ biến thành bùn.”

“Không nghĩa lý gì. Đầu óc mình đã hóa thành bùn vài năm trước rồi, từ hồi chúng ta còn cùng nhau uống cái thứ rượu gin chua loét ở trường kia. Tuy vậy, mình thực sự đang tận hưởng nó. Cậu cũng sẽ làm thế nếu nghĩ rằng tất cả chỉ là một trò chơi.”

“Mình không chơi trò chơi”, Lyon nói. “Và phải dùng từ cuộc chiến mới diễn tả đúng cảnh tượng này.”

Rhone phá lên cười lớn tới mức thu hút những cái nhìn tò mò của mọi người xung quanh. “Nói cho mình biết. Có phải những quý cô xinh đẹp là kẻ mà chúng ta sẽ phải chiến đấu không?”

“Chính xác.”

“Vậy mục đích của họ là gì? Họ hy vọng giành được cái gì nếu chinh phục chúng ta thành công?”

“Hôn nhân, tất nhiên rồi.”

“À”, Rhone đáp, bật ra tiếng cảm thán. “Mình tin là họ sẽ sử dụng cơ thể làm vũ khí. Có phải kế hoạch của họ là làm cho chúng ta mù quáng vì ham muốn và sẵn sàng đáp ứng bất cứ điều gì không?”

“Đó là tất cả những gì họ có thể làm”, Lyon trả lời.

“Chúa lòng lành, cậu quả là một kẻ chán ngấy như mọi người nói. Mình lo sợ quan điểm đó của cậu sẽ lây nhiễm sang mình.”

Rhone hơi rùng mình nhưng lập tức phản ứng đó bị xóa đi bởi nụ cười toe toét.

“Cậu trông chẳng có vẻ gì là quá lo lắng cả”, Hầu tước tỉnh bơ nhận xét.

“Những quý cô chỉ theo đuổi hôn nhân, chứ không phải cuộc sống của chúng ta”, Rhone nói. “Cậu không cần phải chơi nếu không muốn. Và lại, mình chỉ là một Bá tước tầm thường. Cậu thì khác, cậu nhất định phải tái hôn nếu muốn tiếp nối tước hiệu của gia đình.”

“Chết tiệt, cậu biết rõ là mình sẽ không bao giờ tái hôn.” Lyon trả lời, giọng trở nên lạnh lẽo như mặt đá cẩm thạch đang tựa vào. “Bỏ qua chủ đề này đi,

Rhone. Minh không thấy hài hước tí nào khi đề cập tới vấn đề hôn nhân.”

“Cậu không thấy hài hước với mọi thứ thì có”, Rhone tuyên bố bằng giọng hóm hỉnh khiến Lyon không thể không cười toe toét.

Trong lúc Rhone tiếp tục liệt kê những khuyết điểm khác của Lyon thì một mái tóc hoe hoe đỏ khá hấp dẫn chợt thu hút sự chú ý của anh. Anh tập trung hoàn toàn vào cô gái mãi tới khi nhận ra đó là cô em gái nhỏ của Lyon đang đi về phía họ.

“Tốt hơn cậu nên bỏ cái về mặt cau có đi”, Rhone khuyên. “Diana đang đến đây. Chúa ơi, cô ấy vừa mới huých khuỷu tay vào Nữ bá tước Seringham.”

Lyon thờ dài, rồi cố nặn ra một nụ cười.

Khi Diana dừng phắt lại ngay trước mặt anh trai, những lọn tóc xoăn ngắn màu nâu đỏ vẫn còn bông bênh quanh khuôn như mặt thiên thần. Đôi mắt nâu lấp lánh vì phấn khích, “Ôi, Lyon, em thật sự rất vui khi thấy anh mỉm cười. Sao hả, em tin là anh đang rất thích thú”.

Cô không chờ anh trai đáp lại lời nhận xét của mình mà quay sang nhún gối chào Rhone. “Rất vui được gặp lại anh”, Diana vừa nói vừa thờ hỏn hển.

Rhone nghiêng đầu chào.

“Không phải là một kỳ tích sao khi em có thể năn nỉ được Lyon đến tham dự buổi tiệc tối nay? Anh ấy thật sự không thích tiệc tùng lắm, Rhone.”

“Cậu ta không thích sao?” Rhone hỏi bằng giọng điệu như không tin nổi khiến cho Lyon phải bật cười.

“Đừng có trêu chọc con bé thế”, Lyon nói. “Em có vui không, Diana?”, và hỏi cô em gái.

“Ồ, có chứ ạ”, Diana trả lời. “Mẹ sẽ rất hài lòng. Em hy vọng bà vẫn còn thức khi chúng ta về nhà và em có thể kể lại cho mẹ nghe mọi thứ tối nay. Em vừa mới nghe được là công chúa Christina cũng sẽ đến đây. Em thừa nhận là vô cùng tò mò muốn được gặp cô ấy. Em đã được nghe những câu chuyện tuyệt vời nhất về cô ấy.”

“Công chúa Christina là ai?” Lyon hỏi.

Rhone nhanh nhẩu trả lời. “Cậu đã sống ẩn dật quá lâu rồi Lyon, nếu không chắc chắn cậu đã nghe về cô ấy. Mặc dù mình chưa được gặp nhưng nghe kể là cô ấy rất xinh đẹp. Hơn nữa còn có một bầu không khí bí ẩn bao quanh cô ấy. Cha cô ấy là vua của vài lãnh địa nhỏ giáp biên giới nước Áo. Ông ta đã bị lật đổ trong một cuộc đảo chính khá bẩn thỉu”, Rhone tiếp tục. “Tiểu thư Christina, nếu chúng ta sử dụng tước hiệu mà cô ấy được thừa hưởng từ mẹ mình, đã đi du lịch vòng quanh thế giới. Brummel đã gặp và lập tức say mê cô ấy. Anh ta là người đầu tiên gọi cô ấy là công chúa. Cô gái ấy cũng không tỏ ra chấp nhận hay cự tuyệt danh xưng đó.”

“Chuyện gì xảy ra với mẹ cô ấy?” Diana hỏi.

Trông cô có vẻ hoàn toàn bị mê hoặc bởi câu chuyện về công chúa. Rhone mỉm cười trước sự háo hức đó. “Một bi kịch, anh được nghe kể thế. Người mẹ bị suy nhược thần kinh, và bà ta...”

“Ý anh là gì khi nói suy nhược thần kinh, Rhone?” Diana cắt ngang.

“Bị điên”, Rhone giải thích. “Khi biết mình sắp có một đứa con, bà ta đã bỏ trốn. Cho đến cách đây ba tháng, mọi người vẫn tin là cả hai mẹ con họ đều đã chết.”

“Chuyện gì xảy ra với cha của công chúa Christina?” Diana hỏi.

“Ông ta rời khỏi Anh không lâu sau khi vợ biến mất. Kể từ đó không ai còn nghe thấy tin tức về ông ta nữa. Có khi giờ ông ta cũng đã chết”, Rhone kết thúc bằng một cái nhún vai.

“Ôi, thật tội nghiệp cho công chúa”, Diana thì thầm. “Hiện giờ cô ấy có còn người thân nào không, hay chỉ có một mình thôi?”

“Vì Chúa, Diana. Em thậm chí còn không quen biết cô gái đó, vậy mà trông em có vẻ như sắp sửa than khóc cho cô ta ấy”, Lyon nói.

“Ôi, đó là một câu chuyện buồn mà”, Diana nói, tự biện hộ cho bản thân, sau đó quay lại Rhone, rồi thêm vào, “Em còn nhớ cái chết của James đã khiến cho tất cả chúng ta không thể nào chịu đựng nổi. Mẹ vẫn còn chưa hồi phục lại. Bà vẫn giấu mình trong phòng và nghĩ ra đủ thứ bệnh tật trong khi sự thật chính là nỗi đau buồn đã giam giữ bà ở đấy”.

Rhone liếc mắt và nhận thấy vẻ mặt lạnh băng của Lyon, lập tức chuyển sang chủ đề khác. “Phải, chà, tất cả chúng ta đều nhớ James”, anh nói dối, giọng sôi nổi. “Diana, anh cũng ước ao được gặp công chúa Christina. Chưa ai có thể thu lượm được chút thông tin vụn vặt nào về quá khứ của cô ấy. Điều đó khiến nó trở thành một bí ẩn đáng được khám phá, đúng không?”

Diana đỏ mặt khi Rhone nháy mắt với mình. Em gái Lyon vẫn còn là một thiếu nữ ngây thơ. Cô cũng quyến rũ tới nỗi Rhone phải tạm ngừng lời để quan sát kỹ hơn. Diana đã trở nên đầy đặn một cách đáng yêu kể từ lần cuối cùng gặp mặt. Phát hiện đó thật sự kích thích Rhone, mặc dù cho đến cuối cuộc đời, anh cũng chẳng biết tại sao.

“Cô bé nhõng nhẽo”, anh đột ngột thốt lên, “tối nay em trông thật xinh đẹp”. Rhone nhăn mặt khi nhận ra âm thanh khàn khàn kỳ quặc của mình.

Diana dường như không chú ý đến điều đó. Cô cười tươi tắn với câu nhận xét, làm bộ nhưn gối chào, rồi nói. “Cảm ơn anh, Rhone. Thật mừng là anh đã nhận ra.”

Rhone cau mày, nói với Lyon. “Cổ áo của bộ váy cô ấy đang mặc rõ ràng được cắt quá sâu. Cậu nghĩ gì mà để cô ấy xuất hiện ở nơi công cộng với cái váy đó? Tốt hơn hết cậu nên để mắt tới cô ấy.”

“Minh chỉ cần để mắt tới cậu là Diana cũng đủ an toàn rồi”, Lyon đáp lại.

“Cũng thế thôi, mình thật sự nghĩ...” Rhone đột nhiên ngừng bật khi liếc nhìn ra cửa phòng khách. Một tiếng huýt sáo thật khê thoát ra khỏi miệng. Diana nhanh chóng xoay người lại xem điều gì đang thu hút Rhone.

“Công chúa Christina”, Diana thì thào từng chữ với vẻ rất tôn kính.

Lyon là người phản ứng sau cùng. Khi vừa trông thấy hình ảnh ở đầu bên kia căn phòng, Hầu tước thực sự giật bắn người ra khỏi mặt lò sưởi theo đúng nghĩa đen. Cơ thể bỗng rơi vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu một cách bản năng, từng múi cơ trên người săn cứng lại, sẵn sàng.

Chàng từ từ kiểm soát lại bản thân, nhận ra hai tay mình đang nắm chặt ở cạnh sườn, còn chân thì đã ở trong tư thế chiến đấu và chàng buộc mình phải thả lỏng. Cử động đột ngột khiến đầu gối bắt đầu đau nhói trở lại. Lúc này Lyon không thể làm được bất cứ điều gì để giảm bớt cơn đau, cũng như sự giận dữ đang vây hãm trong lồng ngực.

Và dù có quyết tâm thế nào, Hầu tước cũng không thể rời mắt khỏi công chúa.

Nàng thực sự rất đáng yêu. Từ đầu cho tới gót chân đều được bao phủ trong ánh bạc. Đó là màu sắc của các thiên thần và làm nổi bật lên mái tóc vàng nhạt. Không có gì phải nghi ngờ, nàng là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà Lyon từng gặp. Làn da rất hoàn hảo, không chút tí vết, thậm chí dù đang đứng ở một khoảng cách xa như thế Lyon vẫn có thể nhận ra màu sắc trong đôi mắt ấy. Chúng mang màu xanh của bầu trời thăm thẳm, một sắc xanh rất đáng chú ý. Công chúa không mỉm cười mà cũng chẳng tỏ ra khó chịu. Gương mặt chỉ lộ ra đôi chút tò mò. Hiển nhiên người phụ nữ này hiểu rõ sức quyến rũ của bản thân, Lyon kết luận, hy vọng bản tính đa nghi sẽ cứu mình thoát khỏi sự thất bại của trái tim. Chàng hoàn toàn không hài lòng chút nào về cách cơ thể mình tiếp tục phản ứng với người con gái ấy.

“Brummel nói đúng”, Rhone tuyên bố. “Quý cô này quả thật đầy mê hoặc.”

“Ôi, em thực sự hy vọng có thể được làm quen với cô ấy”, Diana thì thào như thể họ đang ở trong nhà thờ vậy. “Nhìn mọi người xem, Rhone. Tất cả đều dõi theo cô ấy. Anh có nghĩ công chúa Christina sẽ sẵn lòng cho một sự giới thiệu không?”

“Im lặng nào, Diana”, Rhone nói. “Công chúa Christina sẽ không dám phớt lờ em đâu. Có vẻ em đã quên mất anh trai mình là ai rồi.” Diana bẽn lén gạt đầu với Rhone. “Cô bé, hãy đứng thẳng vai lên một cách duyên dáng, thả lỏng hai tay. Em sẽ tạo cho mình vài ưu thế. Chúng ta sẽ tìm ai đó thích hợp để giới thiệu em”

Rhone biết cô em gái của Lyon không kịp nghe phần lưu ý cuối cùng của mình, vì cô đã vội vàng nhấc váy lên rồi hướng thẳng về phía cửa.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ, Lyon?”, chàng Bá tước hỏi ngay khi Lyon tóm lấy cánh tay để ngăn anh đuổi theo sau Diana.

“Chúng ta đành phải chờ và xem chuyện gì xảy ra”, Lyon khuyên. Giọng câu kinh.

“Em gái cậu quá háo hức”, Rhone lầm bầm, lắc đầu. “Cô ấy đã quên hết tất cả bài học về...”

“Đã đến lúc Diana được học bài học về hậu quả của việc tự làm theo ý mình.”

“Chúng ta đành hy vọng cô ấy không bị xấu hổ quá.”

Lyon không bình luận gì về hy vọng đó và vẫn tiếp tục hướng sự chú ý vào nàng công chúa xinh đẹp kia. Một cặp vợ chồng lớn tuổi đang tiến lại gần công chúa đúng lúc Diana xông tới ngay trước mặt và chỉ cách họ vừa đúng một inch hay chừng đó.

Diana gần như thúc vào đầu gối Christina. Rhone bật ra một tiếng than thở náo nức. Cặp vợ chồng già đó thậm chí còn không thềm che giấu vẻ bất mãn trên mặt khi bị xen ngang một cách thô lỗ như thế. Cả hai quay sang nhìn nhau chằm chằm, rõ ràng là đang rất lúng túng.

“Ôi Chúa ơi, Diana vừa cắt ngang trước mặt vợ chồng ngài Công tước”, Rhone nói.

Lyon thật sự giận điên lên vì cô em gái. Chàng định tới phía sau để cứu cô khỏi bị bề mặt hơn, nhưng ngay lúc đó công chúa đã hóa giải tình huống khó xử này. Phải nói là khá tốt nữa. Nàng chào đón em gái Lyon bằng một nụ cười chân thành, rồi nắm lấy tay Diana khi nói chuyện với cô. Lyon nghĩ công chúa cố ý để mọi người cho rằng cô và Diana là đôi bạn thân thiết.

Anh quan sát cách Christina ra hiệu cho Diana đến đứng bên cạnh mình để cả hai cùng chào hỏi Công tước và Nữ công tước của Davenwood. Công chúa cũng kéo cả Diana tham gia vào cuộc trò chuyện ngắn ngủi, dàn xếp một cách hiệu quả lỗi lầm mà em gái chàng đã gây ra. Rhone thở ra một hơi nhẹ nhõm. “Chà, cậu biết gì không? Cô ấy vẫn còn nắm tay Diana. Một mảnh khóc thông minh để giữ Diana khỏi vô tình hất tay trúng vào người, mình đoán vậy.”

Lyon lại tựa vai vào mặt lò sưởi, mỉm cười với lời nhận xét của Rhone và thừa nhận. “Diana thích hươu tay khi nói chuyện.”

“Công chúa có một trái tim lương thiện. Chúa chứng giám, mình tin là mình đang yêu.”

“Cậu lúc nào mà chả yêu”, Lyon trả lời.

Chàng không thể kiềm chế sự tức tối ẩn trong giọng nói của mình. Kỳ lạ, vì lý do nào đó, câu nói đùa của Rhone lại khiến chàng bức bối. Hầu tước thực sự không muốn tên của công chúa Christina được thêm vào cái danh sách chinh phục sắp tới của Rhone. Đó là một ý nghĩ lố bịch, Lyon tự nhủ. Tại sao chàng lại quan tâm nếu bạn mình có theo đuổi cô gái đó hay không?

Chàng thờ dãi nhận ra mình không có câu trả lời thỏa đáng. Tuy nhiên lại rất quan tâm. Mãnh liệt là khác. Và sự thú nhận thành thật này càng khiến tâm trạng trở nên tồi tệ hơn. Chết tiệt, Lyon đã quá già và mệt mỏi cho một sự mê đắm cuồng dại.

Christina không hề hay biết tới sự khuấy động mà mình đang gây ra. Nàng kiên nhẫn đứng ở giữa cửa chờ đi Patricia kết thúc cuộc trò chuyện với chủ nhân bữa tiệc. Quý cô hăm hở, trẻ tuổi đứng cạnh, đang liến thoắng bằng một tốc độ không thể tin được làm Christina hoàn toàn không thể theo kịp câu chuyện. Nàng vờ tỏ ra thích thú, nở nụ cười đứng lút và gặt đầu bất cứ khi nào mà quý cô tên Diana này dừng lại để thở.

Tiểu thư Diana thông báo là cô ấy phải tới chỗ vài người bạn để được giới thiệu. Christina lại được ở một mình. Nàng nở nụ cười bình thản, nhìn quanh tất cả những người đang ngẩn ra nhìn mình chăm chăm một cách công khai.

Nàng không nghĩ mình sẽ quen với cuộc sống của họ. Người Anh thật sự quá khác biệt. Mặc dù đã sống ở Luân Đôn gần ba tháng, Christina vẫn cảm thấy lúng túng trước các lễ nghi kỳ lạ mà những người da trắng này dường như thích thú chịu đựng. Đàn ông cũng ngu ngốc như đàn bà. Tất cả bọn họ đều như nhau, mặc những bộ đồ màu đen y hệt nhau. Những cái dây quần cổ màu trắng được hồ cứng của họ chỉ đem lại cảm giác là họ đang sắp bị chết vì nghẹt thở, và ấn tượng đó càng mạnh mẽ hơn bởi những đôi má đỏ hồng kia. Không phải, Christina âm thầm đính chính, đó không phải là dây quần cổ... là cả vạt mới đúng, nàng tự nhủ. Phải, đó mới là tên đúng của cái dây quần cổ. Nàng không được quên lần nữa.

Có quá nhiều thứ cần phải ghi nhớ. Christina đã rất siêng năng học hỏi từ khi bước chân qua ngưỡng cửa ngôi nhà của dì Patricia ở Boston một năm trước đây. Lúc đó nàng đã biết nói tiếng Pháp và tiếng Anh. Người truyền giáo bị Sói Đen bắt giữ nhiều năm trước đã dạy nàng rất tốt.

Những gì học ở Boston chủ yếu tập trung vào cách cư xử được mong đợi từ một tiểu thư quyền quý. Christina đã cố làm hài lòng dì mình và xoa dịu nỗi sợ hãi của bà ta đối với mình. Người đàn bà chua ngoa này là kết nối duy nhất của nàng với gia đình mẹ nàng. Tuy nhiên, gần đây, khi vốn từ ngữ của Christina đủ tốt để hiểu những điều được viết trong quyển nhật ký của mẹ thì động cơ đã hoàn toàn thay đổi. Hết sức đột ngột. Lúc này, điều quan trọng là Christina phải giành được một vị trí tạm thời trong cái xã hội kỳ quái này. Nàng không được phạm bất kỳ sai lầm nào cho đến khi thực hiện được lời hứa của mình.

“Cô đã sẵn sàng chưa, Christina?”

Dì Patricia đột ngột lên tiếng. Bà ta đến bên cạnh Christina và quắp chặt cánh tay nàng bằng những ngón tay như móng vuốt của mình.

“Luôn luôn sẵn sàng như mọi khi”, Christina trả lời, mỉm cười với người giám hộ, rồi xoay người sai bước tiến vào giữa đám người xa lạ.

Lyon chăm chú dõi theo và nhận thấy vẻ che chở mà công chúa dành cho người đàn bà có khuôn mặt già nua, nhăn nhúm đang bám chặt lấy tay mình. Chàng cũng chú ý tới cách cư xử rất chuẩn mực trong tất cả các động thái của cô gái xinh đẹp này. Tại sao ư, Lyon nghĩ nó gần như là một chuỗi hành động được luyện tập thành thục. Công chúa chào đón mỗi vị khách được giới thiệu bằng một nụ cười đã được thực hành nhiều lần mà hoàn toàn không có chút cảm xúc nào trong mắt. Tiếp theo sẽ là một cuộc trò chuyện ngắn và kết thúc bằng một sự rút lui rất vui vẻ, hiệu quả.

Lyon thực sự bị ấn tượng. Được rồi, quý cô này thật quá hoàn hảo. Điều đó giải thích tại sao Brummel lại bị hấp dẫn mạnh mẽ đến thế. Công chúa tuân thủ tất cả mọi phép tắc giao tiếp rất đúng mực. Nhưng Rhone đã sai lầm. Cô ta cũng chẳng có gì khác biệt cả. Không, cô ta chỉ cố tỏ ra cứng cỏi, thanh lịch và chắc chắn cũng hơi hợm, nồng nặc như tất cả các cô tiểu thư thuộc tầng lớp quý tộc khác. Brummel cũng chỉ mê đắm vẻ đẹp hời hợt bên ngoài. Lyon ghê tởm điều đó.

Chàng không hề cảm thấy thất vọng bởi những kết luận của mình về công chúa. Trái lại, trạng thái cân bằng đã biến mất ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ đó, lúc này đã khôi phục hoàn toàn. Thậm chí chàng còn mỉm cười hài lòng. Rồi chợt nhận ra Rhone đang len lỏi qua những vị khách chen chúc xung quanh để đến gần công chúa. Lyon còn thầm đánh cược số tài sản kếch xù của mình rằng cô gái đó sẽ dành cho Rhone sự chú ý đặc biệt hơn những người đàn ông khác. Mọi người ở Luân Đôn đều biết đến gia đình Rhone, và dù không được hưởng một tước vị danh giá nhất tại bữa tiệc này nhưng chắc chắn anh cũng là một trong những người giàu có nhất.

Lyon đã thua vụ cá cược với chính mình. Rhone cũng chẳng được đối xử khá hơn những người khác. Một tia thỏa mãn tai quái đã biến nụ cười thành miên cưỡng trên gương mặt Lyon.

“Cậu đã đánh mất ngón nghề đặc biệt của mình rồi”, Lyon bình luận lúc Rhone quay lại cạnh mình.

“Ý cậu là gì?” Rhone hỏi, giả vờ ra vẻ khó hiểu.

Lyon không bị vẻ bối rối đó đánh lừa một phút nào bởi có thể nhận ra gương mặt Rhone thoáng phớt hồng.

Hầu tước phát hiện mình thật sự bắt đầu thích thú bữa tiệc tối nay. Thế là chàng quyết định xát muối vào nỗi đau của Rhone giống như bất kỳ gã bạn tốt nào sẽ làm. “Có phải là mình tưởng tượng không nhỉ, hay là công chúa Christina cũng đối xử với cậu y hệt mọi gã đàn ông khác trong phòng? Thật sự cô

ấy có vẻ không bị ấn tượng với bùa mê của cậu nhí, anh bạn già.”

“Cậu cũng sẽ chẳng làm được khá hơn đâu”, Rhone đáp lại. “Cô ấy quả là một bí ẩn. Mình nhớ rõ ràng đã hỏi cô ấy vài câu thích hợp, tuy vậy khi mình bỏ đi...”

“Ý cậu là khi cô ấy bỏ đi hả?”

Rhone lờ Lyon một cái sắc lẹm, rồi nhún vai. “Được rồi, phải, khi cô ấy bỏ đi, mình phát hiện ra là mình không nhận được bất kỳ câu trả lời nào. Ít nhất mình không nghĩ là mình nhận được.”

“Chắc cậu quá quan tâm đến vẻ ngoài của cô ấy”, Lyon đáp lại. “Một khuôn mặt xinh đẹp luôn khiến cậu mất tập trung.”

“Ồ...” Rhone kéo dài giọng. “Này, anh bạn già, cho mình thấy cậu có thể có được bao nhiêu câu trả lời. Mình sẽ đánh cược chai rượu hảo hạng nhất của mình.”

“Được”, Lyon chấp nhận vụ cá cược và liếc quanh phòng, lập tức tìm thấy công chúa Christina. Hầu tước có lợi thế về chiều cao hơn mọi người trong phòng và mục tiêu tìm kiếm lại là người phụ nữ duy nhất sở hữu mái tóc vàng nhạt.

Nàng đang đứng cạnh một người bạn già của cha chàng, ngài Reynolds. Lyon thấy vui mừng là người giám hộ có bộ mặt khó ưa của Christina đang ngồi ở đầu kia căn phòng.

Cuối cùng thì Lyon cũng khiến ngài Reynolds chú ý, chàng nghiêng đầu với vẻ ngạo mạn để yêu cầu một sự giới thiệu ngay lập tức.

Ngài Reynolds gật đầu - hơi quá hăng hái làm vừa lòng Lyon - sau đó cúi xuống nói nhỏ với công chúa. Christina quay lưng lại phía Lyon, nhưng chàng có thể thấy nàng thoáng gật đầu nhẹ tới mức gần như không thể nhận ra. Vài phút dài trôi qua trước khi người đàn bà to béo đang nói chuyện với Christina tạm dừng lại để hít thở không khí. Ngài Reynolds liền chớp ngay cơ hội này để nói lời tạm biệt. Lyon kết luận lời giải thích hấp tấp của ông ta hẳn phải đề cập đến tên chàng, vì người phụ nữ kia đã liếc nhìn chàng với ánh mắt kinh hãi, vội nhấc váy lên, rồi nhanh chóng lướt về hướng ngược lại. Bà ta di chuyển với tốc độ của một con chuột béo ú đang bị một con mèo đuổi sát sau đuôi.

Nụ cười của Lyon càng rộng. Sự khoe khoang với Rhone hẳn không phải là điều trống tuếch. Chàng vẫn chưa đánh mất kỹ năng đặc biệt của mình.

Hình ảnh người đàn bà ngờ ngẩn đó hoàn toàn bị xóa khỏi đầu ngay khi công chúa Christina đi đến đứng trước mặt. Ngài Reynolds lượn lờ cạnh nàng giống như một thiên thần hộ mệnh đang lo lắng. Lyon chậm chạp kéo người ra khỏi tư thế lười nhác, kiên nhẫn chờ đợi nàng thực hiện cái nhún gối chào hoàn hảo mà nàng vẫn làm với những người khác.

Nàng cúi đầu, nhưng cho dù thế Lyon vẫn có thể nói nàng không tuyệt đối hoàn hảo, không chút tí vết. Chàng có thể nhận ra vài vết tàn nhang lấm tấm trên sống mũi nàng. Chúng khiến khuôn mặt nàng đỡ giống khuôn mặt của con búp bê bằng sứ và giảm bớt cảm giác quá xa vời không thể chạm tới.

Công chúa chỉ cao tới vai chàng. Hầu tước tự nhủ nàng trông quá thanh nhã và gầy gò so với mẫu phụ nữ yêu thích của mình. Rồi nàng ngược lên nhìn. Ánh mắt chiếu thẳng vào chàng, không nao núng và đầy mê hoặc.

Lyon không thể nhớ được ngay cả tên mình.

Rốt cuộc chàng thầm cảm ơn Chúa vì sự can thiệp kịp thời của ngài Reynolds. Lyon có thể nghe được giọng nói vo ve của ông ta khi liệt kê hàng loạt những tước hiệu của Lyon. Một danh sách đủ dài cho Hầu tước có thời gian trấn tĩnh lại.

Chàng chưa bao giờ lo lắng đến thế. Ánh mắt trong sáng ấy vẫn đang mê hoặc chàng. Và đôi mắt nàng cũng thế, chàng miễn cưỡng thừa nhận. Chúng không giống với bất kỳ thứ sắc xanh nào Lyon từng thấy.

Chàng biết mình phải bình tâm lại. Lyon chậm rãi hạ mắt xuống và dừng lại ở đôi môi nàng, rồi ngay lập tức nhận ra sai lầm của mình. Chàng có thể cảm thấy phản ứng tự nhiên của cơ thể lại trào lên lần nữa.

Ngài Reynolds cuối cùng cũng chấm dứt bài giới thiệu tràng giang đại hải và kết luận, “Cô gái thân mến, tôi tin là cô đã được giới thiệu với Bá tước Rhone”.

“Vâng”, Rhone xen vào, mỉm cười với Christina.

“Lyon, tôi có thể giới thiệu công chúa Christina với ngài chứ?” Ngài Reynolds lên tiếng, giọng nói hết sức trịnh trọng.

Đôi mắt công chúa có vẻ lơ đãng. Có điều gì đó trong suốt bài giới thiệu đã khiến nàng bối rối. Nhưng nàng đã nhanh chóng khôi phục lại, Lyon biết rằng nếu không phải đang quan sát chăm chú, chàng sẽ bỏ lỡ vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt ấy.

“Tôi rất hân hạnh được gặp ngài, thưa ngài”, Christina thì thầm.

Giọng nói cũng khiến chàng mê mẩn. Chất giọng êm nhẹ và đầy nhục cảm. Cách nhấn trọng âm cũng rất đáng chú ý. Lyon đã từng đi nhiều nơi, nhưng vẫn không thể nhận ra cách nhấn trọng âm đó xuất xứ từ đâu. Chúng khơi dậy sự tò mò cũng mãnh liệt như sự thôi thúc điên rồ phải ghi lấy, kéo nàng vào màn đêm thăm thẳm và cuồng nhiệt làm tình với nàng.

Ôn Chúa, nàng không biết điều gì đang diễn ra trong đầu chàng. Nếu không chắc hẳn nàng sẽ khiếp sợ và khóc thét lên tìm nơi ẩn náu an toàn. Nhưng Lyon không muốn làm nàng sợ hãi. Dù chỉ trong ý nghĩ.

“Rhone là bạn của Lyon đã nhiều năm”, ngài Reynolds bỗng xen vào bầu không khí im lặng ngượng ngịu.

“Tôi là người bạn duy nhất của cậu ấy”, Rhone bình luận kèm theo nụ cười toe toét.

Lyon cảm thấy cú huých của Rhone. “Đúng không?”

Chàng phớt lờ Rhone và quay sang hỏi Christina. “Vậy cô là một công chúa phải không?”

“Danh xưng này có vẻ hơi quá với tôi”, nàng đáp.

Lyon nhận thấy công chúa không trả lời trực tiếp câu hỏi của mình. Rhone ho một tiếng - mảnh khốc che đậy cho sự khoái trá của cậu ta, Lyon cau mày trầm nghĩ.

Christina quay sang Rhone, “Ngài có thích buổi tiệc tối nay không?”.

“Tôi cực kỳ thích”, Rhone tuyên bố và nhìn Lyon rồi nói, “Những câu hỏi của cậu đâu?”.

“Những câu hỏi?” Christina nhú mày hỏi lại.

“Tôi chỉ đang tự hỏi cô gọi nơi nào là nhà”, Lyon nói.

“Vời di Patricia của tôi”, Christina đáp.

“Lyon, chắc ngài còn nhớ Bá tước Alfred Cummings chứ”, ngài Reynolds cắt ngang với vẻ mặt hết sức nhiệt tình. “Ông ta có quen biết với cha ngài.”

“Tôi đã nhớ ra cái tên đó”, Lyon trả lời. Tuy đã rất cố gắng nhưng chàng vẫn không thể rời mắt khỏi Christina dù chỉ đủ để liếc Reynolds một cái. Hầu tước nghĩ điều đó quả thật khiếm nhã, nhưng cũng chẳng thể làm gì được để cải thiện dù biết rõ nó bất lịch sự thế nào.

“Tốt”, ngài Reynolds nói tiếp, “Alfred được cử tới thuộc địa nhiều năm trước. Ông ta đã chết ở Boston chỉ cách đây hai hay ba năm trước, cầu Chúa cứu vớt linh hồn ông ta. Và Nữ bá tước đã quay trở lại Anh quốc cùng cô cháu gái đáng yêu của bà ta.”

“A, vậy là cô đã ở Anh được hai năm?” Lyon hỏi.

“Không.”

Lyon mất trợn một phút trước khi nhận ra công chúa không có ý định giải thích thêm cho câu trả lời ngắn ngủn của mình. “Vậy tức là cô lớn lên ở thuộc địa.” Đây là một lời nhận xét chứ không phải một câu hỏi, Lyon còn gật đầu một cái.

“Không.”

“Cô sinh ra ở đây sao?”

“Không”, Christina đáp, nhìn chăm chú vào vị Hầu tước với nụ cười thật nhẹ trên gương mặt.

“Nhưng cô đã sống ở Boston?”

“Phải.”

“Phải?”

Chàng thật sự không cố ý lên giọng, nhưng công chúa Christina đang cho thấy tài năng phi thường của mình trong việc chọc cho người khác tức điên lên. Việc Rhone cố nhịn cười cũng không giúp cho tình hình khá hơn chút nào.

Lyon lập tức hối hận vì đã để công chúa thấy sự cáu kỉnh của mình, hẳn nàng sẽ bỏ chạy ngay khi có cơ hội. Chàng biết mình trông đáng sợ thế nào.

“Thưa ngài, ngài không hài lòng với tôi bởi vì tôi đã không được sinh ra ở thuộc địa sao?” Christina đột nhiên hỏi. “Về cau có của ngài đã cho thấy điều đó rất rõ ràng.”

Chàng nhận thấy vẻ thích thú trong giọng nói ấy. Và cả sự khẳng định lấp lánh trong mắt. Rõ ràng nàng chẳng có vẻ gì là bị đe dọa cả. Nếu không biết rõ hơn, Hầu tước còn cho rằng thật sự Christina đang cười nhạo mình.

“Tất nhiên không phải là tôi không hài lòng”, Lyon giải thích. “Nhưng cô định trả lời tất cả câu hỏi của tôi chỉ bằng từ không và phải thôi sao?”, và hỏi.

“Đường như là thế”, Christina nói, dành một nụ cười rất thành thật và chờ phản ứng của Lyon.

Sự cẩu kính của Lyon lập tức biến mất. Tính thẳng thắn của nàng khiến người khác thấy dễ chịu và nụ cười thì thật quá sức mê hoặc. Chẳng không thể ngăn mình cười thích thú.

Tiếng cười vang khắp căn phòng, khiến vài vị khách giật mình hoảng hốt.

“Tiếng cười của ngài nghe như tiếng gầm của một con sư tử”, Christina nói.

Lời nhận xét thúc mạnh một cú vào Lyon. Một lời bình luận hết sức kỳ quặc.

“VẬY cô đã nghe thấy tiếng sư tử gầm rồi à, Christina?”, chàng hỏi mà bỏ qua danh xưng trang trọng của nàng.

“Ồ, rất nhiều lần”, Christina buột miệng trước khi có thể suy nghĩ kỹ càng hơn. Có vẻ như nàng chỉ nói điều mình đang nghĩ. Điều đó, tất nhiên, không có chút ý nghĩa nào.

“Cô đã nghe âm thanh đó ở đâu?”

Nụ cười thỉnh thoảng tắt ngúm. Công chúa đã vô tình tiết lộ về mình nhiều hơn bản tính thận trọng đã cảnh cáo.

Lyon chờ đợi câu trả lời. Christina nhìn vói về cảnh giác, rồi quay sang ngài Reynolds, sau đó tạm biệt ông ta, giải thích rằng mình và dì đã hứa sẽ có mặt trong một buổi tiệc khác trước khi về nhà. Nàng xoay lưng về phía Lyon và Rhone rồi làm lơ cả hai người bằng phong thái lạnh lùng, tôn quý như một nữ hoàng.

Lyon là người không dễ dàng chấp nhận bị phớt lờ.

Công chúa Christina đã bỏ đi trước khi ngài Hầu tước có thể cho nàng biết sự thật đó.

Christina biết mình cần tránh xa anh ta. Nàng có thể cảm thấy sự điềm tĩnh của mình đang bị lung lay. Người giám hộ đang ngồi trên chiếc ghế tựa vào tường. Christina buộc bản thân phải đi từng bước dài một cách dài dằng dặc cho đến khi tới được chỗ đi mình.

“Cháu nghĩ lúc này chúng ta nên rời đi”, nàng nói nhỏ.

Nữ bá tước đã ở với cháu gái đủ lâu để nhận ra có chuyện gì đó không ổn. Tuổi tác không hề ảnh hưởng đến đầu óc sắc sảo hay vẻ ngoài của bà ta. Bà ta gần như bật người ra khỏi ghế, bám vào cánh tay Christina, rồi hướng về phía cửa.

Lyon đang đứng cùng Rhone và ngài Reynolds. Ba người đàn ông đều chăm chú quan sát Christina cùng với bà dì đang vội vã chào tạm biệt chủ nhà. “Mình sẽ chờ tới ngày mai để lấy chai rượu thượng hạng đó”, Rhone tuyên bố kèm theo một cú huých để thu hút sự chú ý của Lyon.

“Rhone, nếu cậu còn thúc khuỷu tay vào sườn mình lần nữa, mình sẽ bẻ gãy nó đấy”, Lyon gần giọng.

Không mấy may lo lắng bởi lời hăm dọa đó, Rhone đánh một cú mạnh vào vai bạn. “Mình nghĩ nên đi trông chừng em gái cậu thay cậu, Lyon. Có vẻ cậu không đủ khả năng để thực hiện trách nhiệm đó rồi.”

Ngay khi Rhone rời đi, Lyon quay sang ngài Reynolds. “Ngài biết gì về Patricia Cummings?”, chàng hỏi. “Sự thật, nếu ngài vui lòng, không phải những lời khoa trương.”

“Cậu đang xúc phạm đến phẩm giá của tôi đấy, Lyon”, ngài Reynolds tuyên bố, cười toe toét trái ngược với lời chỉ trích.

“Ngài vốn rất được ngưỡng mộ bởi tài giao thiệp”, Lyon trả lời. “Còn bây giờ, về người giám hộ của Christina. Ngài có thể cho tôi biết gì về bà ta? Tôi chắc là ngài có quen biết bà ta từ khi còn trẻ.”

“Tất nhiên”, Reynolds nói. “Chúng tôi luôn được mời tham dự trong cùng các buổi tiệc. Tôi biết những lời chỉ trích của mình không phải là quá đáng, vì vậy tôi sẽ nói cho cậu biết sự thật kinh tởm, Lyon. Người đàn bà đó là một con quỷ. Hồi đó tôi không thích bà ta, và bây giờ cũng vậy. Sắc đẹp của bà ta đã từng bù đắp cho những khiếm khuyết trong... thái độ”, ông ta nói. “Bà ta đã kết hôn với Alfred khi anh trai ông ấy bị bệnh. Bà ta tin là anh trai ông ấy sẽ chết bất cứ lúc nào. Patricia giống như một con kền kền, chờ đợi để được thừa hưởng tài sản. Nhưng anh trai Alfred lại lâu cả hơn. Ông ta đã hưởng một cuộc sống sung sướng tới hơn mười năm so với mọi người nghĩ. Alfred bị buộc chuyển đến thực hiện nhiệm vụ ở thuộc địa, nói khác hơn là bị tống đến nhà tù dành cho các con nọ.”

“Thế còn cha của Patricia? Ông ta không có giải quyết những món nợ của chàng rể sao? Tôi nghĩ đó sẽ là một sự xấu hổ đối với ông ta, dĩ nhiên, trừ phi ông ta không có đủ tiền.”

“Ồ, ông ta quá giàu có ấy chứ”, ngài Reynolds cho biết. “Nhưng ông ta đã cắt đứt quan hệ với cô con gái.”

“Bởi vì bà ta đã lấy Alfred à, có khả năng đó chăng?”

“Không phải, theo những tin đồn thì là do nguyên nhân khác”, Reynolds nói, lắc đầu. “Patricia luôn là một người đàn bà cay nghiệt và tham lam. Bà ta phải chịu trách nhiệm cho rất nhiều tội lỗi. Một trong những trò đùa nhỏ của bà ta đã dẫn tới thảm kịch. Một quý cô trẻ bị biến thành trò cười của bà ta đã tự sát. Tôi không muốn đi sâu hơn vào chi tiết, Lyon, nhưng chỉ có thể nói bao nhiêu năm trôi qua, tính cách bà ta vẫn không thay đổi. Cậu có thể ý cách bà ta nhìn cô cháu gái của mình không? Nó khiến tôi rung mình.”

Lyon cực kỳ ngạc nhiên bởi giọng nói dữ dội của ngài Reynolds. Người bạn già của cha chàng mà chàng biết rõ là một người điềm đạm và dễ mến. Tuy vậy, lúc này ông ta đang run lên vì tức giận theo đúng nghĩa đen. “Ngài là nạn nhân của một trong những trò độc ác của bà ta chẳng?”, chàng hỏi.

“Phải”, Reynolds thừa nhận. “Cháu gái bà ta lại giống như một đóa hoa nhỏ dịu dàng, yếu đuối. Cô ấy không phải do bà ta nuôi dưỡng. Tôi dám chắc điều đó. Mặc dù vậy, thật đáng thương cho cô bé. Cô ấy sẽ phải dành thời gian để cố làm hài lòng mẹ già quý quái đó. Không nghi ngờ gì, Nữ bá tước sẽ bán cô ấy cho người nào trả giá cao nhất.”

“Tôi chưa bao giờ nghe ngài nói chuyện với giọng điệu đó”, Lyon nói nhỏ, hợp với cái giọng thì thầm của Reynolds. “Một câu hỏi cuối cùng, thưa ngài, vì tôi có thể thấy cuộc trò chuyện này đang khiến ngài khó chịu.”

Ngài Reynolds gật đầu.

“Ngài đã nói cha của Nữ bá tước rất giàu có. Vậy ai sẽ thừa kế gia sản của ông ta?”

“Chẳng ai biết cả. Ông ta đã dồn hết tình cảm của mình cho cô con gái nhỏ hơn. Tên bà ấy là Jessica.”

“Jessica chính là mẹ của Christina phải không?”

“Phải.”

“Và bà ấy có bị loạn trí như mọi người đồn đại không?”

“Tôi không biết, Lyon. Tôi đã gặp Jessica vài lần. Bà ấy có vẻ trái ngược hẳn với chị mình. Bà ấy là một phụ nữ dịu dàng, e thẹn - cực kỳ e thẹn. Khi bà ấy kết hôn, cha bà ấy đã vô cùng vui ý. Ông ta cứ vênh vao như một con gà chọi. Cậu thấy đấy, con gái ông ta đã cưới được một vị vua. Tôi vẫn nhớ buổi dạ tiệc huy hoàng được tổ chức nhằm phô trương danh tiếng của họ. Sự giàu có khiến người khác choáng ngợp. Nhưng mọi chuyện lại trở nên đen tối. Không ai biết chính xác chuyện gì đã xảy ra.” Người đàn ông già thờ dãi. “Một bí ẩn, Lyon, tôi nghĩ điều đó sẽ không bao giờ được làm sáng tỏ.”

Mặc dù đã hứa là sẽ không hỏi thêm nữa, nhưng Lyon lại quá tò mò để dừng chủ đề này lại, “Vậy ngài có biết cha của Christina không? Ngài nói đó là một vị vua, nhưng tôi lại chưa bao giờ được nghe về ông ta”.

“Tôi đã gặp ông ta, nhưng thật sự không biết nhiều lắm. Tên của ông ta là Edward.” Reynolds nhớ lại với một cái gật đầu.

“Đừng nhắc tới họ của ông ta. Tôi thích ông ta. Mọi người cũng vậy. Ông ta là một người rất biết quan tâm, không chút phô trương. Thay vì tỏ vẻ như một vị vua, ông ta lại khẳng khái đề nghị mọi người gọi là nam tước thay vì bệ hạ. Ông ta đã bị mất ngôi, cậu biết đấy.”

Lyon gật đầu. “Quả là bí ẩn đúng không?”, và nhận xét. “Bà Jessica này khiến tôi rất tò mò.”

“Tại sao?”

“Bà ta đã kết hôn với một vị vua rồi lại trốn khỏi ông ta.”

“Lý do của Jessica đã theo bà ấy xuống mồ”, ngài Reynolds nói. “Tôi tin bà ấy đã chết không bao lâu sau khi Christina ra đời. Không ai biết nhiều hơn những gì tôi vừa kể với cậu đâu, Lyon. Và sau cuộc trò chuyện có vẻ là một phía giữa cậu với cô công chúa đáng yêu vừa rồi, rõ ràng cô ấy sẽ tiếp tục bí mật về điều đó.”

“Chỉ khi tôi cho phép thôi”, Lyon nói, cười ngạo mạn trước lời tuyên bố của mình.

“A, vậy là cậu có hứng thú với công chúa?”, ngài Reynolds hỏi.

“Có chút hiếu kỳ”, Lyon trả lời kèm theo một cái nhún vai có chủ ý.

“Thật chứ Lyon, hay cậu chỉ đang cho tôi một đề tài tranh luận nhất thời thôi?”

“Thật.”

“Tôi hiểu”, Reynolds nói, nhưng nụ cười khiến Lyon nghĩ ông ta thật sự chẳng hiểu gì hết.

“Ngài có tình cò biết Christina và người giám hộ của cô ấy sẽ đến đâu sau khi rời khỏi đây không? Tôi nghe Christina nói với ngài họ sẽ ghé qua một chỗ nữa trước khi kết thúc buổi tối.”

“Nhà Huân tước Baker”, Reynolds nói. “Cậu định sẽ tạt qua đó hả?”, và hỏi bằng một giọng ôn hòa.

“Reynolds, đừng quan trọng hóa chuyện này hơn ý nghĩa thật sự của nó chứ”, Lyon nói. “Tôi chỉ đơn thuần là muốn tìm hiểu thêm về công chúa thôi. Sáng mai trí tò mò của tôi sẽ được thỏa mãn.”

Giọng nói nhanh nhẩu của Lyon ám chỉ với Reynolds rằng mình đã kết thúc những câu hỏi. “Tôi vẫn chưa chào mừng em gái cậu. Tôi nghĩ mình nên tới chào con bé.”

“Ngài phải đi nhanh thôi”, Lyon thông báo. “Diana và tôi sẽ rời khỏi đây trong vài phút nữa?”

Lyon theo sau Reynolds len lỏi qua đám khách khứa đông đúc và dành cho Diana vài phút chuyện trò rồi thông báo rằng đã đến lúc rời khỏi đây.

Diana rõ ràng rất thất vọng.

“Đừng buồn bã như thế”, ngài Reynolds nói, rồi tủm tỉm cười. “Tôi tin là cô vẫn chưa phải trở về nhà đâu.”

Lyon lại chẳng cảm thấy buồn cười chút nào. “À phải Diana, anh nghĩ chúng ta sẽ ghé qua chỗ Baker trước khi về nhà.”

“Nhưng Lyon, anh đã từ chối lời mời đó rồi mà”, Diana cãi lại. “Anh nói ông ta là một người tệ nhạt mà.”

“Anh đã đổi ý.”

“Ông ta không phải là một kẻ chán ngắt à?” Diana hỏi, trông có vẻ rất bối rối.

“Vì Chúa, Diana”, Lyon cầu nài, liếc Reynolds một cái.

Vẻ gay gắt trong giọng nói của Lyon khiến Diana giật mình, cô cau mày đầy lo lắng.

“Thôi nào, Diana. Chúng ta không muốn bị muộn đâu”, Lyon thúc giục, dịu giọng lại.

“Muộn ư? Lyon, ngài Baker thậm chí còn không biết chúng ta sẽ tham dự buổi tiệc nhà ông ta nữa. Làm sao chúng ta có thể bị muộn được chứ?”

Khi anh trai chỉ nhún vai thay cho câu trả lời, Diana quay sang ngài Reynolds và hỏi. “Ngài có biết chuyện gì xảy đến với anh trai tôi không?”

“Một cuộc tấn công vào trí tò mò, cô gái thân mến”, ngài Reynolds trả lời rồi quay sang Lyon nói, “Nếu cậu tha thứ cho sự can thiệp của ông già này. Tôi rất muốn đề nghị hãy để em gái cậu ở đây thêm một lúc. Tôi sẽ rất vinh dự được đưa cô ấy về nhà”.

“Ồi, phải đấy, Lyon, làm ơn đi, em ở lại được chứ?” Diana hỏi.

Giọng Diana nghe giống như một cô gái nhỏ đang rất háo hức. Lyon cũng sẽ không ngạc nhiên nếu cô bắt đầu vỗ tay. “Em có lý do đặc biệt gì ở đây à?”, chàng hỏi.

Khi em gái bắt đầu đỏ mặt, Lyon biết mình đã có câu trả lời. “Tên của gã đó là gì?”, chàng ra lệnh.

“Lyon”, Diana thì thào, trông có vẻ như rất mất thể diện. “Đừng có làm em xấu hổ trước mặt ngài Reynolds chứ”, và khiển trách.

Lyon thở hắt ra đầy cáu kỉnh. Em gái vừa mới nhắc lại ý kiến của chàng rằng Baker là một gã buồn tẻ, và bây giờ con bé lại dám cả gan nói rằng chàng đang làm nó xấu hổ. Hầu tước cau mày nhìn. “Chúng ta sẽ thảo luận chuyện này sau”, chàng thông báo. “Cảm ơn, Reynolds, vì đã để mắt trông chừng Diana.”

“Lyon, em không cần người khác trông chừng.”

“Em vẫn chưa chứng minh được điều đó”, Lyon nói trước khi gật đầu chào tạm biệt ngài Reynolds và sau đó rời khỏi phòng.

Đột nhiên Lyon cảm thấy cực kỳ háo hức muốn đến ngôi nhà của người mà chàng cho là chán ngắt đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Chúng ta đã ở lại Luân Đôn lâu hơn Edward dự định để ông ngoại con có thể tham dự buổi tiệc sinh nhật của mẹ. Edward cực kỳ quan tâm đến suy nghĩ của người cha yêu dấu của mẹ.

Sau ngày mẹ tròn mười bảy tuổi, chúng ta đã lên thuyền trở về quê hương của Edward. Mẹ đã khóc, tuy thế vẫn nhận ra là mình đang rất ích kỷ. Mẹ biết mình sẽ rất nhớ cha. Tất nhiên, bổn phận của mẹ là phải đi theo chồng.

Sau khi nước mắt rơi, mẹ trở nên rất phấn khích khi nghĩ về tương lai. Con biết không, Christina, mẹ đã nghĩ Edward đang đưa mẹ đến Camelot[1].

[1] Camelot là kinh đô huyền thoại của vua Arthur. Ý tác giả muốn nói là một vùng đất tuyệt vời.

Christina muốn phát ốm, có cảm giác như sắp chết ngạt và liên tục thăm nhủ là sự sợ hãi sẽ tiêu tan ngay khi chuyển xe ngựa kinh khủng này kết thúc. Nàng rất ghét sự chật chội bên trong chiếc xe ngựa cứ lắc qua lắc lại như thế này. Rèm xe bị kéo lại, cánh cửa đóng chặt, không khí thì đặc quánh mùi nước hoa đậm đặc của dì Patricia. Hai tay Christina siết chặt lại bên người, giấu trong những nếp gấp của chiếc váy để tránh khỏi ánh mắt soi mói của bà dì. Hai vai nàng dán chặt vào cái đệm lưng bằng da màu nâu.

Nữ bá tước không hề nhận ra tình trạng khó chịu của cô cháu gái. Ngay khi cánh cửa đóng lại, bà ta bắt đầu hàng loạt những câu hỏi của mình, chưa bao giờ cho phép cô cháu có đủ thời gian để trả lời. Bà ta lồng ghép giữa những câu hỏi là các bình luận chua ngoa và đầy châm chích về những vị khách mà họ vừa tạm biệt tại ngôi nhà sang trọng của Huân tước Carlson. Nữ bá tước dường như tìm được niềm sung sướng tột độ trong việc phỉ báng người khác. Khuôn mặt bà ta méo mó độc ác, cặp môi mỏng dính co rúm lại, còn đôi mắt thì chuyển sang màu xám lạnh như sương giá.

Christina tin đôi mắt chính là sự phản chiếu của tâm hồn. Và Nữ bá tước chắc chắn là một minh chứng cho điều đó. Bà ta là một phụ nữ cáu kỉnh, cay nghiệt, tự tư tự lợi. Ngủ ngốc nữa, Christina thăm nghĩ, bà ta thậm chí còn không thêm che giấu bản tính xấu xa của mình trước mặt cháu gái. Sự ngu ngốc đó thật khiến Christina phải kinh ngạc. Để lộ yếu điểm của mình cũng đồng nghĩa với việc trao tính mệnh vào tay người khác. Tuy nhiên, dì Patricia có vẻ không hiểu cả nguyên tắc sơ đẳng đó. Bà ta rất thích kể lể về tất cả những bất công đã xảy ra với mình. Luôn luôn là vậy.

Từ lâu, Christina đã không còn để ý tới sự trái ngược trong tính cách người giám hộ của mình. Nàng cũng chấp nhận bảo vệ, che chở cho người phụ nữ này. Nữ bá tước là gia đình và điều đó có lẽ cũng đủ để nàng làm vậy, tuy nhiên còn có một lý do khác nữa. Dĩ ấy khiến Christina nhớ tới Dòng Suối Vui Vẻ, bà già điên khùng người da đỏ từng đuổi theo tất cả bọn trẻ trong làng và dùng roi quất chúng túi bụi. Dòng Suối Vui Vẻ không thể làm gì khác hơn vì đó là bản tính tự nhiên của bà và Nữ bá tước cũng thế.

“Cô có nghe ta nói không, Christina?” Nữ bá tước gắt gỏng, kéo Christina ra khỏi những suy nghĩ lan man. “Ta hỏi chuyện gì khiến cô đột ngột muốn rời khỏi buổi tiệc nhà Carlson.”

“Cháu đã gặp một người đàn ông”, Christina nói. “Anh ta không giống với tất cả những người khác. Họ gọi anh ta là Lion.”

“Người cô đang nói tới là Hầu tước của Lyonwood”, Patricia nói, gật đầu. “Hắn ta làm cô sợ phải không? Chà, đừng để điều đó làm phiền cô. Hắn ta làm cho tất cả mọi người đều sợ hãi, ngay cả ta. Đó là một gã đàn ông thô lỗ, không thể chịu nổi, nhưng ta cho rằng địa vị của hắn đã hình thành cái bản tính xấu lao đó. Vết sẹo xấu xí trên trán khiến hắn trông thật hung tợn.”

“Ôi, không, anh ta không hề làm cháu sợ”, Christina thú nhận. “Hoàn toàn ngược lại, thưa dì. Tất nhiên là cháu cũng bị hấp dẫn bởi danh tiếng của anh ta, nhưng khi nghe ngài Reynolds gọi anh ta là Lion, nỗi nhớ nhà lập tức khiến cháu không thể nghĩ ra điều gì để nói nữa.”

“Ta phải nói bao nhiêu lần rằng cô nên quên những kẻ man rợ đó đi hả?” Patricia rít lên. “Sau tất cả những gì ta đã phải hy sinh để cô có địa vị xứng đáng trong giới thượng lưu và đòi quyền thừa kế của ta...”

Nữ bá tước chợt nhận ra sai lầm của mình. Bà ta liếc ánh mắt sắc lẹm về phía cô cháu để xem xét phản ứng, rồi mới nói, “Đơn giản là cô không nên nghĩ tới những kẻ đó nữa. Quá khứ phải được quên đi”.

“Tại sao họ lại gọi anh ta là Lion?” Christina hỏi, nhẹ nhàng thay đổi đề tài. Nàng chậm rãi rút tay về, thoát khỏi cái kẹp chặt đau đớn của bà dì. “Cháu chỉ tò mò thôi”, và giải thích, “như dĩ đã nói người Anh không lấy tên của động vật để đặt tên cho mình hay...”.

“Không, tất nhiên là không, cô thật ngớ ngẩn”, dì Patricia cầu nài. “Hầu tước không phải được đặt theo tên của động vật. Đó là từ đồng âm nhưng đánh vần khác nhau.” Nữ bá tước chậm rãi đánh vần tên của Lyon. Giọng bà ta dịu dàng hơn một chút khi nói tiếp, “Đó là cách bày tỏ sự tôn kính đối với tước hiệu của anh ta khi họ gọi anh ta là Lyonwood. Tất nhiên những người bạn thân thiết hơn được phép rút gọn cái tên đó”.

“Anh ta sẽ không phù hợp phải không?” Christina hỏi, nhiu mày.

“Hắn ta chắc chắn sẽ là kẻ không phù hợp nhất”, Nữ bá tước trả lời. “Hắn quá khôn ngoan, quá giàu có. Cô sẽ phải tránh xa hắn ra. Hiểu chứ?”

“Vâng.”

Nữ bá tước gật đầu. “Lý do cô bị hắn hấp dẫn quá là vượt xa sự hiểu biết của ta. Hắn không phải là một kẻ dễ bị điều khiển.”

“Cháu thật sự không bị anh ta hấp dẫn”, Christina phản bác. Nàng đã nói dối, tất nhiên, nhưng chỉ vì không muốn chọc tức bà dì và khiến bà ta nổi giận. Và dù sao nàng cũng không thể giải thích cho dì mình hiểu được. Làm sao có thể nói lý do với một người đàn bà luôn tin rằng vết sẹo của một chiến binh sẽ làm giảm đi phẩm giá của anh ta? Với đầu óc đần độn như thế, dĩ của Christina sẽ bị kinh hãi nếu nàng nói sự thật với bà ta.

Ồ, phải, sự tử thực sự hấp dẫn nàng. Ánh vàng của đường viền bao quanh con người màu nâu sẫm khiến nàng thích thú. Đáng người mạnh mẽ cho thấy đó là một chiến binh và theo bản năng tự nhiên, nàng đã bị lôi cuốn bởi sức mạnh ấy. Cả người chàng toát ra một vẻ quyền uy rất đặc biệt. Ngay cả cái tên cũng rất phù hợp, nó gợi nhớ đến một con sư tử. Christina đã chú ý thấy tư thế lười nhác, gần như là chán nản của Hầu tước, nhưng theo bản năng, nàng biết người ấy có thể di chuyển với tốc độ cực nhanh nếu như bị khiêu khích.

Phải, chàng quá quyến rũ. Christina thích ngắm nhìn người đàn ông ấy.

Nhưng nàng lại yêu mùi hương trên cơ thể ấy hơn. Không biết dì Patricia sẽ nghĩ gì nếu nàng thú nhận điều đó, Christina tự hỏi và khẽ mỉm cười. Có lẽ bà

ta sẽ móc thêm một sợi dây xích khác nữa vào cửa phòng ngủ của mình.

Không, Nữ bá tước sẽ không thể hiểu được vì sao nàng lại bị hấp dẫn. Nhưng vị pháp sư già ở ngôi làng của nàng sẽ hiểu được. Và ông cũng sẽ rất hài lòng.

“Chúng ta không cần phải lo lắng về việc Lyon có chút hứng thú nào với cô không”, dì Patricia thông báo. “Hắn ta chỉ thích tán tỉnh những người đã có chồng thôi. Theo lời mọi người rỉ tai nhau mà ta nghe trộm được, mối tình mới nhất của hắn ta là phu nhân Cecille.” Nữ bá tước khịt mũi một cách thiếu trang nhã trước khi tiếp tục, “Hử. Phu nhân à. Con điểm mới là tên gọi phù hợp với ả. ả đã cưới một người đàn ông có số tuổi gấp hai lần tuổi của ả và không nghi ngờ là ả đã bắt đầu ngoại tình trước khi cuộc hôn nhân đó chấm dứt”.

“Chồng của cô ta không đề ý là cô ta...”

“Lão dê già đó đã chết”, Patricia nói. “Ta nghe nói là cách đây cũng không lâu. Theo những lời đồn đại thì phu nhân Cecille đang tìm mọi cách để cưới Lyon.”

“Cháu không nghĩ anh ta sẽ lấy một người phụ nữ có danh tiếng xấu như thế”, Christina nói, lắc đầu bối rối. “Nhưng nếu được gọi là phu nhân, vậy cô ta không phải là nhân tình. Đúng không?”, nàng hỏi, nhún mày bởi sự rối rắm trong đầu.

“Ả ta được chấp nhận vào giới thượng lưu bởi vì tước hiệu của ả. Nhiều phụ nữ đã kết hôn vẫn ngoại tình. Tất cả những ông chồng chắc chắn đều có tình nhân”, dì Patricia nói. “Những quy tắc đạo đức khiến ta ghê tởm, nhưng đàn ông luôn làm theo bản năng của họ, đúng không?”

Giọng nói cho thấy bà ta không muốn nghe ý kiến của Christina.

“Phải, thưa dì.” Nàng thờ dãi trả lời.

“Gần đây Lyon hiếm khi xuất hiện ở nơi đông người”, Nữ bá tước nói tiếp. “Kể từ khi vợ chết, hắn đã tách mình ra khỏi xã hội.”

“Có lẽ anh ta vẫn còn khóc thương vợ mình. Đối với cháu, anh ta có vẻ dễ bị tổn thương.”

“Ha”, dì nàng cười to khinh bỉ. “Lyon được gọi bằng nhiều cái tên, nhưng chưa bao giờ cái từ ‘dễ bị tổn thương’ được gắn với hắn. Ta không thể tưởng tượng có gã đàn ông nào lại đi than khóc cho một người vợ đã chết. Bởi vì, tất cả bọn họ đều quá bận bịu theo đuổi niềm vui thú riêng của bản thân nên không có thời gian quan tâm tới bất kỳ ai khác.”

Chiếc xe ngựa dừng lại trước dinh thự của Baker, cuộc hội thoại buộc phải kết thúc. Christina cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm khi cuối cùng cánh cửa xe cũng được một người hầu mở ra. Nàng hít vài hơi thật sâu khi theo dì mình bước lên những bậc thang dẫn vào ngôi nhà có mặt tiền ốp gạch.

Một cơn gió nhẹ, mát dịu thổi qua khuôn mặt. Christina ước mình có thể giật tung những cái kẹp đang ghim chặt trên tóc ra và thả tự do cho những lọn tóc xoắn dày. Tuy nhiên, dì sẽ không cho phép nàng làm vậy. Một thịnh hành hiện nay ưa chuộng những lọn tóc xoắn ngắn, được cắt tỉa hay tạo hình một cách cầu kỳ bằng những sợi ruy băng dát đá quý. Vì Christina từ chối cắt ngắn mái tóc phóng túng của mình nên đành chịu sự tra tấn của những cái kẹp đó.

“Ta tin điều này không phải là quá khó đối với cô”, Nữ bá tước nhận xét một cách mỉa mai trước khi đi qua cánh cửa dẫn vào bên trong ngôi nhà.

“Cháu sẽ không quên đâu, thưa dì”, Christina đáp, biết rằng đó là những từ duy nhất mà bà ta muốn nghe. “Dì thật sự không cần phải lo lắng. Cháu đủ mạnh mẽ đối mặt với bất kỳ ai, ngay cả một con sư tử.”

Câu nói đùa của nàng không được hưởng ứng. Nữ bá tước mím chặt môi khi liếc nhanh cô cháu gái. “Phải, cô mạnh mẽ. Rõ ràng cô đã không thừa hưởng bất kỳ đặc điểm đáng ghét nào từ mẹ cô. Tạ ơn Chúa đã ban phúc. Jessica là một người yêu đuổi.”

Dù rất khó khăn nhưng Christina đã kiềm chế được cơn giận của mình. Nàng không thể để bà ta biết những từ ngữ ghê tởm về Jessica khiến mình khó chịu thế nào. Tuy đến nay đã sống với dì hơn một năm, nàng vẫn khó có thể tin một người chị lại có thể phản bội em gái mình như thế. Nữ bá tước không biết về cuốn nhật ký hành trình của cô em gái. Christina không định kể cho bà ta về cuốn nhật ký đó - dù sao thì vẫn chưa - nhưng tự hỏi dì Patricia sẽ phản ứng ra sao nếu phải đối mặt với sự thật. Điều đó cũng sẽ không tạo ra bất kỳ khác biệt nào, Christina quyết định thế. Đầu óc của bà dì quá méo mó để chấp nhận bất kỳ sự thay đổi nào trong quan điểm của mình.

Sự giả bộ đang dần trở nên không thể chịu nổi. Christina không được trời ban cho đức tính nhẫn nại. Cả Merry và Sói Đen đã căn dặn nàng phải giữ cho tâm trạng luôn vững vàng. Họ cũng cảnh báo nàng về người da trắng. Cha mẹ biết nàng phải tự mình đi trên con đường này. Sói Đen lo lắng cho sự an nguy của nàng. Còn Merry thì lo lắng cho trái tim nàng. Nhưng cả hai đều kiên quyết bác bỏ lời cầu xin được ở lại của Christina. Bởi lời hứa phải được duy trì, dù có bao nhiêu mạng sống bị mất đi hay có bao nhiêu trái tim bị tan vỡ.

Và nếu như sống sót, nàng có thể trở về nhà.

Christina nhận ra mình đang cau mày. Lập tức nàng khôi phục lại nụ cười ngay khi cánh cửa được quản gia nhà Huân tước Baker mở ra. Nụ cười vẫn thường trực trên môi trong suốt những bài giới thiệu dài dằng dặc. Chỉ có hai mươi vị khách tham dự, phần lớn đều đã đứng tuổi, Christina hầu như không được nghỉ ngơi phút nào trong suốt chủ đề thảo luận có vẻ dễ lan truyền về các căn bệnh đang hoành hành hiện nay cho tới khi các món ăn nhẹ được bưng ra.

Nữ bá tước miễn cưỡng rời khỏi Christina khi Huân tước Baker chia cánh tay mời bà ta. Christina đã từ chối ba quý ông có thiện chí muốn đưa nàng

vào phòng ăn bằng cách giả bộ có việc cần vào phòng vệ sinh ở tầng trên. Khi quay lại tầng một thì phòng khách đã không còn người nào. Được một mình ở nơi vắng vẻ có sức hấp dẫn không cưỡng nổi. Christina liếc qua vai để chắc chắn không bị ai theo dõi, rồi vội vã đi đến phía cuối căn phòng dài và hẹp này. Nàng đã để ý thấy một ban công nằm phía sau cánh cửa kiểu Pháp ẩn mình bên trong một góc tường hình mái vòm. Christina chỉ muốn có vài phút quý báu tận hưởng cảm giác yên tĩnh sung sướng trước khi có ai đến tìm.

Niềm hy vọng quả là hão huyền. Chỉ vừa mới đặt chân tới góc tường thì đột nhiên nàng có cảm giác ai đó đang theo dõi mình. Christina chợt cứng người, hoang mang bởi cảm giác nguy hiểm ập tới, sau đó từ từ xoay người lại đối mặt với sự đe dọa.

Hầu tước của Lyonwood đang đứng ở ngay lối ra vào, uể oải tựa người vào cánh cửa và chăm chú nhìn nàng.

Sur từ đang săn đuổi nàng. Christina lắc đầu, phủ nhận ý tưởng kỳ quặc của mình, nhưng đồng thời lại lùi về sau một bước theo bản năng. Hương vị của nguy hiểm vẫn còn lan quất ở đây, lan tỏa trong không khí, khiến nàng vừa cảnh giác vừa bối rối.

Lyon im lìm quan sát một lúc khá lâu. Biểu hiện trên khuôn mặt chàng rất dữ dội, gần như là nguy hiểm. Christina có cảm giác như bị sập bẫy trong ánh nhìn sâu thẳm thăm ấy. Rồi đột nhiên Hầu tước đứng thẳng người đẩy khỏi bức tường, bắt đầu sai bước về phía nàng, Christina thận trọng lùi thêm một bước nữa.

Chàng di chuyển giống như một con thú săn mồi, không dừng lại khi đã tới được chỗ Christina đứng mà tiếp tục ép nàng phải lùi về sau, xuyên qua cổng tò vò theo những bước chân đều đặn của mình rồi lần vào đêm tối.

“Ngài đang làm gì vậy, thưa ngài?” Christina thì thào, cố làm cho giọng mình có vẻ sợ hãi chứ không phải lo lắng, “Điều này thật không đúng mực chút nào, đúng không?”

“Không.”

“Tại sao chứ, ngài cũng quên báo cho chủ nhà về sự có mặt của mình nữa”, Christina lắp bắp. “Ngài đã quên bổn phận của mình sao?”

“Không.”

Christina cố bước vòng qua nhưng Lyon không để nàng thoát. Chàng đặt hai bàn tay to lớn lên vai và kiên quyết ép nàng lùi lại.

“Tôi biết ngài vẫn chưa chào hỏi ngài Baker”, Christina nói. “Đúng không?”

“Đúng.”

“Ồ”, Christina đáp lại, giọng nghe như bị hột hoi. “Điều đó thật là khiếm nhã.”

“Phải.”

“Tôi thật sự phải quay vào trong bây giờ, thưa ngài.” Tiếng chuông báo động trong đầu càng lúc càng lớn theo mỗi câu trả lời cụt ngắn của Hầu tước. Sự gần gũi của chàng cũng khiến nàng bị xao lãng. Chàng sẽ làm cho nàng rối tung nếu cứ để như vậy, Christina tự nhủ. Rồi nàng sẽ quên hết tất cả những gì đã được dạy dỗ.

“Ngài sẽ để cho tôi đi chứ, thưa ngài?”, nàng yêu cầu.

“Không.”

Christina đột nhiên hiểu ra người đàn ông này đang định làm gì. Mặc dù đã cố nhưng nàng vẫn không thể nhin cười được. “Ngài đang cố tỏ ra khiếm nhã giống như tôi đã làm với ngài, phải không, Lyon?”

“Ta đang rất khiếm nhã”, chàng đáp lại. “Em có thích tất cả câu hỏi của mình đều được trả lời chỉ bằng một từ duy nhất không hoặc có không?”

“Nó có tác dụng mà”, Christina nói, nhìn chăm chăm vào ngực Lyon.

Nàng đã phát âm sai từ “có tác dụng”. Cách nhấn trọng âm của nàng cũng rất đáng chú ý. Lyon cho rằng Christina đang hoảng sợ, vì nhận thấy vẻ lo lắng trong giọng nói của nàng. Chàng từ từ buộc nàng phải ngẩng mặt lên nhìn vào mắt mình mà không cần lên tiếng. “Đừng sợ ta, Christina”, Lyon thì thầm.

Nàng không trả lời. Lyon nhìn chăm chú vào mắt nàng một phút dài trước khi hiểu ra. “Ta không cần lo lắng về điều đó, đúng không?”, và hỏi.

Nàng nghĩ Hầu tước có vẻ thất vọng. “Không”, nàng mím cười thừa nhận, cố gạt tay chàng khỏi cằm mình. Khi Lyon vẫn không chịu buông tay, nàng liền lùi về sau một bước và nhận ra mình đã bị chặn bởi lan can ban công.

Tuyệt thật, nàng đã bị mắc kẹt, còn Lyon thì mím cười sung sướng.

“Ngài vui lòng để tôi quay trở vào trong chứ?”

“Chúng ta sẽ có một cuộc chuyện trò bình thường trước đây”, Lyon tuyên bố. “Nó sẽ diễn ra như sau. Ta sẽ đặt câu hỏi với em và em cũng có thể đặt câu hỏi với ta. Không ai trong chúng ta được trả lời bằng một từ duy nhất.”

“Tại sao?”

“Để chúng ta có thể hiểu rõ nhau hơn”, Lyon nói.

Chàng có vẻ như quyết tâm đứng cả đêm ngoài ban công nhà Baker nếu cần thiết. Christina quyết định mình phải sớm giành được thể thượng phong.

“Có phải ngài tức giận bởi vì tôi không sợ ngài?”, nàng hỏi.

“Không”, Lyon trả lời, kèm nụ cười toe toét biếng nhác. “Ta không hề giận chút nào.”

“Ồ có, ngài có đấy”, Christina nói. “Tôi có thể cảm nhận được con giận đang âm ỉ bên trong ngài. Và cả sức mạnh của ngài nữa. Tôi nghĩ có lẽ ngài cũng mạnh mẽ như một con sư tử.”

Chàng lắc đầu nhận xét. “Em luôn nói những điều cực kỳ lạ lùng”, và không thể ngừng chạm vào Christina. Ngón tay cái chạm rầy lướt nhẹ lên đôi môi đầy đặn của nàng. Sự mềm mại đầy mê hoặc và cuốn hút.

“Tôi không cố ý nói những điều lạ lùng”, Christina cau mày nói. “Thật khó để đùa giỡn với ngài.” Rồi quay mặt đi và lẩm bẩm, “Di Patricia không muốn tôi ở cùng ngài, Lyon. Di sẽ rất không hài lòng nếu biết tôi đang ở ngoài này với ngài”.

Lyon rướn mày lên trước lời thông báo đó. “Thế thì bà ấy sẽ phải phiền lòng thôi, đúng không?”

“Di nói ngài quá khôn ngoan”, Christina nói.

“Vậy ra đó là khuyết điểm à?” Lyon cau có hỏi.

“Cũng quá giàu nữa”, Christina nói thêm, gật đầu khi gặp ánh mắt ngờ vực của Lyon.

“Có chuyện gì sai trái nếu là một kẻ giàu có chứ?” Lyon hỏi.

“Ngài sẽ không dễ bị điều khiển.” Christina trích dẫn ý kiến của Patricia.

“Chết tiệt, đúng vậy.”

“Thấy chưa, cuối cùng thì ngài cũng đồng ý với di tôi”, Christina đáp lại. “Ngài không giống với những người khác nhì, Lyon?”

“Những kẻ khác là kẻ nào?”

Christina quyết định phớt lờ câu hỏi đó. “Tôi không phải là một nhân tình, thưa ngài. Di tôi nói ngài chỉ có hứng thú với những người phụ nữ phóng đãng.”

“Em tin bà ta sao?”, chàng hỏi, hai tay lại vuốt ve bờ vai Christina, bắt đầu thấy khó khăn trong việc nhớ ra họ đang nói về cái gì. Chàng có thể cảm thấy hơi ẩm tóa ra từ cơ thể nàng qua lớp váy áo. Một sự xao lãng tuyệt vời.

Chàng khao khát được nếm thử hương vị của công chúa biết bao! Nàng đang liếc nhìn thẳng vào mắt chàng cùng với vẻ mặt ngây thơ. Lyon quyết định là Christina đang cố giấu cột tất cả những niềm tin của chàng về đàn bà. Tất nhiên chàng biết rõ hơn. Dù vậy nàng lại đủ hấp dẫn để trò chơi này kéo dài thêm một chút. Cũng chẳng có gì nguy hiểm cả, Hầu tước tự nhủ với bản thân.

“Không”, Christina nói và làm gián đoạn suy nghĩ của Lyon.

“Không cái gì?” Lyon hỏi, cố nhớ xem mình đã nói gì.

“Không, tôi không tin di mình nói đúng. Rõ ràng ngài đã bị tôi quyến rũ, Lyon, và tôi không phải là một phụ nữ phóng đãng.”

Lyon bật cười âm ái. Thanh âm giống như một sự mon tron. Christina có thể cảm giác được nhịp đập con tim đang trở nên gấp gáp, hiểu rõ sự nguy hiểm lúc này. Sức quyến rũ của Lyon có thể phá vỡ tất cả lớp bảo vệ. Christina biết, với một sự chắc chắn khiến nàng rung mình, người đàn ông này có thể khám phá ra sự giả vờ của nàng.

“Tôi thật sự phải trở vào trong ngay bây giờ”, nàng thốt lên.

“Em có biết em khiến ta bối rối thế nào không?” Lyon hỏi, phớt lờ yêu cầu. “Em có rất nhiều mảnh khõe, Christina ạ.”

“Tôi không hiểu.”

“Ồ, ta nghĩ là em hiểu”, Lyon kéo dài giọng. “Ta không biết em làm điều đó như thế nào nhưng em đã khiến ta hành động như một thằng nhóc. Em đã tạo nên một bầu không khí huyền bí bao quanh mình. Là em cố ý, đúng không? Có phải em cho rằng ta sẽ bớt hứng thú nếu biết rõ hơn về em không?”

Bớt hứng thú? Christina muốn cười phá lên. Vì sao ư, người đàn ông này sẽ phát hoảng lên nếu biết được sự thật. Phải, rốt cuộc thì di nàng cũng nói đúng. Hầu tước của Lyonwood quá xảo quyệt và khó bị lừa gạt.

“Đừng quá lo lắng thế, em yêu”, Lyon thì thầm.

Nàng có thể nhận ra vẻ thích thú trong mắt người đàn ông này. “Đừng gọi tôi bằng cái tên đó”, nàng nói. Giọng run rẩy, nhưng chỉ bởi nàng đang quá căng thẳng vì nói dối. “Điều đó không thích đáng”, nàng mạnh mẽ gạt đầu và nói thêm.

“Thích đáng?” Lyon không biết người con gái này đang nói về cái gì. Sự thất vọng khiến chàng phát cáu. Lyon buộc phải hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. “Nào, chúng ta hãy bắt đầu, Christina. Ta sẽ hỏi em một câu hỏi đơn giản, và em có thể cho ta một câu trả lời thẳng thắn”, chàng nói. “Tuy nhiên, đầu tiên, vui lòng giải thích cho ta biết ý em là gì khi nói rằng gọi em là em yêu là không thích đáng.”

“Ngài khiến tôi nhớ đến một người trong quá khứ, Lyon. Và tôi nhớ nhà đến nỗi không thể tiếp tục cuộc trò chuyện này.” Lời thú nhận được thốt ra bằng những tiếng thì thầm buồn bã và cô đơn.

“Em đã yêu một người đàn ông khác sao?” Lyon hỏi, không thể ngăn lại cơn giận thoát ra từ giọng nói của mình.

“Không.”

Lyon chờ đợi và khi Christina không có ý định giải thích thêm về câu trả lời của mình, chàng bật ra một tiếng thở dài. “Ồ, không, em không được làm thế”, chàng nói và siết chặt lấy vai nàng. “Em phải giải thích thêm, Christina. Ta biết em chưa tới hai giờ và em đã làm cho ta rối như mớ bòng bong. Đó không phải là một sự thừa nhận dễ dàng”, rồi nói thêm. “Chúng ta không thể cứ bàn cãi mãi về một chủ đề, đúng không?”

“Tôi không nghĩ chúng ta có thể”, Christina trả lời. “Khi tôi ở gần ngài, tôi lại quên hết các luật lệ.”

Lyon nghĩ người phụ nữ này cũng có vẻ hoang mang như mình. Họ lại đảo một vòng trở lại với những cái luật lệ của nàng. Có vẻ chính nàng cũng không ý thức được điều đó.

“Em biết không, ta sẽ thắng”, chàng nói. “Ta luôn luôn thắng. Em có thể khiến ta xao lãng chủ đề chính bao nhiêu lần tùy thích, nhưng ta sẽ luôn...”

Chàng chợt quên hết những gì định nói khi Christina đột nhiên với tay lên và lướt đầu ngón tay dọc theo vết sẹo lõm chồm trên trán chàng. Cái vuốt ve dịu dàng mang theo những cơn sóng mạnh mẽ ập thẳng vào trái tim.

“Ngài có vết sẹo của một chiến binh, Lyon.”

Tay chàng rơi xuống hai bên. Lyon lùi về sau một bước, muốn tạo một khoảng cách giữa hai người để có thể làm nguôi đi ngọn lửa đang cháy hừng hực trong huyết quản. Từ cái nhìn ngây thơ ấy, chàng biết công chúa không hề ý thức được sự ảnh hưởng mình đang gây ra.

Nó xảy ra quá đột ngột, quá mạnh mẽ. Lyon chưa bao giờ nghĩ ham muốn lại có thể bùng nổ mau chóng như thế.

Christina lợi dụng ngay việc họ đang đứng cách xa nhau, cúi đầu đi vòng qua. “Chúng ta không bao giờ nên chạm vào nhau lần nữa”, và nói trước khi xoay lưng rồi bỏ đi.

Vừa tới được góc tường thì giọng của Lyon vang lên khiến nàng dừng lại. “Vậy em cho là những chiến binh có sẹo thì không hấp dẫn sao?”

“Không hấp dẫn ư? Hẳn ngài đang đùa giỡn tôi”, nàng thốt lên.

“Ta chưa bao giờ nói đùa”, Lyon trả lời. Giọng nói có vẻ chán nản và ánh mắt cho biết chàng đang bị tổn thương.

Nàng biết mình phải nói thật. “Tôi thấy ngài gần như quá hấp dẫn để có thể cưỡng lại.”

Christina không thể nhìn vào mắt Lyon khi thú nhận điều đó, nàng cảm thấy quá xấu hổ bởi sự táo bạo của mình. Nàng nghĩ có lẽ mặt mình cũng đang đỏ bừng. Ý nghĩ này khiến nàng phát cáu đến nỗi lại quay lưng về phía Lyon lần nữa.

Hầu tước di chuyển với tốc độ của một con sư tử. Phút trước vẫn đang đứng ở đầu kia của ban công và phút sau, chàng đã ghim nàng vào bức tường gạch liền sát với góc tường. Cơ thể chàng giữ nàng ở ngay vị trí mong muốn. Nửa người bên dưới của Christina bị kẹp giữa hai chân, còn hai vai bị giữ chặt bởi hai tay Lyon. Khi bất ngờ với tay đóng cánh cửa lại, đôi Lyon cọ xát vào đôi Christina. Sự đụng chạm khiến cả hai rối loạn. Christina ép mình dựa sát vào bức tường, cố gắng hạn chế tới đa sự va chạm giữa hai người. Phản ứng của Lyon thì ngược lại. Chàng nghiêng người tới gần hơn, mong muốn được chạm vào nàng lần nữa.

Lyon biết mình đang khiến nàng xấu hổ. Ngay cả trong ánh trăng mờ ảo giữa đêm khuya, chàng cũng có thể nhìn thấy hai má nàng đang ửng hồng. “Em giống như một bông hoa nhỏ bé mỏng manh”, chàng thì thầm trong khi vuốt ve bờ vai rồi đến chiếc cổ quyến rũ. “Làn da em mềm mại, nóng bỏng như lụa.”

Mặt nàng lại càng đỏ hơn. Lyon mỉm cười khi nhận ra điều đó. “Mở mắt ra, Christina. Nhìn vào ta”, và ra lệnh, giọng êm dịu như làn gió nhẹ.

Lời nói dịu dàng mang đến một cơn run rẩy dọc theo cánh tay. Những từ ngữ ẩn chứa tình yêu, mang ý nghĩa như những lời Sói Đen luôn thì thầm vào tai Merry mỗi khi ông nghĩ họ chỉ có một mình. Lyon đang cố vuốt ve giống như vậy. Liệu điều đó có phải là chàng muốn cưới nàng không? Christina gần như buột miệng thốt ra câu hỏi đó, rồi nhận ra mình không nên làm thế. Lyon là người Anh, nàng tự nhắc nhở mình. Cách cư xử của họ không giống nhau.

Chúa ơi, nàng không nên quên điều đó. “Tôi sẽ không bao giờ đùa bỡn với một con sư tử”, nàng buột miệng. “Quá nguy hiểm.”

Bàn tay của Lyon vòng qua cổ Christina, không chắc là muốn hôn hay siết cổ nàng nữa. Người phụ nữ này luôn làm chàng rối tung với những câu nhận xét quái đản. Chàng có thể cảm nhận tim nàng đang đập điên cuồng dưới ngón tay mình. “Đôi mắt em không hề tỏ ra sợ hãi, nhưng trái tim em lại đang nói thật. Em đang sợ sự hấp dẫn của ta đối với em, đúng không?”

“Ngài quả là một kẻ ngạo mạn”, Christina nói. “Tôi đang sợ hãi đến mức tin là mình sẽ lẫn ra bất tỉnh nếu ngài không chịu bỏ tôi ra ngay lúc này.”

Lyon cười phá lên, chẳng tin lời nói dối đó chút nào. Chàng rướn người về trước cho tới khi môi chỉ cách môi nàng một hơi thở. “Không phải em đã nói rằng ta quá mức hấp dẫn để cưỡng lại sao, Christina?”

“Không”, nàng thì thào. “Tôi đã nói ngài gần như quá hấp dẫn để cưỡng lại, Lyon. Gần như thôi. Có sự khác biệt đó.”

Nàng cố mỉm cười nhưng có vẻ như đã hoàn toàn thất bại. Đơn giản là vì Christina đang quá bận rộn chiến đấu với sự thôi thúc mãnh liệt được tan chảy, được ôm chặt, được cảm nhận sự ve vuốt và hương vị của người đàn ông này. Nàng muốn mùi hương của chàng hòa lẫn với mùi hương của chính mình.

Nàng biết khao khát đó thật nguy hiểm và bị cấm kỵ. Việc trêu chọc một chú sư tử con hoàn toàn khác với việc đùa giỡn với một con sư tử đã trưởng thành. Về tầm tới trong đôi mắt Lyon cho nàng biết chàng quyết tâm săn đuổi con mồi cũng giống như một con sư tử đang đói khát. Chàng sẽ thiêu rụi nàng nếu nàng không tự bảo vệ mình.

“Lyon”, nàng thì thào, bị giằng xé giữa ham muốn và sự cần thiết phải thận trọng. “Ngài thật sự phải giúp tôi chiến đấu với sức hấp dẫn này. Tôi sẽ quên hết mọi thứ nếu không có sự hợp tác của ngài.”

Hầu tước không hiểu người phụ nữ này đang nói gì. Nàng nghĩ mình đã quên điều gì sao? Có lẽ chàng đã nghe không đúng. Giọng của nàng đã trở nên rất khó nghe.

“Ta sẽ hôn em, Christina”, chàng nói, giữ chặt cằm khi nàng định lắc đầu.

“Chỉ một nụ hôn thôi”, chàng hứa hẹn và đặt cằm mình lên đỉnh đầu nàng, hít vào mùi hương ngọt ngào, rồi thở ra một cách mãn nguyện. Sau đó nắm lấy hai tay nàng và vòng chúng quanh cổ mình.

Chúa ơi, nàng thật mềm mại. Bàn tay trượt dọc xuống hai cánh tay, cảm nhận tay nàng đang nổi gai ốc. Hải lòng với phản ứng của Christina trước sự ve vuốt của mình, chàng đặt tay lên hông nàng một cách đầy chiếm hữu rồi kéo nàng sát lại hơn.

Chàng giữ như vậy rất lâu. Christina không thể chống cự lâu hơn với sức hút đang lôi kéo mình. Chỉ chậm nhẹ thôi chắc chắn sẽ thỏa mãn được trí tò mò. Rồi sau đó nàng sẽ quay vào trong và buộc bản thân quên hết mọi thứ về Lyon.

Christina nhón chân chồm tới trước, rất nhanh lướt nhẹ môi lên cằm rồi đặt lên môi Lyon một nụ hôn trinh bạch, cảm nhận cả người chàng cứng lại. Christina lùi lại, thấy chàng mỉm cười, nàng biết sự táo bạo của mình đã khiến chàng hài lòng.

Nụ cười đột nhiên tắt ngúm khi nàng dùng đầu lưỡi lần theo môi dưới của chàng. Lyon phản ứng như thể mình vừa bị sét đánh trúng. Chàng nhắc nàng lên áp chặt vào người cho tới khi đầu nàng dính sát vào đầu mình. Không quan tâm sự kích thích của mình có làm Christina sợ hãi hay không, chàng vòng tay kiên quyết ôm siết lấy và không cho phép bất kỳ sự phản đối nào. Christina sẽ không thể trốn thoát cho đến khi được phép đi.

Christina đột nhiên cố quay đầu sang hướng khác, chàng có thể cảm nhận con run rẩy đang tràn qua người và cho rằng có lẽ nàng đang có suy nghĩ khác. “Lyon, làm ơn, chúng ta sẽ...”

Môi chàng đã bắt được môi nàng, lập tức dập tắt sự chống đối một cách hiệu quả. Chàng trêu chọc và lôi kéo, dụ dỗ nàng mở miệng chào đón mình. Christina đáp lại sự thúc giục nhẹ nhàng ấy. Ngón tay luồn vào mái tóc chàng, tức thì một cơn rung động cuồng nhiệt vùi lấp cơ thể. Lyon rên rỉ trong miệng, sau đó trượt lưỡi vào sâu bên trong, đòi hỏi sự hưởng ứng cùng với tiếng gầm gừ khàn đặc.

Christina quên mất lời cảnh báo. Hai tay bám dính lấy vai Lyon. Hông di chuyển theo bản năng cho tới khi cơ thể được áp úp trong hơi ấm từ cơ thể đối diện. Một tiếng rên rỉ thỏa mãn thoát ra khỏi môi khi Lyon bắt đầu di chuyển áp vào hông nàng. Christina sử dụng lưỡi để thăm dò những xúc cảm diệu kỳ được tạo nên từ cái miệng nóng bỏng và bắt chước theo chàng.

Một ngọn lửa bùng cháy dữ dội ở phần đàn ông của Lyon. Miệng Lyon lại nghiêng về một bên cuốn lấy miệng nàng trong một nụ hôn nóng bỏng, cuồng dại, thiêu rụi mọi thứ. Sự đáp trả phóng túng của Christina là một sự tra tấn ngọt ngào mà Lyon không bao giờ muốn kết thúc. Cách nàng hôn khiến chàng nghĩ rằng rốt cuộc, Christina cũng không ngại thơ đối với đàn ông. Lyon tự nhủ mình không quan tâm. Cái khao khát được đưa nàng vào giường ngay khi có cơ hội đã che lấp hết mọi suy nghĩ khác.

Lyon chưa bao giờ trải qua ham muốn nguyên thủy như thế. Christina phát ra một tiếng rên rỉ êm ái từ sâu trong cổ họng. Âm thanh này đã cuốn sạch ý thức thông thường. Chàng biết mình đang mất hết sự kiểm chế và đột ngột kết thúc nụ hôn.

“Giờ không đúng lúc cũng không đúng nơi, em yêu”, chàng thào thì thầm đứt quãng.

Rồi chàng hít vào một hơi thở sâu, cố gắng một cách tuyệt vọng để không dán mắt vào miệng Christina. Quá mềm mại, quá kích thích. Trông nàng như thể vừa trải qua một nụ hôn cuồng nhiệt, mà tất nhiên nàng đã như thế, Lyon có thể khẳng định người con gái này cũng đang gặp khó khăn trong việc lấy

lại tự chủ nhiều như mình.

Thực tế đó làm Hầu tước hết sức hài lòng. Chàng cũng phải gỡ hai tay nàng ra khỏi vai mình, bởi dường như Christina không thể làm gì khác ngoài việc nhìn chăm chăm vào chàng. Đôi mắt chuyển sang màu xanh chàm sâu thẳm. Màu của sự đam mê, Lyon nghĩ thế khi hôn lên ngón tay nàng trước khi buông ra.

“Ta sẽ biết tất cả những bí mật của em, Christina”, Lyon thì thầm, nghĩ về những khoái lạc họ có thể chia sẻ với nhau trên giường.

Lời hứa hẹn đã đâm xuyên qua ý thức của Christina bén nhọn như một lưỡi dao găm. Christina tin lời hứa hẹn của chàng chính là muốn khám phá ra quá khứ của mình. “Hãy để tôi yên, Lyon”, nàng thì thầm, lách qua, bước xuyên qua khung cửa tò vò, rồi quay đầu lại nhìn. “Sự tò mò có thể giết chết ngài.”

“Giết ta?”

Nàng lắc đầu, tò thái độ sẽ không giải thích rõ hơn. “Chúng ta đã thỏa mãn lẫn nhau qua việc chia sẻ một nụ hôn. Điều đó là đủ rồi.”

“Đủ sao?”

Tiếng gầm bầm theo nàng vào đến tận phòng khách. Christina nhắm mắt bởi sự giận dữ trong giọng nói đó. Tim đập thình thịch, nàng thầm cảm tạ các thánh thần vì khách mời vẫn còn đang ở trong phòng ăn. Có một ghế trống bên cạnh bà di. Christina lập tức ngồi vào đó, cố tập trung vào cuộc hội thoại nhằm chán giữa Nữ bá tước với vợ chồng chủ nhà.

Vài phút sau, Lyon xuất hiện ngay lối ra vào. Huân tước Baker tiến tới đón tiếp với vẻ rất kích động. Rõ ràng ông ta cùng với mọi người trong phòng đều tin là Hầu tước của Lyonwood chỉ vừa mới đến.

Christina gật đầu cộc lốc với Lyon như một lời chào hỏi, sau đó quay lưng lại. Cử chỉ khiếm nhã đó lại làm cho Nữ bá tước rất hài lòng. Người phụ nữ già còn thật sự với tay vỗ nhẹ vào tay Christina. Cử chỉ tình cảm đầu tiên mà bà ta dành cho cô cháu gái mình.

Lyon hoàn toàn phớt lờ Christina. Tất nhiên chàng là trung tâm của mọi chú ý, bởi tước hiệu cũng như sự giàu có đặt chàng lên địa vị cao hơn những người khác. Đàn ông lập tức vây quanh. Phần lớn phụ nữ cũng rời khỏi ghế của mình. Họ đứng tùm lại với nhau như bầy chim cút, lúc lắc đầu đồng thời chớp chớp mắt mỗi khi Lyon tình cờ liếc mắt về phía họ.

Khi không thể chịu đựng màn diễn ghê tởm đó thêm giây phút nào nữa, Christina liền quay trở lại phòng khách.

Lyon bị mắc kẹt với vị chủ nhà đang rất háo hức thảo luận về chủ đề luân canh. Chàng nghe nhiều hơn là nói, sử dụng thời gian đó để lấy lại sự kiểm soát cho tâm trạng đang cực kỳ cáu bẳn của mình. Mặc dù không hề để lộ bất kỳ dấu vết nào trên mặt, nhưng bên trong lại đang run lên vì giận dữ.

Chết tiệt, cô gái đó lại phớt lờ mình lần nữa. Hai lần trong cùng một buổi tối. Quả là một kỷ lục cho cái kỳ tích này, chàng tự nói với mình. Nàng cũng thật tuyệt nữa. Tại sao ư, Christina đã khiến chàng tin rằng nàng cũng bốc cháy giống mình. Quả là một nàng công chúa bé bỏng đầy cảm dỗ.

Chàng có cảm giác như mình vừa bị ném vào một đồng tuyết. Christina nói đúng. Nàng đã thỏa mãn trí tò mò của chàng. Vấn đề là, chàng đành miễn cưỡng thừa nhận, chính là hương vị của nàng. Nóng bỏng, ngọt ngào như mật ong rừng. Chàng vẫn chưa nếm đủ. Và trong khi Huân tước Baker hăng hái giằng gãi về giá trị của lúa mạch, Lyon lại chìm đắm trong những tiếng rên rỉ êm ái của Christina. Chắc chắn đó chỉ là một vai diễn, nhưng ký ức đó vẫn làm cho máu chàng sôi lên trong huyết quản.

Di của Christina đi theo nàng vào phòng khách. Nữ bá tước đứng sát cô cháu gái, đưa ra lời nhận xét ác ý về những món ăn kinh tởm mà bà ta vừa nhét vào một khối lượng khổng lồ. Christina nghĩ mình đã đủ an toàn cho tới khi Lyon tình cờ bước vào phòng đúng lúc Nữ bá tước đi vào buồng rửa tay ở tầng trên để sửa sang lại diện mạo của mình.

Đột nhiên cảm giác dễ bị tấn công lại tràn tới. Lyon đang sải bước về phía nàng, và dù đang tươi cười với những vị khách khác, nàng vẫn có thể nhận thấy con giận dữ đang bùng cháy trong đôi mắt đó. Ngay tức khắc nàng vội vã lướt tới bên Huân tước Baker, bắt chuyện với ông ta, đồng thời cảnh giác quan sát Lyon qua khóe mắt.

“Ngôi nhà của ngài thật đáng yêu”, Christina thốt lên với vị chủ nhà.

“Cảm ơn, cô gái thân mến. Nó phù hợp với những yêu cầu của tôi”, Huân tước Baker phát biểu, ưỡn ngực lên dương dương tự đắc. Ông ta bắt đầu giải thích về nơi mình đã thu lượm những món đồ nghệ thuật đang bày biện trên các kệ đặt trong phòng. Christina cố gắng tập trung vào những điều ông ta đang nói. Khi nhận thấy Lyon có vẻ do dự, nàng mỉm cười hài lòng.

“Thực ra phần lớn đều là do vợ tôi chọn. Bà ấy có cặp mắt sắc sảo về chất lượng”, Huân tước Baker nhận xét.

“Sao ạ?” Christina hỏi, bị bối rối bởi cách mà Huân tước Baker đang nhìn chăm chú vào mình. Ông ta dường như đang mong nàng đưa ra vài lời nhận xét. Thật không may, vì nàng chẳng có chút ý tưởng nào về thứ mà họ đang nói tới.

Lyon đang tiến tới càng lúc càng gần. Tất nhiên Christina đổ hết mọi tội lỗi cho chàng vì đã làm mình mất tập trung. Nàng sẽ tự biến mình thành con ngốc trước vị chủ nhà nếu không cố để tâm vào nội dung cuộc trò chuyện. Christina cố ý quay lưng về phía Lyon, nở nụ cười với vị chủ nhà và hỏi, “Ngài đã tìm thấy chiếc bình màu hồng đáng yêu đặt trên mặt lò sưởi kia ở đâu vậy?”

Huân tước Baker lại ưỡn ngực lên lần nữa. Christina nghĩ ông ta trông rất giống một con thỏ béo ú.

“Thứ có giá trị nhất trong bộ sưu tập của tôi đấy”, ông ta tuyên bố. “Và là thứ duy nhất tôi tự mình tìm ra. Nó có giá trị hơn tất cả những món nữ trang của vợ tôi gộp lại”, và nhỏ giọng kèm theo cái gật đầu. “Cần khẳng định lại với Martha. Vợ tôi cho rằng nó chẳng có chút giá trị nghệ thuật nào cả.”

“Ồ, tôi nghĩ nó rất đẹp”, Christina nói.

“Ngài Baker, tôi muốn trò chuyện với công chúa Christina một lát. Riêng tư, nếu ngài không phiền lòng.” Lyon lên tiếng ngay phía sau. Christina biết chỉ cần lùi về sau một bước mình sẽ chạm ngay vào ngực chàng. Ý nghĩ đó khiến nàng quá bối rối đến mức không thể nhanh chóng lên tiếng từ chối.

“Chắc chắn rồi”, Huân tước Baker nói và nhìn Lyon với vẻ suy đoán. Chắc là đang đấu tranh tư tưởng, Lyon nghĩ. Tới trưa mai, tin đồn về việc Hầu tước Lyonwood có hứng thú với Christina chắc chắn sẽ lan truyền khắp Luân Đôn. Kỳ lạ, nhận thức đó không hề khiến Lyon phiền lòng. Nếu điều đó có thể giữ cho tất cả những gã công tử bánh bao tránh xa, vậy thì có lẽ tin đồn đó cũng có lợi.

“Chắc chắn là không”, Christina đột nhiên thốt lên rồi mỉm cười với Huân tước Baker để làm dịu đi vẻ gay gắt trong lời cự tuyệt của mình trong khi cầu nguyện là ông ta sẽ giải nguy cho nàng.

Rõ là lời cầu nguyện hão huyền. Huân tước Baker trông có vẻ bối rối và hoảng hốt tới khi Lyon xen vào bằng một chất giọng êm ái giả dối, “Christina quả là có óc hài hước tuyệt vời. Khi ngài hiểu rõ cô ấy hơn, tôi chắc ngài cũng sẽ đồng ý với điều đó, Baker”.

Rõ ràng vị chủ nhà đã bị đánh lừa bởi tiếng cười khúc khích của Lyon. Christina thì không. Lyon siết chặt tay nàng ngầm ra hiệu rằng mình không đùa giỡn chút nào.

Chàng đã quyết tâm phải đạt được mục đích của mình. Christina nghĩ người đàn ông này có thể sẽ gây ra một cảnh tượng khó coi nếu nàng còn từ chối lời yêu cầu lần nữa. Hầu tước dường như không quan tâm đến người khác nghĩ gì. Là một tính cách mà nàng không thể không ngưỡng mộ.

Lyon không phải loại người ưa giả vờ, nàng tự nhắc nhở mình. Tước hiệu đó khiến kẻ khác phải chiều theo ý muốn của chàng. Chàng cũng ngạo mạn và tự tin như tù trưởng của người Dakota.

Christina cố thoát khỏi cái nắm chặt tay bằng cách xoay người lại đối diện với Lyon. Chàng mỉm cười với Huân tước Baker, nhưng đồng thời lại gia tăng sức ép lên vòng kim kẹp của mình, tỏ ý bảo nàng không được tranh cãi, Christina nghĩ vậy. Tiếp đó chàng quay người và bắt đầu kéo nàng đi theo.

Nàng không hề vùng vẫy mà thẳng lưng lên rồi đi theo sau. Mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào họ. Vì vậy nàng buộc phải nở nụ cười và hành động như thể chẳng có gì lạ thường khi bị kéo ngang qua một căn phòng bởi người đàn ông mà nàng chỉ vừa mới gặp mặt. Khi nghe thấy giọng trầm thì hơi to của một người phụ nữ nói rằng nàng và ngài Hầu tước là một cặp vô cùng đẹp đôi, nụ cười của Christina chợt biến mất. Phải, nàng có cảm giác câu nói nhắm vào Lyon, nhưng chắc chắn là chẳng có chút thiện ý nào trong lời nhận xét của người phụ nữ đó. Nàng biết Lyon cũng đã nghe thấy. Nụ cười toe toét ngạo mạn trên gương mặt đã nói lên rất nhiều. Có phải điều đó có nghĩa là chàng đang muốn đánh mình chăng?

Lyon dừng lại khi họ tới được góc tường. Christina cảm thấy nhẹ nhõm vì không bị kéo ra bên ngoài, nàng bắt đầu thả lỏng bản thân. Họ vẫn còn trong tầm nhìn của những vị khách khác - thật may mắn, bởi Christina biết Lyon sẽ không cố hôn mình đến bất tỉnh trước những khán giả đang nhìn chăm chăm vào mỗi cử chỉ của chàng. Không, những vòng ôm dịu dàng cùng lời thì thầm êm ái chỉ thuộc về những khoảnh khắc riêng tư, khi một người đàn ông ở riêng với một người đàn bà.

Sau khi gật đầu với vài quý ông, Lyon quay sang Christina, đứng gần tới mức chỉ cần nàng nhích tới một bước là có thể chạm vào. Nhưng chàng đã buông tay nàng ra, đầu lại đang cúi xuống. Christina cố ý cúi thấp đầu xuống, từ chối nhìn vào đôi mắt đó. Nàng nghĩ bộ dạng của mình lúc này chắc hẳn là trông rất nhu thuận và dễ bảo. Đó là đáng điệu nàng muốn bày ra cho khán giả của mình xem, nhưng nó lại làm nàng phát cáu.

Thêm một sự đối trá, thêm một sự vờ vịt. Thế nào anh trai, Đại Bàng Trắng, cũng cười đến chết ngất nếu nhìn thấy bộ dạng của nàng lúc này. Anh ấy cũng như mọi người ở quê nhà đều biết chẳng có chút dễ bảo nào trong người Christina.

Có vẻ Lyon đủ kiên nhẫn để đứng nhìn nàng chăm chăm suốt buổi tối. Christina thấy rõ chàng sẽ không nói chuyện cho tới khi mình dành trọn vẹn sự chú ý cho chàng. Nàng cười thầm trong bụng, cuối cùng mới ngược mắt lên nhìn.

Chàng đang diên tiết, đúng rồi. Những đốm vàng lấp lánh trong đôi mắt đang dần biến mất. “Mắt ngài đã chuyển sang màu đen như mắt quạ ấy”, nàng thốt lên.

Chàng thậm chí không thèm chớp mắt trước câu nhận xét kỳ quái đó. “Không phải lần này, Christina”, và thì thầm giận dữ. “Lời khen đó sẽ không khiến ta mất thăng bằng lần nữa, cô nàng nhỏ bé quyền rũ của ta. Thế có Chúa, nếu em còn phớt lờ ta một cách bất thường như thế lần nữa, ta sẽ...”

“Ồ, đó không phải là một lời khen”, Christina cất ngang, để lộ sự căm ghét của mình. “Ngài thật quá tự phụ khi nghĩ như thế. Quạ là kẻ thù của chúng tôi.”

Lạy Chúa cứu vớt, nàng lại làm thế lần nữa. Lyon có thể dễ dàng làm cho nàng quên mất bản thân. Christina đang cố kiềm chế sự thôi thúc nhấc váy lên rồi chạy ra cửa. Nhưng rồi đột ngột nhận ra chàng không hiểu gì nào lời bình luận của mình. Sự bối rối trên gương mặt cho biết nàng đã thành công trong việc khiến Lyon mất tập trung.

“Những con chim là kẻ thù của em à?”, chàng ngờ vực hỏi lại.

Christina mỉm cười. “Ngài đang nói về điều gì vậy?”, và hỏi, về mặt hết sức ngây thơ. “Ngài đang muốn thảo luận với tôi về chim chóc chăng?”

“Christina.” Lyon gầm lên. “Em có thể làm cho ngay cả một vị thánh cũng phải điên tiết đấy.”

Chàng trông như sẵn sàng nhảy bổ vào, nên Christina lùi lại một bước để tự vệ rồi mới nói, “Nhưng ngài có phải là một vị thánh đâu, Lyon?”

Một tiếng hét thình lình vang lên đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Lyon. Christina cũng nghe thấy tiếng hét đó, nhưng khi cố nhìn thì Lyon đã chớp lấy, thô bạo đẩy nàng ra sau lưng. Sức mạnh của chàng khiến nàng ngạc nhiên. Chàng cũng di chuyển quá nhanh, Christina thậm chí còn không đoán được ý định của Hầu tước cho tới khi hành động kết thúc.

Đôi vai to lớn chắn mất tầm nhìn. Căn cứ vào thế đứng vững chắc của chàng, Christina có thể suy ra là đang có nguy hiểm. Và nếu không biết rõ hơn, nàng sẽ nghĩ là chàng đang cố bảo vệ mình.

Nàng hết sức tò mò, không cảm nhận được bất kỳ mối đe dọa nào, tuy nhiên khi né người nhìn qua bên hông Lyon, nàng thấy mấy gã đàn ông trang bị vũ khí đang đứng chắn ngay lối ra vào. Mắt nàng mở to kinh ngạc. Buổi tối nay quả thật có lắm chuyện ly kỳ. Đầu tiên nàng chạm trán với một con sư tử, còn bây giờ thì có vẻ họ đang bị những tên cướp trấn lột. Sao chứ, cuối cùng thì nó cũng biến thành một buổi tối cực kỳ thú vị.

Christina muốn có tầm nhìn tốt hơn để quan sát những kẻ phá rối. Tuy nhiên, Lyon thì lại nghĩ khác. Ngay khi bước tới đứng cạnh, chàng lại đẩy nàng ra phía sau.

Chàng đang cố bảo vệ mình. Một cảm giác ấm áp tràn khắp người Christina. Cảm thấy hài lòng trước quyết tâm của Lyon, nàng còn thật sự nở nụ cười. Quyết định cứ để chàng làm theo cách của mình, nàng liền nhón chân lên, đề tay lên lưng Lyon làm điểm tựa, sau đó hé nhìn qua vai chàng để có thể quan sát chuyện gì đang diễn ra.

Bọn chúng có năm người. Bốn gã cầm dao. Kỹ năng dò tề, Christina nhận xét kèm theo một cái lắc đầu. Gã thứ năm đang cầm một khẩu súng lục ở tay phải. Tất cả bọn chúng đều che mặt. Tên cầm súng - rõ ràng là thủ lĩnh theo suy đoán của Christina - đang hét lên ra lệnh ở ngay lối ra vào. Giọng của hắn có tình bị kéo căng ra thành một chất giọng trầm trầm từ cổ họng. Christina tức thì đưa ra giả thuyết có lẽ một vài vị khách ở đây quen biết hắn. Hắn sẽ không có che đậy giọng nói thật của mình nếu biết không bị ai nhận ra. Thêm một điểm, dù hắn ăn vận giống như những gã khác trong một bộ đồ nông dân bẩn thỉu và chiếc mũ rách nát, đôi giày của hắn lại không giống chút nào. Chúng tuy cũ và lấm lem giống giày của những gã khác, nhưng Christina có thể thấy rõ chất liệu da hảo hạng.

Và khi gã thủ lĩnh xoay người nhìn xuyên qua căn phòng. Đôi mắt của hắn mở to kinh ngạc. Christina vô tình bật ra một tiếng thở hồn hển. Chứa lòng lạnh, nàng vừa mới gặp người đàn ông đó cách đây chưa tới một giờ.

Lyon nghe thấy tiếng nàng cố nén thở. Vẻ giận dữ càng tăng trên mặt, bởi lập tức chàng cho rằng Christina đang rất kinh hãi. Chàng lùi về sau một quãng, đẩy Christina sâu hơn vào trong bóng tối. Ý định của chàng là đẩy nàng vào phía trong hốc tường, và nếu nguy hiểm hơn, chàng sẽ đẩy nàng ra ngoài khung cửa.

Vợ Huân tước Baker đã ngắt xiu khi một trong những tên cướp giật lấy chiếc vòng cổ kim cương của bà ta. Bà ta còn tiện thể ngã xuống chiếc ghế dài. Christina cố gắng hết sức để không cười phá lên. Cái trò ngắt xiu quả là một mảnh lối thú vị.

Đi của Christina bỗng bất ngờ bước thẳng vào chính giữa cuộc hỗn loạn. Nữ bá tước có vẻ không nhận ra nơi này đang diễn ra một vụ cướp. Khi gã thủ lĩnh xoay người chữa mũi súng về phía bà ta, Christina lập tức trả đũa.

Dù có điên hay không, đi Patricia vẫn là gia đình nàng. Không ai được làm tổn hại tới đi ấy.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến không ai kịp phản ứng. Lyon nghe tiếng rít của con dao chỉ một giây ngay trước khi nghe thấy tiếng rống đau đớn của tên cướp. Chàng chỉ kịp nhìn thấy tia sáng lóe lên, bay vụt qua vai phải mình. Lyon xoay người lại, cố bảo vệ Christina khỏi mối đe dọa mới, nhưng không phát hiện ra bất kỳ kẻ nào sau lưng. Chàng kết luận, dù là ai đã phóng dao thì có lẽ hắn cũng đã biến mất đằng sau cánh cửa dẫn ra ngoài ban công.

Tội nghiệp Christina. Nàng đang cố giữ dáng vẻ tôn quý của mình. Hai bàn tay nghiêm trang đan vào nhau, nhìn chàng bằng cặp mắt tò mò. Thậm chí nàng còn ngó ra phía sau khi Lyon làm thế, tuy vậy dường như nàng không hiểu là có một mối đe dọa ở ngay đó, đang ẩn nấp trong bóng tối.

Lyon nhanh chóng đẩy nàng vào sát phía trong góc để bức tường có thể bảo vệ sau lưng. Khi hài lòng là không ai có thể tấn công từ phía sau, chàng quay lại đối mặt với những tên cướp. Vai chàng ép sát Christina vào bức tường.

Nàng không tranh cãi trước sự giam hãm này bởi biết Hầu tước đang làm gì. Lyon vẫn đang bảo vệ nàng và chắc chắn là không một kẻ nào có thể xuyên qua cánh cổng tò vò. Một hành động quan tâm cao thượng, Christina nghĩ.

Điều đó là không cần thiết, tất nhiên, vì phía sau nàng chẳng có ai hết. Nhưng nàng lại không thể nói cho Lyon biết điều đó, việc chàng lo lắng cho an nguy của nàng mang tới một cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Tên thủ lĩnh đã biến mất khỏi cửa. Những tên cướp còn lại đe dọa khách mời bằng cách ném dao vào ngay trước mặt họ khi bọn chúng rút lui khỏi phòng.

Cả dao và súng đều nằm trên sàn.

Lyon quay lại đối diện với Christina và gắng hỏi. “Em ổn chứ?”

Giọng chàng tỏ ra rất lo lắng. Christina quyết định làm ra vẻ hết sức hoảng sợ nên gật đầu. Khi Lyon đặt tay lên vai kéo nàng về phía mình, nàng có thể cảm thấy được con giận đang sôi sục bên trong chàng.

“Ngài tức giận với tôi sao?”, nàng hỏi.

Chàng ngạc nhiên bởi câu hỏi và đáp. “Không.” Giọng nói có vẻ quá gay gắt, chàng nghĩ có lẽ mình đã không thuyết phục được Christina. “Tất nhiên ta không nổi giận với em, em yêu.”

Christina mỉm cười trước nỗ lực cố dịu giọng của Lyon. “Vậy ngài có thể dừng siết chặt vai tôi được không?”, nàng nói.

Chàng ngay lập tức buông ra.

“Ngài tức giận bởi không thể đánh nhau với những kẻ gây rối đó đúng không, Lyon?”

“Những kẻ gây rối? Em yêu, ý định của chúng nghiêm trọng hơn một chút đấy”, Lyon nói.

“Nhưng ngài muốn đánh nhau với bọn chúng, đúng không Lyon?”

“Phải”, chàng thừa nhận, cười toe toét và thêm vào. “Ta ao ước được lao vào giữa bọn chúng. Một vài thói quen khó mà bỏ được.”

“Ngài luôn là một chiến binh, Lyon.”

“Cái gì?”

Ôi Chúa ơi, chàng lại trông có vẻ ngờ ngác. Christian nhanh chóng lấp liếm, “Có rất nhiều người già ở đây. Sẽ không an toàn nếu ngài can thiệp vào. Ai đó có thể sẽ bị thương.”

“Sự lo lắng của em chỉ dành cho những người già thôi à?”, chàng hỏi.

“Phải.”

Lyon cau mày trước câu trả lời. Sau đó nàng nhận ra người đàn ông này cũng muốn nàng lo lắng cho cả sự an toàn của mình nữa. Chàng không nhận thấy đó sẽ là một điều si nhục nếu nàng bày tỏ sự lo lắng đối với chàng sao? Vì sao ư, vì điều đó có nghĩa nàng không đủ niềm tin vào năng lực của chàng! Nhưng Lyon lại là một người Anh, Christian tự nhắc nhở mình. Và họ được dạy dỗ từ hai nền tảng xã hội khác nhau.

“Tôi không lo lắng cho ngài đâu, Lyon. Ngài có thể tự lo cho mình được.”

“Em có rất nhiều niềm tin đối với ta, đúng không?”

Nàng mỉm cười khi nhận ra vẻ ngạo mạn trong giọng nói ấy. “Ồ vâng”, nàng thì thầm, trao lời ca tụng cần thiết. Christina định nói thêm nữa nhưng tiếng than khóc ồn ào đã cắt ngang ý định đó.

“Xem ra bà chủ nhà đã thoát khỏi con ngất xỉu của mình rồi”, Lyon tuyên bố. “Ồ yên đây, Christina. Ta sẽ quay lại trong một phút.”

Nàng đã làm như yêu cầu, mặc dù vẫn tiếp tục dõi theo Lyon. Tim nàng đập thình thịch khi Lyon quỳ xuống nhặt con dao lên. Nàng hít một hơi thật sâu, nín lại, rồi thở phào khi chàng bỏ con dao xuống bàn, chuyển sự chú ý sang khẩu súng.

Sự hỗn loạn bao quanh đang trở nên khó hiểu. Mọi người đột nhiên tranh nhau nói cùng một lúc. Có lẽ nàng nên thử ngất xỉu, Christina cân nhắc. Không được, mấy chiếc ghế dài đều đã bị chiếm hết, mà sàn nhà thì trông không có vẻ êm ái cho lắm. Nàng xoắn hai bàn tay vào nhau. Đó là cách tốt nhất Christina có thể làm lúc này để sao cho bộ dạng của mình có vẻ hoang mang, sợ hãi.

Có hai quý ông đang thảo luận rất hăng say. Một người tỏ ý muốn Lyon gia nhập cùng họ. Ngay khi chàng đi về hướng phòng ăn, Christina len lỏi nhích từng chút về phía cái bàn. Khi chắc chắn không ai chú ý tới mình, nàng liền cầm lấy con dao lên, lau chùi rồi tra nó vào bao.

Nàng vội vã tới đứng cạnh di mình. Nữ bá tước cũng đang góp những lời khuyên sắc bén cho người phụ nữ đang khóc lóc trên chiếc ghế dài trải đệm.

“Cháu tin chúng ta đã có một buổi tối thú vị rồi”, Christina nói với người giám hộ của mình khi cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của bà ta.

“Phải”, Patricia trả lời. “Tốt nhất chúng ta nên về nhà.”

Lyon đang mắc kẹt trong phòng ăn, lắng nghe những ý kiến lố bịch về cái cách mà hai quý ông già cổ kia nghĩ ra để giăng bẫy Jack và băng nhóm của hắn.

Sau mười phút hay cỡ đó, chàng rất cuộc cũng chịu đủ. Sự chú ý quay trở lại với con dao găm khác thường đã cầm lúc nãy. Trước đây chàng chưa bao giờ thấy một con dao như thế. Vũ khí được làm khá thô sơ, nhưng lưỡi dao lại được mài nhọn như mũi kim, chuôi dao nhẵn và khá đẹp. Dù ai sở hữu cây dao này chắc chắn cũng không phải xuất xứ từ Anh.

Lyon quyết định sẽ lấy con dao mang theo bởi đang rất tò mò và kiên quyết phải tìm cho ra kẻ đã phóng nó.

“Tôi sẽ để các ngài vạch ra những kế hoạch”, Lyon thông báo. “Tôi nghĩ mình sẽ đưa công chúa Christina và người bảo hộ của cô ấy về nhà an toàn. Các ngài thứ lỗi chứ?”

Hầu tước không cho họ có thời gian để mở miệng lần nữa mà xoa người vội vã trở lại bên trong phòng khách. Chàng nhớ có dặn dò Christina chờ cho tới khi mình quay lại. Chàng không nên để nàng một mình, chắc chắn nàng vẫn còn hoảng sợ và cần đến sự an ủi của chàng. Thành thật mà nói, chàng hy vọng Christina vẫn còn đang sợ hãi, bởi vì cái ý nghĩ được an ủi nàng quả là cảm dỗ.

Lyon đang lên kế hoạch làm thế nào để mình có thể kéo nàng ra khỏi người giám hộ. Chàng chỉ muốn đánh cắp vài phút để có thể hôn nàng thêm lần nữa.

“Chết tiệt.” Lyon rủa thầm khi nhận ra Christina đã biến mất. Chàng liếc mắt về phía chiếc bàn nơi đã để lại con dao, rồi sau đó lại bật ra một tiếng rủa tục tĩu khác.

Con dao cũng đã biến mất. Tâm trạng của Lyon trở nên xám xịt. Chàng cân nhắc tới việc hỏi những vị khách, nhưng họ vẫn còn đang bận rộn tái hiện lại phản ứng của mình trước những tên cướp nên Lyon quyết định sẽ không làm phiền họ.

Lyon quay đầu lại xem xét góc tường nơi mình và Christina đứng cùng nhau trong lúc vụ cướp diễn ra. Một ý nghĩ thỉnh linh nảy lên trong đầu. Không, chàng tự nói với mình. Điều đó là không thể.

Sau đó Hầu tước sai bước về phía khung cửa tò vò, bước xuyên qua nó cho tới khi dừng lại cạnh bao lon của ban công.

Từ ban công cho đến nền đất dốc bên dưới cách nhau khoảng chừng hai mươi feet[2]. Việc leo lên là không có khả năng. Bao lon cũng quá yếu để có thể chịu được sức nặng của một người bám vào sợi dây thừng.

[2] Khoảng 6 mét.

Đầu óc chàng lập tức nghĩ đến một kết luận lố bịch.

Lyon lắc đầu. “Không thể nào”, và lớn tiếng lầm bầm, quyết định gạt câu đố hóc búa này sang một bên, tập trung vào mối bận tâm thật sự đang quấy rầy mình lúc này.

Lyon rời khỏi ngôi nhà của Huân tước Baker trong tâm trạng cực kỳ tồi tệ. Chàng đang phát điên và không thể thảo luận bất kỳ điều gì ngay lúc này nên quyết định sẽ chờ tới sáng mai.

Sau đó chàng dự định sẽ có một cuộc trò chuyện dài và khó khăn với Rhone.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edward luôn mặc trang phục màu trắng. Màu sắc làm ông ta khó chịu. Ông ta cũng thích mẹ mặc những chiếc đầm dài tha thướt theo kiểu Hy Lạp. Hằng tháng, những bức tường trong lâu đài lại được quét vôi trắng một lần, tất cả đồ nội thất đều không pha tạp một chút màu sắc nào hết. Tính cách khác thường của Edward khiến mẹ thích thú, vì thế mẹ đã làm theo mọi mong ước của ông ta. Ông ta đối xử với mẹ rất tốt. Mẹ có mọi thứ mình muốn và không được phép động tay vào bất cứ việc gì. Ông ta chỉ yêu cầu mẹ chấp nhận một điều kiện duy nhất là hứa không được ra khỏi khuôn viên của tòa lâu đài cổ đó và giải thích rằng đó là để bảo vệ mẹ.

Mẹ đã giữ lời hứa suốt gần sáu tháng. Sau đó mẹ bắt đầu nghe thấy những tin đồn về tình hình bên ngoài lâu đài. Mẹ tin rằng chính kẻ thù của Edward đã gieo rắc những tin đồn độc ác hòng gây rối loạn.

Mẹ và người tỳ nữ đã cải trang thành nông dân và đi đến ngôi làng gần nhất. Mẹ chỉ coi đó là một chuyến phiêu lưu.

Lạy Chúa cứu vớt, mẹ đã bước chân vào địa ngục.

Nhật ký hành trình, 15/08/1795

Luật sư quản lý tài sản của Bá tước Acton đã yêu cầu một cuộc hẹn với Nữ bá tước Patricia vào lúc mười giờ sáng thứ Ba. Hai quý ông Henderson và Borton đã đến đúng theo lịch hẹn.

Nữ bá tước phải cố hết sức để kiềm chế sự hào hứng của mình. Bà ta dẫn hai quý ông có mái tóc muối tiêu vào thư viện, đóng cửa lại, rồi ngồi vào chiếc ghế đặt sau cái bàn làm việc sứt sẹo.

“Xin thứ lỗi cho những đồ đạc tồi tàn này”, bà ta nói. Dừng lại mỉm cười ái ngại với hai người đàn ông trước khi tiếp tục. “Tôi buộc phải tiêu đến đồng cuối cùng trong số tiền tiết kiệm để sửa chữa cho cháu gái tôi - Christina, để con bé tham dự mùa vũ hội này, nên giờ tôi chẳng còn gì cả. Do vậy tôi buộc phải từ chối rất nhiều đề nghị thăm viếng cháu gái tôi - thật xấu hổ, chắc các ngài đều hiểu, nhằm cố che giấu hoàn cảnh sống hiện tại của chúng tôi. Christina đã cảm nhận được điều này. Tôi sẽ tìm cho con bé một nơi thật xứng đáng.”

Nữ bá tước đột nhiên nhận ra mình đang quá lan man. Bà ta duyên dáng ho khẽ một tiếng để che lấp sự xấu hổ của mình.

“À phải, tôi chắc hai người đều biết chúng tôi chỉ được ở trong ngôi nhà này một tháng nữa. Hẳn hai người cũng nhận được tin là ngôi nhà này đã được hỏi mua rồi, đúng không?”

Henderson và Borton cùng gật đầu. Borton quay sang người đồng sự, trao cho ông ta ánh mắt lạ lùng, không thoải mái. Ông ta nói lòng că vạt. Nữ bá tước nheo mắt lại một cách khiếm nhã.

“Khi nào thì tiền của tôi sẽ được chuyển đến tay tôi?”, bà ta hỏi. “Tôi không thể tiếp tục tình trạng túng thiếu này lâu hơn nữa.”

“Nhưng đó không phải là tiền của bà, thưa Nữ bá tước.” Borton tuyên bố sau khi nhận được cái gật đầu từ đồng sự. “Tôi chắc bà biết sự thật đó.”

Borton tái nhợt trước cái cau mày khủng khiếp mà Nữ bá tước ném cho ông ta và không dám tiếp tục nhìn vào bà ta nữa.

“Ông sẽ giải thích chứ, Henderson?”, ông ta hỏi, mắt dán chặt xuống sàn nhà.

“Tất nhiên”, Henderson nói. “Thưa Nữ bá tước, nếu chúng tôi có thể trao đổi riêng tư với cháu gái bà, tôi chắc sự hiểu lầm này sẽ được sáng tỏ.”

Henderson rõ ràng không bị đe dọa chút nào trước con thịnh nộ rành rành của Nữ bá tước. Giọng ngọt xớt như rượu gin hảo hạng. Ông ta tiếp tục giữ vẻ mặt tươi cười trong lúc đối mặt con giận điên cuồng của người đàn bà xấu xa kia.

Patricia vỗ mạnh xuống mặt bàn.

“Christina thì có liên quan gì với cuộc gặp mặt này hả? Tôi là người bảo hộ của con bé và như vậy tôi sẽ kiểm soát tiền của nó. Sự thật không phải như vậy sao?”, bà ta rít lên.

Trước khi Henderson có thể trả lời, Patricia lại nện nắm tay xuống bàn lần nữa.

“Tôi sẽ kiểm soát số tiền, đúng không?”

“Không, thưa bà. Bà không có quyền.”

Christina nghe thấy tiếng gào thét của di mình vang khắp các tầng lầu nên lập tức rời khỏi phòng, nhanh chóng bước xuống gác để xem chuyện gì đã làm cho Nữ bá tước nổi cơn tam bành ghê gớm như thế. Từ lâu, Christina đã học được cách phân biệt sự khác nhau giữa những tiếng hét của di. Tiếng hét lần này rất giống với tiếng kêu la vùng vẫy của một con cú bị mắc bẫy, điều đó cho Christina biết không phải di Patricia đang hoảng sợ. Chỉ là đang cực kỳ điên tiết.

Nàng chỉ nhận ra mình đang đi chân trần khi tới được cánh cửa thư viện. Chúa ơi, Christina tự nhủ điều này chắc chắn sẽ bồi thêm một cú nữa để khiến di nàng trở nên khủng khiếp như một kẻ đi thu thuế. Nàng vội vã quay trở lên phòng, tìm thấy đôi giày không hữu dụng chút nào, rồi nhanh chóng xỏ vào.

Christina đếm thêm được năm tiếng hét nữa trước khi quay xuống gác. Nàng cũng không bận tâm tới chuyện gõ cửa vì biết rõ những tiếng kêu gào của di sẽ nhấn chìm mọi âm thanh khác. Christina đẩy cửa rồi vội vã bước vào.

“Cháu có giúp được gì không, thưa di?” Christina hỏi.

“Đây chắc hẳn là cháu gái của bà?” Henderson hỏi trong lúc nhanh chóng lao ra khỏi ghế.

“Christina, quay trở lại phòng của cô đi. Ta sẽ giải quyết mấy tên vô lại này.”

“Chúng tôi sẽ không thảo luận với bà về những điều kiện đã được ghi trong bản di chúc của cha bà, thưa Nữ bá tước”, Borton nói. “Bà phải để chúng tôi lại một mình với cháu gái bà. Đây chính là ước nguyện được ghi rõ trong di chúc của ông ấy.”

“Tại sao lại có cái điều kiện như vậy hả?” Nữ bá tước gầm lên. “Cha ta thậm chí còn không biết Jessica có con. Ông ấy không thể nào biết về con bé được. Ta bảo đảm như vậy.”

“Em gái bà đã viết thư cho cha bà để báo cho ông ấy biết về cháu ngoại của mình, thưa Nữ bá tước. Tôi tin bà ấy đã gửi bức thư đó trong khoảng thời gian ở với bà. Và bà ấy cũng để lại một bức thư cho ông ấy. Ngài bá tước đã tìm thấy nó sau khi bà ấy biến mất được một năm.”

“Jessica không thể viết thư cho cha ta được”, Patricia tuyên bố kèm theo một cái khịt mũi bất lịch sự. “Các người đang nói dối. Ta biết chắc chắn như thế. Ta đã xem xét kỹ mọi thư từ.”

“Ý bà nghĩa là chính bà đã tiêu hủy mọi lá thư, đúng vậy không, thưa Nữ bá tước?” Henderson hỏi, đối diện với cái nhìn trừng trừng giận dữ của Patricia.

“Bà không muốn cha mình biết về người thừa kế của ông ấy, phải không?”

Khuôn mặt của dì Patricia đỏ rực như lửa.

“Ông không thể nào biết điều đó được”, bà ta làm bầm.

Christina đang lo ngại con giận của dì mình đã bị đẩy lên tới đỉnh điểm. Nàng bước tới bên cạnh rồi đặt tay lên vai người phụ nữ già.

“Không quan trọng chuyện bằng cách nào ông ngoại lại biết về cháu. Quá khứ đã ở phía sau rồi, thưa các ngài. Hãy để nó qua đi.”

Cả hai người đàn ông vội vàng gật đầu.

“Yêu cầu thật đúng đắn, cô gái thân mến”, Henderson nhận xét. “Bây giờ thì, tuân thủ theo những điều kiện trong bản di chúc, chúng tôi phải giải thích về những khoản tài chính có trong bản di chúc chỉ với một mình cô.”

Christina siết mạnh hơn vai của dì mình khi nhận thấy bà ta định lên tiếng phản đối.

“Nếu tôi yêu cầu sự có mặt của Nữ bá tước, hai ngài sẽ đồng ý chứ?”, nàng hỏi.

“Tất nhiên là được”, Borton nói sau khi nhận được cái gật đầu nửa từ người đồng sự.

“Vậy xin vui lòng ngồi xuống và bắt đầu đi”, Christina đề nghị, cảm nhận được sự căng thẳng đang rời khỏi đi và từ từ buông bà ta ra.

“Một người đàn ông có tên Hammershield đã giao lá thư của mẹ cô cho Bá tước Acton”, Henderson bắt đầu. “Chúng tôi có kèm theo lá thư trong hồ sơ cùng lá thư mà Jessica để lại, cho dù bà không chấp nhận điều này, Nữ bá tước”, vị luật sư thêm vào. “Chúng tôi không cần thiết phải đi sâu vào những chi tiết khác của bức thư, như cô đã nói, công chúa Christina, quá khứ đã ở sau chúng ta. Ông ngoại cô đã lập tức thảo ra một bản di chúc mới. Ông ấy đã từ bỏ bà, thừa Nữ bá tước, và cũng quá tức giận với hành vi của cô con gái còn lại, vì thế ông ấy đã quyết định chuyển toàn bộ tài sản của mình cho đứa cháu duy nhất.”

Borton bỗng chồm tới trước xen vào. “Ông ấy không biết được cô sẽ là trai hay gái. Nên đã thảo sẵn các điều kiện trong cả hai trường hợp, nhưng tất nhiên chúng tôi sẽ chỉ giải thích những điều kiện trong trường hợp cô là cháu gái, xin cô hiểu cho.”

“Mẹ tôi đã làm gì khiến ông ngoại thay đổi ý định? Tôi vẫn nghĩ hai người họ rất gắn bó với nhau”, Christina nói.

“Đúng rồi, vậy cô em thiên thần của tôi đã làm gì khiến cha tôi cũng từ bỏ nó vậy?” Patricia hỏi, vẻ khinh bỉ lộ rõ trong giọng nói.

“Jessica đã làm bề mặt cha bà khi bà ấy rời bỏ chồng mình. Công chúa Christina, ông ngoại cô đã cực kỳ đau buồn. Ông ấy rất yêu quý cậu con rể và nghĩ rằng con gái của mình cư xử... gần gũi”, ông ta kết thúc câu nói bằng cái nhún vai để che giấu sự bối rối.

“Ông đang quanh co để từ chối phải nói rằng cuối cùng cha tôi cũng thừa nhận là Jessica bị điên”, Nữ bá tước tuyên bố.

“Đó là một sự thật đau buồn”, Borton nói rồi nhìn Christina vẻ cảm thông.

“Vậy tiền sẽ được chuyển thẳng đến cho Christina chứ?” Nữ bá tước hỏi.

Henderson nhận ra ánh nhìn sắc bén lóe lên trong đôi mắt của bà ta. Ông suýt nữa đã phá lên cười. Bá tước Acton đã đứng về cô con gái này, vị luật sư khẳng định. Henderson quyết định giải thích gấp rút cho xong những điều khoản còn lại, lo ngại cụ già này sẽ làm hỏng mất bữa trưa của mình nếu ông còn phải nhìn bà ta thêm giây phút nào nữa.

“Tài sản tạm thời được đặt trong tình trạng vô chủ cho tới sinh nhật lần thứ mười chín của cô, công chúa Christina. Nếu cô kết hôn trước lúc đó, tài sản sẽ được chuyển sang cho chồng cô.”

“Vậy còn ít nhất hai tháng nữa”, Nữ bá tước nhận xét. “Cô ta sẽ không kết hôn quá sớm. Và vì thế, với tư cách là người giám hộ...”

“Làm ơn hãy lắng nghe những điều khoản còn lại”, Henderson yêu cầu bằng một giọng cứng rắn. “Bởi vì Bá tước vẫn rất yêu quý con rể, nên đã quyết định thêm vào một sự bảo đảm nữa, trong trường hợp những lời buộc tội về chồng mình của con gái hóa ra không đáng tin.”

“Đúng, đúng rồi.” Borton hăm hờ xen vào. “Bá tước là người đàn ông thận trọng bậc nhất. Vì vậy ông ấy đã thêm quyền kiểm soát vào việc phân chia số gia sản kếch xù của mình.”

“Ông tiếp tục đi chứ?” Nữ bá tước yêu cầu. “Nói huych toẹt ra cái điều kiện chết giẫm đó đi trước khi ông làm tôi phát điên giống Jessica.”

Nữ bá tước lại bắt đầu giận dữ. Christina ủng hộ lời yêu cầu của bà ta, nhưng bằng giọng điệu nhẹ nhàng hơn.

“Tôi cũng muốn được nghe phần còn lại, nếu ngài vui lòng tiếp tục.”

“Chắc chắn rồi”, Henderson đồng ý, thận trọng tránh nhìn vào công chúa, chắc chắn ông sẽ lạc mất suy nghĩ nếu dừng lại để tán thưởng sắc xanh đáng ngưỡng mộ trong đôi mắt cô. Ông cảm thấy kinh ngạc vì hai người bọn họ lại có mối quan hệ ruột thịt với nhau. Nữ bá tước quả là cụ già xấu xí, từ vẻ

ngoài cho tới cách cư xử, còn cô cháu đáng yêu đang đứng cạnh thì lại xinh đẹp như thiên thần và cũng rất ngọt ngào.

Henderson tập trung sự chú ý của mình vào chiếc bàn rồi mới tiếp tục.

“Trong trường hợp cô đã mười chín tuổi mà vẫn chưa kết hôn, cha cô sẽ là người giám hộ phần tài sản thừa kế của cô. Thừa công chúa Christina, cha cô đã được thông báo những điều kiện trong di chúc trước khi ông ấy rời nước Anh để tìm kiếm mẹ cô. Ông ấy hiểu mình sẽ không thể động vào số tiền cho tới khi...”

“Ông ta không thể nào còn sống được”, Nữ bá tước gào lên. “Không ai nghe thấy tin tức gì về ông ta suốt chừng ấy năm.”

“Ồ, nhưng ông ấy vẫn còn sống”, Borton nói. “Chúng tôi đã nhận được thư của ông ấy cách đây một tuần. Hiện giờ ông ấy đang sống ở phía bắc nước Pháp, và có ý định quay trở lại để đòi phần tài sản vào dịp sinh nhật lần thứ mười chín của con gái.”

“Ông ta có biết Christina còn sống không? Rằng nó đang ở đây, tại Luân Đôn không?” Nữ bá tước hỏi. Giọng run lên vì giận dữ.

“Không, và chúng tôi cảm thấy không cần thiết phải báo cho ông ấy biết”, Henderson nói. “Tính từ giờ thì còn ít nhất hai tháng nữa là tới sinh nhật của công chúa Christina. Dĩ nhiên nếu cô muốn chúng tôi báo tin cho cha cô biết, thừa công chúa, trước khi...”

“Không.” Christina cố kiềm chế giọng mình, tuy vậy vẫn có cảm giác như mình đã hét lên và chỉ có thể hít một ngụm không khí vào lồng ngực đang thắt chặt.

“Tôi muốn dành cho ông ấy một hạnh phúc bất ngờ, các ngài có cho là vậy không?”, nàng thêm vào với nụ cười tươi tắn.

Hai người đàn ông đều mỉm cười tán thành.

“Thưa các ngài, chúng ta đã khiến di tôi mệt rồi”, Christina thông báo. “Theo như tôi hiểu về bản di chúc này tức là tôi không bao giờ được quyền kiểm soát số tiền đó. Nếu tôi kết hôn, chồng tôi sẽ là người quản lý số tài sản, còn nếu không, cha tôi sẽ có toàn quyền với phần tài sản thừa kế đó.”

“Đúng vậy”, Borton trả lời. “Ông ngoại cô không cho phép phụ nữ nắm quyền điều khiển tài sản của mình.”

“Lúc nào ta cũng tin rằng ta sẽ...” Nữ bá tước ngả phịch xuống ghế. “Cha ta đã thắng.”

Christina nghĩ di mình có lẽ sẽ bắt đầu than khóc. Nàng tiến hai vị khách ra về vài phút sau đó. Henderson đã hào hiệp nói với Christina rằng ông ta sẽ trích ra một khoản tiền trong tổng số tài sản để giúp nàng khắc phục tình trạng khó khăn hiện tại cho tới khi cha nàng quay lại để nhận quyền giám hộ.

Christina đã rất khiêm tốn bày tỏ lòng biết ơn của mình và nhìn theo hai vị luật sư ra khỏi cửa, rồi mới quay lại thư viện để nói chuyện với dì.

Nữ bá tước không nhận thấy sự lo lắng của cô cháu gái.

“Ta đã mất tất cả rồi”, bà ta than vãn ngay khi Christina bước vào phòng. “Ta nguyện rửa cho linh hồn cha ta bị đày xuống địa ngục”, rồi hét toáng lên.

“Xin di đừng chán nản như thế”, Christina nói. “Điều đó sẽ không tốt cho sức khỏe của di đâu.”

“Ta đã mất mọi thứ, vậy mà cô dám bảo ta không được chán nản sao?” Nữ bá tước rít lên. “Cô sẽ phải thay mặt ta cầu xin cha cô giúp ta, Christina. Hẳn sẽ cho ta tiền nếu cô hỏi xin. Edward không thích ta. Lẽ ra ta nên cư xử tử tế hơn với hắn, nhưng ta đã quá ghen tị với sự may mắn của Jessica khi nó giành được hắn nên ta không thể cư xử lịch sự với hắn được. Ta vẫn không hiểu tại sao hắn lại chọn nó thay vì ta. Jessica chỉ là một con chuột. Ta đẹp hơn nó nhiều.”

Christina không đáp lại những câu nhận xét của bà ta mà bắt đầu đi qua đi lại trước bàn viết, tâm trí lúc này đang bị lấp đầy bởi những vấn đề trước mắt.

“Cô có ngạc nhiên khi biết cha mình vẫn còn sống không?” Nữ bá tước hỏi.

“Không”, Christina trả lời. “Cháu chưa bao giờ tin là ông ta đã chết.”

“Cô sẽ phải chăm sóc ta, Christina”, bà ta rên rỉ. “Ta sẽ phải làm gì nếu cha cô không chịu chu cấp cho ta? Ta sẽ sống thế nào đây? Ta sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ”, rồi khóc lóc.

“Cháu đã hứa sẽ chăm sóc cho di, thừa di.” Christina nói. “Di còn nhớ lời hứa của cháu trước khi chúng ta rời khỏi Boston chứ? Cháu sẽ thực hiện lời hứa của mình.”

“Cha cô có lẽ không đồng tình với những ý định cao thượng của cô đâu, Christina. Hẳn sẽ kiểm soát tiền của ta, tên khốn đó, và ta bảo đảm hắn sẽ từ chối đưa cho ta ngay cả một đồng si-linh[1].”

[1] Đơn vị tiền tệ của Anh, 1 si-linh = 0,05 đồng bảng Anh.

Christina thỉnh thoảng dừng lại trước mặt di mình.

“Để cha cháu kiểm soát tiền bạc không phải là mục đích của cháu”, nàng tuyên bố. “Cháu sẽ không để điều đó xảy ra.”

Patricia Cummings chưa bao giờ nhìn thấy cô cháu mình giận dữ như thế. Bà ta gật đầu, sau đó mỉm cười, vì cho rằng đứa nhỏ ngu ngốc này đang tức điên lên thay cho mình.

“Cháu là một cô gái đáng yêu vì đã bận tâm lo lắng cho hạnh phúc của ta. Tất nhiên, sự quan tâm của cháu không đặt nhằm chỗ đâu. Cha ta thật sự quá bất công với ta, ta đã tiêu hết số tiền cuối cùng để sửa chữa quần áo và trang sức cho cháu sao cho phù hợp với địa vị của cháu. Vậy mà cũng chẳng giúp được gì”, Nữ bá tước thêm vào. “Ta nên ở lại khu thuộc địa hoang vắng đó thì hơn.”

Christina phát cáu bởi giọng điệu tự thương xót của dì mình. Nàng hít vào một hơi thật sâu, hy vọng lấy lại sự kiên nhẫn, rồi mới nói, “Không phải mất hết tất cả đâu. Giải pháp cho vấn đề của chúng ta quá rõ ràng. Cháu sẽ kết hôn trước khi cha cháu trở lại Anh quốc”.

Lời tuyên bố điềm tĩnh của Christina đã giành được sự chú ý hoàn toàn từ Patricia. Mắt bà ta mở lớn, và thực tế bà ta đã bật thẳng người khỏi ghế.

“Chúng ta không biết khi nào Edward sẽ tới. Hẳn có thể bước vào căn phòng này ngay ngày mai”, bà ta nói.

Christina lắc đầu. “Không, cháu không nghĩ vậy đâu. Dì hãy nhớ, hẳn ông ta tin chắc rằng cháu không còn sống sót. Những người khác chẳng phải cũng rất kinh ngạc khi gặp cháu đây sao. Vì vậy cháu có ý định kết hôn sớm nhất có thể.”

“Làm sao chúng ta có thể chuẩn bị cho kịp thời gian? Chúng ta thậm chí còn chưa có một người đàn ông thích hợp trong đâu.”

“Hãy làm một danh sách những người cháu nên cân nhắc”, Christina gợi ý.

“Điều này thật không thích đáng chút nào”, Nữ bá tước phản đối.

Christina định tiếp tục tranh cãi nhưng chú ý thấy tia hy vọng yếu ớt trong cái nhìn của dì. Nàng biết bà ta đang xem xét ý tưởng của nàng. Christina thúc giục để bà ta chấp nhận hoàn toàn.

“Nếu muốn thành công chúng ta cần phải nhanh lên.”

“Tại sao? Tại sao cô lại chấp nhận hy sinh bản thân như thế?” Patricia ngờ vực nhìn cháu gái. “Và tại sao cô lại muốn trao tiền vào tay chồng cô hơn là cha cô?”

“Dì à, như cháu đã nói, cha cháu nắm giữ tiền sẽ không phù hợp với mục đích của cháu. Còn bây giờ, dì có phản đối gì trước khi nhận thấy sự khôn ngoan trong kế hoạch của cháu không?”

“Lúc này cha cô có lẽ đã kiếm được phần của cải khác rồi. Ông ta có lẽ thậm chí còn không muốn số tiền này nữa.”

“Dì hiểu rõ hơn cháu chứ”, Christina nói. “Cháu nghi ngờ việc ông ta giàu có. Nếu ông ta quá giàu thì tại sao lại giữ liên lạc với hai vị luật sư?Ồ, chắc hẳn ông ta sẽ quay trở lại nước Anh, dì Patricia à.”

“Nếu cô cho rằng Edward muốn phân tài sản thừa kế, ta sẽ không tranh cãi với cô nữa”, Nữ bá tước nói.

“Vậy mới phải”, Christina nói. “Cháu nghĩ dì là một trong những người phụ nữ thông minh nhất cháu từng biết”, và tăng tốc. “Chắc hẳn dì có thể nghĩ ra được lý do hợp lý cho cuộc hôn nhân gấp rút của cháu.”

“Đúng vậy”, Nữ bá tước đồng ý. “Ta là một người thông minh.”

Bà ta vươn thẳng vai cho tới khi xương sống có vẻ sắp kêu lách tách. “Vậy cuộc hôn nhân của cô sẽ giúp gì cho ta đây?”, rồi hỏi.

“Chúng ta sẽ yêu cầu người đàn ông mà cháu kết hôn chuyển một khoản tiền lớn cho dì. Anh ta sẽ phải ký vào giấy tờ cam kết trước khi chúng cháu làm đám cưới.”

“Vậy thì gã đó phải là một kẻ có thể điều khiển được”, Nữ bá tước lẩm bẩm. “Có rất nhiều kẻ như thế ở ngoài kia. Ta phải nghĩ ra một lý do thật phù hợp cho cuộc hôn nhân gấp rút này. Giờ thì để ta lại một mình, Christina, trong khi ta lập một bảng danh sách những ông chồng khả dĩ cho cô. Với vẻ ngoài của cô, có thể tìm được bất cứ ai đồng ý với những điều kiện của chúng ta.”

“Cháu muốn để Hầu tước Lyonwood lên đầu danh sách”, Christina thông báo, vẫn không hề nao núng khi thấy vẻ phật ý rành rành trên gương mặt dì mình.

“Hẳn cô đang đùa giỡn phải không?” Nữ bá tước lấp bắp. “Hẳn ta rất giàu có, không cần tiền, và đơn giản là không phải loại người chịu hợp tác với kế hoạch của chúng ta.”

“Nếu cháu có thể làm cho anh ta ký thỏa thuận, vậy thì mọi chuyện sẽ ổn nếu cháu kết hôn với anh ta trong khoảng thời gian ngắn khi còn ở Anh, đúng không?”

“Kết hôn với hẳn ta là không đúng kiểu của người Anh, Christina.Ồ, tốt thôi, chừng nào cô sẵn lòng thực hiện sự hy sinh cần thiết này, ta sẽ cho phép cô đến gần gã đàn ông ghê tởm đó. Tất nhiên hẳn ta sẽ chẳng chấp nhận đâu, nhưng cô được phép thử.”

“Cảm ơn dĩ”, Christina đáp lại.

“Cô vẫn có ý định quay trở lại với những kẻ man rợ đó à?”

“Họ không man rợ”, Christina gằn giọng. “Và cháu sẽ quay lại với gia đình mình. Một khi dĩ có tiền trong tay, chuyện đó sẽ không phải là vấn đề của dĩ.”

“Chà, cô không nên đề cập tới sự thật đó với người đàn ông mà chúng ta chọn để kết hôn với cô. Chắc chắn điều đó sẽ khiến gã ta trở mặt với cô đấy, Christina.”

“Vâng, thưa dĩ”, Christina đáp lời.

“Ra khỏi đây và thay ngay cái váy đỏ dĩ”, Nữ bá tước cau kinh. “Trông cô thật xấu xí trong cái váy màu vàng đỏ. Tóc cô cũng cần được chăm sóc. Làm cái gì đó với nó luôn đi.”

Christina lập tức rời khỏi thư viện, phớt lờ lời chỉ trích buồn cười về vẻ ngoài của mình.

Ngay lúc cánh cửa khép lại sau lưng, nàng liền vứt bỏ vẻ mặt bình tĩnh. Cả người Christina run bần bật. Bụng có cảm giác như đang xoắn chặt lại trong một mớ bong bong, còn đầu thì đau như búa bổ.

Mặc dù thật khó thừa nhận, Christina cũng đủ thành thật để nhận ra thật sự mình đang rất sợ hãi. Nàng không thích cái cảm giác lạ lùng này chút nào.

Nàng hiểu rõ nguyên nhân tại sao. Con quỷ đỏ sẽ quay trở lại nước Anh. Hẳn sẽ cố giết nàng. Christina không hề nghi ngờ quyết tâm của cha mình. Chó rừng sẽ không bao giờ thay đổi bản chất tự nhiên của chúng dù thời gian có trôi qua bao lâu đi nữa.

Christina sẽ không cho Edward cơ hội thứ hai để ám sát mình. Theo mong muốn của Chúa, nàng sẽ giết hắn trước.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Thật sự có những con quỷ sống trên thế gian này. Mẹ chưa bao giờ nghĩ lại có con người độc ác đến thế cho tới khi nhìn thấy những đứa trẻ vô tội bị hành hạ, bị chặt chân tay, bị giết chỉ để bắt cha mẹ chúng phục thù. Một đội quân thi hành pháp luật đã tàn sát không thương tiếc những nông dân không có khả năng tự vệ. Edward là một tên độc tài, bất cứ ai bị cho rằng có ý nghĩ lật đổ đều bị ông ta sát hại. Những thi thể thối rữa, những kẻ đang hấp hối nằm rải rác mọi lối đi. Mỗi tối lại có những chiếc xe ngựa đến thu gom xác chết. Mùi hôi thối khiến mọi người phải đóng chặt tất cả cửa trong lâu đài mỗi khi mặt trời lặn, không phải đến từ những bãi rác quá tải... không, không phải, mùi hôi thối đó bốc lên từ những đám lửa thiêu xác người.

Mọi người luôn bị duy trì trong tình trạng đói khát để không đủ sức nổi dậy. Đến cả nước uống cũng bị chia khẩu phần. Mẹ quá ghê tởm bởi sự tàn bạo đó đến mức không thể suy nghĩ tỉnh táo được. Mylala, người tỷ nữ trung thành của mẹ, đã cảnh báo mẹ về việc chống lại Edward. Cô ấy lo sợ cho sự an toàn của mẹ.

Con yêu, mẹ nên lắng nghe cô ấy. Phải, mẹ đã hành động một phần vì sự ngây thơ ngu ngốc của mẹ, và đã đến thách thức chồng mình.

Hãy rút ra bài học từ những lỗi lầm của mẹ, Christina. Đó là cách duy nhất để con sống sót.

Nhật ký hành trình, 12/10/1795

Lyon ngồi ngả người ra sau bàn viết với chiếc cốc đầy rượu brandy trong tay và một bình nước nóng đặt trên đầu gối.

Thật kỳ lạ nhưng vết thương chẳng hề khiến Hầu tước bận tâm trong suốt buổi tối nay. Lúc này đã hơn bốn giờ sáng. Con đau nhức dai dẳng - và tất nhiên cả những giấc mơ - đã buộc chàng phải quay trở lại phòng làm việc để giải quyết những vấn đề liên quan đến bất động sản. Chàng sẽ không nghỉ ngơi cho tới khi bình minh ló dạng trên thành phố Luân Đôn... khi đầu óc quá mệt mỏi để có thể nhớ lại.

Lyon đang cảm thấy khó chịu. Một chiến binh lão luyện, chàng nghĩ kèm theo một nụ cười. Chẳng phải Christina đã gọi thế sao? Chiến binh, đúng, chàng nhớ nàng đã gọi mình như thế... lão luyện à, không, chàng không định nhớ lại ý tưởng này.

Quá khứ vẫn mãi đeo bám Hầu tước. Những năm tháng phục vụ đất nước đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của chàng. Hầu tước là người đã gieo nỗi khiếp sợ - thực tế đã trở thành huyền thoại - cho những kẻ bất hảo của xã hội Pháp. Lyon luôn được giao những nhiệm vụ khó khăn, nguy hiểm nhất. Chàng không bao giờ được gọi cho tới khi tội ác đã biến thành sự tàn bạo, mọi chứng cứ đã được kiểm tra và luôn thực hiện nhiệm vụ một mình, danh tiếng chưa bao giờ bị sự thất bại làm vấy bẩn. Hầu tước Lyonwood được xem là người đàn ông nguy hiểm nhất nước Anh. Thậm chí vài người còn cho rằng chàng là người đàn ông nguy hiểm nhất thế giới.

Bất chấp kẻ phản bội trốn ở đâu, Lyon cũng có thể tìm ra hắn, lặng im ẩn mình trong bóng tối, và kết liễu hắn bằng một đòn trí mạng.

Lyon chưa bao giờ thất bại trong nhiệm vụ. Chưa một lần nào.

Chàng nhận được đồng thời cả hai kết quả cho lòng trung thành của mình, được trao tặng danh hiệu hiệp sĩ cho lòng dũng cảm và cả những con ác mộng cho tội lỗi của mình. Chuyện xin nghỉ hưu được chấp nhận khá dễ dàng. Do sống một mình nên không ai biết chàng luôn bị giày vò hằng đêm. Khi những con ác mộng viếng thăm là lúc Hầu tước nhìn thấy gương mặt của những kẻ đã bị chàng tiêu diệt, không ai ở đó để chứng kiến nỗi giày vò chàng đang phải chịu đựng.

Gần đây Lyon rất ít khi nhớ tới James hay Lettie, dù vẫn lắc đầu mỗi khi nghĩ tới sự mỉa mai của số phận. Trong khi chàng ở nước ngoài để bảo vệ Tổ quốc, chống lại những kẻ phản bội, thì ở nhà chính anh trai lại phản bội chàng.

Không, Lyon đã không nghĩ nhiều về James, và kể từ khi gặp công chúa Christina, tâm trí chàng trở nên rối loạn bởi rất nhiều suy nghĩ.

Chàng là một người đàn ông luôn bị sự tò mò kích thích. Một câu đố thú vị sẽ chiếm toàn bộ sự chú ý của Lyon cho tới khi nó được giải đáp.

Tuy nhiên Christina vẫn chứng tỏ mình là một câu đố cực kỳ khó giải. Lyon không biết nàng định chơi trò gì. Vì nàng không công khai về văn Lyon - hay Rhone, có lẽ thế - đã thu hút sự chú ý của chàng. Lyon vẫn tiếp tục ngấm đi ngấm lại cuộc trò chuyện kỳ lạ giữa hai người, nhưng chỉ được một lúc thì đành bỏ cuộc. Phải gặp lại công chúa, Lyon tự nhủ với chính mình. Nàng vẫn không đưa ra đủ thông tin để có thể thỏa mãn được.

Hơn nữa nàng đã nghe thấy tiếng gầm của sư tử ở nơi quái quỷ nào mới được chứ?

Lyon biết mình đang bị ám ảnh bởi việc tìm kiếm quá khứ bí ẩn của công chúa. Quyết tâm không đem tới nhiều sự khôn ngoan cho Hầu tước. Christina đã ảnh hưởng tới chàng theo cách mà Lyon đã nghĩ là không thể. Trước đây chàng chưa bao giờ có cảm giác bị choáng ngợp bởi một người phụ nữ. Thừa nhận điều này quả thật phiền lòng nhiều hơn cả cơn đau dai dẳng ở đầu gối.

Chàng nên khám phá mọi bí mật, Christina chắc chắn phải có - mỗi người đàn bà đều có - rồi sự tò mò sẽ được thỏa mãn. Phải, sau đó chàng có thể rũ bỏ nàng ra khỏi tâm trí mình.

Nỗi ám ảnh sẽ chấm dứt.

Quyết định như thế, Lyon gửi thư đến tất cả những kẻ ngồi lê đôi mách hàng đầu trong giới quý tộc. Tất nhiên, chàng rất kín đáo khi yêu cầu được biết thông tin về công chúa bằng cách sử dụng cô em gái Diana và việc giới thiệu cô với xã hội để làm lý do chính đáng cho việc thu thập những chi tiết xoay quanh cái gọi là “nghĩa vụ” này.

Chàng không lo lắng chút nào về những lời nói dối của mình. Cuối cùng, khi tất cả những lá thư đều được trả lời, Lyon lại càng thất vọng hơn bao giờ hết. Theo như những gì mọi người biết, công chúa Christina không hề có quá khứ. Nàng như chưa bao giờ tồn tại cho đến cách đây hai tháng.

Lyon không chấp nhận kết quả đó. Sự kiên nhẫn đang dần cạn kiệt. Chàng muốn những câu trả lời thật sự... và muốn gặp lại công chúa Christina. Chàng đã nghĩ sẽ dồn hỏi nàng cho bằng được tại buổi dạ vũ tổ chức vào thứ Bảy tới ở nhà Creston, rồi sau đó quyết định không thể tiếp tục chờ đợi hơn nữa. Bỏ qua cách cư xử thông thường của một quý ông, Hầu tước gọi cửa ngôi nhà số sáu trên đường Baker vào lúc chín giờ sáng, cái giờ được cho là bất lịch sự khi đến thăm viếng ai đó. Lyon còn không thêm gửi một lời nhắn về sự xuất hiện của mình, chắc chắn bà Nữ bá tước cau bần kia sẽ từ chối không cho chàng bước qua cửa nếu được báo trước.

May mắn đã ủng hộ Lyon. Một ông già gầy gò, yếu ớt với mái tóc vàng xin cứng quèo như chổi lau nhà ra mở cửa. Qua trang phục, có thể đoán ông ta là quản gia của ngôi nhà, nhưng thái độ thì lại giống như một vị giám mục thô lỗ.

“Bà Nữ bá tước đã ra khỏi nhà vì có cuộc hẹn, thưa ngài, và sẽ không trở về trong vòng một tiếng nữa hoặc hơn.”

Lyon cố nén nụ cười sung sướng lại. “Ta không muốn gặp Nữ bá tước”, và nói với viên quản gia.

“Vậy chính xác ngài muốn gặp ai?”, viên quản gia vênh váo hỏi lại.

Lyon tỏ ra bức bối. Lão già này làm nhiệm vụ canh cửa y như một gargoyle[1]. Lyon lách qua trước khi ông ta có thể phản đối, không quay người lại và nói qua vai, “Ta muốn nói chuyện với công chúa Christina”. Chàng cố tình sử dụng giọng điệu đáng sợ nhất để chiếm được sự phục tùng của ông ta. “Ngay bây giờ.”

[1] Gargoyle là bức tượng một con quái vật mình dơi có cánh tồn tại trong truyền thuyết. Các bức tượng này thường được sử dụng trong kiến trúc Gothic.

Nụ cười toe toét bất ngờ biến nét mặt thiếu thân thiện của viên quản gia thành vẻ thích thú. “Bà Nữ bá tước sẽ không thích thế đâu”, ông ta thông báo khi vượt lên trước Lyon, rồi đi đến cánh cửa đôi bên trái lối vào. “Bà ta sẽ không hài lòng đâu, chắc chắn thế.”

“Ông có vẻ không quá lo lắng trước viễn cảnh đó”, Lyon nhận xét cộc lốc khi nghe tiếng lải nhải của viên quản gia.

“Tôi sẽ không nói lại cho bà ấy biết về chuyến viếng thăm của ngài, thưa ngài”, quản gia nói rồi đi về phía cầu thang. “Ngài có thể chờ ở đây”, rồi nói kèm theo cái phẩy tay. “Tôi sẽ đi thông báo cho công chúa biết là ngài muốn gặp cô ấy.”

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu ông không báo cho cô chủ của mình về danh tính khách viếng thăm”, Lyon nhắc nhở, đề phòng trường hợp Christina có thể muốn

tránh mặt. “Ta muốn làm cô ấy bất ngờ”, và thêm vào.

“Vi ngài chưa báo danh tính nên mong ước của ngài cũng dễ thực hiện.”

Lyon có cảm giác thời gian ông quản gia băng qua hết tiền sảnh dường như dài vô tận. Chàng tựa người vào khung cửa, dõi theo ông ta rồi đột ngột bật ra một câu hỏi, “Nếu không biết ta là ai, tại sao ông lại biết chắc Nữ bá tước sẽ không hài lòng?”.

Viên quản gia lại bật ra một tràng cười khô khốc, âm thanh giống như tiếng móng tay cào vào mặt bằng. Hậu quả của tràng cười đó chính là chàng gần như ngã lộn xuống sàn. Ông ta túm lấy tay vịn cầu thang trước khi trả lời, “Không quan trọng ngài là ai, thưa ngài. Bà Nữ bá tước không ưa bất kỳ ai. Không thứ gì có thể làm cho mụ dơi già đó cảm thấy vui vẻ”. Viên quản gia tiếp tục chậm chạp bước từng bước lên bậc thang.

Lyon thề rằng lão già đó phải mất cả mười phút mới lên được ba bậc.

“Tôi cho rằng bà Nữ bá tước không phải là người đã thuê ông”, Lyon nhận xét.

“Không, thưa ngài”, viên quản gia trả lời giữa những tiếng thở khò khè, “Công chúa Christina đã tìm thấy tôi trong một cái máng nước, có thể nói thế. Cô ấy mang tôi về, cho tôi tắm rửa và khoác cho tôi một vẻ ngoài tử tế trong một bộ đồ mới. Tôi đã từng làm quản gia, trước khi cuộc sống của tôi trở nên chật vật”. Ông ta hít một hơi thật sâu, rồi nói thêm, “Tuy nhiên, công chúa không thích tôi gọi di cô ấy là mụ dơi già. Cô ấy nói rằng gọi như thế là không có phẩm cách”.

“Có lẽ là không có phẩm cách, ông bạn, nhưng mụ dơi già quả thật là từ miêu tả rất chính xác Nữ bá tước.”

Viên quản gia gật đầu, sau đó lại túm lấy tay vịn cầu thang. Ông ta đứng tại chỗ một lúc lâu. Lyon nghĩ người đàn ông đó đang cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình. Tuy nhiên chàng đã kết luận sai. Viên quản gia cuối cùng lại buông tay vịn ra, sau đó khum hai tay làm loa rồi rống lên theo đúng nghĩa, xuyên suốt qua cầu thang tới tầng trên. “Cô có khách đến thăm, công chúa. Tôi sẽ dẫn ngài ấy vào phòng khách.”

Lyon không thể tin được cảnh tượng vừa chứng kiến. Khi người giúp việc lại rống lên lần nữa, chàng bắt đầu cười phá lên.

Viên quản gia quay lại giải thích với Lyon. “Cô ấy không muốn tôi quá sức”, ông ta nói. “Để dành sức lực phục vụ những mệnh lệnh của mụ dơi già.”

Lyon gật đầu. Quản gia lại gào lên với cô chủ của mình lần nữa.

Christina đột nhiên xuất hiện ở đầu cầu thang, thu hút toàn bộ sự chú ý của Lyon. Chàng thầm nghĩ mình sẽ không bao giờ chán việc ngắm nhìn nàng. Nàng cứ tiếp tục trở nên xinh đẹp hơn. Hôm nay mái tóc không bị bụi lại trên đỉnh đầu. Rực rỡ. Chỉ một từ xuất hiện trong đầu để miêu tả những lọn tóc quăn dày, lấp lánh ánh bạc, bao quanh khuôn mặt thiên thần, thách thức tất cả những định nghĩa sắc đẹp khác.

Khi Christina bắt đầu bước xuống cầu thang, Lyon nhận thấy mái tóc nàng như dòng suối mềm mại đổ dài tới tận chiếc eo thon thả.

Nàng mặc một chiếc váy màu hồng nhạt. Cổ áo được cắt khá kín đáo chỉ để lộ dấu vết mờ ảo của bộ ngực đầy đặn. Có gì đó hơi khác thường trong toàn bộ bề ngoài giản dị, nhưng Lyon hoàn toàn bị phân tâm khi bắt gặp nụ cười của nàng đối với người quản gia và quên mất điều bất thường đó là gì.

Christina vẫn chưa nhìn thấy Lyon, “Cảm ơn, Elbert. Ông hãy xuống và nghỉ ngơi đi. Nữ bá tước sẽ sớm trở về và ông sẽ phải đứng lên đó.”

“Cô quá tốt với tôi”, Elbert thì thầm.

“Thật vui khi ông nghĩ thế”, nàng nói trước khi tiếp tục bước xuống cầu thang và cuối cùng cũng phát hiện ra Lyon đang tựa người ngay lối vào phòng khách.

Hầu tước biết sự hiện diện của mình đã khiến nàng kinh ngạc. Mắt nàng mở lớn. “Ôi, trời, Nữ bá tước sẽ...”

“Không hài lòng”, Lyon hoàn thành nốt câu nhận xét kèm theo cái thờ dài cái kính.

Rõ ràng Elbert đã nghe thấy câu nhận xét. Tràng cười rín rít của ông ta theo Christina vào tận phòng khách. Lyon đi sau, dừng lại đủ lâu để đóng cửa. “Tin hay không, Christina, đối với phần còn lại của thành phố, ta luôn được chào đón. Việc tại sao đi em lại đối xử ngoại lệ với ta quả thật nằm ngoài sự hiểu biết của ta.”

Christina mỉm cười khi nhận ra sự cáu kỉnh trong giọng nói của Lyon. Giọng điệu của chàng nghe giống như một cậu bé cần được dỗ dành. Nàng ngồi xuống chính giữa chiếc trường kỷ phủ gấm thêu kim tuyến màu vàng để Lyon không thể ngồi cạnh mình, ngầm bảo chàng chọn lấy chiếc ghế bên cạnh, rồi sau đó mới cất tiếng nói, “Tất nhiên là ngài được hoan nghênh. Đừng để những suy nghĩ của di tôi làm ngài khó chịu. Mặc dù thật bất lịch sự khi phải thú nhận, nhưng vì cảm xúc của ngài chắc chắn đang bị tổn thương, nên tôi sẽ phải thú nhận là di tôi thật sự cũng không thích rất nhiều người”.

“Em hiểu nhầm câu nói của ta.” Lyon dài giọng, “Ta chẳng thêm quan tâm di em nghĩ gì. Ta chỉ nhận thấy nó thực sự khó là ta...”.

Christina nhìn với ánh mắt cảnh giác, vì thế chàng đành phải ngừng lại và thay đổi chủ đề. “Em không vui khi ta tới thăm sao?”, và cau mày hỏi.

Christina lắc đầu rồi đột nhiên thốt lên, cố gắng nhớ lại cách ứng xử. “Chúc ngài có một ngày tốt lành.” Nàng đang gặp rắc rối, tất nhiên, bởi vì hôm nay Lyon trông đẹp trai một cách đáng kinh ngạc. Chàng mặc một chiếc quần cưỡi ngựa bằng da hồng có màu giống da của con nai non. Lốp vải ôm sát lấy cặp đùi chắc nịch. Áo sơ mi trắng, có lẽ được may bằng lụa, Christina nghĩ, và bên ngoài là chiếc áo khoác được nhuộm màu của cánh rừng mùa thu

phối hợp một cách hoàn hảo với màu sắc của đôi giày da bóng loáng giống kiểu của lính đánh thuê.

Công chúa nhận ra mình đang nhìn chăm chăm vào chàng, tuy vậy nàng quyết định lượng thứ cho cách cư xử không phải phép của mình bởi chàng cũng đang nhìn chăm chú vào nàng với mức độ mãnh liệt như thế.

“Tôi thích nhìn ngài.”

“Ta cũng thích nhìn em”, Lyon trả lời cùng với tiếng cười khê.

Christina xếp hai bàn tay đặt ngay ngắn ở trong lòng. “Có lý do gì đặc biệt cho chuyến thăm không thường xuyên của ngài không?”

“Không thường xuyên? Ta không hiểu...”

“Đột ngột[2]”, Christian vội vàng sửa lại.

[2] Nguyên văn: “Không thường xuyên, thỉnh thoảng” - sporadic, “tự phát, đột ngột” - spontaneous, Christina phát âm nhầm hai chữ này.

“Ta hiểu rồi.”

“Vậy, thưa ngài? Có lý do gì đặc biệt sao?”

“Ta không nhớ”, Lyon trả lời, cười toe toét.

Christina đáp lại bằng nụ cười ngập ngừng. “Ngài có muốn uống gì đó không?”

“Không, cảm ơn”, Lyon trả lời.

“Chà, vậy thì, vui lòng giải thích chuyện mà ngài không nhớ đi”, nàng gợi ý và nhìn bằng cặp mắt đầy mong chờ như thể vừa mới đề nghị điều hợp lý nhất trên đời.

“Làm thế nào ta có thể giải thích chuyện mà ta không nhớ được?”, chàng hỏi. “Em có thể có lý hơn một chút được không?”

Nụ cười âm ập của chàng có thể làm tan chảy cả băng tuyết. Christina khó khăn lắm mới có thể ngồi yên. Tất cả những gì nàng nghĩ là cách mà Lyon hôn mình, và tất cả những gì nàng muốn làm chính là tìm cách để chàng hôn mình một lần nữa.

Tất nhiên đó không phải suy nghĩ mà một quý cô nên có.

“Thời tiết đang ấm dần, phải không? Một số người cho rằng mùa thu năm nay là mùa thu ấm nhất trong vài năm qua”, nàng nói thêm, dán chặt mắt xuống đôi tay đang đặt trong lòng.

Lyon mỉm cười trước sự căng thẳng rõ rệt ấy. Chàng chậm rãi duỗi dài chân ra, ổn định tư tưởng cho cuộc đối đầu sắp tới. Việc tìm kiếm câu trả lời sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu Christina vẫn còn đang căng thẳng.

Mũi giày của chàng chạm vào gấu váy nàng. Christina lập tức lùi về sau dựa sát vào ghế, nhìn chăm chăm xuống sàn nhà và bật ra tiếng thở hổn hển nhỏ.

“Ngài có muốn uống chút gì đó không?”, nàng nói to đến sừng sốt, đột ngột ngược mắt nhìn và lại ngồi dịch ra mép ghế.

Trông nàng lo lắng như một chú mèo con bị bỏ rơi.

“Em vừa hỏi ta câu hỏi đó rồi”, Lyon nhắc nhở. “Không, ta không cần đồ uống. Ta làm em không thoải mái sao?”, rồi hỏi thêm, cười toe toét đủ để nàng biết mình sẽ rất vui vẻ nếu điều đó xảy ra.

“Tại sao ngài nghĩ vậy?” Christina hỏi.

“Em đang ngồi ở mép ghế, có vẻ như sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào, em yêu.”

“Tên của tôi là Christina, không phải em yêu”, nàng đáp lại. “Và tất nhiên là tôi không thoải mái. Ngài có thể khiến ngay cả một con trâu rừng cũng cảm thấy căng thẳng.”

“Một con trâu rừng sao?”

“Ngài làm cho bất kỳ ai cũng thấy căng thẳng khi cau mày”, Christina giải thích kèm theo một cái nhún vai thanh nhả.

“Tốt.”

“Tốt? Là sao Lyon, ngài nói chuyện thật kỳ quặc.”

“Ta nói là...” Lyon bật cười lớn. “Christina, em nói chuyện chẳng có chút logic nào kể từ lúc chúng ta gặp nhau. Cứ mỗi lần nhìn thấy em là ta tự hứa với mình rằng chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện bình thường, rồi sau đó thì...”

“Lyon, ngài thật kỳ lạ”, Christina cắt ngang. “Đây chỉ là lần thứ hai... không, là lần thứ ba tôi gặp ngài, nếu tính cả hai lần trong một buổi tối...”

“Em lại đang làm thế”, Lyon nói.

“Làm gì?”

“Đang cố đẩy ta ra khỏi trọng tâm.”

“Tôi không thể đẩy ngài đi đâu hết. Ngài quá cao lớn. Tôi hiểu rõ sức của mình, Lyon.”

“Em luôn hiểu mọi thứ theo nghĩa đen, đúng không?”

“Tôi không biết. Tôi như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Có lẽ ngài mới là người có vấn đề về đầu óc. Phải”, Christina gật đầu thêm vào, “Ngài biết không Lyon, ngài không hỏi những câu logic”.

Nàng bật cười khi thấy chàng trừng mắt và hỏi lại lần nữa. “Tại sao ngài ở đây?”

Nàng quay lại với việc nhìn chăm chăm vào hai bàn tay. Hai gò má đột nhiên ửng hồng cho thấy Christina bỗng xấu hổ vì điều gì đó.

Lyon chẳng có chút ý tưởng nào về lý do tại sao hay chuyện gì khiến Christina đỏ mặt. Dù điều đó không hề làm chàng ngạc nhiên. Những chuyện bất thường đã trở nên bình thường kể ở nơi nào có dính dáng tới Christina. Lyon thầm nghĩ hiện tại mình đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho bất kỳ chuyện gì xảy ra, tin chắc sẽ khám phá ra trò chơi của nàng trước khi kết thúc chuyến thăm viếng.

“Thật ra tôi biết lý do ngài đến gặp tôi”, Christina thì thầm bên lề.

“Ồ?” Lyon hỏi. “Lý do gì vậy?”

“Ngài thích ở cùng tôi”, nàng trả lời, mạnh dạn ngược nhanh mắt lên để xem phản ứng của đối phương. Khi thấy chàng không tỏ ra cau kinh trước sự thành thật của mình, nàng liền hâm nóng chủ đề.

“Lyon? Ngài có tin vào định mệnh không?”

Ôi Chúa ơi, trông chàng lại có vẻ bối rối. Christina bật ra tiếng thở dài. “Ừm, ngài có thừa nhận là thích ở cùng tôi không?”, và gợi ý.

“Có, nhưng chỉ có Chúa mới biết tại sao”, Lyon thừa nhận rồi chồm người tới trước, đặt cả hai khuỷu tay lên đầu gối.

“Phải, chỉ có Linh Hồn Vĩ Đại mới biết lý do.”

“Linh Hồn Vĩ Đại?” Lyon lắc đầu. “Chúa ơi, hình như ta bắt đầu thấy tai mình ong ong thì phải. Được rồi, ta sẽ hỏi. Ai là Linh Hồn Vĩ Đại?”

“Tất nhiên là Chúa rồi. Mỗi nền văn hóa khác nhau đều có một cái tên riêng chỉ Sức Mạnh Toàn Năng của họ, Lyon. Ngài không phải là kẻ ngoại đạo chứ?” Nàng có vẻ khá kinh hoàng trước khả năng đó.

“Không, ta không phải kẻ ngoại đạo.”

“Vậy, ngài không cần phát câu. Tôi chỉ hỏi thôi.”

Chàng nhìn chăm chăm, im lặng cả một phút dài. Sau đó đứng dậy. Trước khi biết Lyon định làm gì, nàng đã bị kéo vào lòng và ôm lấy, Lyon tựa cằm lên đầu nàng. “Ta sẽ siết cổ em hoặc là hôn em”, chàng tuyên bố. “Em chọn đi.”

Christina thở dài. “Tôi thích được ngài hôn hơn. Nhưng trước tiên, vui lòng trả lời câu hỏi của tôi, Lyon. Nó rất quan trọng đối với tôi.”

“Câu hỏi gì?”

“Tôi đã hỏi ngài có tin vào định mệnh không”, Christina nói rồi đẩy Hầu tước ra và ngược nhìn lên. “Ngài thật sự gặp khó khăn trong việc nắm bắt suy nghĩ à?”

Nàng cả gan bật ra vài tiếng bất mãn.

“Ta không có vấn đề gì với việc nắm bắt suy nghĩ”, chàng càu nhàu.

Về mặt của Christina cho thấy nàng không nghĩ như vậy. Nàng là một phù thủy, đang cố gắng phù phép lên chàng.

Lyon có cảm giác mặt mình giống như một chàng công tử bột ngớ ngẩn, vô dụng, và yếu ớt như một đứa bé còn ẵm ngửa mỗi khi nàng chiếu luồng mắt đầy quyền rũ lên người mình.

“Sao?”

“Sao cái gì?” Lyon hỏi, lắc đầu trước phản ứng buồn cười về việc cảm thấy giống như có một nữ thần đang chăm chú nhìn mình. Một lọn tóc của nàng bay về phía trước, che đi một phần vết sẹo trên khuôn mặt chàng. Christina với tay cổ kéo lọn tóc ra và vuốt nó về vị trí cũ. Sự đụng chạm nhẹ nhàng đó kéo Lyon quay lại với câu hỏi.

“Không, ta không tin vào định mệnh.”

“Thật đáng tiếc.”

Christina hành động như thể chàng vừa thú nhận một tội ác nghiêm trọng không thể tha thứ.

“Được rồi”, chàng nói. “Ta biết tốt hơn mình nên hỏi, nhưng Chúa giúp ta, thế nào ta cũng bị rối loạn. Tại sao lại đáng tiếc?”

“Ngài dám cười nhạo tôi sao?”, nàng hỏi khi thấy nụ cười của Lyon.

“Chưa bao giờ”, chàng nói dối.

“Thôi, dù sao tôi cũng cho rằng điều đó không thật sự quan trọng?”

“Việc ta cười em sao?”

“Không, việc ngài có tin vào định mệnh hay không cũng không quan trọng”, Christina trả lời.

“Tại sao lại không quan trọng?”

“Bởi những điều phải xảy ra thì cũng sẽ xảy ra dù ngài có tin hay không. Ngài thấy nó đơn giản như thế nào chưa, Lyon?”

“A”, Lyon nói, kéo dài giọng. “Ta hiểu rồi, em là một nhà triết học.”

Nàng cứng người lại trong vòng ôm của Lyon, một lần nữa trừng mắt nhìn. Sự thay đổi tâm trạng quá mức chóng vánh của nàng lại khiến chàng lạc đề. “Ta đã nói gì khiến em khó chịu sao?”, chàng hỏi.

“Tôi không phải là một cô ả thích ve vãn. Tại sao ngài có thể dễ dàng phi báng tôi như thế? Tại sao chứ, tôi đã rất thành thật với ngài trong suốt cuộc trò chuyện này. Tôi nói tôi thích nhìn ngài và còn nói thích ngài hôn tôi. Một kẻ thích ve vãn à, hừm.”

Người phụ nữ này đang biến ta thành kẻ ngớ ngẩn. “Christina, nhà triết học chính là dành hết tâm trí của mình cho việc nghiên cứu các đức tin khác nhau. Đó không phải là một sự phi báng khi ta gọi em như thế.”

“Làm ơn đánh vắn lại từ đó”, nàng nói, vẻ mặt cực kỳ ngờ vực.

Lyon làm theo yêu cầu. “Ồ, bây giờ tôi hiểu rồi”, nàng nói. “Tôi bị lẫn lộn giữa từ kẻ thích tán tỉnh với người công hiến[2] cho nghiên cứu. Đúng rồi, đó là những gì tôi đã nghĩ. Đừng choáng váng thế, Lyon. Thật dễ bị nhầm lẫn.”

[2] Nguyên văn: philosopher - nhà triết học và philanderer - kẻ thích tán tỉnh.

“Dễ sao?” Chàng tự nói với mình là không được hỏi. Nhưng sự tò mò lại lần nữa giành chiến thắng. “Tại sao lại dễ?”

“Bởi vì hai từ đó phát âm gần giống nhau”, nàng trả lời.

Christina nói như thể đang chỉ dẫn cho một đứa trẻ ngớ ngẩn. Lyon lập tức phản đối lại. “Không nghi ngờ gì, đây là sự giải thích thiếu logic nhất mà tôi từng nghe. Trừ phi... em chỉ vừa mới học tiếng Anh, đúng không Christina?”

Bởi trông cô có hết sức hài lòng với kết luận của mình, Christina thật sự không nỡ nói không, nàng không phải mới học tiếng Anh. Nàng đã nói chuyện bằng thứ tiếng khó hiểu này được vài năm.

“Đúng vậy, Lyon”, nàng nói dối. “Tôi nói nhiều thứ tiếng và đôi khi bị lẫn lộn. Mặc dù, không phải đối với ai cũng thế. Hình như tôi chỉ quên mất những quy tắc khi ở cùng ngài. Tôi thích nói tiếng Pháp hơn. Nó dễ hơn tiếng Anh rất nhiều.”

Mọi thứ bỗng bừng sáng tỏ trong đầu. Chàng đã giải được câu đó. “Không có gì đáng ngạc nhiên khi ta gặp khó khăn trong việc hiểu em, Christina. Bởi vì em chỉ vừa mới học ngôn ngữ của bọn ta, là thế đúng không?”

Chàng quá vui mừng khi suy ra được mọi thứ và lặp lại câu kết luận khi nãy của mình.

Christina lắc đầu. “Tôi không nghĩ thế, Lyon. Không ai khác gặp chút khó khăn nào trong việc hiểu tôi. Ngài đã nói tiếng Anh bao lâu rồi?”

Chàng lại ôm lấy công chúa và bật cười bởi cách nàng quay ngược vấn đề. Ở góc nào đó trong tâm trí, chàng cảm thấy mãn nguyện nếu có thể cứ đứng ở giữa phòng khách ôm người con gái này cho đến hết buổi sáng.

“Lyon? Ngài có thấy phiền lòng không nếu tôi thật sự là một nữ triết gia? Dĩ tôi nói điều đó không được ưa chuộng chút nào, thậm chí ngay cả thừa nhận việc mình thích đọc sách. Đó là lý do tôi cũng phải giả vờ là mình không hiểu rõ.”

“Cũng phải giả vờ?” Lyon hỏi lại câu tuyên bố kỳ quặc ấy.

“Tôi thật sự rất thích đọc sách”, Christina thú nhận, phớt lờ câu hỏi. “Quyển sách yêu thích của tôi chính là câu chuyện về vua Arthur. Ngài đã tình cờ đọc nó chưa?”

“Rồi, em yêu. Ngài Thomas Mallory đã viết nó”, Lyon nói. “Bây giờ ta đã biết những ảo tưởng của em đến từ đâu rồi. Hiệp sĩ, chiến binh - cả hai đều giống nhau. Em có một bản chất rất lãng mạn, Christina.”

“Tôi sao?” Christina nói và mỉm cười. “Thật tuyệt khi biết điều đó”, rồi thêm vào khi thấy Lyon gật đầu. “Lãng mạn là đức tính tốt mà một quý cô cần có, đúng không Lyon?”

“Phải.” Chàng kéo dài giọng.

“Tất nhiên, chúng ta không thể để cho dì Patricia biết về chuyện này, vì điều đó chắc chắn...”

“Để ta đoán”, Lyon cắt ngang. “Điều đó sẽ làm cho bà ta không hài lòng, đúng không?”

“Phải, tôi e là thế. Tốt hơn hết bây giờ là ngài nên ra về. Chừng nào nhớ ra được điều muốn nói với tôi, ngài có thể ghé lại đây.”

Lyon không định đi đâu hết, dù tự nhủ mình không thể tiếp tục cuộc trò chuyện. Chàng quyết định hôn người con gái này chỉ để có được một khoảnh khắc bình yên rồi sau đó sẽ có được sự dễ bảo của nàng đủ để trả lời vài câu hỏi thích đáng, với điều kiện lúc đó chàng còn nhớ ra được những câu hỏi đó là gì. Chàng đã thu lượm được khá khá thông tin. Rõ ràng Christina lớn lên ở nước Pháp, hoặc một nước láng giềng nói tiếng Pháp. Lúc này điều mà chàng muốn khám phá chính là lý do vì sao nàng lại quyết liệt muốn bảo vệ một sự thật đơn giản như thế. Nàng xấu hổ, ngượng ngùng chăng? Có lẽ chiến tranh chính là lý do cho sự dè dặt này.

Lyon vuốt ve lưng nàng, nhằm xao lãng việc nàng lại muốn đuổi mình đi. Sau đó cúi xuống, nhẹ nhàng ngậm lấy môi nàng trong khi tay vẫn tiếp tục vuốt ve, mon trón. Christina một lần nữa quay trở lại trong vòng ôm của Lyon. Hai tay chậm rãi vòng lên ôm lấy cổ chàng.

Christina rõ ràng thích sự xao lãng này. Khi cuối cùng Lyon từ bỏ trên chóc và đòi hỏi sự chiếm lĩnh hoàn toàn khuôn miệng, nàng liền nhón chân lên. Bàn tay luồn vào tóc, mang đến một cơn chấn động khắp thân mình. Lyon nâng Christina lên khỏi sàn để miệng nàng ngang tầm với miệng mình.

Bị giữ như vậy khiến nàng cảm thấy một cảm xúc rất lạ kỳ, dù vậy nó cũng không kỳ lạ bằng cách mà Lyon đang tác động lên các giác quan của nàng. Mùi hương của chàng khiến nàng trở nên cuồng dại. Nó quá nam tính, quá phạm tục. Ham muốn mãnh liệt cuốn nàng vào một cơn sóng nóng bỏng khi lưỡi Lyon trượt sâu vào miệng nàng để tăng thêm sự thân mật.

Christina cũng không mất quá nhiều thời gian để bắt kịp sự táo bạo của Lyon. Lưỡi của nàng phối hợp rất ăn ý với lưỡi chàng, lúc đầu là rút rề, sau đó trở nên cuồng nhiệt. Nàng biết chàng thích sự táo bạo của mình, bởi vì miệng chàng đang chuyển động trên miệng nàng một cách điên cuồng và nàng có thể nghe thấy tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Christina là người phụ nữ đáp trả cuồng nhiệt nhất mà Lyon từng gặp. Sự hoang dại của nàng khiến chàng choáng váng. Hầu tước luôn điều chỉnh, phối hợp bản thân với trò chơi mà phần lớn những phụ nữ ngày thơ thường chơi. Tuy nhiên, Christina lại trung thực một cách đầy mới mẻ với ham muốn của chính mình. Nàng cũng nhanh chóng khuấy động chàng. Lyon thật sự run rẩy khi tách miệng mình ra khỏi nàng. Hơi thở của chàng dồn dập, đứt quãng.

Nàng không muốn chàng dứt ra. Christina choàng tay quanh thắt lưng và ôm ghì lấy Lyon một cách mạnh mẽ đến kinh ngạc. “Ngài thích hôn tôi, đúng không Lyon?”

Làm sao lúc này giọng điệu của nàng lại có vẻ rút rề đến vậy sau cách nàng vừa mới hôn như thế? Lưỡi của nàng còn dữ dội hơn cả chàng. “Chết tiệt, em biết rõ là ta thích hôn em mà”, chàng gầm gừ bên tai nàng. “Đây là một phần của trò giả vờ ngày thơ, đúng không Christina? Em không cần phải tỏ ra rút rề. Ta thật sự không quan tâm có bao nhiêu gã đàn ông đã lên giường với em. Ta vẫn muốn em.”

Christina chậm rãi đưa mắt lên nhìn xoáy vào mắt Lyon, có thể nhìn thấy rõ sự đam mê mãnh liệt đang dâng trào trong đó và cả sự chiếm hữu nữa. Cô họng đột nhiên bị thắt chặt lại không thể phát ra tiếng. Lyon có được sự mạnh mẽ của một chiến binh.

Chúa giúp nàng, nàng có thể dễ dàng sa vào tình yêu với một người Anh.

Lyon bắt được sự sợ hãi lóe lên trong mắt Christina, cho rằng nàng lo sợ bởi vì mình đã đoán ra sự thật. Chàng tóm lấy một lọn tóc của nàng, xoắn nó quanh ngón tay, sau đó kéo Christina áp sát vào người cho đến khi ngực nàng như bị ép phẳng vào ngực mình. Sau đó chàng nhẹ nhàng buộc nàng ngửa đầu ra sau rồi cúi đầu xuống, cho đến khi miệng chỉ cách miệng nàng một hơi thở và nói, “Điều đó không quan trọng đối với ta. Ta cam đoan với em, Christina. Khi ở trên giường của ta, em sẽ không thể nghĩ đến bất kỳ gã nào khác ngoài ta

Chàng lại hôn nàng, đóng dấu lời thề của mình. Nụ hôn đầy nhục dục. Ngầu ngẩn. Không kéo dài quá lâu. Chỉ khi nàng vừa bắt đầu đáp lại, Lyon liền rút ra.

Cái nhìn của chàng lập tức thu hút hoàn toàn sự chú ý của Christina. “Tất cả những gì ta có thể nghĩ chính là cảm giác tuyệt vời thế nào khi chúng ta ở cùng nhau. Em cũng nghĩ đến điều đó, đúng không Christina?” Lyon hỏi, giọng nói khàn khàn đầy nhục dục.

Chàng đã chuẩn bị sẵn sàng cho câu từ chối, mong đợi một điều diễn ra theo lẽ thường. Nhưng nhận ra mình đã nhầm, và chắc chắn đó là lý do làm cho chàng quá choáng váng, khi đáp lời, “Ồ đúng vậy, tôi đã nghĩ đến việc làm tình với ngài. Điều đó sẽ rất tuyệt vời đúng không?”.

Trước khi Lyon có thể đáp lại, Christina đã thoát khỏi vòng tay chàng.

Nàng chậm rãi bước ngang qua phòng. Dáng đi của nàng cũng mang theo vẻ xác xược như nụ cười ném qua vai cho chàng lúc hất mái tóc ra sau. Khi mở cánh cửa ra hành lang, Christina quay lưng lại. “Ngài phải quay về ngay bây giờ, Lyon. Chúc một ngày tốt lành.”

Chuyện này lại diễn ra một lần nữa. Chết tiệt, sao cô ấy cứ xua đuổi mình vậy chứ?

“Christina”, Lyon gầm lên, “Quay lại đây. Ta vẫn chưa xong với em đâu. Ta có vài vấn đề muốn hỏi em”.

“Hỏi tôi chuyện gì?” Christina đáp lại khi đang lách người ra khỏi cửa.

“Hãy vứt bỏ vẻ đề phòng quá mức như thế đi”, Lyon cầu nài rồi khoanh tay trước ngực, cau có. “Đầu tiên ta muốn hỏi xem em có muốn đến xem nhạc kịch vào...”

Christina ngăn lại bằng cái lắc đầu. “Nữ bá tước sẽ không cho phép ngài hộ tống

Nàng còn dám cả gan mỉm cười sau lời cự tuyệt. Lyon thờ dãi đáp lại. “Em giống như một con tắc kè hoa, em có biết không? Mới giây trước em còn cau mày và rồi giây tiếp theo lại mỉm cười. Em có biết mình có ý nghĩa như thế nào với ta không?” Lyon hỏi.

“Tôi tin là ngài vừa mới sỉ nhục tôi.”

“Ta không sỉ nhục em”, Lyon cau kinh, phát lộ sự thích thú trong giọng nói của Christina. Lạy Chúa, lúc này nàng lại đang nhìn với ánh mắt cực kỳ ngây thơ. Đủ để khiến chàng phải nghiêng chặt răng. “Em cố tình biến ta thành một kẻ ngớ ngẩn, đúng không?”

“Nếu ngài nghĩ rằng gọi tôi là thần lẩn thì có thể giành được sự yêu mến của tôi, thật đáng buồn là ngài sai rồi.”

Lyon phớt lờ câu nhận xét. “Em có muốn cưỡi ngựa cùng ta ở công viên vào ngày mai không?”

“Ồ, tôi không cưỡi ngựa.”

“Em không à?”, chàng hỏi. “Em chưa bao giờ học cưỡi ngựa à? Ta rất vui lòng được hướng dẫn em, Christina. Một chuyến cưỡi ngựa nhẹ nhàng... bây giờ thì ta nói tới đâu rồi? Em dám cưỡi ngựa ta hả?”

Christina đã phải vất vả lắm mới có thể kìm lại tràng cười của mình. “Ồ, tôi không cưỡi ngựa”, nàng nói dối. “Chỉ là tôi không thích cưỡi ngựa thôi.”

“Tại sao vậy?” Lyon hỏi.

“Yên ngựa khiến tôi quá rối trí”, Christina thú nhận rồi xoay người nhanh chóng băng qua đại sảnh. Lyon vội vã đuổi theo, nhưng Christina đã đi được hơn nửa cầu thang trước khi chàng chạm tới được tay vịn.

“Yên ngựa khiến em rối trí sao?”, chàng hỏi với theo, tin chắc là mình đã nghe nhầm.

“Đúng vậy, Lyon.”

Lạy Chúa, chàng hoàn toàn bị á khẩu trước câu phát biểu quái đản đó, và đành bỏ cuộc. Christina đã thắng trong trận chiến này.

Tuy nhiên cuộc chiến vẫn chưa đến hồi kết thúc.

Lyon đứng đó, lắc đầu, quyết định tự thỏa mãn với việc quan sát hông Christina đang đưa duyên dáng theo mỗi bước đi, và trước khi nàng biến mất khỏi tầm mắt, chàng đột nhiên phát hiện ra điều gì đã làm mình bồn chồn khi thấy nàng lúc đầu. Công chúa Christina đi chân trần.

Nữ bá tước Patricia đang trong tâm trạng rất phấn khởi khi quay về nhà sau cuộc gặp mặt. Việc hẹn gặp một ứng cử viên thích hợp cầu hôn cô cháu gái thật là không đúng phép tắc, phải, nhưng kết quả đó lại làm bà ta hết sức hài lòng. Nữ bá tước cười khẩy, vứt bỏ mọi lo lắng nhen nhúm trong lòng.

Emmett Splickler hoàn toàn là mẫu người mà Nữ bá tước mong đợi. Bà ta đã thầm cầu nguyện Emmett sẽ kế thừa đức tính ghê tởm của cha gã. Và Patricia đã không thất vọng. Emmett là một tên ngốc nghếch nhu nhược, nhỏ bé trong cả vóc người lẫn tính tham lam. Hoàn toàn là phiên bản của cha gã, đúng quân Emmett đã kiểm soát bộ não của gã. Gã biểu lộ sự thèm khát được lên giường với Christina quá mức lộ liễu. Tại sao ư, gã đàn ông đó hiển

nhiền đã chảy nước dãi khi Nữ bá tước giải thích lý do cho chuyển viếng thăm của bà ta. Và ngay khi đề cập đến việc kết hôn với Christina, gã đàn ông ngu ngốc đó lập tức biến thành món thạch hoa quả trong tay bà ta. Gã ta đồng ý ký vào bất cứ thứ gì và làm mọi thứ để có được phần thưởng của mình.

Nữ bá tước biết Christina sẽ không tài nào có cảm tình được với Emmett. Gã đàn ông đó quá mức nhu nhược. Và để xoa dịu cô cháu gái, Patricia sẽ lên một danh sách những ứng cử viên thích hợp. Bà ta thậm chí còn đưa tên của tên Hầu tước Lyonwood ghê tởm đó lên đầu danh sách. Tất nhiên mọi thứ chỉ là một màn kịch, điều mà bà Bá tước muốn chính là để bảo và không hề nghi ngờ chuyện gì sẽ xảy đến sau đó.

Nữ bá tước sẽ không phò mặc bất cứ thứ gì cho sự may rủi.

Bà ta sẽ không cho phép cô cháu gái mình kết hôn với một ai đó đáng kính như quý ngài Lyon.

Lý do rất đơn giản. Patricia không chỉ muốn một phần trong số tài sản của cha mình. Bà ta có ý định lấy tất cả.

Kế hoạch mà bà ta vạch ra cho Splickler thật đáng ghê tởm, thậm chí có thể sánh với tiêu chuẩn của một con quỷ.

Sắc mặt của Emmett trắng bệch khi bà ta diêm tĩnh bảo gã phải bắt cóc cô cháu gái mình, lôi nàng đến Gretna Green, rồi buộc nàng cưới gã ở đó. Gã có thể hoặc không cưỡng bức cô gái trước hoặc sau khi tờ hôn thú được ký. Điều đó chẳng làm bà ta bận tâm.

Emmett trông hoảng sợ hơn bà ta tưởng. Và khi bà ta bảo là có thể gọi thêm hai hoặc ba người nữa giúp để kiềm chế Christina, gã đàn ông ngu ngốc đó lập tức vứt hết những lời kêu ca phàn nàn và một lòng một dạ tuân theo kế hoạch. Bà ta chú ý thấy chỗ phòng lên giữa hai chân gã, biết rõ đầu óc của gã lúc này đang đắm chìm trong hình ảnh ái ân với cô cháu gái của mình, tưởng tượng như vậy để có đủ liều lĩnh làm theo những gì được yêu cầu.

Những nỗi lo lắng đã vắt kiệt sức lực của Nữ bá tước. Luôn có một khả năng dù ít ỏi là sự nhút nhát của Emmett sẽ vượt qua thềm khát được lên giường với Christina. Kế hoạch có thể thất bại nếu xảy ra bất kỳ trở ngại nào.

Vì lý do đó, Patricia biết mình sẽ phải tìm cách tống khứ cái gia đình đa đoan bẩn thỉu của Christina đi. Nếu cô cháu gái của bà không lấy Emmett, và rốt cuộc lại kết hôn với gã nào đó có ý chí sắt đá như Lyon, cuộc hôn nhân sẽ không thể kéo dài. Sớm hay muộn chuyện Christina đã được nuôi dạy ở đâu và bởi những ai sẽ bị tiết lộ. Cô ta sẽ không thể che giấu bản tính man rợ của mình mãi được. Và liệu một người chồng bình thường nào có thể chịu đựng được cái quan niệm đáng ghê tởm của cô ta về tình yêu và danh dự chứ? Lẽ dĩ nhiên anh ta sẽ bị khiếp sợ bởi bản tính thật sự của cô ta. Dù điều đó sẽ không thể khiến anh ta vứt bỏ cô ta bằng một cuộc ly hôn âm thầm được, chắc chắn anh ta sẽ bỏ rơi cô ta và chạy theo ả đàn bà khác để thỏa mãn nhu cầu của mình.

Việc bị bỏ rơi sẽ là cơ hội tuyệt vời để Christina nhanh chóng trở về với cái gia đình mọi rợ đã nuôi lớn cô ta. Con ranh ngu ngốc đó vẫn cứ khẳng khái quay trở về nhà. Nữ bá tước sẽ không để điều đó xảy ra. Christina đã trở thành phương tiện giúp bà ta quay trở lại xã hội thượng lưu. Cho dù đối với cả những kẻ vẫn còn ghi nhớ những hành động hờ hững của bà ta trong quá khứ thì với việc đưa Christina đi cùng sẽ khiến họ buộc lòng phải chấp nhận lại bà ta.

Nỗi lo lắng cuối cùng là Edward. Cha của Christina sẽ không vui vẻ với việc bị bà ta đánh lừa. Dù rất thân thiện hòa nhã như bà ta vẫn nhớ, thì có lẽ Edward vẫn sẽ cố gắng chạm tay vào phần tài sản thừa kế. Christina chắc chắn sẽ có thể kiểm soát được cha cô ta, Nữ bá tước tin tưởng điều đó.

Ồ, phải, việc cấp thiết chính là khiến con chó cái nhỏ đó vẫn còn ở lại Anh quốc cho tới khi bà ta xong việc với cô ta. Quả thật đó chính là điều cấp thiết hàng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Edward đặt phòng cơ mật trong một tòa nhà riêng biệt liền kề với khu vực chính của lâu đài. Mẹ quyết định phải báo ngay cho ông ta biết những việc mà người của ông ta đang làm. Con biết đấy, con yêu, mẹ không thể tin chồng mình lại làm những chuyện như vậy. Mẹ muốn đổ lỗi cho những người hầu cận của ông ta.

Khi bước vào văn phòng của Edward bằng lối cửa bên, mẹ quá choáng váng bởi cảnh tượng nhìn thấy ở đó. Edward đang ở cùng nhân tình của ông ta. Họ đang trần truồng và xoắn lấy nhau như động vật trên sàn nhà. Nhân tình của ông ta tên là Nicolle. Cô ta đang cười lên Edward như thể cười ngửa. Chồng mẹ rên rỉ những từ ngữ thô tục để khuyến khích cô ta, mắt ông ta nhắm nghiền trong cơn khoái lạc tột bậc.

Người đàn bà đó hẳn đã cảm nhận được sự có mặt của mẹ. Cô ta đột ngột xoay đầu lại và nhìn vào mẹ. Mẹ tin chắc cô ta sẽ hét to báo cho Edward. Nhưng không. Nicolle tiếp tục xoay hông một cách dâm dăng và mỉm cười nhìn mẹ suốt khoảng thời gian đó. Mẹ nghĩ đó là nụ cười của chiến thắng.

Mẹ không nhớ mình đã đứng lặng ở đó bao lâu. Khi quay về phòng mình, mẹ bắt đầu lên kế hoạch chạy trốn.

Nhật ký hành trình, 20/08/1795

“Lyon, có chuyện gì xảy ra với anh thế? Anh còn mỉm cười với Matthews nữa. Có phải em đã nghe thấy anh đề nghị trợ cấp cho mẹ anh ta không? Anh cảm thấy không được khỏe à?” Tiểu thư Diana đưa ra hàng loạt câu hỏi dồn dập cho anh trai khi theo Lyon lên cầu thang vào khu phòng ngủ.

Lyon dừng lại nhìn Diana. “Em không vui khi anh cau có, và bây giờ em lại có vẻ lo lắng vì anh mỉm cười. Hãy đưa ra những tiêu chuẩn cho tính cách của anh đi và anh sẽ cố gắng điều chỉnh để đáp ứng chúng.”

Diana mở to mắt bởi giọng điệu châm chọc của anh trai. “Anh bị ốm rồi phải không? Có phải vết thương ở chân lại tái phát không? Đừng có nhìn em như thể em mới mọc thêm một cái đầu nữa thế. Chuyện anh mỉm cười thật sự rất không bình thường, nhất là khi đến thăm mẹ. Em biết mẹ có thể khiến anh một mối thế nào. Hãy nhớ là, anh trai, em sống cùng mẹ đấy. Còn anh chỉ thăm viếng mẹ có một lần mỗi tuần. Em biết mẹ không thể tự giúp mình theo cách hiện nay, nhưng không biết đây là lần thứ bao nhiêu em ước anh đưa em đến ở ngôi nhà trong thành phố của anh. Thật đáng xấu hổ khi phải thú nhận như vậy, đúng không?”

“Thành thật với anh trai em không phải là điều xấu hổ. Em đã từng đề nghị một lần khi James chết, phải không?”

Giọng nói đầy cảm thông của Lyon khiến đôi mắt Diana giàn giụa nước. Lyon cố che giấu sự bức tức của mình. Em gái chàng trở nên cực kỳ nhạy cảm mỗi khi động chạm đến các vấn đề của gia đình. Lyon thì hoàn toàn ngược lại, chàng luôn cảm thấy rất khó khăn khi thể hiện tình cảm của mình. Chàng cân nhắc rồi quyết định chោng tay qua vai em gái để biểu đạt sự thông cảm, rồi gạt khái niệm khó xử sang một bên. Có lẽ cô em gái quá kinh ngạc bởi cử chỉ đó nên đã òa lên khóc.

Hôm nay Lyon không thể khóc nổi. Phải chịu đựng một cuộc gặp gỡ vô cùng tồi tệ với mẹ mình là quá đủ rồi.

“Em thực sự nghĩ là mẹ sẽ dần khá hơn khi anh yêu cầu người hầu dọn dẹp ngôi nhà trong thành phố của bà để chuẩn bị mùa lễ hội cho em, Lyon. Nhưng bà chưa bao giờ rời khỏi phòng mình kể từ khi cùng em chuyển đến Luân Đôn.”

Chàng chỉ gạt đầu, rồi tiếp tục hướng tới nơi cần đến. “Mẹ không hề khá hơn chút nào cả”, Diana thì thầm và bám theo Lyon như một cái bóng. “Em cố gắng kể cho bà nghe về những buổi tiệc mình đã tham dự. Nhưng bà chẳng để tai chút nào. Mẹ chỉ muốn nói về James thôi.”

“Xuống tầng dưới và đợi anh ở đó, Diana. Có một vài chuyện anh muốn trao đổi với em. Và đừng quá lo lắng như thế”, chàng nói thêm với một cái nháy mắt. “Anh hứa sẽ không làm mẹ phiền lòng. Anh sẽ cư xử phải phép nhất.”

“Anh sẽ làm vậy sao?”, giọng Diana chột cao vút, kinh ngạc. “Anh cảm thấy không ổn, phải không?”

Lyon bắt đầu thấy buồn cười. “Lạy Chúa, anh thực sự giống một con quỷ à?”

Trước khi Diana có thể nghĩ ra được câu trả lời khéo léo mà không phải nói dối thì Lyon đã mở cửa phòng ngủ của mẹ mình. Chàng dùng gót ủng để đóng cửa, rồi bước ngang qua căn phòng tối tăm, ngột ngạt.

Nữ hầu tước đang ngồi tựa vào đầu giường bọc bằng satin đen. Bà mặc toàn đồ màu đen như thường lệ, từ chiếc mũ ngủ đang chụp bên ngoài mái tóc màu xám cho tới đôi tất dài bằng cotton. Lyon có lẽ đã không thể nhận ra nếu không nhờ nước da trắng xanh, nhợt nhạt của bà ánh lên trên nền đen tuyền.

Rõ ràng Nữ hầu tước đã dành toàn bộ thời gian để than khóc. Lyon thầm nghĩ bà khóc lóc dữ dội như một đứa trẻ hư đang trong cơn hờn dỗi. Chỉ có Chúa mới hiểu tại sao bà lại khóc nhiều tới nỗi trở thành bậc thầy như thế.

Nó nhiều đến mức có thể khiến một người chết sống lại và nhận ra điều đó. James đã qua đời được hơn ba năm, nhưng mẹ chàng tiếp tục cư xử như thể tai nạn kỳ cục đó chỉ vừa mới xảy ra hôm qua.

“Chào mẹ.” Lyon chào một cách khách sáo rồi ngồi xuống chiếc ghế kê cạnh giường.

“Chào con, Lyon.”

Cuối cùng thì cuộc thăm viếng cũng kết thúc. Họ không thể nói thêm chuyện gì nữa cho đến khi Lyon ra về. Lý do hết sức đơn giản, Lyon từ chối nói về James, còn mẹ chàng thì từ chối nói về những chủ đề khác. Sự im lặng kéo dài nửa tiếng đồng hồ khi Lyon còn ở đó. Để giết thời gian, chàng thấp nền lên và đọc tờ báo Người đưa tin buổi sáng.

Các nghi lễ chẳng bao giờ thay đổi.

Tâm trạng luôn tồi tệ khi sự thử thách đã qua đi. Tuy nhiên, hôm nay chàng cảm thấy không quá bức bối bởi hành vi đáng xấu hổ của mẹ mình.

Diana đang chờ trong phòng giải trí. Khi nhìn thấy nét tươi cười động trên khuôn mặt anh trai, nỗi lo lắng về sức khỏe của Lyon càng thêm sâu sắc. Anh trai cô hành động hết sức kỳ lạ!

Đột nhiên một kết luận khác chột lóe lên trong tâm trí. “Lyon, anh định đưa mẹ và em trở về nông thôn, phải không? Ồi không, xin anh hãy suy nghĩ lại”, Diana méo máo. “Em biết chú Milton sẽ rất thất vọng, nhưng chú ấy sẽ không thể giúp gì được vì phải nằm liệt giường bởi bệnh gan tái phát. Và em thực sự muốn được tham dự vũ hội nhà Creston.”

“Diana, anh rất vinh dự được đưa em tới buổi tiệc nhà Creston. Và anh chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ đưa em về quê, cô bé. Em vừa được giới thiệu và chắc chắn sẽ được tham dự thời gian còn lại của mùa vũ hội. Đã bao giờ anh làm trái với lời hứa của mình chưa?”

“Đạ... chưa”, Diana thừa nhận. “Nhưng anh chưa bao giờ cười nhiều đến thế. Ôi, em không biết phải nghĩ sao nữa. Anh luôn trong tâm trạng bức bối sau khi gặp mẹ. Có phải hôm nay mẹ đỡ hơn rồi, phải không Lyon?”

“Không”, Lyon đáp lại. “Và đó chính là điều mà anh muốn bàn bạc với em, Diana. Cần phải có ai đó ở đây để đưa em đi loanh quanh. Vì chú Milton không thể đi lại và vợ chú ấy thì sẽ không đi đâu mà không có chú ấy, anh đã quyết định mời cô Harriett đến đây. Liệu điều đó có phù hợp với...”

“Ồi có, Lyon”, Diana cất ngang và nắm chặt hai tay. “Anh biết là em yêu em gái của cha thế nào mà. Cô ấy hết sức hóm hỉnh. Liệu cô có đồng ý không, Lyon?”

“Tất nhiên rồi”, Lyon trả lời. “Anh sẽ gửi thư cho cô ngay lập tức. Còn bây giờ, anh muốn có một sự đền ơn.”

“Bất cứ điều gì Lyon. Em sẽ...”

“Hãy mời công chúa Christina tới đây uống trà vào ngày kia.”

Diana bỗng bật cười khúc khích. “Giờ em đã hiểu tại sao anh lại cư xử lạ lùng thế. Anh bị mê hoặc bởi công chúa, phải không?”

“Bị mê hoặc? Từ đó mới ngớ ngẩn làm sao”, Lyon đáp lại. Giọng có vẻ rất bức bối. “Không, anh không bị mê hoặc.”

“Em sẽ rất vui được mời công chúa. Nhưng em cũng băn khoăn tự hỏi tại sao anh không tự mình mời cô ấy.”

“Di của Christina không cho rằng anh là người phù hợp”, Lyon thông báo.

“Hầu tước của Lyonwood mà vẫn chưa phù hợp sao?” Diana trông hết sức choáng váng. “Lyon, anh có nhiều tước hiệu hơn bất cứ người đàn ông nào ở nước Anh. Hẳn là anh đang trên chọc em”

“Dù sao thì cũng đừng nói cho Christina biết anh sẽ đến đây. Hãy để cô ấy tin rằng chỉ có hai người bọn em thôi nhé.”

“Em phải làm gì nếu cô ấy lại đề nghị em tới nhà cô ấy?”

“Cô ấy sẽ không làm vậy đâu”, Lyon cam đoan.

“Sao anh chắc chắn như thế?”

“Anh không nghĩ là cô ấy có đủ tiền để vui chơi”, Lyon nói. “Giữ bí mật chuyện này nhé, Diana. Anh tin là công chúa đang trong tình trạng tài chính hết sức eo hẹp. Ngôi nhà cô ấy đang ở có vẻ rất tồi tàn - các đồ nội thất - và anh còn nghe nói Nữ bá tước đã từ chối tất cả những đề nghị đến thăm viếng.”

“Ồi, cô ấy thật đáng thương”, Diana cảm thán kèm một cái lắc đầu. “Nhưng tại sao anh lại không muốn cho cô ấy biết anh sẽ đến đây.”

“Đừng bận tâm”

“Em hiểu rồi”, Diana nói

Từ nét mặt, Lyon có thể khẳng định là cô hoàn toàn không hiểu gì hết.

“Em thực sự thích công chúa”, Diana buột miệng khi Lyon nhìn mình.

“Em không bị lộn xộn sao?”

“Em không hiểu”, Diana trả lời. “Ý anh là gì?”

“Khi em nói chuyện với cô ấy”, Lyon giải thích. “Cô ấy có trả lời rõ ràng không?”

“À, tất nhiên là có, cô ấy nói năng rất dễ hiểu.”

Lyon cố nén sự cáu kỉnh. Thật là ngớ ngẩn khi hỏi câu đó với người mau quen như em gái chàng. Tính tình của Diana thay đổi nhanh như một cơn gió. Dù yêu em gái, nhưng biết rõ là cho đến cuối cuộc đời mình, chàng cũng không thể hiểu được điều gì đang diễn ra trong đầu cô. “Anh tưởng tượng là cả hai sẽ mau chóng trở thành bạn thân của nhau.” Lyon dự đoán.

“Điều đó khiến anh không vui sao?”

“Tất nhiên không phải như thế”, Lyon trả lời và cộc lốc gạt đầu chào Diana trước khi bước ra cửa.

“Ồ, tại sao anh lại cau có?” Diana gọi với theo.

Lyon thậm chí còn không buồn trả lời. Chàng nhảy lên lưng con chiến mã màu đen và đi về phía ngoại ô. Một bầu không khí trong lành là thứ cần thiết để làm đầu óc thanh thản. Chàng thường có thể xử lý nhanh gọn tất cả thông tin không cần thiết và tập trung vào những việc quan trọng. Ngay khi gạt bỏ

những thứ tầm thường đi, Lyon chắc chắn sẽ tìm ra được sức hấp dẫn của mình đối với người đàn bà kỳ lạ nhất nước Anh. Chẳng lẽ sẽ sử dụng lý do lạnh lùng để thoát khỏi nỗi phiền muộn vô lý của mình.

Và nó chính là nỗi phiền muộn, Lyon thầm nghĩ. Cho phép Christina chen vào mọi suy nghĩ, mọi hành động là không thể chấp nhận được. Và khó hiểu nữa.

Cũng khó hiểu như khi nàng nói rằng chàng khiến mình lo lắng giống một con trâu rừng.

Và Christina đã trông thấy trâu rừng ở chỗ quái quỷ nào chứ?

Bá tước Rhone đi tới đi lui trên chiếc thảm đặt trước bàn làm việc của mình. Dù thư viện rất lộn xộn nhưng Rhone không cho bất kỳ người hầu nào bước vào để dọn dẹp. Từ khi bị thương, anh luôn cảm thấy rất không thoải mái khi nghĩ về những vấn đề trần tục như việc vật trong nhà.

Vết thương đang lành lại. Rhone đã dùng nước nóng để rửa, rồi buộc chặt cổ tay lại bằng gạc sạch. Tuy vậy anh vẫn mặc áo vest quá cỡ của cha mình nhằm che giấu lớp băng quấn. Anh quyết định sẽ trốn trong nhà cho đến khi vết thương lành hẳn và không định để lộ bất kỳ manh mối nào nhằm tránh bị phát hiện, vẫn còn quá nhiều việc cần phải làm.

Mối lo ngại hàng đầu của Rhone là công chúa Christina. Anh cho rằng có lẽ nàng đã nhận ra mình. Từ cách mà nàng nhìn chăm chăm vào anh và ánh mắt ngạc nhiên, thích thú có thể suy ra nàng đã biết ai ẩn sau chiếc mặt nạ.

Liệu Lyon có biết không? Rhone nghiền ngẫm câu hỏi này hồi lâu rồi kết luận bạn mình lúc đó đang quá bận rộn với việc bảo vệ nàng công chúa nhỏ nên đã không thể quan sát kỹ anh được.

Và tên khốn kiếp nào đã phi con dao vào anh? Tại sao chứ, anh đã quá ngạc nhiên bởi mình làm rơi khẩu súng. Dù đó là kẻ nào thì hẳn cũng có một cánh tay rất tệ hại, Rhone tự nhủ và thầm cảm ơn Chúa vì sự may mắn nhỏ nhoi đó. Chết tiệt, có thể anh đã bị giết. Anh sẽ phải hành động cẩn trọng hơn. Rhone không có ý định từ bỏ việc đang làm. Có bốn cái tên trong danh sách, và bất kỳ ai trong số chúng cũng sẽ bị quấy nhiễu. Ít nhất đó là những gì anh có thể làm để giảm bớt sự bề mặt của cha mình.

Một người hầu dè dặt gõ cửa khiến Rhone dừng hẳn lại. “Sao?” Anh bức bối hét xuyên qua cửa bởi đã đặc biệt yêu cầu không ai được quấy nhiễu mình.

“Hầu tước Lyonwood đã tới đây và muốn gặp ngài, thưa Bá tước.”

Rhone vội vàng bước tới và ngồi vào chiếc ghế sau bàn làm việc, đặt bàn tay lành lặn lên đồng hồ giấy tờ, giấu bàn tay bị thương vào lòng, rồi găt gỏng nói vọng ra.

“Mời cậu ta vào.”

Lyon thông thả đi vào phòng với chai rượu hảo hạng kẹp ở cánh tay rồi đặt món quà lên bàn, sau đó ngồi xuống chiếc ghế da đối diện với Rhone. Sau khi gác chân lên bàn một cách tự nhiên, chàng nói. “Trông cậu thật thảm hại.”

Rhone nhún vai. “Cậu chưa bao giờ là người có tài ngoại giao”, và nhận xét. “Chai rượu này là để làm gì thế?”

“Vụ cá cược của chúng ta”, Lyon nhắc nhở.

“À phải rồi, công chúa Christina”, Rhone cười toe toét. “Cô ấy đã không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cậu, đúng không?”

“Điều đó không thành vấn đề. Mình đã tìm hiểu được khá nhiều về cô ấy. Cô ấy lớn lên ở nơi nào đó của nước Pháp hay vùng lân cận”, chàng thông báo. “Có một vài mâu thuẫn, nhưng mình sẽ làm sáng tỏ trong thời gian ngắn nữa thôi.”

“Tại sao cậu lại hào hứng thế, Lyon?”

“Mình cũng không chắc nữa. Lúc đầu mình đó là do tò mò, nhưng giờ...”

“Lúc đầu. Lyon, cậu nói cứ như là đã quen biết người phụ nữ đó cả năm rồi ấy.”

Lyon nhún vai, bước tới tủ đựng ly lấy ra hai chiếc ly lớn và rót đầy rượu. Lyon đợi đến khi Rhone đang uống một ngụm rượu lớn mới hỏi, “Cái tay thế nào, hử Jack?”. Không cần phải nói, Lyon hết sức hài lòng với phản ứng của bạn. Rhone lập tức bị sặc và đồng thời cố gắng thể hiện sự phủ nhận. Trông anh hết sức buồn cười. Đáng đời, Lyon thầm nghĩ với một cái thờ dài.

Chàng đợi cho bạn mình trấn tĩnh lại rồi nói. “Tại sao cậu không nói cho mình biết về khó khăn tài chính chứ? Tại sao không đến gặp mình?”

“Khó khăn tài chính ư? Mình không hiểu cậu đang nói về chuyện gì?” Rhone phản đối. Đó là một lời nói dối không thuyết phục. “Chết tiệt”, anh lầu bàu. “Luôn luôn không thể nói dối cậu được.”

“Cậu bị mất trí rồi hả? Hay cậu mong muốn được ở trong nhà tù Newgate, hử Rhone? Cậu biết thừa đó chỉ là vấn đề thời gian trước khi cậu bị bắt, đúng không?”

“Lyon, hãy để mình giải thích”, Rhone lắp bắp. “Cha mình đã mất tất cả. Mình đã phải dùng tài sản riêng như một sự đảm bảo cho phần còn lại của cam

kết, nhưng...”

“Cậu và cha cậu đã được xóa sạch các khoản nợ đêm qua”, Lyon nói. “Hãy giận dữ, và rồi bỏ qua nó đi Rhone”, Lyon ra lệnh, giọng cứng rắn như thép. “Mình đã trả hết tiền cho những kẻ cho vay lãi. Tất nhiên là bằng danh nghĩa của cậu.”

“Tại sao cậu dám can thiệp vào...” Rhone hét lên. Mặt đỏ bừng vì tức giận.

“Chết tiệt, chắc chắn phải có người can thiệp vào”, Lyon tuyên bố. “Cha cậu có ý nghĩa với mình nhiều như với cậu, Rhone. Chỉ Chúa mới biết được đã bao nhiêu lần ông ấy liều chết để bảo vệ mình trước cha mình khi mình còn rất nhỏ.”

Rhone gật đầu. Một vài trận chiến trong số đó đã biến mất trong trí nhớ.

“Mình sẽ trả lại cậu, Lyon, sẽ sớm thôi...”

“Cậu không cần trả lại mình”, Lyon rống lên. Đột nhiên cảm thấy hết sức giận dữ với bạn. Chẳng hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh trước khi tiếp tục. “Cậu còn nhớ mình đã trở nên tồi tệ như thế nào khi Lettie chết không?”, và hỏi.

Rhone vô cùng kinh ngạc bởi Hầu tước Lyonwood đột ngột thay đổi chủ đề. Anh chậm rãi gật đầu. “Mình nhớ.”

“Cậu luôn ở bên mình, Rhone. Cậu cũng là người duy nhất biết về James. Đã bao giờ mình đề nghị trả tiền cho cậu vì tình bạn đó chưa?”

“Tất nhiên là không. Mình sẽ cảm thấy bị sỉ nhục nếu cậu làm vậy.”

Im lặng kéo dài giữa hai người. Rồi Rhone bật cười toe toét.

“Liệu ít nhất mình có thể nói cho cha biết là cậu...”

“Không”, Lyon cắt ngang, giọng nhẹ nhàng. “Mình không muốn cha cậu biết là mình đã biết chuyện gì xảy ra với ông ấy. Hãy để ông nghĩ rằng con trai ông là người duy nhất biết chuyện và cậu đã giúp đỡ ông.”

“Nhưng Lyon, chắc chắn là...”

“Hãy để nó ngủ yên, Rhone. Cha cậu là một người kiêu hãnh. Đừng lấy mất điều đó của ông.” Rhone lại gật đầu. “Nói cho mình biết cậu biết được những gì về rắc rối của cha mình.”

“Mình đã nhận ra cậu ở nhà Baker, tất nhiên”, Lyon bắt đầu kể, mỉm cười khi nói câu đó. “Cậu thật là đại dốt khi...”

“Cậu định không tới đó mà”, Rhone cầu nhàu. “Tại sao cậu lại tới dự bữa tiệc của ông ta? Cậu không thể chịu đựng Baker y như mình.”

Lyon cười lặng lẽ và dài giọng. “Điều quan trọng nhất là vạch ra kế hoạch. Với tất cả những điểm tốt của mình thì cha cậu vẫn có chút ngây thơ, đúng không Rhone? Tất nhiên Baker và đồng lõa của lão đã lợi dụng điều đó. Có lẽ Baker là kẻ đã thiết lập trò chơi. Chúng ta hãy coi như mình có mặt lúc đó. Hẳn là cuộc đánh bài đó bao gồm cả Buckley, Stanton và Wellingham nữa. Bọn họ đều là những kẻ đáng kinh tởm. Mình đã có đủ danh sách rồi phải không Rhone?” Bạn chàng tỏ ra rất sùng sốt. “Làm sao cậu biết được tất cả mọi chuyện?”

“Một cách thành thật, cậu có nghĩ là mình không biết tí nào về cái băng nhóm nho nhỏ của bọn họ không? Cha cậu không phải là nạn nhân duy nhất rơi vào bẫy của họ đâu.”

“Còn ai khác biết nữa sao?”

“Không”, Lyon trả lời, “Không có mây may dấu hiệu nào về vụ bê bối của cha cậu. Nếu có thì chắc chắn mình đã nghe thấy.”

“Cậu đã ra khỏi cơ quan tình báo rồi, Lyon. Làm sao cậu dám chắc điều đó?”

Lyon cau có nhìn Rhone. “Với sở trường của mình mà cậu có thể hỏi mình câu đó sao?”

Rhone nhe răng cười và nói. “Mình nghĩ có thể tài năng của cậu đã bị mai một đi chút ít. Cha mình vẫn đang ẩn náu trong ngôi nhà ở nông thôn của ông. Ông hết sức xấu hổ vì tính cả tin của mình dù không thể hiện ra mặt. Ông sẽ cảm thấy khuây khỏa hơn nếu biết mọi người cũng không khôn ngoan hơn mình.”

“Đúng thế, giờ ông có thể ra khỏi nơi trú ẩn được rồi. Và cậu cũng nên từ bỏ kế hoạch ngu ngốc của mình đi. Cuối cùng rồi cậu cũng sẽ bị bắt thôi.”

“Cậu sẽ không bao giờ giao nộp mình đâu.” Giọng Rhone hết sức chắc chắn.

“Không, mình sẽ không làm vậy.” Lyon cam đoan. “Chuyện đó diễn ra như thế nào Rhone? Có phải Baker là người chia bài không?”

“Phải. Bọn họ gian lận một cách trắng trợn, tất nhiên cha mình là người chịu nhục nhã nhất. Ông cảm thấy như bị lừa vậy.”

“Ông ấy đã bị lừa”, Lyon nói. “Cậu sẽ bỏ qua chứ?”

Rhone gầm lên một tiếng chói tai. “Chết tiệt thật, chân tay mình đang ngứa ngáy muốn đòi lại món nợ này đây.”

Lyon uống một ngụm rượu. “À”, chàng dài giọng. “Giờ cậu đã đề cập đến sở trường của mình rồi đấy. Rhone, có lẽ một trò chơi may rủi là thứ cậu đang cần.”

Lyon cười toe toét khi cuối cùng Rhone cũng hiểu ra điều mình muốn nói. “Ý cậu là gây ông đập lưng ông ấy hả, tức đi lừa những kẻ chuyên lừa đảo sao?”

“Có lẽ nó cũng không quá khó.”

Rhone đập tay lên mặt bàn, rồi đau đớn. “Ôi, mình quên mất cái tay đau”, anh giải thích. “Cho mình tham gia với, Lyon. Mình sẽ nghe theo sự sắp đặt của cậu. Như cậu vừa tự nhận, cậu luôn giới hạn mình trong các trò bịp bợm mà.”

Lyon cười to. “Mình chấp nhận lời khen ngợi này.”

Một tiếng gõ cửa nữa lại vang lên, cắt ngang cuộc chuyện trò của họ. “Lại chuyện gì nữa thế?” Rhone hét lên.

“Thưa Bá tước, tôi rất xin lỗi vì đã làm phiền ngài, nhưng công chúa Christina đề nghị được gặp ngài.” Người hầu đáp lại.

Lời thông báo khiến Rhone giật nảy. Lyon trông cũng có vẻ không vui với tin tức này. Chàng nhìn Rhone trừng trừng. “Cậu đang theo đuổi Christina, phải không Rhone? Cậu đã mời cô ấy tới đây hả?”

“Không”, Rhone trả lời. “Chắc hẳn sự quyến rũ của mình cuối cùng cũng gây ấn tượng với cô ấy, Lyon.” Anh cười toe toét khi thấy nét mặt Lyon ngày càng cau có. “Vậy là mình đã đoán đúng. Cậu quan tâm đến nàng công chúa nhỏ của chúng ta nhiều hơn mức ‘một chút’ đấy.”

“Cô ấy không phải là công chúa nhỏ của chúng ta”, Lyon cau kinh. “Cô ấy thuộc về mình. Cậu hiểu chưa?”

Rhone gật đầu. “Mình chỉ đùa giỡn chút thôi mà”, anh nói rồi thở dài và quay sang ra lệnh cho người hầu. “Đưa cô ấy vào.”

Lyon không di chuyển khỏi chỗ ngồi. Christina bước nhanh vào thư viện ngay khi cánh cửa được mở ra. Lập tức nàng nhận ngay ra Lyon và dừng phát lại. “Ồ, tôi không định cắt ngang cuộc thảo luận của các ngài. Tôi sẽ quay lại sau, Rhone.”

Christina cau mày nhìn Lyon, rồi quay lại và bước ra phía cửa.

Lyon thở ra một hơi dài đầy kiêu ché, cẩn thận đặt ly rượu xuống bàn rồi đứng lên. Christina liếc nhìn qua khoe mắt, phớt lờ lời giải thích và đề nghị nàng ở lại của Rhone, tiếp tục đi về hướng cửa chính.

Lyon chặn lại ngay khi nàng vừa chạm vào tay nắm cửa. Hai tay đặt lên cánh cửa ngay sát mặt Christina. Lưng nàng áp sát vào ngực chàng. Lyon mỉm cười khi phát hiện hai vai nàng đã trở nên cứng đờ. “Ta khẳng khái yêu cầu em ở lại.” Chàng thăm thĩ bên tai nàng.

Một cơn run mình kích động khiến Christina run rẩy. Nàng từ từ quay lại cho đến khi đối mặt với Lyon. “Và tôi thì khẳng khái bỏ đi, thưa ngài”, và cũng thăm thĩ đáp trả rồi dùng một tay đẩy mạnh vào ngực chàng, hy vọng sẽ đánh bật người đàn ông to lớn ra.

Nhưng Lyon không nhúc nhích chút nào mà lại nở nụ cười láu cá, rồi đột ngột cúi xuống và hôn Christina.

Tiếng cười khúc khích của Rhone vang lên, cắt ngang mong muốn được tiếp tục của chàng.

Tức thì mặt Christina đỏ bừng lên bởi sự thân mật này. Phải chăng người đàn ông này không nhận ra là anh ta không nên thể hiện tình cảm trước mặt người khác sao? Nàng đoán là không. Lyon nháy mắt trước khi tóm tay và kéo nàng trở lại thư viện.

Nàng mặc bộ váy màu xanh da trời nhạt. Lyon cố tình kiểm tra xem nàng có mang giày không và hài lòng vì Christina có đi.

Rhone vội vàng quay lại ghế của mình và giấu bàn tay bị thương vào lòng.

Christina không chịu ngồi xuống mà đứng cạnh Lyon, cố gắng phớt lờ người đàn ông này. Chàng lại đặt chân lên góc bàn làm việc của Rhone, rồi với lấy ly rượu của mình. Nàng tỏ ra rất bất mãn với hành vi đó. Nếu người đàn ông này thoải mái hơn chút nữa có lẽ anh ta sẽ ngủ luôn ở đây.

Bầu không khí chợt trở nên gượng gạo. Rhone đang nhìn nàng với vẻ mong đợi. Christina giữ chặt cái lọ màu xanh ở tay trái và cố gắng rút tay phải ra khỏi tay Lyon. Chàng đã quên không buông tay nàng ra.

“Có chuyện gì quan trọng cô muốn trao đổi với tôi sao?” Rhone thúc giục nhẹ nhàng, cố gắng khiến công chúa Christina cảm thấy thoải mái hơn. Cô gái tội nghiệp trông hết sức lo lắng.

“Tôi đã hy vọng được gặp riêng ngài.” Christina lên tiếng và nhìn Lyon đầy hàm ý. “Ngài vui lòng rời đi chứ?”

“Không.”

Chàng trả lời cộc lốc với giọng điệu rất sung sướng. Christina mỉm cười. “Tôi muốn được nói chuyện riêng tư với ngài Rhone, nếu ngài không phiền lòng.”

“À, em yêu, ta rất lấy làm phiền lòng”, Lyon dài giọng và nắm chặt tay nàng hơn nữa, rồi thỉnh thoảng kéo mạnh một cái.

Nàng ngã đứng vào chỗ Lyon muốn. Christina lập tức vùng vẫy để thoát ra. Lyon vòng một tay ôm ngang eo, giữ chặt nàng lại.

Rhone cảm thấy rất buồn cười bởi chưa bao giờ chứng kiến Lyon hành động một cách bốc đồng như thế. Và thể hiện sự chiếm hữu rõ ràng như vậy chắc chắn không phải là tính cách của cậu ta. “Công chúa Christina? Cô có thể nói chuyện thoải mái với tôi trước mặt Lyon”, Rhone thông báo.

“Tôi có thể sao?” Christina hỏi lại. “Nhưng anh ta biết thì sao?”

Khi Christina còn do dự, Rhone tuyên bố, “Lyon chia sẻ mọi bí mật cùng tôi, cô gái thân mến. Nào, giờ cô muốn nói gì với tôi?”.

“À, tôi đang băn khoăn, thưa ngài, hiện ngài cảm thấy thế nào?”

Rhone chớp mắt vài cái và trả lời gượng gạo, “Có chuyện gì à, tôi cảm thấy rất khỏe. Đó là tất cả những gì cô muốn hỏi tôi sao?”

Hai người bọn họ đang rào đón về chủ đề chính, Lyon trầm nghĩ.

“Rhone, Christina muốn biết vết thương của cậu thế nào rồi. Đúng vậy không, Christina?”

“Ồ, vậy là ngài cũng biết sao?” Christina quay sang Lyon hỏi.

“Cô cũng nhận ra à?” Giọng Rhone vỡ ra.

“Cô ấy biết”, Lyon khẳng định, tùm tùm cười bởi vẻ mặt sùng sốt của Rhone.

“Ồi, chết tiệt, vậy còn ai không biết đây?”

“Giọng nói của cậu hết sức thống thiết”, Lyon nói với bạn mình.

“Đó là màu mắt của ngài, Bá tước Rhone”, Christina giải thích, tập trung trở lại. “Chúng có màu xanh lá cây sẫm rất lạ lùng, và cực kỳ dễ nhớ.” Nàng dừng lại nhìn anh về thông cảm. “Và lúc đó ngài lại nhìn thẳng vào tôi. Thực sự tôi cũng không cố gắng để nhận ra ngài. Tự nhiên điều đó xảy đến thôi”, cái nhún vai thanh nhã.

“Chúng ta sẽ đặt hết các lá bài lên bàn của tôi chứ?” Rhone hỏi và rướn tới nhìn Christina bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

“Tôi không hiểu”, Christina trả lời. “Tôi không mang theo lá bài nào cả.”

“Christina sẽ đáp lại mọi điều cậu nói theo nghĩa đen của chúng. Đó là một mảnh khốc rất hiệu quả để khiến cậu trở nên ngớ ngẩn. Tin mình đi, mình biết rõ điều đó mà.”

“Ngài là người khắt khe nhất tôi từng biết đấy, Lyon”, Christina tuyên bố, nhìn chăm chăm vào Lyon. “Tôi không hiểu ý tứ của ngài khi nói rằng tôi là kẻ tầm thường. Hay tình cờ việc lãng nhục tôi lại có một ngoại lệ?”

“Rhone đang hỏi em là liệu anh ta có thể nói chuyện thoải mái được không”, Lyon trả lời Christina. “Quý thật, ta cứ như người phiên dịch ấy.”

“Tất nhiên ngài có thể nói chuyện thoải mái với tôi”, Christina thông báo. “Không có ai đang chìa dao vào cổ ngài cả, Rhone. Tôi có mang theo một ít thuốc bôi ở đây và muốn xem xét vết thương của ngài. Có lẽ ngài đã không chăm sóc nó cẩn thận.”

“Trước đây tôi không dám gọi bác sĩ, giờ tôi có thể rồi phải không?” Rhone nói.

“Ồ không, có thể ngài sẽ bị phát hiện đấy”, Christina trả lời, chuồn khỏi vòng tay của Lyon và đi tới bên cạnh Rhone. Rhone không phản đối khi nàng bắt đầu tháo lớp gạc được quấn rất cầu thả.

Cả hai người chăm chú nhìn khi Christina mở nắp cái lọ nhỏ chứa thứ thuốc mỡ có mùi cực kỳ kinh khủng.

“Lạy Chúa, thứ gì vậy? Lá cây thối chẳng?”

“Đúng vậy”, Christina đáp lại. “Cùng một vài thứ khác nữa.”

“Tôi chỉ đùa thôi mà”, Rhone nói.

“Còn tôi thì không.”

“Cái mùi kinh khủng này sẽ khiến tôi chạy trốn mất”, Rhone lầm bầm. “Còn thứ gì trong đó nữa thế?”, anh hỏi, rồi hít thêm một lần nữa mùi thuốc hôi hám đó.

“Ngài sẽ không muốn biết đâu”, Christina trả lời.

“Tốt nhất là đừng bao giờ hỏi Christina, Rhone. Câu trả lời sẽ chỉ khiến cậu rối tung lên thôi.”

Rhone nghe theo lời khuyên của Lyon và theo dõi Christina xắn một lát to thứ thuốc mỡ màu nâu đỏ rồi bôi lên vết thương. “Cơ thể ngài có mùi rất thơm, Rhone. Tất nhiên mùi thuốc mỡ này sẽ nhanh chóng xua tan nó thôi.”

“Tôi có mùi thơm sao?” Rhone trông hớn hờ như vừa được trao cho vương miện của nước Anh và nghĩ mình nên đáp lại lời khen ngợi. “Còn cô thì thơm như những bông hoa vậy”, anh nói rồi toét miệng cười bởi lời nhận xét đó. Sự thật là thế nhưng rõ ràng là rất bất lịch sự khi bình phẩm như vậy. “Cô là người có đôi mắt rất đặc biệt. Chúng có màu tuyệt vời nhất của bầu trời.”

“Đủ rồi đấy”, Lyon xen vào. “Christina, nhanh tay lên và kết thúc công việc của em đi.”

“Tại sao chứ?” Christina hỏi lại.

“Cậu ta không muốn cô đứng quá gần tôi”, Rhone giải thích.

“Bỏ qua chuyện đó đi, Rhone.” Giọng Lyon trở nên gay gắt. “Cậu không định theo đuổi Christina đúng không, vậy thì để dành sự quyến rũ của cậu cho người khác đi.”

“Tiểu thư Diana rất muốn có sự chú ý của ngài, Rhone”, Christina xen vào và mỉm cười trước cách cả hai phản ứng lại lời nhận xét của mình. Rhone hết sức bối rối. Còn Lyon thì lại trông rất kinh hoàng. “Lyon, ngài không sở hữu tôi. Nên thật vô lý khi ngài ra lệnh cho những quý ngài khác. Nếu muốn có sự chú ý của Rhone, tôi sẽ cho ngài ấy biết.”

“Tại sao cô lại cho rằng em gái Lyon muốn tôi quan tâm đến cô ấy?” Rhone thắc mắc và vô cùng tò mò vì lời bình luận kỳ lạ.

Christina cất lọ thuốc mỡ vào bình chứa trước khi trả lời. “Người Anh các ngài đôi khi rất tối trí. Rõ ràng là tiểu thư Diana bị ngài hấp hồn. Chỉ cần liếc qua là có thể nhận ra sự tôn thờ trong mắt cô ấy. Và nếu để ý cách ngài săn sóc cô ấy thì ngài sẽ nhận ra hai người sinh ra là để cho nhau.”

“Ôi Chúa ơi.” Đó là tiếng rên rỉ của Lyon.

Cả Christina và Rhone đều phớt lờ chàng. “Tại sao cô lại chắc chắn như thế?” Rhone hỏi. “Cô mới chỉ gặp cô ấy có một lần và cũng không ở cùng cô ấy quá mười lăm phút. Không, tôi cho là cô đang tưởng tượng ra điều đó. Diana vẫn chỉ là một cô nhóc thôi, Christina.”

“Hãy tin vào ý nghĩ của mình”, Christina đáp lại. “Chuyện gì đến sẽ đến thôi.”

“Sao cơ?”

Trông Rhone lại hoang mang lần nữa. Lyon lắc đầu. Thật vui khi biết chàng không phải là người duy nhất trở nên ngốc nghếch trước Christina. “Tức là định mệnh đó, Rhone”, Lyon xen vào.

“Tôi thực sự phải về nhà bây giờ. Di Patricia vẫn cho rằng tôi đang nghỉ ngơi trong phòng”, nàng thú nhận. “Ngài cần phải tin tưởng tôi, Rhone ạ. Hay tôi nên gọi ngài là Jack từ bây giờ nhỉ?”

“Không.”

“Tôi chỉ trêu chọc ngài thôi. Đừng buồn phiền vậy chứ”, Christina nói.

Rhone thở phào, vrun tới định nắm tay Christina để cảm ơn nàng vì đã chăm sóc cho vết thương của mình. Nhưng Christina di chuyển quá nhanh khiến Rhone chụp vào không khí. Chỉ chớp mắt, nàng đã lại đứng bên cạnh ghế của Lyon.

Lyon chỉ hơi ngạc nhiên. Chàng cũng tỏ ra vừa lòng với vẻ rất ngạo mạn bởi ngay cả Christina cũng không nhận thức được hành động của mình, nàng đã đến bên Lyon một cách bản năng. Đó chẳng phải là một chiến thắng nho nhỏ sao?

“Christina, nếu lúc đó đã nhận ra tôi sao cô lại không nói cho Baker và những người khác?” Rhone thắc mắc.

Nàng phản đối câu hỏi đó. “Họ sẽ phải tự mình tìm hiểu thôi”, và nói. “Tôi không bao giờ phụ lòng tin của ai cả, Rhone.”

“Nhưng tôi không yêu cầu cô phải tin tưởng tôi”, Rhone lắp bắp.

“Đừng có hiểu cô ấy, Rhone. Đó là điều cậu không thể làm được.” Lyon khuyên và cười toe toét.

“Vậy hãy trả lời tôi”, Rhone hỏi. “Cô có nhìn thấy kẻ nào phi dao vào tôi không?”

“Không, Rhone. Thực sự, tôi quá sợ hãi nên không chú ý đến sau lưng mình. Nếu không có Lyon bảo vệ, chắc tôi đã ngắt xiù mất rồi.”

Lyon khẽ chạm vào tay nàng. “Khẩu súng không có đạn”, Rhone quả quyết “Cô thực sự cho rằng tôi có thể làm ai đó bị thương sao?”

Lyon thăm cầu nguyện cho mình giữ được bình tĩnh. “Mình không thể tin được là cậu đến cướp nhà Baker với một khẩu súng không có đạn.”

“Tại sao ngài lại sử dụng một vũ khí rỗng, Rhone.” Christina hỏi.

“Tôi chỉ muốn dọa nạt, chứ không định giết họ”, Rhone lẩm bẩm. “Hai người thôi nhìn tôi với ánh mắt đó đi. Có cần tôi phải nhắc nhở cả hai là kế hoạch đã thành công không?”

“Ngài đã vừa nhắc nhở chúng tôi rồi”, Christina thông báo.

“Lyon, liệu cậu có thể tìm ra kẻ nào đã khiến mình bị thương không?” Rhone hỏi.

“Chắc chắn.”

Christina trầm tư. Lyon có vẻ rất tự tin. “Tại sao chuyện đó lại quan trọng thế?”

“Lyon thích giải đáp những câu đố hóc búa.” Rhone thông báo. “Như tôi nhớ thì ban công nhà Baker cao khoảng năm mươi feet[1]. Ai có thể...”

[1] 50 feet khoảng 15.24 mét.

“Hai mươi feet[2] thôi, Rhone.” Lyon xen vào. “Và không thể dùng dây để leo lên ban công được vì tay vịn quá yếu.”

[2] 20 feet khoảng 6,096 mét.

“Vậy thì ai có thể nấp phía sau cô... à đầu đó.” Rhone nhún vai. “Dù sao điều đó cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cảm ơn Chúa vì hấn ta có cánh tay quá tệ.”

“Tại sao ngài lại nói vậy?” Christian hỏi.

“Bởi hấn đã không thể giết tôi.”

“Ồ, tôi lại cho rằng hấn ta nhắm đích rất chuẩn”, nàng tuyên bố. “Nếu muốn giết ngài thì tôi nghĩ là hấn hoàn toàn có thể làm được. Có lẽ hấn chỉ muốn làm rơi khẩu súng của ngài thôi.”

Christina đột nhiên nhận ra mình vừa đưa ra một lời khẳng định. Lyon đang nhìn chăm chăm với vẻ mặt rất lạ lùng. “Đó chỉ là một khả năng tôi nghĩ tới thôi”, nàng nhanh chóng lấp liếm. “Tất nhiên có thể là tôi sai. Hấn ta có cánh tay quá tệ.”

“Tại sao em lại cất công tới đây chỉ để săn sóc vết thương của Rhone?” Lyon hỏi.

“Đúng vậy, tại sao cô lại làm thế?” Rhone cũng tò mò.

“Giờ tôi lại bị chất vấn à”, Christina bất bình. “Ngài đang bị thương và tôi chỉ nghĩ rằng mình nên giúp đỡ thôi.”

“Đó là lý do duy nhất của em sao?” Lyon hỏi lại.

“À, thực ra còn lý do khác nữa”, Christina thừa nhận rồi bước về phía cửa trước khi giải thích. “Ngài đã không nói cho tôi biết tại sao ngài lại là người bạn duy nhất của Lyon?”

“Có lẽ tôi đã nói thế”, Rhone thú nhận.

“Có, ngài nói. “Tôi không bao giờ quên bất cứ điều gì”, và tự hào nói tiếp. “Và tôi cảm giác rằng Lyon là người cần có nhiều bạn bè. Tôi sẽ giữ kín bí mật của ngài, Rhone, và ngài cũng phải hứa rằng sẽ không cho ai biết việc tôi đến đây. Nữ bá tước sẽ rất tức giận.”

“Anh ta cũng không phù hợp sao?” Lyon hỏi, giọng vô cùng thích thú.

“Tôi không phù hợp?” Rhone ngờ ngác. “Phù hợp với cái gì?”

Christina phớt lờ câu hỏi đó và bước qua ngưỡng cửa.

“Christina.”

Giọng nói êm ái của Lyon khiến nàng dừng bước. “Chuyện gì thế Lyon?”

“Tôi không hứa.”

“Ngài không sao?”

“Không.”

“Ồ, nhưng ngài không bao giờ... ngài thậm chí còn không ưa Nữ bá tước. Ngài sẽ không bận tâm để nói với đi ấy...”

“Ta sẽ đưa em về, em yêu.”

“Tôi không phải là em yêu của ngài.”

“Có đấy.”

“Tôi thích đi bộ hơn.”

“Rhone, cậu nghĩ Nữ bá tước sẽ nói gì khi mình báo cho bà ta biết cô cháu gái của bà ta đang đi lang thang khắp thành phố, tới thăm viếng..”

“Ngài không chiến đấu với chút tự trọng nào sao Lyon? Điều đó thật đáng hổ thẹn.”

“Ta chưa bao giờ chiến đấu công bằng.”

Tiếng thở dài chịu thua vang khắp thư viện. “Tôi sẽ đợi ngài ở đại sảnh, ngài quả là người đê tiện.” Christina đóng sầm cửa để biểu thị sự tức giận.

“Cô ấy không giống như vẻ bề ngoài”, Rhone nhận xét. “Cô ấy gọi chúng ta là người Anh, Lyon, như thể chúng ta là người nước ngoài vậy. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì phải không?”

“Chẳng điều gì Christina nói là có ý nghĩa cả, trừ khi cậu nhớ là cô ấy không lớn lên ở đây.” Chàng đứng lên, vươn cao cơ thể to lớn của mình và bước ra cửa. “Nhâm nhi chai rượu đi nhé Rhone, trong khi mình quay lại với cuộc chiến.”

“Cuộc chiến? Cậu đang nói về điều gì thế?”

“Không có gì, Rhone. Chiến đấu với ai à? Tất nhiên là với Christina.”

Tiếng cười khoái trá của Rhone theo Lyon ra tận ngoài cửa. Christina đang đứng cạnh cửa lớn, hai tay khoanh trước ngực và không thèm che giấu sự tức tối của mình.

“Sẵn sàng chưa, Christina?”

“Không, Lyon, tôi ghét xe ngựa. Xin hãy để tôi đi bộ. Chỉ có vài con phố ngắn thôi mà.”

“Tất nhiên là em ghét xe ngựa”, Lyon nói, giọng tràn đầy vẻ thích thú. “Nào, ta tự hỏi sao bây giờ ta lại không nhận ra vẻ vội vàng của em nhỉ?”, chàng hỏi khi nắm khuỷu tay, vừa dắt vừa kéo nàng vào xe. Ngay khi họ vừa ngồi đối diện nhau, Lyon hỏi. “Thật tình cờ, liệu xe ngựa có khiến em phân tâm nhiều như yên ngựa không?”

“Ồ, không”, Christina đáp. “Tôi không thích bị giam hãm trong những thứ như thế này. Nó thật ngột ngạt. Ngài không định nói với Nữ bá tước chuyện tôi ra ngoài mà chưa xin phép, phải không Lyon?”

“Không”, chàng thừa nhận. “Em rất sợ Nữ bá tước, phải không Christina?”

“Tôi không sợ dì ấy”, Christina đáp. “Dì ấy là người thân duy nhất của tôi bây giờ nên tôi không muốn làm dì ấy buồn.”

“Em sinh ra ở Pháp, phải không Christina?” Lyon hỏi và nhào người tới nắm lấy hai tay nàng.

Giọng nói du dương, nụ cười êm ái. Christina không bị mắc lừa. Nàng biết chàng muốn kéo mình khỏi sự tự vệ. “Khi ngài quyết tâm làm gì thì sẽ làm đến cùng, phải không Lyon?”

“Hoàn toàn đúng, em yêu.”

“Ngài đang xấu hổ”, Christina vạch trần. “Đừng cười nữa. Có phải tôi đã lằng mọ ngài không?”

“Em sinh ra ở Pháp phải không?”

“Đúng”, nàng nói dối. “Giờ ngài đã vừa lòng chưa? Xin ngài hãy ngừng những câu hỏi vô tận lại được không?”

“Tại sao em lại phiền lòng bởi những câu hỏi về quá khứ của mình?” Lyon hỏi.

“Tôi chỉ đang cố bảo vệ sự riêng tư của mình thôi”, nàng đáp.

“Em sống cùng với mẹ à?”

Anh ta giống như con chó đang đu theo cục xương đầy thịt vậy, Christina thầm nghĩ. Và anh ta sẽ không bao giờ từ bỏ nó. Đây là lúc nên xoa dịu sự tò mò của anh ta. “Một cặp vợ chồng rất tốt bụng tên là Summerton đã nuôi lớn tôi. Họ là người Anh nhưng thích đi du lịch khắp nơi. Tôi đã đi rất nhiều nơi trên thế giới, Lyon. Ông Summerton thích nói tiếng Pháp nên tôi cảm thấy thoải mái với ngôn ngữ đó hơn.”

Sự căng thẳng từ từ rời khỏi đôi vai. Nàng có thể nhận ra sự thông cảm trong mắt Lyon và có nghĩa là chàng đã tin. “Nữ bá tước rất khó chịu như ngài đã biết rõ. Dĩ ấy đã bắt hòa với nhà Summerton và từ chối cho tôi được nói chuyện với họ. Tôi đoán là dĩ muốn mọi người nghĩ rằng chính dĩ đã nuôi lớn tôi. Nói dối là điều rất khó khăn với tôi”, nàng nói với vẻ mặt rất chân thật. “Từ khi dĩ Patricia không cho phép tôi nói sự thật và tôi thì không giỏi nói dối, nên tôi quyết định cách tốt nhất là không nói bất cứ điều gì về quá khứ của mình. Vậy ngài đã thỏa mãn chưa?”

Lyon tựa người vào đệm lưng và gật đầu, rõ ràng là hết sức hài lòng với sự thú nhận đó. “Làm thế nào em gặp được vợ chồng Summerton?”

“Họ là những người bạn tốt của mẹ tôi”, Christina nói và cười. “Khi tôi lên hai tuổi, mẹ tôi bị ốm nặng. Ngài thấy đấy, bà trao tôi cho vợ chồng Summerton vì tin tưởng họ. Mẹ tôi không muốn chị mình, tức Nữ bá tước trở thành người giám hộ tôi. Và ông bà Summerton lại không có con.”

“Mẹ em là một phụ nữ thông minh”, Lyon nhận xét. “Mụ dơi già đó có thể sẽ hủy hoại em, Christina.”

“Ôi, Chúa tôi, có phải Elbert đã gọi dĩ tôi là mụ dơi già trước mặt ngài không? Tôi sẽ phải nói chuyện nghiêm khắc với ông ấy lần nữa. Ông ấy có vẻ cực kỳ ghét dĩ tôi.”

“Em yêu, tất cả mọi người đều không ưa dĩ em.”

“Giờ ngài còn gì để hỏi nữa không?” Christina hỏi.

“Em đã nghe tiếng sư tử gầm ở đâu, Christina, và em nhìn thấy trâu rừng ở đâu?”

Người đàn ông này ghi nhớ mọi thứ như một đứa trẻ được hứa cho kẹo vậy. Anh ta không quên bất cứ thứ gì. “Tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời ở Pháp vì yêu cầu công việc của ông Summerton, nhưng ông ấy lại rất quyến luyến vợ - và tôi - bởi ông coi tôi như con gái. Nên ông đã đưa chúng tôi đi cùng mỗi khi phải đi đâu đó. Lyon, tôi thực sự không muốn trả lời thêm bất kỳ câu hỏi nào của ngài nữa.”

“Chỉ một câu nữa thôi, Christina. Em sẽ cho phép tôi tháp tùng em tới vũ hội nhà Creston vào thứ Bảy này chứ? Điều này rất bình thường, Diana sẽ đi cùng chúng ta.”

“Ngài biết là dĩ tôi sẽ không đồng ý mà”, Christina phản đối.

Chiếc xe đã dừng trước cửa nhà Christina. Lyon mở cửa, nhảy xuống trước rồi quay lại đỡ Christina. Chàng ôm nàng lâu hơn cần thiết, nhưng Christina không phản đối. “Em chỉ cần đơn giản nói với dĩ em là mọi chuyện đã được thu xếp. Tôi sẽ đến đón em lúc chín giờ.”

“Tôi cho là mọi chuyện sẽ ổn. Dĩ Patricia sẽ không bao giờ biết. Bà định đi về nông thôn để thăm một người bạn bị ốm. Nếu tôi không nói đến buổi tiệc đó thì tôi sẽ không phải nói dối. Nó giống như Nữ bá tước tin là tôi vẫn đang ở nhà phải không? Hay tôi tự hỏi nó vẫn là lời nói dối nhưng bằng sự im lặng cô ý?”

Lyon mỉm cười và nói thêm “Em thực sự gặp rắc rối khi nói dối phải không, em yêu? Đó là một phẩm chất cao quý.”

Chúa giúp nàng, nàng thực sự không cười nổi. Hẳn Lyon có thể tăng thêm sự nghi ngờ. “Vâng, nó rất khó khăn với tôi”, Christina thừa nhận.

“Em không biết tôi hài lòng thế nào khi tìm thấy một người phụ nữ với những đức tính đáng quý như vậy đâu.”

“Cảm ơn ngài. Liệu tôi có thể hỏi ngài một câu không?”

Chợt Elbert mở cửa. Christina trở nên phân tâm. Nàng mỉm cười với người quản gia, rồi ra hiệu ông ta đi vào. “Tôi sẽ tự mở cửa Elbert. Cảm ơn ông.”

Lyon kiên nhẫn chờ tới khi Christina quay lại. “Em định hỏi gì?”, chàng nhẹ nhàng thúc giục.

“Ồ, vâng”, Christina đáp. “Trước tiên tôi muốn hỏi ngài có định tham dự buổi tiệc nhà ngài Hunt tối thứ Năm không?”

“Em định đến đó sao?”

“Vâng.”

“Vậy tôi sẽ ở đó.”

“Thêm một câu nữa nhé.”

“Sao?” Lyon hỏi và mỉm cười. Christina đột nhiên lúng túng vô cùng. Đôi má ửng hồng và nàng không thể nhìn vào mắt chàng.

“Ngài sẽ cưới tôi chứ, Lyon. Chỉ trong một thời gian ngắn thôi?”

“Cái gì?”

Lyon thực sự không định hét lên nhưng người phụ nữ này đã nói những thứ hết sức kỳ cục. Chàng không thể nghe rõ cái gì. Kết hôn? Chỉ một thời gian ngắn? Không, hẳn là Hầu tước đã nghe nhầm. “Em vừa nói gì?”, chàng hỏi lại, cố giữ giọng bình tĩnh.

“Ngài sẽ kết hôn với tôi chứ? Hãy nghĩ về điều đó, Lyon và cho tôi biết sớm nhé. Chúc một ngày tốt lành.” Cánh cửa đã khép lại trước khi Hầu tước của Lyonwood có thể nghĩ ra cách phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mylala phải mất tới hơn ba tuần mới tìm được một thuyền trưởng chấp nhận mạo hiểm giúp chúng ta trốn thoát. Mẹ không biết mình sẽ làm gì nếu không có người tỳ nữ trung thành đó. Cô ấy đã đẩy cả gia đình và bạn bè vào cảnh nguy hiểm vì giúp đỡ mẹ. Mẹ nghe theo lời khuyên của Mylala bởi cô ấy đã giúp việc trong nhà của Edward vài năm và biết rõ tính tình ông ta.

Mẹ cố cư xử như không có chuyện gì xảy ra. Đúng thế, mẹ đóng vai một bà vợ đáng yêu, nhưng đêm đêm lại cầu nguyện cho Edward chết đi. Mylala gợi ý mẹ không nên mang theo bất cứ của cải gì. Khi thời điểm đến, mẹ chỉ cần trốn đi với vài bộ quần áo.

Hai đêm trước khi thuyền trưởng thông báo ngày rời đi, mẹ đến phòng cơ mật tìm Edward. Mẹ lại đi vào bằng lối cửa bên, rất nhẹ nhàng vì để phòng bất gặp Nicolle đang ở cùng ông ta.

Edward đang ở một mình. Ông ta ngồi cạnh bàn, ôm một đồng lớn đá quý trong tay. Trên mặt bàn còn bày la liệt hơn hai mươi loại đá quý khác nữa. Edward đang vuốt ve chúng giống như cách ông ta mon men trốn Nicolle. Mẹ đứng im lìm trong bóng tối quan sát. Ông ta còn nói chuyện với đồng đá đó như người bị điên. Vài phút sau, ông ta bọc tất cả chúng vào một cái khăn và cất vào một hộp gỗ nhỏ màu đen.

Có một khung cửa giả được gắn vào tường và Edward đã giấu cái hộp đó vào khe hở bí mật phía sau khung cửa.

Mẹ trở về phòng và kể lại cho người tỳ nữ về cảnh tượng vừa chứng kiến. Cô ấy nói rằng bây giờ mọi người đang đồn thổi là quốc khố hiện đã trống rỗng. Chúng ta kết luận là cuộc nổi dậy đã gần với hiện thực hơn chúng ta tưởng. Ông ta đã đổi toàn bộ tiền vàng sang đá quý nhằm dễ dàng mang đi hơn khi trốn khỏi đất nước.

Mẹ thề sẽ lấy toàn bộ số đá quý đó. Mẹ muốn làm Edward đau đớn bằng mọi cách. Mylala cảnh báo mẹ về kế hoạch đó, nhưng mẹ bỏ ngoài tai. Chúng thuộc về tất cả người dân trong nước. Mẹ tự hứa với mình là một ngày nào đó mình sẽ mang chúng trả lại cho họ.

Lạy Chúa, mẹ đã rất cao thượng nhưng lại cực kỳ, cực kỳ ngây thơ. Mẹ chỉ nghĩ đơn giản rằng mình có thể trốn thoát cùng chúng.

Nhật ký hành trình, 01/09/1795

Toàn bộ buổi sáng sớm là thuộc về Christina. Đó là khoảng thời gian yên bình, tĩnh lặng trong ngày vì Nữ bá tước hiếm khi xuất hiện hoặc ra lệnh trước buổi trưa. Di nàng thích dùng bữa sáng với trà cùng bánh bích quy trên giường và chỉ thay đổi thói quen đó khi có cuộc thăm viếng quan trọng mà không thể hoãn lại được. Christina thường mặc đồ và vệ sinh cá nhân xong trước khi ánh mặt trời của buổi bình minh chiếu rọi trên thành phố. Nàng và di có chung một cô hầu gái, nhưng Beatrice chỉ phục vụ các yêu cầu của Nữ bá tước thôi cũng đã quá mệt mỏi rồi. Bởi vậy Christina thường tự mặc đồ và dọn dẹp giường ngủ. Thực tế nàng cảm thấy hài lòng với việc này. Nàng không phải giả bộ là tiểu thư khi ở một mình trong phòng. Từ khi Beatrice không làm phiền, Christina không phải làm nhăn nhúm ga trải giường mỗi buổi sáng để giả vờ như mình đã nằm trên đó. Một khi cửa phòng đóng lại nhằm ngăn cản những kẻ không mời mà đến, nàng có thể vứt bỏ sự cảnh giác của mình. Hăng đêm, nàng thường ôm chần tới ngủ trên sàn nhà, dưới cái cửa sổ đối trong phòng.

Nàng trở nên yếu đuối lúc ở một mình. Christina có thể khóc, lâu tới khi tiếng nức nở trở nên quá to. Thật yếu đuối khi để rơi nước mắt, dù chẳng có ai ở đó chứng kiến nỗi đau khổ của nàng nhưng Christina vẫn cảm thấy có chút xấu hổ.

Mảnh vườn nhỏ xíu phía sau bếp là một nơi riêng tư nữa của Christina. Nàng thường dành cả buổi sáng ở đó. Nàng vứt bỏ tiếng ồn ào của thành phố và mùi hôi thối của rác rưởi, tháo giày và sục chân vào trong lớp đất nâu màu mỡ. Khi những giọt sương bị tan biến bởi sức nóng của mặt trời, Christina sẽ quay lại với mớ hỗn độn bên trong ngôi nhà.

Khoảng thời gian sưởi nắng quý báu đó sẽ giúp nàng có thể chịu đựng suốt một ngày dài. Nàng cũng thường suy nghĩ về những vấn đề phức tạp trong sự yên bình đó.

Tuy nhiên, kể từ khi gặp gỡ với Hầu tước Lyonwood, Christina không thể tập trung vào bất cứ điều gì được. Mọi suy nghĩ của nàng đều hướng về người đàn ông đó.

Nàng đã bị hớp hồn ngay giây phút gặp gỡ đầu tiên. Khi ngài Reynolds gọi chàng là Lyon, nàng đã dần dần nhận ra điều đó. Rồi khi nhìn sâu vào đôi mắt ấy, nàng biết trái tim mình đã bị đánh cắp. Sự mỏng manh dễ bị tổn thương nàng nhìn thấy trong ánh mắt u tối khiến Christina muốn chạm vào chàng.

Chàng là người đàn ông cần được quan tâm. Christina thầm nghĩ chàng cũng cô đơn như mình. Tuy nhiên, lại không hiểu vì sao mình lại có ấn tượng đó. Lyon luôn có gia đình bên cạnh, được chào đón bởi giới thượng lưu, bị đổ kị và đôi khi là e sợ. Phải, xã hội cúi đầu trước chàng bởi tước hiệu và sự giàu có của chàng. Đó là những lý do thiên cận theo cách nhìn nhận của Christina, nhưng Lyon được nuôi lớn trong xã hội coi trọng những thứ đó.

Nhưng chàng cũng rất khác biệt. Nàng nhận thấy Hầu tước không tuân theo bất cứ quy tắc nào của xã hội. Không, dường như Lyon tự tạo ra luật lệ riêng cho mình.

Christina biết rằng việc mình đề nghị kết hôn là không đúng quy tắc. Theo luật lệ thì phải là người đàn ông đề nghị người phụ nữ, không được phép có ngoại lệ. Nàng cũng đã xem xét vấn đề này trước đó, rồi kết luận đơn giản là phải phá lệ một lần để có thể kết hôn trước khi cha nàng trở lại nước Anh.

Tuy nhiên, cách lựa chọn thời điểm có vẻ không hoàn hảo. Nàng biết mình đã làm Lyon choáng váng bởi câu hỏi hấp tấp. Sự kinh ngạc trên khuôn mặt chàng khiến nàng lo lắng, không biết Hầu tước sẽ phá lên cười hay sẽ nổi giận đùng đùng.

Tuy nhiên, qua phản ứng lúc đầu, Christina có thể dám chắc là chàng đồng ý. Vì chàng đã thừa nhận mình muốn ở cùng nàng và thích vuốt ve nàng nhiều như thế nào. Cuộc sống của nàng ở đất nước xa lạ này sẽ trở nên dễ chịu hơn nếu có Lyon bên cạnh.

Và đó chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi... chàng sẽ không phải chịu nặng về nàng mãi mãi như Nữ bá tước thường nói vậy.

Và lại, Christina tự nhủ Hầu tước thực sự không còn lựa chọn nào khác.

Nàng là con sư tử cái của người Dakota, Lyon đơn giản là phải cưới nàng.

Đó là định mệnh của chàng.

Buổi tối thứ Năm không đến sớm như mong muốn của Hầu tước Lyonwood vì lúc bước vào nhà Hầu tước Hunt, chàng đã gần như phát điên.

Tâm trạng Lyon biến đổi liên tục từ giận dữ điên cuồng sang thất vọng hoàn toàn mỗi khi nghĩ tới lời đề nghị xúc phạm của Christina. Hừ, chết tiệt, giờ chàng đã hiểu rõ trò chơi của nàng rồi, đúng không? Nàng chỉ quan tâm đến đám cưới, đúng - đám cưới và tiền bạc như tất cả những cô gái khác trong đất nước này.

Lyon chỉ tức giận bản thân mình. Bản năng dường như đã bị ru ngủ. Chàng nên biết Christina nhắm tới cái gì ngay từ đầu. Chúa chứng giám, chàng đã hành động chính xác như những gì đã lên án Rhone - trở thành nạn nhân của một khuôn mặt xinh đẹp và trò tán tỉnh thông minh.

Lyon ghé tới tới mức muốn gào lên. Trước tiên, chàng sẽ đi thẳng tới chỗ Christina và nói cho cô ta biết rằng mình sẽ không kết hôn lần nữa. Một lần là quá đủ.

Ồ, chàng muốn có Christina, nhưng theo các điều kiện của mình và chắc chắn sẽ không có sự ban phúc của nhà thờ. Tất cả phụ nữ đều thay đổi ngay sau đám cưới. Lyon đã có kinh nghiệm sâu sắc về điều này.

Thật không may, người đầu tiên Lyon va phải khi bước vào phòng khách nhà Hunt là Diana - em gái chàng. Cô lập tức nhận ra anh trai, liền nhấc váy và nhún gối chào.

Chết tiệt, Hầu tước đành phải tỏ ra lịch sự.

“Lyon, cảm ơn anh đã đề nghị ngài Reynolds tới đón em. Ông ấy là một người tốt bụng. Cô Harriett sẽ đến đây vào thứ Hai tới và anh sẽ không còn phải bận tâm về trách nhiệm đưa đón em nữa. Anh có thích bộ váy mới của em không?”, cô hỏi, vuốt thẳng mấy nếp nhăn trên chiếc váy màu vàng đang mặc.

“Trông em rất đáng yêu”, Lyon đáp bừa, chỉ kịp liếc qua.

Buổi vũ hội rất đông đúc, Lyon tìm Christina thật khó khăn. Dù cao hơn hầu hết mọi người, nhưng vẫn không thể tìm ra mái tóc vàng lượn sóng ấy đâu cả.

“Màu xanh lá cây rất hợp với em, phải không Lyon?”

“Ừ.”

Diana bật cười khiến Lyon chú ý. “Váy của em màu vàng mà, Lyon. Em biết anh chẳng thèm để ý chút nào tới em cả.”

“Anh không có tâm trạng để đùa giỡn. Hãy đi xung quanh và chào hỏi mọi người như một cô bé ngoan đi.”

“Cô ấy không có ở đây, Lyon.”

“Không có sao?” Lyon hỏi, giọng lơ đãng.

Tiếng Diana cười khúc khích ngày càng to. “Công chúa Christina vẫn chưa tới đâu. Em đã có buổi gặp gỡ rất thú vị với cô ấy hôm qua.”

“Em gặp cô ấy ở đâu?” Lyon hỏi. Giọng the thé hơn bình thường.

Diana không phản ứng gì. “Bữa trà chiều. Tất nhiên mẹ không tham gia cùng bọn em. Nhân tiện, cả anh cũng không tới. Chẳng phải anh đã yêu cầu em

mời cô ấy sao, Lyon?”

Lyon lắc đầu và nói dối. “Anh quyết định không làm kẻ không mời mà đến.” Chẳng thực sự đã quên khuấy mất cuộc hẹn, nhưng lại đổ hết tội lỗi lên vai Christina vì đã khiến chàng phá vỡ kỷ luật của chính mình. Kể từ khi nhận được đề nghị kết hôn, chàng đã không thể suy nghĩ về bất cứ điều gì khác.

Diana nhìn anh trai với ánh mắt lạ thường. “Có vẻ không giống anh chút nào vì anh có bao giờ quên điều gì đâu”, cô tuyên bố. Khi không thấy chàng có phản ứng gì về thực tế đó, cô nói tiếp, “À, em rất vui vì có thời gian trò chuyện riêng với cô ấy. Công chúa Christina là một người thú vị. Anh có tin vào định mệnh không, Lyon?”

“Ôi, Chúa ơi.”

“Anh không nên rên rỉ như thế”, Diana trách móc.

“Anh không tin.”

“Giờ thì anh lại hét lên. Lyon, mọi người đang lo lắng nhìn chúng ta. Hãy cố mỉm cười nào, em tin vào định mệnh.”

“Tất nhiên là em tin rồi.”

“Này, tại sao điều đó khiến anh không vui?” Diana vặn hỏi và tiếp tục trước khi anh trai có thời gian trả lời. “Công chúa đưa ra những nhận xét mới mẻ về mọi người, cũng không bao giờ nói điều gì không hay. Cô ấy quả là một người tinh tế, trang nhã. Không hiểu sao em cảm thấy rất yên tâm khi ở gần cô ấy. Cô ấy rất dịu dàng, bởi vậy...”

“Mụ doi già có đi cùng cô ấy không?” Lyon nóng nảy cắt ngang bởi không có tâm trạng để nghe ca ngợi về những phẩm chất của Christina. Hiện giờ chàng vẫn đang rất bức bối.

“Sao cơ?” Diana hỏi.

“Nữ bá tước”, Lyon giải thích. “Bà ta có tới không?”

Diana cố gắng nhin cười. “Không, bà ấy không đi cùng Christina. Em cũng đưa ra một nhận xét không hay về dì của cô ấy, tất nhiên em không gọi bà ta là mụ doi già, và lời bình luận đó chỉ là ngẫu nhiên. Christina đã rất khoan dung khi bảo em không phải khi nói về một người già như vậy. Em thấy mình thật nhỏ nhen bởi sự khiển trách dịu dàng của cô ấy, Lyon, rồi em đã kể cho cô ấy về mẹ và bà đau lòng vì chuyện của James ra sao.”

“Chuyện trong nhà không nên kể cho người khác”, Lyon nói. “Anh thực sự cảm kích nếu em...”

“Cô ấy nói tất cả là lỗi của anh vì đã khiến mẹ...”

“Cái gì?” Lyon cao giọng.

“Hãy để em kể nốt trước khi anh đồng tình với em”, Diana đề nghị. “Christina đã nói một điều cực kỳ lạ lùng. Đúng thế.”

“Tất nhiên là thế”, Lyon thờ dãi đồng ý.

Chúa ơi, tính cách này thật dễ lây truyền. Chỉ một buổi trưa ở với Christina mà Diana đã trở nên hoàn toàn điên rồ.

“Em không hiểu ý cô ấy là gì, nhưng cô ấy đã nói - khá chắc chắn - rằng tất cả là lỗi của anh, và anh sẽ phải là người đưa mẹ trở lại với gia đình. Đó hoàn toàn là lời nói của cô ấy.”

Diana có thể nhận ra Lyon cũng kinh ngạc không kém. “Lyon, em cảm thấy dường như cô ấy đang nhắc lại một quy tắc nào đấy. Em không muốn cô ấy nghĩ mình không có học thức nên đã không hỏi kỹ hơn. Nhưng em thực sự không hiểu cô ấy muốn nói gì. Công chúa Christina hành động như thể lời khuyên của cô ấy cực kỳ chí lý...”

“Chẳng có gì mà người phụ nữ đó nói hay làm là có ý nghĩa cả”, Lyon tuyên bố. “Diana, hãy quay lại với ngài Reynold đi. Ông ta sẽ giới thiệu em với tất cả. Anh vẫn phải có đôi lời với chủ nhà.”

“Phu nhân Cecille đang ở đây, Lyon”, Diana thăm thi. “Hắn anh vẫn chưa quên chị ta. Chị ta mặc cái váy màu đỏ tươi thật đáng xấu hổ.”

“Màu đỏ đáng xấu hổ là sao?” Lyon bật cười bởi nhận xét ngớ ngẩn của em gái.

“Anh không còn dính líu với chị ta nữa, đúng không Lyon? Chắc chắn công chúa Christina sẽ lãng tránh nếu biết anh vẫn đang gặp gỡ với một người phụ nữ nhơ nhuốc như thế.”

“Không, anh không còn dính dáng với Cecille”, Lyon lẩm bẩm. “Và tại sao em lại biết...”

“Em nghe tin đồn, giống như tất cả những người khác”, Diana đồ bưng mặt thừa nhận. “Em sẽ để anh một mình với tâm trạng cáu bẳn của anh, Lyon. Anh có thể dạy bảo em sau.” Cô chuẩn bị quay đi thì đột ngột dừng lại. “Lyon? Rhone có tới đây đêm nay không?”

Chàng nhận thấy sự háo hức trong giọng nói ấy. “Đó không phải là vấn đề với em nếu Rhone có đến hay không, Diana. Anh ta quá già so với em.”

“Già ư? Lyon, anh ấy bằng tuổi anh và anh chỉ hơn em có chín tuổi thôi.”

“Đừng cãi lời anh, Diana.”

Cô dám cau có với anh trai trước khi chịu vâng lời. Khi cuối cùng Diana cũng để chàng lại một mình, Lyon tựa người vào lan can phòng giải trí chờ đợi Christina.

Nhưng chủ nhà đã phát hiện ra và kéo chàng tới phòng khách, rồi tranh luận sôi nổi về những vấn đề của quốc gia. Lyon kiên nhẫn lắng nghe dù vẫn liếc về phía cửa ra vào.

Cuối cùng Christina cũng tới. Nàng bước vào phòng khách, bị kẹp giữa bà chủ nhà và Nữ bá tước ngay lúc Cecille khoác tay chàng.

“Anh yêu, thật tuyệt khi được gặp lại anh.”

Lyon muốn găm lên, từ từ quay sang cô nhân tình cũ.

Không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà chàng lại đi hẹn hò với người phụ nữ này chứ? Sự khác biệt giữa Cecille và Christina thật đáng kinh ngạc. Lyon cảm thấy muốn lùi lại và tránh xa ra.

Cecille cao lớn, có phần mập mạp và cực kỳ thô tục. Mái tóc màu nâu đậm được quấn thành một đồng trên đầu. Hai má phủ lớp phấn hồng rực, còn cặp môi đầy đặn thì được tô lớp son đỏ, đang trề ra như hòn dổi.

Christina không bao giờ bịu môi, cũng không tỏ ra thích làm duyên làm dáng, Lyon thầm nghĩ. Sự ghê tởm với Cecille khiến chàng lợm giọng. Cecille đang cố tỏ ra hấp dẫn. Hai mắt cô tình hạ thấp để hàng mi trông như đang rủ trong điệu bộ hờn giận. “Em đã gửi thư tới chàng đề nghị một cuộc gặp mặt, Lyon”, cô ta thì thầm và siết chặt tay Lyon. “Em không thể chịu đựng được, đã quá lâu rồi từ khi chúng ta có một đêm tuyệt vời. Em rất nhớ chàng.”

Lyon thầm cảm ơn Chúa vì những người mà chàng đang nói chuyện cùng đã bỏ đi. Chàng chậm rãi gỡ tay Cecillera. “Chúng ta đã nói về chuyện này, Cecille. Mọi chuyện đã qua rồi. Hãy chấp nhận điều đó và tìm một người khác đi.”

Cecille phớt lờ giọng điệu cộc cằn của Lyon. “Em không tin, Lyon. Mọi chuyện giữa chúng ta vẫn đang tốt đẹp. Chỉ là anh đang ngoan cố không chịu thừa nhận thôi.”

Lyon đã gạt Cecille ra khỏi đầu, không muốn phí phạm sự tức giận của mình với cô ta. Không, Lyon tự nhủ, chàng giữ lại tất cả sự giận dữ để dành cho công chúa Christina. Chàng quay đầu tìm kiếm người phụ nữ mà mình định hắt hủi và nhận ra nàng ngay lập tức. Công chúa đang đứng cạnh vợ chồng chủ nhà, mỉm cười rất ngọt ngào. Trông nàng cực kỳ đáng yêu. Bộ váy có màu xanh mát dịu. Cổ áo cắt hơi trễ làm lộ ra đường viền mờ ảo của bộ ngực mềm mại, đầy đặn. Dù bộ váy không khiêm nhã như của Cecille nhưng Lyon vẫn không thích nó. Hunt đang hau háu nhìn vào ngực Christina một cách dâm dăng. Lyon nghĩ mình sẽ giết hẳn ta.

Có rất nhiều những kẻ bành bao ở bữa tiệc này. Lyon nhìn quanh căn phòng, lờ mắt với tất cả những gã đàn ông đang tỏ ra thèm thuồng Christina của mình. Chàng biết mình thật vô lý. Không định kết hôn với Christina, nhưng cũng không định cho bất kỳ kẻ nào có được nàng. Không, tóm lại là chàng không có lý chút nào hết. Đó là lỗi của Christina, tất nhiên. Người phụ nữ này đã khiến chàng phát điên.

Cecille đang đứng cạnh Lyon, nhìn chăm chú. Không mất nhiều thời gian để nhận ra chàng đã bị mê hoặc bởi công chúa. Cecille hết sức tức tối. Cô ta không cho phép bất cứ ai tranh giành sự chú ý của Lyon. Không kẻ nào có thể phá hỏng kế hoạch cưới Lyon của cô ta. Lyon là một người cứng đầu, nhưng Cecille tự tin vào vẻ quyền rũ khó cưỡng của mình cuối cùng sẽ hạ gục người đàn ông này. Cô ta đã luôn làm được. Đúng, Lyon có thể thay đổi ý kiến tức là rõ ràng cô ta đã không đủ hấp dẫn.

Từ cách Lyon đắm đuối nhìn cô gái trẻ trung xinh đẹp kia, Cecille biết tốt nhất mình nên hành động nhanh chóng. Nàng công chúa nhỏ sẽ gặp phải rắc rối. Cecille thầm tính toán và quyết định sẽ có cuộc nói chuyện với con ranh lão xược đó càng sớm càng tốt.

Cô ta phải đợi tới hơn một tiếng trước khi được giới thiệu một cách thích hợp. Trong suốt khoảng thời gian chờ đợi, cô ta đã nghe được vài lời bình luận về sự quan tâm của Lyon dành cho cô gái đó.

Thậm chí có người còn suy đoán Lyon sẽ cầu hôn cô ấy, tâm trạng Cecille chuyển từ tức tối sang cực kỳ điên tiết. Rõ ràng tình hình nghiêm trọng hơn rất nhiều so với dự đoán ban đầu.

Cô ta chờ đợi cơ hội. Cuối cùng khi Christina được đứng một mình, Cecille nhẹ nhàng nắm tay nàng và tha thiết đề nghị cuộc nói chuyện riêng tư về một vấn đề hết sức quan trọng trong thư viện của gia chủ.

Nàng công chúa nhỏ ngây thơ có vẻ rất bối rối trước đề nghị này. Cecille nở nụ cười ngọt ngào nhất có thể và cảm thấy rất hả hê rồi thầm nghĩ chỉ vài phút nữa thôi cô ta sẽ khiến con bé ngu ngốc này sợ đến phát khóc.

Thư viện nằm ở phía sau của tầng một. Họ bước vào căn phòng từ lối vào thông với tiền sảnh.

Ba chiếc ghế tựa lưng cao được đặt trước một cái bàn dài. Christina ngồi xuống, khoanh tay trước ngực và mỉm cười với phu nhân Cecille một cách mong đợi.

Cecille không ngồi, cô ta muốn có lợi thế ở trên cao so với đối thủ.

“Cô muốn nói chuyện gì với tôi thế?” Christina dịu dàng hỏi.

“Về Hầu tước của Lyonwood”, Cecille thông báo. Sự ngọt ngào đã hoàn toàn biến mất khỏi giọng nói. “Lyon thuộc về tôi, công chúa. Hãy tránh xa khỏi anh ấy.”

Lyon mở cánh cửa bên cạnh của thư viện đúng lúc nghe thấy yêu cầu của Cecille và không tình cờ xuất hiện để nghe lén cuộc trò chuyện này. Chàng đã chọn lối đi vòng qua cửa nối thư viện với nhà bếp. Lyon đã để ý có hai lối vào thư viện từ cuộc gặp lần trước với Hầu tước Hunt. Và chàng đã để mắt tới Christina từ giây phút nàng bước vào ngôi nhà này. Khi Cecille khoác tay Christina và đưa nàng xuống tiền sảnh, Lyon đã theo sát hai người.

Cả Christina và Cecille đều không phát hiện ra sự có mặt của Hầu tước. Biết nghe lén chuyện riêng tư của họ là xấu xa, nhưng tin mục đích của mình là trong sáng. Chàng hiểu rõ Cecille có thể làm những gì. Cô ta có thể xẻ thịt một con cừu nhỏ một cách nhẹ nhàng. Christina hẳn dù không thể đối phó với kẻ xấu xa, xảo quyệt như Cecille. Lyon chỉ muốn bảo vệ nàng. Cô gái trẻ xinh đẹp này quá nhẹ dạ.

“Vậy Lyon đã cầu hôn cô chưa?” Christina đột ngột hỏi.

“Chưa”, Cecille gằn giọng. “Công chúa, đừng có nhìn tôi với vẻ mặt ngây thơ như thế. Cô biết là anh ấy chưa cầu hôn tôi. Nhưng anh ấy sẽ làm vậy, sớm thôi”, cô ta nói thêm với nụ cười khinh bỉ. “Chúng tôi đã có mối quan hệ rất thân mật. Cô có biết thế nghĩa là gì không? Anh ấy tới giường ngủ của tôi hầu hết các đêm. Cô có hiểu ý tôi không?”, cô ta hỏi với giọng nham hiểm.

“Ồ có”, Christina trả lời. “Cô là nhân tình của anh ta.”

Cecille há hốc miệng vì kinh ngạc và khoanh tay trước ngực rồi nhìn chằm chằm xuống nạn nhân của mình.

“Tôi sẽ kết hôn với anh ấy.”

“Không, tôi không nghĩ vậy, phu nhân Cecille”, Christina đáp. “Đó là tất cả những gì cô muốn nói với tôi sao? Cô không cần phải cao giọng như thế, tôi có thể nghe rất rõ.”

“Cô vẫn chưa hiểu sao? Cô biết không, hoặc là cô rất dằn dặt hoặc thực sự là một ả lăng lơ? Tôi sẽ hủy hoại cô nếu dám cản đường tôi”, Cecille tuyên bố.

Lyon thực sự bàng hoàng, định xông vào ngay giây phút Cecille bắt đầu lăng mạ nàng nhưng vẻ mặt Christina đã khiến chàng dừng lại.

Christina dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi lời tuyên bố này. Nàng thậm chí còn mỉm cười với Cecille, rồi cất giọng hỏi, vẻ cực kỳ hồ hững. “Cô định hủy hoại tôi thế nào?”

“Tôi sẽ dựng các câu chuyện về cô, không quan trọng là đúng hay sai. Đúng thế”, Cecille rít lên. “Tôi sẽ nói với mọi người là cô đã từng ngủ với vài người đàn ông. Lúc đó danh tiếng của cô sẽ bị phá hủy. Hãy từ bỏ Lyon, Christina. Dù sao anh ấy cũng sẽ nhanh chóng chán cô thôi. Nhan sắc của cô không thể so sánh được với tôi. Lyon sẽ sớm quay lại với tôi. Sắc đẹp của tôi khiến anh ấy mê mẩn. Hãy ngay lập tức cho anh ấy biết là cô không hứng thú với anh ấy. Rồi từ bỏ anh ấy hoàn toàn. Nếu không...”

“Hãy cứ nói những gì cô muốn”, Christina nói. “Tôi không quan tâm mọi người nghĩ gì về mình.” Cecille tức lồng lộn vì sự thích thú trong giọng nói của Christina. “Cô là một con bé ngu dốt”, cô ta hét lên.

“Xin đừng quá bức bối như thế, phu nhân Cecille. Nó sẽ ảnh hưởng tới da mặt của cô. Vì giờ khuôn mặt cô đã đầy vết nhor rồi.”

“Cô... cô...” Cecille nén lại để hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh. “Cô nói dối. Cô phải quan tâm đến người khác nghĩ gì về mình. Và chắc chắn đi cô sẽ rất quan tâm, tôi có thể cam đoan với cô là bà ta sẽ không thể phớt lờ như cô được. A, cuối cùng tôi cũng nhận ra là cô có chút để ý. Đúng thế, Nữ bá tước sẽ bị hủy hoại bởi làn sóng dư luận mà tôi tạo ra.”

Christina đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào Cecille. “Cô đang nói rằng những câu chuyện cô dựng lên sẽ khiến đi tôi phiền muộn phải không?”

“Chúa ơi, cô thực sự là một người suy nghĩ đơn giản. Tất nhiên bà ta sẽ rất buồn phiền. Khi tôi kể hết câu chuyện của mình, bà ta sẽ không dám thò mặt ra ngoài đường. Cô hãy chờ mà xem.”

Cecille có thể ngửi thấy mùi chiến thắng nên quay lưng về phía Christina để đi quanh cái ghế khi bắt đầu mô tả chi tiết hơn về những lời nói dối mà mình sẽ tung ra.

Lyon đã nghe quá đủ rồi. Chàng đẩy cửa, quyết định bước vào thư viện và phá vỡ kế hoạch bí ối của Cecille ngay lập tức.

Đã đến lúc bảo vệ thiên thần của mình khỏi con rắn độc ác này.

Hắn Christina đã di chuyển với tốc độ không thể tin nổi. Lyon chỉ rời mắt khỏi Christina khoảng một hoặc hai giây, nhưng khi nhìn lại thì cảnh tượng đang diễn ra khiến chàng kinh hoàng tới nỗi không nhấc nổi chân.

Chàng không tin vào mắt mình. Christina đã găm Cecille sát vào tường. Cô nhân tình cũ của chàng không thể kêu dù chỉ một tiếng để phản đối sự uy hiếp này. Cô ta không thể. Tay trái Christina đang ấn chặt vào cổ và giữ cô ta đứng im tại chỗ. Từ cặp mắt đang dần lờ ra của Cecille, Lyon nghĩ Christina có thể bóp cổ cô ta đến chết.

Cecille nặng hơn Christina khoảng hơn hai mươi pound. Cô ta cũng cao lớn hơn nàng rất nhiều, nhưng Christina hành động như thể đang cầm một vật rẻ tiền lên để ngắm nghía rõ hơn. Thiên thần bé nhỏ mà Lyon muốn bảo vệ lại chỉ cần dùng một tay để đe dọa Cecille. Tay còn lại nàng đang cầm con dao găm và xia đầu nhọn vào má Cecille. Con mồi đã trở thành kẻ đi săn.

Christina từ từ bóp mạnh cổ Cecille, rồi chìa đầu nhọn của con dao vào gần mắt cô ta. “Cô có biết người của tôi đối xử thế nào với những phụ nữ lừa gạt và rỗng tuếch không?”, rồi thì thầm hỏi bằng chất giọng mềm mại. “Họ rạch nát khuôn mặt của những người đó, Cecille ạ.”

Cecille bắt đầu khóc thút thít. Christina chích mũi dao xuyên qua da và một giọt máu rỉ ra trên má cô ta. Christina gật đầu thỏa mãn. Lúc này nàng đã khiến cô ta hoàn toàn tê liệt và trông hết sức khiếp sợ. “Nếu cô chỉ nói dối một câu là tôi sẽ biết ngay. Rồi tôi sẽ săn lùng cô. Sẽ không có một chỗ trú ẩn nào đủ an toàn cho cô hay bất kỳ người đàn ông nào trên đất nước này đủ khả năng bảo vệ cô. Tôi sẽ đến chỗ cô hằng đêm khi cô đang say giấc. Và khi mở mắt ra cô sẽ nhìn thấy lưỡi dao này.Ồ, đúng thế, tôi sẽ tóm được cô, tôi hứa đấy. Và khi đó”, Christina dừng lại để lướt lưỡi dao ngang mặt người phụ nữ đó, “Tôi sẽ cắt da cô thành nghìn mảnh. Cô hiểu tôi nói gì không?”.

Christina nói lỏng các ngón tay đang thít cổ Cecille chỉ vừa đủ để cô ta hóp một ngum không khí và gật đầu. Rồi nàng lại siết chặt tay, ấn cô ta vào tường. “Nữ bá tước là gia đình của tôi. Không ai được phép làm bà ấy phiền muộn. Và cũng sẽ chẳng ai tin nếu cô nói rằng tôi đã đe dọa cô. Còn bây giờ hãy ra khỏi đây và về nhà đi. Dù thật không tử tế khi nói vậy, nhưng cô trông hết sức sợ hãi.”

Với những lời phóng thích này, Christina tránh xa khỏi người phụ nữ đáng kinh tởm đó. Không màng gì tới phẩm giá, phu nhân Cecille đã khóc ướn cả váy. Hiển nhiên cô ta tin vào mọi lời đe dọa của Christina.

Chúa ơi, cô ta thật là một người ngu xuẩn. Christina rất khó khăn mới giữ được vẻ mặt cứng rắn của mình. Nàng thực sự muốn cười phá lên. Tất nhiên là không thể và nàng phải giữ ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào người phụ nữ khốn khổ đó một lúc lâu trước khi tỏ ra thương hại cô ta. Phu nhân Cecille dường như không thể nhắc nổi chân. “Cô có thể đi được rồi”, Christina thông báo.

Cecille gật đầu, từ từ lùi lại, tránh xa khỏi Christina cho đến khi chạm vào cửa. Tay cô ta run cầm cập khi nhắc váy lên cao khỏi mắt cá chân, rồi đột ngột hất tung cửa và chạy nhanh như bị ma đuổi.

Christina thờ một hơi dài, nhét dao vào vỏ đeo ở bắp chân, vuốt thẳng nếp váy, rồi trang nhã sửa sang lại đầu tóc. “Thật là một người đàn độn”, nàng lầm bầm một mình trước khi bước ra khỏi phòng.

Lyon phải ngồi xuống, chờ tới khi Christina đi khuất khỏi tầm mắt rồi mới bước lại bàn làm việc của Hunt và dựa vào nó. Chàng cố gắng rót một ly rượu từ chai Whisky của chủ nhà đặt trên kệ cạnh bàn, nhưng rồi nhanh chóng từ bỏ ý định đó. Chưa cứu giúp, chàng đã cười nhiều tới nỗi không thể cầm nổi chai rượu.

Vậy là quá đủ để chàng kết luận rằng Christina cũng giống như bao phụ nữ khác. Chắc chắn nàng đã không lớn lên ở Pháp. Lyon lắc đầu, tự hỏi nàng đã tỏ ra yếu ớt... hay tự chàng kết luận như vậy. Chàng nhận ra điều đó rất dễ nhầm lẫn. Christina vô cùng nữ tính, trang nhã, có vẻ cực kỳ vô hại đáng nguyên rủa... nhưng nàng lại đeo một con dao găm ở chân. Nó giống y hệt con dao chàng đã cầm trong tay ở bữa tiệc nhà Baker và cũng là con dao khiến Rhone bị thương. Cô ta thật là một kẻ nói dối siêu hạng. Lyon nhớ Christina tỏ ra sợ hãi thế nào khi chàng quay lại tìm kẻ đã phóng dao. Chết tiệt cô ta còn giả bộ quay lại nhìn phía sau nữa. Cô ta hòa theo ý tưởng có kẻ ẩn nấp trong bóng tối phía sau của chàng. Rồi khi chàng đang bị mắc kẹt trong cuộc thảo luận của các quý ông thì cô ta âm thầm lấy lại vũ khí.

Hiện giờ bản năng của Lyon đã hoàn toàn thức tỉnh. Con giận dữ cũng bắt đầu sôi sục. Chẳng phải tối hôm vụ cướp xảy ra cô ta đã nói rằng cô ta khiếp sợ tới mức có thể ngắt đi sao?

Không có gì khó hiểu tại sao cô ta lại tới chỗ Rhone và chăm sóc vết thương cho anh ta. Hẳn đó là sự ăn năn, Lyon thầm nghĩ. Giờ thì không thể cười nổi nữa. Lyon nghĩ mình chỉ muốn bóp cổ người phụ nữ đó.

“Gặp vấn đề khi phải nói dối, thực sao?” Lyon lầm bầm.Ồ đúng, cô ta đã nhìn thẳng vào mắt chàng khi nói thế. Điều đó hết sức khó khăn... phải, cô ta cũng nói vậy.

Chàng sẽ bóp cổ cô ta. Nhưng trước tiên sẽ phải có một cuộc nói chuyện dài với cô ta... nàng chiến binh nhỏ bé sẽ phải giải đáp hàng loạt câu hỏi.

Lyon dẫn mạnh cái ly rỗng xuống và đi tìm Christina.

“Em có vui không?”

Rõ ràng Christina bị giật mình. Nàng quay ngoắt lại đối diện với Lyon. “Ngài vừa ở đâu ra vậy?”, nàng hỏi, giọng đầy nghi ngờ rồi liếc qua vai chàng, nhìn về phía cánh cửa thư viện.

Lyon biết chính xác nàng đang nghĩ gì. Nàng nhìn có vẻ rất lo âu. Nàng cố gắng giữ bình thần. “Từ thư viện.”

“Không đúng, tôi cũng vừa rời khỏi đó, Lyon. Ngài không thể ở đó được”, nàng tuyên bố, lắc đầu không tin.

Chàng gần như hét lên rằng mình không phải là người nói dối nhưng đã kìm lại được. “Ồ, nhưng rõ ràng là ta ở trong thư viện, em yêu.”

Lời nói khiến Christina giật nảy. “Còn ai khác ở trong đó nữa không?”, nàng hỏi, cố giữ giọng nói tự nhiên và chỉ tỏ ra có chút tò mò.

Lyon biết Christina đang kiểm tra mình.

“Ý tôi là, thưa ngài, ngài có tình cờ thấy có người nào khác vào thư viện không?”

Chàng tùy tiện gật đầu. Christina thăm nghĩ trông chàng giống hệt một con yêu tinh tai quái. Cách ăn mặc của Lyon càng khẳng định điều đó. Trang phục của chàng toàn màu đen, chỉ có chiếc cà vạt màu trắng. Bộ đồ được may rất vừa vặn. Người đàn ông này quá đẹp trai khiến tâm trí nàng dậy sóng.

Nàng tin chắc Lyon đã không nghe hoặc nhìn thấy bất cứ điều gì. Chàng đang nhìn xuống nàng với ánh mắt dịu dàng. Christina cảm thấy rất yên tâm. Lyon không hề thể hiện một chút hoảng sợ nào. Nhưng tại sao chàng lại nói dối? Christina tin là chàng đã nhìn thấy phu nhân Cecille đi cùng mình vào thư viện. Người đàn ông tội nghiệp này có lẽ lo lắng người tình cũ đã nói gì đó với Christina mà chàng không muốn nhắc lại. Đúng, nàng tự nhủ, chắc chàng đang nóng ruột để biết điều đó có xảy ra hay không.

Lời giải thích này rất hợp lý. Nhưng chẳng ai có thể chắc chắn hoàn toàn. Christina hạ mắt xuống nhìn vào chiếc áo ghi-lê, cố giữ giọng tự nhiên và hỏi. “Ngài không có tình nghe qua cuộc trò chuyện của tôi với phu nhân Cecille, đúng không?”

“Từ đó là nghe lén, Christina, không phải là nghe qua.”

Giọng nói có vẻ không tự nhiên. Nàng nghĩ rằng chàng có thể đang cố không cười phá lên. Christina băn khoăn không hiểu nguyên nhân là do câu hỏi của mình hay do nàng phát âm sai khiến chàng thấy buồn cười. Tuy nhiên nàng đang quá tức giận vì chàng đã nói dối đến nỗi không thể phản ứng được.

“Cảm ơn ngài, Lyon, vì đã chỉ bảo tôi. Nghe lén, đúng vậy, tôi xin nhắc lại từ đó.”

Lyon sẽ không quá ngạc nhiên nếu nàng bắt đầu nắm chặt tay. Christina đang giận dữ, chắc thế, vì nàng vừa nói bằng tiếng Pháp. Chàng hoài nghi không hiểu nàng có biết mình vừa nói bằng một thứ ngôn ngữ khác tiếng Anh.

Chàng quyết định cũng trả lời bằng tiếng Pháp. “Ta luôn sẵn lòng chỉ bảo em, em yêu.”

Nàng không nhận ra chàng cũng đang nói tiếng Pháp. “Nhưng ngài đã không nghe lén, đúng không?”

“Tại sao, Christina, em lại đặt câu hỏi khiếm nhã đó với ta? Tất nhiên là không.”

Nàng cố không thờ phào nhẹ nhõm.

“Và em biết là ta không bao giờ nói dối em, tình yêu của ta. Em luôn cởi mở, thành thật với ta, phải không?”

“Đúng vậy”, Christina đáp lại, nở một nụ cười nhẹ. “Đó là cách duy nhất để đến với người khác. Chắc hẳn ngài nhận ra điều đó.”

Lyon nắm chặt tay sau lưng để kìm nén khao khát được bóp chặt cổ Christina. Lúc này nàng hoàn toàn không còn cảnh giác nữa. “Hẳn em học được giá trị về sự thành thật từ vợ chồng Summerton nhỉ?”

“Ai cơ?”

Hầu tước Lyonwood phải nỗ lực để giữ bình tĩnh. “Vợ chồng Summerton”, Lyon nhắc lại, cố gắng kiềm chế cơn thịnh nộ của bản thân. “Nhớ không, em yêu, những người đã nuôi dưỡng em đó?”

Nàng không thể rời mắt khỏi Lyon trong lúc trả lời. Chàng quả là một người đàn ông tốt, đáng tin cậy. Nàng cảm thấy căng thẳng hơn khi nói dối. “Đúng, vợ chồng ngài Summerton đã cố gắng dạy tôi về lòng trung thực”, nàng tuyên bố. “Chỉ đơn giản là tôi không thể làm khác, tôi không giỏi nói dối.”

Chàng gần như vờn tay ra bóp cổ nàng.

“Có phải ta đã nghe em nói là vừa rồi em và phu nhân Cecille ở cùng nhau trong thư viện không nhỉ?”

Suy đoán của nàng là hoàn toàn đúng. Lyon lo lắng về cuộc chuyện trò đó. Chàng đã nhìn thấy nàng đi vào thư viện cùng phu nhân Cecille. Christina quyết định giúp Lyon loại bỏ mối bận tâm này. “Đúng thế”, nên đáp. “Phu nhân Cecille có vẻ là một phụ nữ đáng mến, Lyon. Cô ấy đã có vài nhận xét rất tốt về ngài.”

Không, chàng không thể siết cổ nàng nổi. Trước tiên phải đánh nàng thật đau. “Ta rất vui khi nghe thấy vậy”, Lyon nói, giọng nhẹ nhàng như một con gió. Sự nỗ lực khiến cổ họng đau nhói. “Chính xác thì cô ấy nói những gì?”

“À, thì thế này thế nọ.”

“Cụ thể thế này thế thế nọ là gì?” Lyon khẳng khái hỏi, đặt tay lên vai Christina và tất cả những gì có thể làm là cố gắng để không lắc thật mạnh cho sự ngay thẳng bật ra khỏi nàng.

“À, cô ấy nhận xét rằng chúng ta là một đôi rất đẹp”, Christina đáp.

Nàng lùi lại và chăm chú nhìn trở lại áo ghi-lê của chàng. Trong khi đánh giá rằng thực tế người Anh có vẻ hơi ngây thơ, nàng bắt đầu cảm thấy xấu hổ vì đã ngang nhiên nói dối Lyon.

“Cô ấy có vô tình đề cập đến định mệnh không?” Lyon hỏi.

Nàng không để ý tới giọng lười sắc bén của Lyon. “Không, tôi không nhớ phu nhân Cecille có nói tới định mệnh hay không. Tuy nhiên điều này lại nhắc tôi nhớ đến câu hỏi của mình. Ngài đã xem xét đề nghị của tôi chưa?”

“Ta đã xem xét.”

“Lyon, tại sao ngài lại nói chuyện với tôi bằng tiếng Pháp? Chúng ta đang ở nước Anh và thật sự ngài nên dùng thứ tiếng của quốc gia ngài.”

“Gợi ý này có vẻ rất hợp lý”, Lyon lẩm bẩm.

“Ồ”, Christina nói và cố gắng hất tay Lyon khỏi vai mình. Dù họ chỉ có một mình ở hành lang, nhưng rất có thể ai đó sẽ vô tình đi ra và trông thấy. “Ngài có định quan hệ với... Ý tôi là, ngài có định kết hôn với tôi không?”

“Có, ta sẽ quan hệ với em. Còn về chuyện kết hôn thì ta e là phải từ chối đề nghị của em.”

Christina không có đủ thời gian để phản ứng lại thông báo của Lyon. Ngài Reynolds đột xuất hiện và gọi to, cắt ngang câu chuyện của hai người. Lyon buông tay khỏi vai Christina, rồi bất ngờ kéo nàng đứng song song với mình. Một tay vòng quanh eo, giữ chặt nàng cạnh mình.

“Lyon, tôi đã phải chạy khắp nhà để tìm cậu. Cậu có đồng ý để tôi hộ tống em gái cậu tới nhà Kimble không? Tất nhiên, chúng tôi sẽ ở đây đến hết giờ ăn tối.”

“Chắc chắn”, Lyon đáp. “Và tôi rất cảm kích ngài đã hộ tống Diana, thưa ngài.”

“Tôi rất sẵn lòng làm việc đó”, Reynolds nói. “Chào buổi tối, công chúa Christina. Tôi tin là cô vẫn ổn.”

“Vâng, cảm ơn ngài”, Christina trả lời, cố xoay xở để nhún gối chào, nhưng Lyon đã giữ chặt, không cho nàng làm vậy. Nàng đành nở nụ cười chống chế. Đó là sự nỗ lực lớn lao vì câu trả lời của Lyon vẫn ong ong trong đầu.

Dù đã tự nhủ câu trả lời của Lyon thế nào không quan trọng, rằng nàng chắc chắn sẽ tìm được ai đó để kết hôn, nhưng Christina biết mình đang tự lừa dối bản thân. Câu trả lời đó rất có ý nghĩa. Chúa ơi, nàng sắp khóc.

“Cô gái thân mến”, ngài Reynolds quay sang Christina nói, “Tôi đã đồng ý đưa cô về nhà. Di cô lấy cớ là bị mệt và đã đi xe về trước. Bà ấy giải thích là bà ấy sẽ phải về nông thôn vào ngày mai. Và tôi được biết cô sẽ không đi cùng bà ấy”.

“Vâng, đúng vậy”, Christina đáp lại. “Di tôi dự định tới thăm một người bạn bị ốm. Di ấy muốn tôi ở lại Luân Đôn. Tôi sẽ phải chờ cơ hội khác để được tới thăm vùng quê đáng yêu của ngài.”

“Tôi quên là cô chỉ ở đây một thời gian ngắn”, ngài Reynold đáp. “Nhưng chắc chắn cô không định dành cả một tuần rảnh rỗi cho riêng bản thân, đúng không? Cô có muốn mượn cánh tay tôi vào tối thứ Bảy này không? Tất nhiên cô đã định tới dự vũ hội nhà Creston, đúng không? Hay cô đã có người hộ tống rồi?”

“Tôi định không tới đó”, Christina cắt ngang, giọng rất chắc chắn.

“Có chứ, em sẽ đi”, Lyon nói, siết chặt eo Christina trước khi nói thêm, “Em đã hứa mà”.

“Tôi đã thay đổi ý định. Ngài Reynolds, tôi cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Tôi sẽ rất cảm ơn nếu ngài...”

“Ta sẽ đưa em về”, giọng Lyon đánh lại vì tức giận.

Ngài Reynolds có thể cảm nhận được sự căng thẳng giữa hai người. Rõ ràng họ đang giận dữ nhau, ông thầm nghĩ. Từ cách công chúa Christina đang cố gắng thoát khỏi vòng tay của Lyon, và cách Lyon kiên quyết không buông tay đã cho thấy điều đó rõ ràng rành. Thậm chí ông còn nhìn thấy tia lửa lóe lên giữa bọn họ.

Quyết tâm dập tắt cuộc cãi vã và đồng thời cứu viện Lyon, ông quay sang hỏi.

“Cậu có chắc là muốn đưa công chúa Christina về nhà không?”

“Chắc”, Lyon cau kinh. “Khi nào thì cô ấy phải có mặt ở nhà, ngài Reynolds? Nữ bá tước có yêu cầu giờ giấc cụ thể không?”

“Không, bà ấy cho là Christina sẽ đi cùng tôi và em gái cậu tới nhà Kimble. Cậu có tối thiểu hai giờ đồng hồ trước khi Nữ bá tước để ý tới”, ông nói thêm với nụ cười toe toét.

“Vui lòng đừng nói về tôi như thể tôi vô hình thế chứ”, Christina lên tiếng. “Lúc này tôi thực sự mệt mỏi và muốn...”

“Chúng ta sẽ rời đi ngay lập tức.” Lyon kết thúc câu nói hộ Christina, siết mạnh eo tới nỗi nàng không thở nổi.

“Có lẽ cậu nên rời đi bằng lối cửa sau”, ngài Reynolds gọi ý bằng giọng thăm thi bí ẩn. “Tôi sẽ khiến mọi người nghĩ rằng công chúa Christina đã ra về cùng đi cô ấy, cậu hiểu chứ, và tất nhiên sẽ chuyển lời xin lỗi của cậu tới chủ nhà luôn.”

“Ý kiến rất hay”, Lyon đồng tình và nhe răng cười. “Dĩ nhiên, ngài Reynolds, chỉ ba chúng ta biết điều này thôi. Christina cảm thấy rất khó khăn nếu phải nói dối. Chừng nào mà cô ấy không phải kể một câu chuyện bịa đặt cho di mệnh thì danh dự của cô ấy vẫn còn trong sạch. Đúng không em yêu?”

Nàng ném cho Lyon một cái cau mày dài. Và thực sự ước là Lyon đừng nhắc chủ đề về sự trung thực của nàng ra nữa. Nó khiến nàng vô cùng khó chịu. Lyon trông chân thành tới mức làm nàng tin rằng chàng đang rất ngưỡng mộ mình.

Những điều chàng nghĩ sẽ sớm không còn ý nghĩa nữa, Christina tự nhủ khi Lyon bắt đầu kéo nàng đi về hướng cửa sau của ngôi nhà. Chàng vừa từ chối đề nghị kết hôn. Không, những gì chàng nghĩ về nàng không còn quan trọng nữa.

Nàng sẽ không thể gặp lại Hầu tước sau buổi tối nay. Chúa giúp nàng, đôi mắt nàng giờ đang giàn giụa nước. “Ngài vừa phá vỡ một quy tắc nữa”, nàng thì thầm sau lưng, cổ tỏ ra giận dữ thay vì buồn bã. “Dĩ tôi sẽ cảm thấy bị sỉ nhục nếu bà ấy nghe được về sự lừa dối này.”

“Nói tiếng Anh đi, em yêu.”

“Gì cơ?”

Lyon không thèm nói thêm từ nào đến khi đỡ Christina vào trong xe ngựa của mình và ngồi xuống cạnh nàng, rồi đuổi cặp chân dài ra trước mặt.

Chiếc xe rộng hơn rất nhiều so với chiếc mà dì Patricia thuê và cách bài trí cũng lịch sự hơn.

Christina vẫn ghét nó. Rộng hay chật, lịch sự hay không cũng không có gì khác biệt.

“Ngài không có chiếc xe không mui giống như chiếc tôi thấy ở Hyde Park sao Lyon? Và vui lòng đừng chen lấn tôi. Hãy dịch ra xa đi.”

“Có, tôi có xe không mui. Nó được gọi là xe ngựa bốn bánh. Nhưng không ai sử dụng xe bốn bánh đi buổi tối cả”, chàng cúi kinh giải thích. Sự kiên nhẫn đã cạn. Lyon nóng lòng muốn biết sự thật về nàng chứ không phải tranh cãi về những vấn đề trần tục như những chiếc xe ngựa.

“Có một người nên dừng”, Christina lầm bầm. “Ồ, Chúa ơi, tôi không nên thú nhận với ngài, nhưng tôi sẽ không gặp lại ngài nữa nên điều đó không thành vấn đề. Tôi không thể chịu được bóng tối. Liệu chúng ta có thể kéo rèm cửa sổ ra được không? Tôi dường như không thể thở được nữa.”

Giọng nói hoảng loạn của nàng khiến Lyon chú ý. Con giận mau chóng tan biến khi cảm thấy Christina đang run rẩy bên cạnh.

Lyon lập tức kéo rèm cửa và quàng tay qua vai nàng.

“Tôi vừa trao cho ngài một vũ khí để chống lại tôi, đúng không?”

Chàng không hiểu Christina đang định nói về điều gì. Nhưng những tia sáng lọt qua cửa sổ giúp Hầu tước nhận ra nàng đang khóc. Chàng chú ý hai tay nàng đang nắm chặt trong lòng.

“Em thực sự sợ hãi, phải không?”, chàng hỏi khi kéo nàng lại gần.

Christina bị tác động bởi giọng nói dịu dàng của Lyon. “Thực ra đó không phải là sợ hãi”, nàng thì thầm giải thích. “Tôi đang bị thít chặt ở đây, trong lồng ngực.” Rồi cầm tay chàng lên và đặt vào chỗ trái tim mình. “Ngài có cảm nhận trái tim tôi đang đập dữ dội thế nào không?”

Có lẽ chàng sẽ trả lời nếu tìm lại được giọng nói của mình. Sự đụng chạm nhẹ nhàng này khiến Lyon quay cuồng.

“Ta sẽ cố gắng làm em quên đi các lo lắng của mình, em yêu”, chàng lầm bầm khi có thể nói được rồi cúi xuống và hôn nàng. Sự thân mật diễn ra từ từ, chậm chậm đến khi Christina xích lại đưa tay lên vuốt ve má chàng.

Một cơn rung mình xuyên suốt cơ thể. Tim Lyon đập thình thịch. “Em có biết mình là phù thủy không?”, chàng hỏi khi buông Christina ra. “Em có biết ta muốn làm gì với em không, Christina?” Ngón tay chàng trượt vào trong váy, nhẹ nhàng vuốt ve bộ ngực mềm mại.

Chàng thì thầm những điều bị cấm đoán đầy khêu gợi vào tai nàng. “Ta không thể chờ lâu hơn được nữa, em yêu. Ta muốn em nằm bên dưới ta. Trần truồng. Rên rỉ. Chúa ơi, ta muốn ở trong em. Em cũng muốn ta nhiều như thế, đúng không Christina?”

Chàng không chờ tới khi Christina trả lời mà đòi hỏi đôi môi ngọt ngào của nàng trong một nụ hôn say đắm khác. Mỗi chàng ngấu ngiến một cách đói khát trên môi nàng, lưỡi chàng trượt vào trong miệng nàng, sâu hơn và sâu hơn nữa cùng với những khám phá mới, cho đến khi lưỡi nàng đáp trả mỗi khi chàng cố tình rút lui.

Christina không biết điều này xảy ra khi nào nhưng thỉnh thoảng nhận ra mình đang ngồi trong lòng Lyon, còn tay thì quấn quanh cổ chàng. “Lyon, chàng không nên nói những lời đó với em.” Sự phản đối của nàng nghe giống như tiếng rên rỉ rồi rạc. “Chúng ta không thể đắp chung một cái chăn cho đến khi kết hôn”, Christina nói thêm trước khi ôm lấy mặt Lyon và tiếp tục hôn.

Nàng quên sự ngọt ngào trong chiếc xe ngựa, quên hết nỗi lo lắng của mình và lời từ chối kết hôn. Nụ hôn của chàng đã xóa sạch mọi suy nghĩ.

Ngực nàng ưỡn lên đòi hỏi chàng vuốt ve nhiều hơn. Christina cử động không ngừng, đầy kêu gọi và cọ xát với phần đàn ông của chàng. Lyon kéo nụ hôn nóng bỏng xuống cổ nàng, dừng lại để treu chọc dái tai nàng với cái lưỡi ẩm ướt, êm mượt của mình. Các khớp ngón tay chàng mân mê bầu ngực nàng, một lần, hai lần và tiếp tục, cho đến khi một ngọn lửa bắt đầu bùng cháy bên trong Christina.

Nàng cố gắng ngăn lại khi chàng kéo váy xuống để lộ ra bộ ngực tuyệt đẹp. “Không Lyon, chúng ta không được...”.

“Cho phép ta, Christina”, Lyon yêu cầu, giọng đặc lại vì ham muốn. Miệng chàng đã đặt xuống ngực nàng trước khi Christina có thể phản đối, và cuối cùng nàng quá yếu ớt, quá chìm đắm trong cảm xúc chàng mang lại để có thể phản kháng.

“Ta yêu hương vị của em”, chàng thì thầm. “Chúa ơi, em quá mịn màng.” Lưỡi chàng mon trón một bên ngực Christina, trong khi tay vuốt ve bên còn lại. Christina bám chặt vào chàng, mắt nhắm nghiền. Một tiếng rên rỉ nhẹ nhàng thoát ra khi chàng ngậm vào nhũ hoa và bắt đầu mút. Một nỗi khao khát khiến nàng ti sát vào chàng. Hầu tước rên rỉ, thì thầm rằng sự chuyển động đầy bản năng của nàng khiến chàng cảm thấy mãn nguyện như thế nào.

Christina không bao giờ muốn ngừng sự tra tấn ngọt ngào này lại.

Nhưng người đánh xe của Lyon đã giúp nàng thoát khỏi sự hồ thẹn. Tiếng kêu của anh ta thông báo rằng đã đến nơi xuyên thủng đầu óc đang u mê vì khoái lạc của nàng.

“Tạ ơn Chúa, chúng ta đã về đến nhà!” Nàng thông báo bằng một giọng căng thẳng.

Lyon chậm chạp nhận thức điều đó. Phải mất một lúc lâu, thông báo của nàng mới lọt vào đầu chàng. Hơi thở vẫn dồn dập, rối loạn. Chàng dựa người vào gối tựa và hít một hơi thật sâu trong khi cố gắng để lấy lại bình tĩnh.

Christina đã sửa sang lại váy áo và che kín ngực mình rồi chuyển xuống ngồi cạnh Lyon. Nàng đặt tay lên đùi chàng. Lyon giật nảy như thể chạm phải lửa. Chàng hất tay nàng ra. “Chàng tức giận với em sao?”, nàng thì thầm.

Lúc này Lyon đã mở mắt ra nhưng đang nghiêng chặt răng và nàng nghĩ rằng chàng thực sự giận dữ. Nàng nắm chặt tay và để trong lòng, cố gắng ngừng run rẩy. “Xin đừng tức giận với em”

“Chết tiệt, Christina. Cho ta một phút để bình tĩnh nào”, Lyon gắt nhẹ.

Christina cúi gằm xấu hổ. “Em xin lỗi, Lyon. Em không định để nụ hôn của chúng ta đi quá xa như thế, nhưng chàng khiến em mềm yếu và quên cả dừng lại.”

“Đó là lỗi của ta, không phải em.” Lyon lăm bắm lời xin lỗi quanh co. Cuối cùng mở mắt ra và nhìn chăm chú vào Christina. Chết tiệt, trông nàng có vẻ rất tuyệt vọng. Lyon cố gắng ôm lần nữa, nhưng nàng đã dịch xa vào trong góc. “Em yêu, mọi thứ đều ổn mà.” Chàng buộc nở nụ cười khi thấy nàng nhìn mình. “Em có muốn ta vào trong nhà cùng em không?”

Nàng lắc đầu. “Nữ bá tước rất tình ngủ. Di ấy có thể biết”, và thăm thì.

Lyon không muốn rời xa nàng. Không... không giống thế này. Chàng cảm thấy vô cùng tội lỗi vì trông nàng hết sức xấu hổ. Nếu Christina khóc thì chàng không biết phải dỗ dành thế nào.

“Quý thật”, chàng lăm bắm. Mỗi lần chạm vào nàng là chàng lại trở nên có chút điên rồ. Nếu cố an ủi Christina, có khi chàng lại khiến sự việc trở nên tệ hơn.

Lyon mở toang cửa và đỡ Christina đi xuống. “Khi nào ta có thể gặp lại em?”, chàng hỏi. Họ đang giằng co nhau và chàng không chắc Christina có nghe mình nói không. Christina cố đẩy tay chàng ra, còn chàng thì cố ôm nàng. “Christina, khi nào thì ta có thể gặp em?”

Nàng kiên quyết không trả lời đến khi chàng buông ra.

Lyon từ chối không buông ra đến khi được nghe câu trả lời. “Chúng ta sẽ đứng đây cả đêm”, và nói khi nàng tiếp tục đẩy vai mình ra.

Đột nhiên Christina vòng tay qua cổ và ôm chặt lấy Lyon. “Em tự trách móc bản thân mình, Lyon. Em thật sai lầm khi đề nghị chàng kết hôn. Em thật là ích kỷ.”

Lời nói khiến chàng kinh ngạc và buông tay ra. Christina cúi gằm đầu xuống nên chàng không thể nhìn thấy sự đau khổ của nàng, nhưng nàng bất lực trong việc giữ giọng nói của mình không run rẩy.

“Tha lỗi cho em”

“Hãy để ta giải thích”, Lyon thì thầm, cố kéo nàng trở lại vòng tay mình.

Christina khéo léo tránh bằng cách lui một bước. “Hôn nhân sẽ khiến con người thay đổi. Không phải là ta hất hủi em, Christina, nhưng ta...”

Nàng lắc đầu. “Đừng nói thêm bất cứ lời nào nữa. Có lẽ chàng đã yêu em, Lyon. Đến khi em trở về nhà, trái tim chàng sẽ bị vỡ nát. Tốt hơn là em nên chọn một người khác, ai đó mà em không quan tâm.”

“Christina, em đang ở nhà. Em sẽ không đi đâu hết.” Lyon nói. “Tại sao chúng ta không thể đi theo con đường mà chúng ta...”

“Chàng biết không, chàng rất giống Rhone?”

Câu hỏi khiến Lyon bối rối. Christina nhanh chóng bước lên bậc thềm ngôi nhà nàng. Khi quay lại nhìn, Lyon có thể nhận thấy Christina buồn bã thế nào. Nước mắt lăn dài trên má. “Bạn chàng chỉ đánh cắp trái tim em, Lyon. Tội lỗi của chàng thì to tát hơn. Nếu em rời xa chàng, chàng sẽ đánh cắp trái tim em. Em không thể để điều đó xảy ra. Tạm biệt Lyon. Em sẽ không bao giờ gặp lại chàng nữa.”

Sau những lời nói đoạn tuyệt đó, Christina chạy vào trong nhà. Cánh cửa êm ái khép lại sau lưng.

Lyon vẫn đứng lặng trước cửa nhà nàng. “Chuyện quái quỷ gì khiến em phải quên ta”, chàng hét với theo.

Lyon phát điên lên và nghĩ hẩn mình là người đàn ông tuyệt vọng nhất nước Anh. Chết tiệt, tại sao chàng lại để mình dính líu tới một người phụ nữ khó hiểu như thế?

Nàng dám cả gan nói rằng chàng đã yêu mình.

Lyon biết đó là sự thật. Chúa cứu giúp, chàng biết mình đã thật sự yêu nàng.

Không cần phải nói, sự thừa nhận này không dễ dàng gì. Lyon gần như giật tung cánh cửa xe khi leo lên và gào lên ra lệnh cho người lái xe đánh xe về nhà, rồi bắt đầu liệt kê những lý do khiến mình nên tránh xa khỏi Christina.

Người phụ nữ này là một kẻ nói dối trắng trợn.

Chàng khinh thường những kẻ nói dối.

Chỉ có Chúa mới biết có bao nhiêu trái tim đã tan nát vì nàng.

Định mệnh... Lyon thâm nhủ, chàng căm thù từ đó.

Ngay khi về đến nhà, chàng đã chấp nhận một thực tế là không có bất kỳ lý do hợp lý nào mang lại sự khác biệt. Chàng đã bị mắc kẹt với Christina cho dù muốn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Mylala quyết định không rời khỏi quê hương. Cô ấy không thể rời xa gia đình mình. Khi hiểu lý do của cô ấy, mẹ đã rất lo lắng. Cô ấy hứa sẽ tìm mọi cách để đề phòng. Người tỷ nữ của mẹ dự định sẽ trốn ở vùng đồi núi cho đến khi Edward bị lật đổ hoặc bỏ trốn khỏi đất nước. Gia đình sẽ chăm sóc cho cô ấy. Mẹ đã tặng cô ấy tất cả của cải của mình dù nó rất nhỏ mọn theo như tiêu chuẩn của nước Anh. Chúng ta đã than khóc hồi lâu trước khi chia tay, giống như hai chị em ruột thịt mà biết rõ sẽ không bao giờ còn gặp lại nhau nữa.

Đúng, cô ấy giống như em gái mẹ, trong suy nghĩ và cả trái tim. Mẹ chưa bao giờ có một người bạn để tâm sự. Chị gái mẹ, Patricia là người không bao giờ tin tưởng được. Hãy cảnh giác, con yêu. Nếu Patricia vẫn còn sống khi con lớn lên, và một ngày nào đó con gặp lại chị ta, hãy tự bảo vệ bản thân. Đừng đặt niềm tin vào con người đó, Christina. Chị gái mẹ rất ưa thích sự dối trá. Chị ta sống nhờ vào nỗi đau của người khác.

Con biết không, chị ta thực sự nên cưới Edward. Họ sẽ rất hợp nhau. Họ thực sự rất giống nhau.

Nhật ký hành trình, 03/09/1795

Lyon gần như dành trọn buổi chiều thứ Sáu ở quán rượu Bleak Bryan nằm tại một khu hẻo lánh rất đặc biệt của thành phố. Tất nhiên chàng không tới đây để uống rượu mà để lượn lắt thông tin từ các thuyền trưởng và thủy thủ ưa thích quán rượu này.

Chàng dễ dàng đi lại giữa khung cảnh như vậy. Dù mặc quần ống túm bằng da hoẵng thượng hạng và áo vest chuyên dùng khi cưỡi ngựa, Hầu tước không hề lo lắng chút nào về khả năng bị tấn công. Lyon luôn được dành cho một chỗ ngồi rộng rãi, thoải mái. Tất cả mọi người ở khu vực này đều biết rõ danh tiếng của chàng. Họ e sợ nhưng lại rất kính trọng chàng và chỉ tham gia câu chuyện khi chàng yêu cầu.

Lyon ngồi tựa lưng vào tường. Bryan, một thủy thủ đã nghỉ hưu kể từ khi bị mất một tay trong một trận ẩu đả bằng dao, đang ngồi bên cạnh. Lyon đã mua quán rượu này và tặng lại cho Bryan như là một phần thưởng vì lòng trung thành của ông ta.

Chàng hỏi một người sau khi đã hỏi người khác, cố gắng giữ bình tĩnh khi họ dài dòng kể lể hoặc các thủy thủ tìm cách nói dối để được uống một vài bia miễn phí. Một kẻ mới đến, khệnh khạng bước ngang qua bàn và yêu cầu phần thưởng cho gã. đàn ông cao lớn này túm cổ viên thủy thủ mà Lyon đang hỏi và tùy tiện ném anh ta sang bên cạnh.

Bryan mỉm cười. Ông ta vẫn rất hứng thú với các cuộc đánh nhau. “Anh đã bao giờ gặp Hầu tước xứ Lyonwood chưa?”, ông ta hỏi kẻ lạ mặt.

Gã thủy thủ lắc đầu, ngồi xuống ghế, rồi với tay lấy vài bia.

“Đừng có phun ra tên của hắn”, gã lâu bầu đe dọa. “Tao muốn được hưởng phần của mình”

Cặp mắt Bryan lấp lánh vẻ thích thú. Ông ta quay sang Lyon và nói, “Anh ta muốn có phần của mình”.

Lyon nhún vai, biết ông ta mong đợi gì ở mình. Mọi ánh mắt trong quán rượu đổ dồn về chàng. Hầu tước cần phải giữ thể diện và nếu muốn có một buổi chiều bình yên thì chàng cần phải xử lý rắc rối nho nhỏ này.

Chàng chờ tới khi gã thủy thủ đặt vài bia trở lại bàn, rồi thình lình đập thẳng gót giày vào giữa háng gã.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến gã không kịp trở tay. Trước khi gã kịp kêu la vì đau đớn, Lyon đã chop lấy cổ họng, siết chặt rồi ném gã thủy thủ cao lớn đó ra sau.

Đám đông la hét tán thành. Lyon phớt lờ bọn họ, tựa lưng ghế vào tường và không thèm liếc mắt đến gã đàn ông đang quằn quại trên nền nhà.

“Mày đã nhận được phần của mình rồi, đồ con lừa. Giờ hãy bỏ ra khỏi đây mau. Tao quản lý một quán rượu đứng đắn đấy”, Bryan hét với theo giữa những tiếng cười khoái trá.

Một gã mảnh dẻ, có vẻ lo lắng đã lôi kéo sự chú ý của Lyon. “Thưa ngài, tôi nghe nói ngài đang tìm kiếm thông tin về những con tàu đến từ thuộc địa”, gã lắp bắp.

“Ngồi xuống đi Mick”, Bryan đề nghị. “Anh ta là một người tốt, đáng tin cậy, Lyon”, Bryan tiếp tục, gật đầu với bạn của mình.

Trong khi chờ đợi viên thủy thủ trao đổi tin tức với Bryan, Lyon tiếp tục quan sát gã thủy thủ mà mình vừa đã thương cho đến khi cánh cửa đóng sầm sau lưng gã.

Rồi suy nghĩ của chàng lại quay về Christina và nhiệm vụ của mình.

Lyon quyết định quay trở lại điểm xuất phát. Chàng đã thôi không đưa ra các kết luận dựa trên các giả định logic. Sự logic không tồn tại ở bất cứ nơi nào liên quan đến Christina. Chàng bỏ qua tất cả những lời giải thích về quá khứ của Christina. Chỉ có một manh mối chàng biết rõ là Nữ bá tước vừa trở lại nước Anh khoảng gần ba tháng trước.

Có thể có người nhớ ra mụ doi già đó. Mụ ta đủ đáng ghét để thu hút sự chú ý của ai đó bằng cách phàn nàn điều gì đó với họ. Mụ ta cũng không phải là một hành khách dễ chịu.

Mick, thật bất ngờ lại nhớ ra mụ đàn bà đó. Thậm chí là khá rõ ràng. “Thuyền trưởng Curtiss đã không công bằng với tôi, thưa ngài. Tôi thà chọn việc quét dọn sàn tàu hay đồ bộ còn hơn phục vụ mụ đàn bà Cummings đó. Chúa ơi, mụ ta khiến tôi luôn chân luôn tay cả ngày lẫn đêm”

“Bà ta đi một mình à?” Lyon hỏi, không để lộ cho Mick thấy mình sung sướng thế nào khi cuối cùng cũng có chút manh mối đáng tin cậy để tránh anh ta đòi hỏi thêm nhiều bia hơn. “Đại loại thế”, Mick trả lời.

“Đại loại là sao? Câu trả lời chẳng có ý nghĩa gì cả Mick. Trả lời thẳng thắn đi”, Bryan góp ý.

“Ý tôi là, thưa ngài, bà ta lên tàu cùng với một quý ông và một tiểu thư rất xinh đẹp. Dù vậy tôi chỉ được liếc qua cô tiểu thư đáng yêu đó. Cô ấy mặc áo choàng có mũ trùm qua đầu, nhưng trước khi bị Nữ bá tước thúc giục xuống dưới boong, cô ấy đã nhìn thẳng vào tôi và mỉm cười. Đúng thế thưa ngài, cô ấy đã làm vậy.”

“Anh có chú ý đến màu mắt của cô ấy không, Mick?” Lyon hỏi.

“Xanh thẫm, màu xanh của đại dương”

“Nói cho ta những gì anh nhớ về người đàn ông đi cùng Nữ bá tước”, Lyon yêu cầu, ra hiệu cho Bryan rót đầy bia vào cốc của Mick.

“Ông ấy không phải là họ hàng của bà ta”, Mick giải thích sau khi nốc một ngụm bia lớn. “Một nhà truyền giáo, ông ấy đã nói với vài người như vậy. Có vẻ là người Pháp, nhưng ông ấy nói rằng mình sống trong một khu hoang dã ở thuộc địa cũ. Ông ấy đang trên đường về Pháp thăm họ hàng. Dù đó là người Pháp, tôi vẫn rất quý mến ông ấy bởi cách ông ấy che chở cho cô tiểu thư nhỏ. Ông ấy đáng tuổi bố cô ấy - và đối xử với cô ấy như con gái mình vậy. Hầu hết thời gian mụ đàn bà Cummings ở trong phòng nên nhà truyền giáo thường đưa cô gái xinh đẹp đi dạo trên boong tàu.”

Mick dừng lại để lau miệng bằng mu bàn tay. “Mụ già đó giống như con chim kỳ quặc. Bà ta chẳng có gì để làm với hai người kia. Thậm chí còn yêu cầu móc thêm một dây xích bên trong cửa phòng của mụ. Thuyền trưởng Curtiss cố làm mụ yên lòng bằng cách cam đoan sẽ không ai trong chúng tôi động

chạm gì tới mẹ. Lạy Chúa toàn năng, chúng tôi chẳng có lòng dạ nào mà nhìn ngắm mẹ cả. Và tại sao mẹ có thể nghĩ chúng tôi lại muốn làm phiền trong khi mẹ ta nhân nhéo, xấu xí chẳng gọi lên tí cảm xúc nào chứ? Mất một thời gian, thưa ngài, nhưng cuối cùng một người trong chúng tôi cũng khám phá ra ý đồ của mẹ. Mẹ ta chốt chặt cửa nhằm đề phòng cô gái nhỏ kia. Đúng thế thưa ngài, mẹ ta đã làm vậy. Có người đã nghe lỏm thấy nhà truyền giáo an ủi cô tiểu thư nhỏ đừng buồn lòng vì đi cô cảm thấy sợ hãi cô. Điều đó chẳng phải rất khó hiểu sao?”

Lyon mỉm cười với Mick. Đó là tất cả sự khuyến khích mà viên thủy thủ này cần để tiếp tục. “Cô ấy có vẻ là một người rất ngọt ngào. Nhưng cô ấy đã ném Louie xuống biển qua mạn tàu. Cô ấy đã giết anh ta qua vai. Không thể tin được - thưa ngài, thật không thể tin được. Dù sao Louie cũng đáng bị thế. Anh ta lén lút đi đến sau lưng và ôm chầm lấy cô ấy. Đó là lúc tôi nhìn thấy màu tóc của cô ấy. Màu vàng trắng. Cô ấy luôn luôn đội mũ trùm đầu, dù giữa cái nóng nung người buổi trưa. Hẳn là cực kỳ khó chịu”

“Cô ấy ném một người đàn ông qua mạn tàu sao?” Bryan hỏi lại, biết mình không nên cắt ngang câu hỏi của Lyon, nhưng vì quá kinh ngạc bởi nhận xét ngẫu nhiên của Mick nên không kiềm chế được. “Quá đủ về mũ trùm đầu rồi, hãy nói chi tiết hơn về cô gái đó.”

“À, may cho Louie là biển lặng gió. Chúng tôi không quá khó khăn để cứu anh ta lên. Sau sự việc đó anh ta đã để cô gái nhỏ được yên. Nghĩ mà xem, đa số những người khác cũng sẽ làm vậy thôi.”

“Khi nào thì thuyền trưởng Curtiss quay lại Luân Đôn?” Lyon hỏi.

“Khoảng một hoặc hai tháng nữa”, Mick đáp. “Ngài có muốn nói chuyện thêm với nhà truyền giáo không?”

“Có”, Lyon trả lời, cố giữ vẻ thản nhiên. Thậm chí giọng nói còn có vẻ chán nản.

“Ông ấy sẽ quay lại Luân Đôn sớm thôi. Ông ấy nói là chỉ định ở Pháp một thời gian ngắn, rồi sẽ tới thăm cô tiểu thư kia trước khi quay lại thuộc địa. Ông ấy thực sự che chở cho cô ấy. Lo lắng nữa. Đừng đổ lỗi cho ông ấy. Mẹ...”

“Đoi già.” Lyon tiếp lời.

“Vâng, mẹ ta quả là mẹ doi già”, Mick nói với nụ cười thích thú.

“Anh có nhớ tên của nhà truyền giáo đó không, Mick? Ta sẽ thưởng thêm cho anh một đồng bảng nếu anh có thể nói tên ông ta.”

“Nó ở ngay trên đầu lưỡi tôi”, Mick đáp, cau mày suy nghĩ. “Khi nào nhớ ra tôi sẽ nói với anh, Bryan. Anh sẽ giữ đồng bảng cho tôi chứ?”

“Hãy hỏi vài thủy thủ cùng làm với anh đi”, Bryan gợi ý. “Chắc chắn sẽ có người nhớ ra tên của ông ta.”

Mick nóng lòng được nhận phần thưởng của mình, nên lập tức rời quán rượu đi tìm đồng nghiệp.

“Đây là công việc của chính phủ phải không?” Bryan hỏi khi chỉ còn lại hai người

“Không”, Lyon đáp. “Đó là mối quan tâm cá nhân”

“Về cô tiểu thư hả? Đừng giả bộ với tôi, Lyon. Tôi cũng sẽ quan tâm tới cô ấy nếu còn đủ trẻ.”

Lyon mỉm cười. “Thậm chí ông còn chưa từng gặp cô ấy”, và nhắc nhở bạn mình.

“Không vấn đề. Mick đã nói cô ấy có đôi mắt xanh thẳm cùng mái tóc màu vàng trắng. Có vẻ phù hợp với thị hiếu của tôi, nhưng đó không phải là lý do thực sự khiến tôi theo đuổi cô ấy. Cậu đã từng gặp Louie chưa?”

“Chưa.”

“Hắn ta cao lớn như tôi, nhưng nặng hơn khoảng vài stone^[1]. Bất kỳ cô gái nào có thể ném hắn qua mạn tàu đều cực kỳ đáng chú ý. Lạy Chúa, tôi ước mình được chứng kiến sự việc đó. Tôi không bao giờ có thể quý mến Louie. Cơ thể hắn luôn bốc mùi hôi thối. Đầu óc gã cũng hôi thối không kém. Chết tiệt, tôi ước được nhìn thấy hắn rơi xuống nước.”

[1] Stone: đơn vị đo lường của Anh, 1 stone = khoảng 6,4 kg.

Lyon dành vài phút để trao đổi thêm chút tin tức với Bryan rồi ra về. “Ông biết tìm tôi ở đâu rồi đấy, Bryan.”

Người chủ quán rượu tiễn Lyon ra đến tận lề đường. “Rhone thế nào rồi?”, ông ta hỏi. “Vẫn bận rộn với những trò hề của anh ta như thường lệ chứ?”

“E là thế”, Lyon uể oải. “Điều này nhắc tôi nhớ ra, Bryan. Ông có sẵn phòng trống cho buổi tối thứ Sáu tới chứ? Rhone và tôi đang sắp đặt một ván bài. Tôi sẽ thông báo chi tiết tới ông sau.”

Bryan nhìn Lyon với ánh mắt suy đoán. “Luôn cố để đoán ý tôi phải không, Bryan?” Lyon hỏi.

“Mọi suy nghĩ của tôi luôn hiện trên mặt”, Bryan toét miệng cười trả lời. “Đó là lý do tại sao tôi không bao giờ tham gia vào công việc của cậu”, và nói thêm.

Brvan giữ cửa xe cho Lyon, đợi tới khi Hầu tước chuẩn bị đóng cửa mới thực hiện nghi lễ chào tạm biệt của mình.

“Cẩn thận sau lưng mình, bạn của tôi.” Rồi bất ngờ không dự tính trước, ông thêm vào một cảnh báo nữa. “Và cả trái tim cậu nữa, Lyon. Đừng để bất kỳ cô gái xinh đẹp nào ném cậu qua mạn tàu.”

Lyon trầm nghĩ, cảnh báo này đã muộn mất rồi. Christina đã hoàn toàn đánh bại chàng. Từ rất lâu, Hầu tước từng thề sẽ không bao giờ có mối liên quan tình cảm với bất kỳ phụ nữ nào khác cho đến trọn đời. Chàng chỉ giữ mối quan hệ rất ngắn ngủi và ngọt ngào.

Quá nhiều cho lời thề đó, Lyon thờ dài. Giờ chàng không thể canh giữ trái tim mình nữa rồi. Nó đã hoàn toàn thuộc về người con gái đó.

Tâm trí quay lại với thách thức lý giải những nhận xét kỳ quặc của Christina. Hầu tước nhớ nàng đã từng nói sự tò mò sẽ giết chàng. Nàng đang nói dối hay rất nghiêm túc? Lyon không thể trả lời được.

Christina đã rất thành thật khi nói rằng mình không định sống ở Luân Đôn lâu, rằng nàng sẽ về nhà. Ít nhất nàng trông cũng giống đang nói thật.

Chàng không định để Christina đi bất cứ đâu. Người phụ nữ đó thuộc về chàng. Nhưng Lyon không chắc chắn về điều đó. Nếu nàng đã xoay xở để rời xa chàng, việc tìm kiếm sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu chàng biết chính xác đâu là nhà nàng. “Cô ấy sẽ không đi đâu hết”, Lyon tự nhắc nhở bản thân. Không, chàng sẽ không cho phép nàng rời xa mình.

Với tiếng cầu nhàu thất vọng, Lyon thừa nhận thực tế là chỉ có một cách duy nhất để giữ Christina bên cạnh.

Chết tiệt, chàng sẽ phải cưới Christina.

“Cậu đã ở chỗ quái quỷ nào thế? Mình đã phải chờ cậu tiếng đồng hồ trong thư viện.” Rhone gào toáng lên ngay khi Lyon bước vào phòng giải trí trong nhà mình.

“Mình đã phải cử vài người tìm kiếm cậu khắp thành phố đấy, Lyon.”

“Mình không cho là phải báo cáo cậu, Rhone”, Lyon trả lời, ném áo khoác xuống và đi vào thư viện. “Đóng cửa lại Rhone. Cậu nghĩ cậu đang làm gì chứ? Cậu không nên ra ngoài. Có thể ai đó sẽ chú ý đến bàn tay đang bị băng bó của cậu. Cậu đã làm một việc vô ích. Người của cậu có thể nhanh chóng tìm ra mình.”

“Vây, cậu vừa ở đâu? Bên ngoài trời đã tối đen rồi”, Rhone lâm bậm, ngồi phịch xuống cái ghế đầu tiên.

“Cậu bắt đầu trở nên giống một mụ vợ lảm điều rồi đấy”, Lyon nói và tủm tỉm cười. “Có chuyện gì thế? Có phải cha cậu lại gặp khó khăn gì không?”

“Không, và chắc cậu sẽ không cười kiêu đáng ghét đó nếu biết tại sao mình phải lúng sục khắp Luân Đôn để tìm cậu. Tốt nhất cậu nên mặc lại áo khoác vào, bạn của tôi. Cậu có việc gấp phải làm đấy.”

Giọng nói nghiêm trọng của Rhone khiến Lyon hoàn toàn nghiêm túc. Chàng tựa vào bàn làm việc, khoanh tay trước ngực, “Cậu nói rõ hơn đi”.

“Đó là về Christina, cô ấy đang gặp rắc rối.”

Lyon phản ứng như thể vừa giẫm phải lửa. Chàng nhảy vọt qua bàn và tóm lấy hai vai Rhone trước khi anh kịp thở ra.

“Vẫn còn khá nhiều thời gian, Lyon. Mình chỉ lo lắng trường hợp cậu có thể đã về căn nhà ở nông thôn. Chúng ta có thời gian đến lúc nửa đêm trước khi chúng bắt cóc cô ấy... vì Chúa, ối, bỏ mình ra.”

Lyon lập tức thả Rhone rơi trở lại ghế. “Bọn chúng là ai?”, chàng gằn giọng.

Về mặt đầy vẻ chết chóc. Rhone vô cùng cảm ơn vì Lyon là bạn chứ không phải kẻ thù của mình. “Splickler và vài tên hăn ta thuê.”

Lyon nhanh chóng gạt đầu với Rhone, bước sang phòng giải trí rồi hét to yêu cầu đánh xe ngựa trở lại cửa trước.

Rhone theo Lyon ra cửa. “Có lẽ con ngựa chiến của cậu sẽ nhanh hơn đấy.”

“Mình sẽ cần xe ngựa sau đó.”

“Để làm gì?”

“Cho Splickler.”

Cách Lyon phát âm cái tên đáng kinh tởm đó đã cho Rhone biết tất cả những gì anh cần hoặc muốn biết. Anh đợi tới khi cả hai đã yên vị trong xe rồi mới thuật lại chi tiết. “Một người của mình - hay đúng hơn là người của Jack - được trả một số tiền khá lớn để giúp bắt cóc Christina tới Gretna Green. Cậu thấy đấy, Splickler định ép cô ấy kết hôn. Mình đã thông báo cho người của mình là sẽ không có bất kỳ cuộc tấn công nào nữa. Một người trong bọn họ có vẻ khá tử tế - nếu xét trong đám trộm cướp - tên là Ben. Anh ta báo với mình là Splickler đã đề nghị và anh ta đã đồng ý tham gia. Ben nghĩ rằng đó là một cách thú vị khác để kiếm tiền dễ dàng.”

Cái nhìn của Lyon thực khủng khiếp.

“Splickler đã thuê Ben và ba người khác. Mình đã trả tiền cho Ben để anh ta giả bộ tham gia. Anh ta sẽ không giúp Splickler nếu chúng ta có thể tin lời anh ta.”

“Cậu chắc chắn là bọn chúng sẽ hành động lúc nửa đêm chứ?” Lyon hỏi.

“Chắc”, Rhone đáp và gật đầu. “Vẫn còn thừa thời gian mà Lyon.” Rồi thở dài. “Mình thực sự nhẹ nhõm vì cậu sẽ giải quyết chuyện này.”

“À, ừ, mình sẽ giải quyết nó.”

Tuy giọng của Lyon nhưng vẫn khiến Rhone rung mình ớn lạnh. “Cậu biết không, mình luôn nghĩ Splickler là một con rắn, nhưng không tin là hắn đủ liều lĩnh để làm chuyện bẩn thỉu này. Nếu bất kỳ ai khám phá ra mưu đồ này của hắn thì danh tiếng của Christina sẽ bị phá hủy.”

“Sẽ không ai phát hiện ra hết, mình sẽ lưu ý chuyện này, Lyon.”

Rhone lại gật đầu. “Chắc phải có người bày mưu cho Splickler, Lyon. Hắn không đủ thông minh để nghĩ ra.”

“Ồ, đúng, phải có người vẽ đường cho hắn. Chắc chắn là Nữ bá tước. Mình có thể đánh cược cả mạng sống của mình.”

“Chúa ơi, Lyon, bà ta là di của Christina mà. Cậu không thể...”

“Mình tin chắc là mẹ ta”, Lyon gằn giọng. “Mẹ ta để Christina ở lại một mình. Quá trùng hợp phải không?”

“Cậu có thừa khẩu súng nào cho mình không, Lyon?” Rhone hỏi.

“Mình không bao giờ dùng súng”

“Tại sao không chứ?” Rhone hoảng hốt.

“Quá ồn ào”, Lyon trả lời. “Ngoài ra, chỉ có bốn người bọn chúng, nếu người của cậu đáng tin.”

“Nhưng có tới tận năm người mà.”

“Không tính Splickier. Hắn ta sẽ chạy ngay lập tức nếu có rắc rối. Mình sẽ tìm hắn sau”

“Mình không nghi ngờ điều đó”, Rhone đồng tình.

“Rhone, khi chúng ta tới nhà Christina, mình sẽ cho người đưa cậu về nhà. Mình không muốn xe ngựa của mình đậu trước cửa nhà cô ấy. Splickler có thể sẽ đề phòng. Chúng ta không muốn hắn thay đổi kế hoạch. Mình sẽ yêu cầu người đánh xe trở lại lúc một giờ đêm”

“Mình cương quyết ở lại để giúp một tay”, Rhone phản đối.

“Cậu cũng chỉ có một tay lành lặn để giúp thôi”, Lyon nhe răng cười.

“Cậu thật lém lỉnh.”

“Phải dùng từ cân nhắc, Rhone. Cân nhắc.”

Lyon nhảy xuống và ra lệnh cho người đánh xe trước khi chiếc xe kịp dừng hẳn. “Chết tiệt, Lyon. Mình có thể giúp mà”, Rhone hét lên.

“Cậu sẽ chỉ cản trở mình chứ không giúp gì đâu. Về nhà đi. Mình sẽ kể lại cho cậu khi mọi chuyện xong xuôi.”

Lạy Chúa, bạn anh hành động như thể không bị ảnh hưởng bởi những điều đang diễn ra. Nhưng Rhone biết rõ và cảm thấy hơi có lỗi với những kẻ đàn độn, tham lam đã tham gia cùng Splickler. Những kẻ ngu ngốc đáng thương đó sẽ khám phá ra vì sao Hầu tước Lyonwood nổi danh như thế.

Đáng ghét, anh không muốn bị lỡ màn kịch này. “Chắc chắn mình sẽ không bỏ lỡ”, Rhone thâm nhủ và chờ thời cơ. Khi chiếc xe chạy chậm lại ở góc cua, Rhone liền nhảy xuống đường. Anh ngã khuỵu gối xuống mặt đường và nguyên rửa sự vụng về của bản thân, rồi phủi bụi khỏi người và vội vàng chạy về phía nhà Christina.

Lyon sẽ có sự trợ giúp của anh cho dù cậu ta muốn hay không.

Hầu tước đang sốt ruột đến phát điên lên. Chẳng biết mình sẽ bình tĩnh ngay khi nhìn thấy Christina và biết nàng vẫn bình an. Nàng mãi mới ra mở cửa. Sự lo lắng đã lên tới đỉnh điểm và Lyon gần như phá hỏng ổ khóa bằng một trong những dụng cụ đặc biệt chàng luôn mang theo bên mình nhằm đối phó với những tình huống bất ngờ trước khi nghe thấy âm thanh của dây xích móc cửa trượt trên thanh chắn.

Dù đã kiềm chế được cơn nóng giận trước mặt Rhone, nhưng giây phút Christina mở cửa thì cơn giận lại bùng lên dữ dội. “Em nghĩ mình đang làm cái quái quỷ gì khi chỉ mặc mỗi cái váy ngủ này ra mở cửa chứ? Chết tiệt, em thậm chí còn không biết ai đang ở ngoài cửa mà Christina!”

Christina vội vàng khép hai tà váy ngủ lại và quay lưng về phía Lyon.

Chàng xông vào phòng khách giống hệt con ngựa đực đang điên cuồng theo đúng nghĩa đen.

“Ngài đang làm gì ở đây thế?” Christina hỏi.

“Tại sao Elbert không ra mở cửa?” Lyon cau kính, nhìn chăm chăm lên đỉnh đầu nàng, biết quá rõ là nếu nhìn nàng trong trang phục ít ỏi như thế cùng với mái tóc buông lơi rồi bù đáng yêu đó sẽ khiến chàng lạc mất mọi suy nghĩ của mình.

“Elbert tới thăm mẹ ông ấy”, Christina giải thích. “Lúc này đã quá muộn cho một cuộc thăm viếng.”

“Thăm ai cơ?” Con giận của Lyon đột nhiên tan biến.

“Mẹ ông ta. Và tôi bán khoán tại sao ngài lại thấy buồn cười vì điều đó?”, nàng hỏi. “Ngài thay đổi nhanh như một con thần lùn, Lyon ạ. Ngài hét vào mặt tôi, rồi lại cười thích thú chỉ trong nháy mắt.”

“Christina, là tác kè hoa chứ không phải thần lùn”, Lyon sửa lại. “Elbert ít nhất cũng đã tám mươi tuổi. Mẹ ông ta vẫn còn sống sao?”

“Ồ, tôi đã gặp bà ấy. Bà ấy là một người đáng mến. Trông khá giống Elbert. Nào, ngài có định cho tôi biết tại sao ngài đến đây không?”

“Lên gác và mặc đồ vào. Ta không thể suy nghĩ được trong khi em lượn lờ xung quanh với bộ đồ này.”

“Tôi không lượn lờ”, Christina phản đối. “Tôi hoàn toàn đứng yên một chỗ.”

“Chúng ta sẽ có khách trong vài phút nữa.”

“Chúng ta sao?” Christina lắc đầu. “Tôi không mời bất kỳ ai cả. Tôi thực sự không có tâm trạng để vui chơi, Lyon. Tôi chỉ vừa mới bắt đầu khóc thương ngài, và giờ ngài ở đây...”

“Khóc thương ta?” Lyon lặp lại, bán khoán không kém Christina. “Em khóc thương ta vì cái chết tiệt gì chứ?”

“Đừng bận tâm”, Christina nói. “Và đừng mất bình tĩnh như thế. Ai đang tới đây thăm viếng tôi thế?”

Lyon phải hít một hơi thật sâu để điều chỉnh tâm trạng. Rồi giải thích cặn kẽ về Splickler và đồng bọn của hắn. Chàng cố tình không đề cập tới sự liên quan của Nữ bá tước vì không muốn Christina buồn lòng và quyết định chờ đợi, nghĩ rằng sẽ giải quyết từng vấn đề ở những thời điểm phù hợp.

“Ngài muốn tôi làm gì?” Christina hỏi rồi khóa chặt cửa trước và bước tới đứng ngay cạnh.

Lyon hít hà mùi thơm của các loại hoa, với tay ôm nàng vào lòng và thì thầm, “Em thơm quá”.

Tay Lyon ôm lấy khuôn mặt thiên thần của nàng. Chúa ơi, Christina đang nhìn chàng với vẻ tin cậy tràn ngập trong ánh mắt.

“Ngài phải nói cho tôi biết điều cần làm”, Christina thăm thi lần nữa.

“Hôn ta đi”, Lyon ra lệnh, cúi đầu và hôn nhanh lên môi nàng.

“Tôi đang nói về những kẻ gây rối”, Christina nói và đẩy Hầu tước ra. “Ngài thực sự không thể suy nghĩ được một phút sao Lyon? Có sai lầm gì trong huyết thống của ngài sao?”

Lyon lắc đầu. “Tất nhiên ta có thể suy nghĩ. Ta vẫn đang chìm trong suy nghĩ muốn ôm em ngay từ lúc em mở cửa. Em không mặc thứ gì bên dưới lớp váy ngủ mỏng manh này phải không?”

Christina đã có thể lắc đầu nếu không bị ôm chặt cứng như thế. “Tôi vừa tắm xong”, và giải thích, mỉm cười bởi Lyon đã thừa nhận muốn chạm vào mình.

Chàng quả là người trung thực. Christina kiễng chân lên để tặng cho thứ chàng muốn. Nàng chỉ nghĩ sẽ bắt chước nụ hôn nhanh mà chàng vừa làm. Lyon lại có suy nghĩ khác. Ngón tay cái chàng đẩy nhẹ cằm nàng xuống vừa đủ cho lưỡi mình trượt nhanh vào miệng tìm kiếm lưỡi nàng.

Christina túm chặt vạt áo choàng của Lyon, lo sợ hai đầu gối mình bắt đầu bị oằn xuống. Khi chắc chắn mình sẽ không ngã xuống, nàng đáp lại với sự cuồng nhiệt không kém.

Cách nàng hưởng ứng khiến Lyon gần như phát cuồng. Miệng chàng chuyển động trên môi nàng mạnh mẽ, đầy sở hữu. Christina không thể kiềm chế được. Điều thực sự kích thích Lyon là những lời thì thầm rên rỉ, đôi môi mềm mại và cái lưỡi hoang dại của nàng. Đúng, chàng hoàn toàn hài lòng với phản ứng của Christina và nhanh chóng kết luận rằng chỉ có lúc này nàng mới thành thật với mình.

Lyon miễn cưỡng đẩy ra. “Em khiến tay ta run rẩy.”

Christina nói. “Tôi sẽ không thể giúp ngài nếu bọn chúng gõ cửa lúc này.”

“Thật tệ là em lại không sử dụng dao tốt lắm”, Lyon nhận xét.

Chàng chờ đợi một lời nói dối nữa, biết rõ nàng sẽ không thừa nhận mình từng được dạy cách dùng dao.

“Vâng, tệ quá”, Christina đáp. “Nhưng dao là để dành cho đàn ông. Phụ nữ có thể sẽ tự làm hại họ nếu dùng dao. Tôi cũng không có súng. Có lẽ ngài sẽ thất vọng vì tôi không được dạy dỗ tốt.”

Lyon nhận thấy Christina đang muốn có sự đồng tình.

“Không sao đâu cưng”, Lyon ôm ái trả lời, vòng tay ôm lấy vai nàng và bước lên cầu thang. “Trách nhiệm của một người đàn ông là bảo vệ người phụ nữ mềm yếu của anh ta.”

“Đúng, đó là điều được thừa nhận ở mọi nền văn hóa”, Christina đồng ý. Giọng nói bỗng trở nên ngập ngừng, có phần xấu hổ khi thêm vào, “Tuy nhiên, ngài cũng sẽ không phản đối nếu người phụ nữ mềm yếu đó biết cách bảo vệ bản thân. Đúng không? Ý tôi là ngài sẽ không cho rằng như thế là không xứng với một phu nhân... hay ngài cho là như vậy?”

“Đây là phòng em à?” Lyon hỏi, cố tình tránh né câu hỏi. Chàng đẩy cửa căn phòng ngủ đầu tiên, trong phòng tối tăm, nồng nặc mùi nước hoa và biết ngay đây là phòng của Nữ bá tước trước khi Christina kịp trả lời.

Căn phòng đủ tối khiến một con nhện vừa lòng. Hay một con dơi già, Lyon cau mày nghĩ thầm.

“Đây là phòng của đi tôi”, Christina đáp, nhìn trộm vào bên trong. “Nó thật tăm tối, đúng không?”

“Em có vẻ rất ngạc nhiên. Em chưa từng vào trong này sao, Christina?”

“Chưa.”

Lyon đóng cửa lại khi thấy vô số chốt cửa và dây xích khóa gắn bên trong cửa. “Di em có vẻ là một người rất khó ngủ”, chàng nhận xét.

“Bà ta phải khóa cửa để phòng ai, Christina?”

Chàng biết câu trả lời, lập tức cảm thấy giận dữ và nhớ tới lời nhận xét của viên thủy thủ về việc Nữ bá tước rất sợ hãi cô cháu nhỏ xinh đẹp. Những cái khóa cửa được gắn sai phía như Lyon nhận thấy. Christina nên được bảo vệ khỏi Nữ bá tước chứ không phải ngược lại.

Không hiểu Christina đã buộc phải chịu đựng loại cuộc sống gì kể từ khi trở về với quê hương và gia đình mình. Hẳn nàng rất cô đơn. Và người họ hàng duy nhất nàng nên tránh xa là loại người thế nào?

“Di tôi không muốn bị làm phiền trong khi bà đang ngủ”, Christina giải thích. Lyon nhận thấy vẻ buồn bã trong giọng nói của nàng và ôm nàng chặt hơn. “Em đã không có cuộc sống dễ chịu kể từ khi về nhà, phải không em yêu?”

Chàng có thể cảm thấy Christina nhún vai phủ nhận.

“Phòng của tôi ở cuối hành lang. Có phải đó là nơi ngài muốn ghé qua không?”

“Phải”, Lyon đáp. “Nhưng ta cũng muốn kiểm tra các cửa sổ nữa.”

“Phòng tôi ở có hai cửa sổ”, Christina nói, tránh xa để chàng không ôm mình được và chỉ nắm tay chàng, rồi nhanh chóng đi vào phòng.

Lyon liếc nhanh qua mọi thứ bên trong. Căn phòng chỉ có vài đồ đạc đơn giản cần thiết nhất của phụ nữ và chàng cảm thấy hết sức đau lòng. Mấy món nữ trang rẻ tiền nằm ngay ngắn trên mặt hai cái tủ ngăn kéo. Căn phòng không một chút bừa bộn. Một chiếc ghế đơn nằm trong góc, một tấm màn che khu vực thay đồ sau nó. Một chiếc giường ngủ với màn che màu sáng và hai cái tủ ngăn kéo nhỏ là những đồ nội thất duy nhất trong căn phòng rộng lớn.

Rõ ràng Christina rất thích sự ngăn nắp. Căn phòng sạch sẽ, trừ cái chăn đơn ai đó làm rơi trên sàn, ngay bên dưới cửa sổ.

“Khu vườn nằm ngay bên dưới cửa sổ phòng tôi”, Christina nói. “Có vẻ rất dễ leo vào vì cây cối vườn gần tới bậc cửa. Tôi nghĩ dây nhợ khá chắc chắn cho một người bám vào.”

“Ta nghĩ chúng sẽ không vào bằng lối cửa sổ”, Lyon nhận xét, có vẻ hết sức lơ đãng. Chàng kiểm tra khung cửa, rồi nhìn xuống vườn, ước là ánh trăng không quá sáng như đêm nay. Trời sáng như ban ngày.

Lyon liếc nhìn Christina. Nét mặt và thái độ của chàng đã hoàn toàn thay đổi. Mạnh mẽ, quyết liệt.

Christina như mỉm cười. Chàng thực sự là một chiến binh. Khuôn mặt bình thản như một chiến binh da đỏ. Christina không thể biết chàng đang nghĩ gì lúc này và đáng đi cứng rắn cho nàng biết chàng đã sẵn sàng cho trận chiến.

“Phòng khách chỉ có hai cửa sổ phía trước như ta nhớ. Có lối đi nào khác ngoài lối vào từ phòng giải trí không?”

“Không”, Christina đáp.

“Tốt. Mặc đồ vào Christina. Em có thể đợi ở trong đó cho đến khi mọi chuyện kết thúc. Ta sẽ biến nó thành nơi an toàn.”

“Bằng cách nào?”

“Khóa tất cả cửa sổ và cửa chính lại”, Lyon giải thích.

“Không. Tôi không muốn bị khóa chặt ở bất cứ nơi nào, Lyon.”

Giọng nói dữ dội khiến Lyon kinh ngạc. Rồi chàng nhớ ra Christina đã khó chịu thế nào khi ở trong chiếc xe ngựa đóng kín. Trái tim chàng mềm đi. “Nếu ta làm một cái khóa bên trong và em sẽ biết khi nào có thể ra ngoài nếu em...”

“Ồi vâng, ý kiến đó hay đấy”, Christina cắt ngang và nhanh nhẩu gạt đầu. Trông rất nhẹ nhõm. “Cảm ơn ngài đã thông cảm.”

“Sao giờ em vẫn nhăn nhó?” Lyon hỏi, rõ ràng là rất bức bối.

“Tôi vừa nhận ra ngài lại có thêm một vũ khí nữa để chống lại tôi nếu ngài giận dữ với tôi”, nàng thú nhận. “Tôi vừa cho ngài thấy một điểm yếu của mình”, rồi nhún vai nói thêm.

“Không, em vừa sỉ nhục ta đấy”, Lyon đáp lại. “Ta không biết có bao nhiêu người đàn ông và cả phụ nữ nữa, những người mà thích bị khóa trong một căn phòng kín, Christina. Nào hãy thôi làm ta phân tâm đi. Mặc đồ vào.”

Christina nhanh chóng mệnh lệnh. “Tôi không nghĩ mình muốn chờ trong phòng khách chút nào”, nàng lẩm bẩm khi chộp lấy cái váy đầu tiên tìm thấy và đi tới phía sau màn che để thay đồ.

Nàng nhận ra mình đã chọn một cái váy sai lầm khi cởi bộ đồ ngủ và mặc vào cái váy màu xanh sang trọng.

“Lyon, khuy móc nằm ở phía sau”, nàng gọi to. “Tôi không thể tự cài được.”

Lyon đang đứng cạnh cửa sổ, liền quay vào thấy Christina đang giữ phần váy trước ngực.

Khi nàng quay lưng lại, điều đầu tiên Lyon nhận thấy là làn da mịn màng hoàn hảo của nàng. Dưới ánh nến, trông nàng hết sức lôi cuốn khiến tâm trí chàng xao động.

Điều thứ hai là nàng không hề mặc thứ gì bên trong. Lyon không thể bình thần được. Tay chàng run rẩy khi móc khuy lại, các ngón tay vụng về vì chàng muốn vuốt ve làn da mềm mại ấy.

“Hầu gái của em đâu, Christina?”, chàng hỏi, hy vọng nói chuyện sẽ giúp mình thoát khỏi ý nghĩ đen tối là muốn bế thốc nàng vào giường và làm tình với nàng.

“Tôi sẽ ở một mình cả tuần lễ. Tôi đã cho Beatrice nghỉ ngơi”

Giọng nói thân thiện khiến chàng nổi cáu. “Vi Chúa, không một tiểu thư quý phái nào phải tự làm hết mọi việc cả”, và cắn nhàn.

“Tôi có thể chăm sóc tốt cho bản thân. Tôi hầu hết là tự tư tự lợi.”

“Tự túc”, Lyon thở dài nói, cảm thấy khó khăn khi với tới cái móc cuối cùng. Mái tóc mềm như lụa đã gây cản trở.

“Tôi không hiểu.”

Lyon nhấc mớ tóc lên và vắt nó qua vai nàng. Chàng mỉm cười khi thấy da nàng nổi gai ốc. “Là tự túc, Christina, không phải tự tư tự lợi.”

“Điều đó khác nhau sao?”, nàng hỏi, cổ quay lại để nhìn.

“Yên nào”, Lyon yêu cầu. “Đúng, rất khác nhau. Di em là tự tư tự lợi, còn em là tự túc.”

“Ngài biết không, tôi không bao giờ nói sai trừ khi ở cùng ngài, Lyon. Tất cả là lỗi của ngài đã khiến tôi nhầm lẫn.”

Chàng không muốn phí thời gian tranh cãi. “Đi nào”, và yêu cầu sau khi đã cài xong móc áo. Chàng nắm tay và kéo nàng đi theo mình. Christina phải chạy mới theo kịp sải chân dài của Hầu tước. “Tôi vẫn chưa tết tóc”, nàng nói nhanh. “Tôi thực sự phải làm, Lyon. Nó có thể chống lại tôi. Chắc ngài cũng nhận ra.”

Chàng không phát hiện ra và biết là không nên hỏi nhưng không thể kìm được. “Tại sao tóc em lại là một vũ khí?”

“Bọn chúng có thể tóm được tôi nếu chộp được tóc của tôi, tất nhiên trừ khi tôi nhanh như báo đen, dũng cảm như sói và láu cá như một con gấu.”

Người phụ nữ này lại nói linh tinh nữa. Lyon cho thấy sự bức bối của mình khi họ tới phòng khách.

“Em có ổn không nếu đứng trong bóng tối?” Lyon hỏi, bước về phía hai cửa sổ ở mặt trước, giặt lấy tay từ một bên rèm cửa được làm từ dây thừng bền và đưa cho Christina.

“Tôi không sợ tối”, nàng đáp với vẻ mặt bất mãn. “Sao ngài có thể hỏi tôi câu hỏi ngu ngốc đó chứ?”

“Buộc sợi dây này quanh các tay nắm cửa, Christina. Hãy buộc chặt và chắc chắn. Nếu có người cố xông vào phòng, ta sẽ nghe thấy tiếng động. Được chứ?”

Lyon kiểm tra lại các cửa sổ. Thời gian đã khiến chúng trở nên chắc chắn hơn. “Được, Lyon. Tôi sẽ không để ngài phải chạy xuống đâu”, Christina đáp từ phía sau.

“Giờ hãy nghe kỹ đây, nàng chiến binh nhỏ của ta”, Lyon đánh giọng, siết chặt hai vai nàng. “Em sẽ ở trong phòng này đến khi nguy hiểm qua đi. Hiểu không?”

Giọng nói trở nên gay gắt, giận dữ. Nhưng nó không khiến Christina lo lắng. Nàng vẫn mỉm cười. “Tôi thực sự mong muốn được giúp ngài, Lyon. Suy cho cùng, tôi muốn nhắc ngài rằng tôi là người chúng định tấn công. Hẳn ngài sẽ cho phép tôi thực hiện phần việc của mình.”

“Chắc chắn là không”, Lyon gầm lên. “Em sẽ làm vương chân ta, Christina”, rồi nhẹ giọng nói thêm.

“Rất tốt”, Christina đáp, quay sang chiếc gương nhỏ hình bầu dục treo trên tường liền kề cửa sổ và bắt đầu tết tóc. Trông nàng thật yêu kiều, nữ tính. Khi nàng đưa tay lên, gấu váy bị kéo lên quá mắt cá chân.

“Em quên không mang giày rồi”, Lyon mỉm cười nhắc nhở. “Lần nữa.”

“Lần nữa? Ý ngài là gì?” Christina ngạc nhiên, quay lại nhìn.

Chàng lắc đầu. “Đừng bận tâm. Em có thể thả tóc tự nhiên vì em sẽ không tham gia.”

Nụ cười của nàng cực kỳ chân thành. Lyon lập tức nghi ngờ. “Hãy hứa với ta, Christina. Ngay lập tức.”

“Hứa gì?”, nàng hỏi, giả vờ không hiểu, lảng tránh ánh mắt chàng và tiếp tục tết tóc.

Lyon cố giữ kiên nhẫn. Cô gái ngây thơ này không nhận ra chàng có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của nàng trong gương. Lúc này trông nàng hoàn toàn không thành thật, mà cực kỳ, cực kỳ kiên quyết.

Lyon phải có được lời hứa của nàng, dù phải ép buộc. Tất nhiên, sự an toàn của Christina là ưu tiên hàng đầu. Lyon sẽ không để bất kỳ điều gì xảy ra. Nhưng còn lý do khác nữa, dù nó không quan trọng như lý do đầu tiên, tuy thế vẫn khiến chàng lo lắng. Thực tế chàng không muốn nàng nhìn thấy mình lúc đó. Bởi có nhiều khả năng sau đêm nay, Christina sẽ trở nên khiếp sợ chàng còn hơn sợ Splickler và đám người của hắn.

Lyon chưa bao giờ chiến đấu công bằng hay một cách danh dự. Christina không được nghe bất kỳ điều gì về quá khứ của chàng. Giờ đây chàng nhận ra mình quan tâm đến nàng nhiều thế nào, Lyon muốn bảo vệ nàng khỏi thế giới nói chung, đặc biệt khỏi những kẻ đáng khinh như Splickler... nhưng cũng muốn bảo vệ nàng khỏi phần đen tối nhất trong con người mình. Chàng không muốn nàng bị vỡ mộng. Christina tin rằng chàng chỉ đơn giản là Hầu tước Lyonwood, không hơn không kém.

Chúa cứu giúp, chàng muốn giữ nàng luôn trong sáng.

Lyon nghĩ mình sẽ mất Christina nếu nàng biết sự thật.

“Tôi hứa sẽ không gây rắc rối đến khi ngài yêu cầu”, Christina nói, cắt ngang dòng suy nghĩ kiên định của Lyon. “Ngài Smitherson đã dạy tôi cách tự vệ”, nàng mau mắn nói thêm khi bắt gặp ánh mắt giận dữ của chàng. “Tôi sẽ biết phải làm gì.”

“Summerton”, Lyon thờ dãi thườn thọt. “Những người nuôi dưỡng em được gọi là Summerton.”

Tâm trạng thay đổi nhanh như gió, Christina trầm nghĩ. Không thể đoán được. Lúc này chàng không mỉm cười mà trông như đang suy tính cách giết người.

“Ngài hành động như thể chúng ta còn tất cả thời gian trên trái đất trước khi bọn chúng tới vậy”, Christina nhận xét. “Chúng sẽ xuất hiện sớm chứ?”, nàng hỏi, hy vọng có thể lái Lyon khỏi bất cứ suy nghĩ hung hãn nào toát lên từ cái nhìn trừng trừng giận dữ.

“Không phải ngay lúc này”, Lyon trả lời. “Đứng yên ở đây trong khi ta đi xem xét một vòng.”

Christina gật đầu. Ngay khi Hầu tước vừa khuất dạng, nàng liền chạy nhanh lên gác để lấy sợi ruy băng cột tóc. Và tất nhiên cả con dao. Nàng sẽ giúp Lyon dù chàng đã ở phòng khách, từ tốn ngồi xuống chiếc trường kỷ cũ mòn và gấu con dao xuống gối tựa khi Lyon trở lại.

“Ta quyết định sẽ khiến mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn với Splickler.”

“Bằng cách nào?”

“Để ngó cửa phía sau.”

“Điều đó sẽ rất có ích cho ngài.”

Lyon mỉm cười với lời tán dương rồi bước tới đứng ngay trước mặt nàng. Hai bàn tay to lớn chống lên hông, hai chân dang rộng vững chãi và Christina phải ngả đầu ra sau mới có thể nhìn được mặt chàng. Khi Lyon tiếp tục mỉm cười, nàng đoán tâm trạng chàng hẳn đã sáng sủa hơn một chút.

“Nếu ngài chắc chúng vào qua khu vườn, tại sao lại để chúng vào nhà? Sao không chào đón chúng từ bên ngoài?”

“Chào đón chúng?” Lyon lắc đầu. “Christina, chúng không tới đây để nói chuyện với em. Sẽ có ầu đã đấy.”

Chàng không muốn làm Christina lo lắng nhưng nàng cần phải biết. “À, tất nhiên sẽ có ầu đã”, Christina nói. “Đó chính là lý do tại sao tôi lại muốn ngài đón chúng từ bên ngoài, Lyon. Rốt cuộc, tôi sẽ là người phải dọn dẹp đồng bừa bọn.”

Lyon đã không nghĩ về điều này. Và khi nhận ra Christina hoàn toàn hiểu điều gì sẽ xảy đến, chàng cảm thấy rất nhẹ nhõm. “Em rất dũng cảm”, chàng ca ngợi. “Tuy nhiên, trắng quá sáng. Ta đã ghi nhớ chi tiết căn phòng chúng sẽ đột nhập trước khi tắt đèn. Chúng sẽ bắt lợi hơn.”

“Bọn chúng cũng sẽ phải xông vào cùng lúc”, Christina xen vào. “Một ý tưởng rất xảo quyệt, Lyon. Nhưng nếu chúng leo dây nho vào thay vì cố gắng phá cửa thì sao?”

“Chúng sẽ không làm vậy đâu em yêu.”

Chàng có vẻ rất chắc chắn, Christina quyết định không lo lắng về chuyện đó nữa và quan sát chàng đi về phía cửa. “Đã đến lúc tắt đèn rồi em yêu. Buộc dây quanh tay nắm cửa trước, được chứ? Em không sợ hãi phải không? Ta sẽ bảo vệ em. Ta hứa đấy.”

“Tôi tin tưởng ngài, Lyon.”

Câu trả lời khiến chàng ấm lòng. “Và ta tin em sẽ ở yên tại đây”

“Lyon!”

“Sao hả Christina?”

“Hãy thận trọng.”

“Ta hứa”

“Ồi, Lyon.”

“Gì nữa?”

“Ngài sẽ không khiến mọi thứ quá bừa bộn chứ?”

“Ta sẽ cố.”

Chàng nháy mắt trước khi đóng cửa lại. Christina buộc sợi dây thừng quanh hai tay nắm, thắt một nút thật chặt, thổi tắt đèn và ngồi im chờ đợi.

Từng phút chậm chạp trôi qua. Christina căng thẳng lắng nghe âm thanh từ phía sau ngôi nhà. Bởi thế nàng hết sức kinh hãi khi nghe thấy tiếng sột soạt đến từ cửa sổ phía trước.

Bọn chúng không định vào bằng lối cửa trước. Lyon sẽ không bị thất vọng. Christina cảm thấy muốn ra lệnh cho những tên côn đồ vòng lại lối cửa sau, rồi nhận ra ý tưởng đó thật ngu xuẩn. Nàng quyết định sẽ ngồi chờ và hy vọng chúng việc phá vỡ cửa sổ và cuối cùng là thử lối cửa phía sau.

“Christina?”

Một giọng thì thầm gọi tên nàng, nhưng Christina lập tức nhận ra là ai. Bá tước Rhone đang cố thu hút sự chú ý của nàng.

Nàng kéo rèm cửa và phát hiện ra Rhone đang bám vào bậc cửa sổ, cười toe toét. Nụ cười không đọng lại lâu - không phải tại Rhone. Anh đột ngột bị tuột tay và rơi xuống. Một tiếng ục nhẹ vang lên và được nối tiếp bởi vài tiếng nguyên rủa khiếm nhã cho biết Rhone chạm đất không phải bằng chân.

Nàng quyết định phải tìm và kéo anh ra khỏi hàng rào. Rhone vừa gây ồn ào và chắc chắn đã đánh động những kẻ đột nhập.

Rhone gặp nàng ở cửa trước. Trông thật lờ lững, áo khoác bị rách toạc chỗ ống tay, cạp vạt xộc xệch, lấm lem đất cát và một chân thì tập tễnh. Anh quả là người vụng về, nàng thầm nghĩ nhưng trái tim lại rất cảm kích.

Chắc Lyon đã phó thác nhiệm vụ cho anh ấy. Christina tin người đàn ông này mạo hiểm ra ngoài là để giúp đỡ bạn mình. Đó là lời giải thích hợp lý duy

nhất cho cuộc thăm viếng bất ngờ này. “Trông ngài giống như vừa bị lỡ một trận đánh ấy. Rhone, phía sau ngài!”

Tiếng đổ vỡ loảng xoảng vang lên từ phía sau ngôi nhà gần như lấn át giọng nói của Christina. Tuy nhiên Rhone đã nghe thấy cảnh báo và phản ứng rất mau lẹ, mắt không dấy một giây để quay lại đối mặt với mối đe dọa và dùng vai phải giữ chặt cửa, ngăn một gã trông có vẻ rất dẻo dai đang cố xông vào. Chân khụy hẳn xuống, mặt đỏ rực vì phải cố sức.

Khi rõ ràng không thể giữ được cửa nữa, Christina bèn xông đến giúp.

“Lyon!”

Rhone hét vang lên đỉnh tai nhức óc. “Chạy đi và nấp vào đâu đó”, Rhone thờ hồn hèn bảo Christina, giọng nói căng thẳng.

“Christina. Nấp vào phía sau sofa.”

Giọng Lyon vang lên từ phía sau. Christina chỉ định ngoái cổ lại giải thích rằng sức nặng của mình có thể giúp giữ cánh cửa, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến lời nói bay tuốt ra khỏi đầu.

Nàng chậm chạp quay lại và ngập ngừng bước lên một bước. Và quá sững sờ nên không thể di chuyển nhanh chóng hơn.

Sự biến đổi của Hàu tước khiến nàng bị thu hút. Thậm chí lúc này chàng không giống một người Anh. Áo khoác đã bị quăng đầu mất, sơ mi thì không còn đóng thùng nữa. Máu đang chảy từ một vết cắt cạnh miệng xuống cằm. Đó không phải là vết thương đáng kể và không làm nàng sợ. Cả những giọt máu bắn tung tóe trên tay áo nữa, vì theo bản năng, nàng biết đó không phải là máu của chàng... không, nàng không sợ về bề ngoài của Lyon.

Ánh nhìn trong đôi mắt mới là vấn đề. Chàng nhìn như thể sẵn sàng giết người. Lyon có vẻ khá bình tĩnh. Hai tay khoanh trước ngực, về mặt gần như chán nản. Dĩ nhiên, tất cả đều là giả tạo. Sự thật nằm trong đôi mắt.

“Ngay bây giờ!”

Tiếng hét làm Christina bừng tỉnh khỏi trạng thái mụ mẫm. Christina thậm chí còn không kịp liếc mắt về phía Rhone lúc chạy vào phòng khách.

“Tránh xa ra, Rhone.”

Rhone không chần chừ, lập tức thực hiện mệnh lệnh. Ngay khi anh nhảy lùi lại, ba gã đàn ông lực lưỡng bị mất đà, đổ ập vào trong phòng, chồng chất lên nhau. Rhone đứng trong góc, hy vọng Lyon yêu cầu giúp đỡ.

Lyon đứng giữa phòng giải trí, kiên nhẫn chờ ba kẻ giết người đứng lên. Rhone nghĩ bạn mình có chút quá rộng lượng.

Chàng bị bất lợi về số lượng, cân nặng và cả vũ khí. Lúc này, cả ba gã đứng thủ thế trước mặt đều cầm dao trong tay. Một tên còn nắm chặt con dao găm trong tay kia.

Một tên bắt đầu cười khẩy. Rhone mỉm cười. Tên ngu ngốc đó không nhận ra Lyon vẫn đang giữ ưu thế.

Tên to béo ở giữa đột ngột quét lưỡi dao ngang người Lyon. Gót giày của chàng móc trúng phía dưới cằm gã. Cú đánh khiến gã bị hất lên đủ cao để Lyon có thể nện một cú đấm vào háng gã. Kẻ tấn công bị bất tỉnh trước khi rơi xuống sàn.

Hai tên còn lại đồng loạt xông lên đúng lúc một tên khác đang lao lên bậc cửa. Rhone nghe tiếng bước chân liền lao tới đá sập cửa lại. Một tiếng rú đau đớn xuyên qua cửa cho thấy Rhone đã hành động cực kỳ kịp thời.

Rhone không rời mắt khỏi Lyon. Dù đã được chứng kiến chàng chiến đấu trước đó, nhưng sức mạnh của Lyon vẫn khiến anh ấn tượng. Lyon dùng khuỷu tay thúc mạnh vào hàm một tên trong khi kéo tay một tên khác. Khi nghe tiếng xương kêu răng rắc, Rhone biết Lyon đã bẻ gãy cổ tay gã. Ba thân thể nằm rải rác trên lối đi khi Lyon dừng tay. “Mở cửa ra, Rhone.”

“Chết tiệt, thậm chí cậu còn không thờ dốt tí nào”, Rhone lau bàu, mở cửa rồi tránh ra một bên khi Lyon nhẹ nhàng nhấc từng tên lên và ném ra đường. “Chúng ta phối hợp thật ăn ý”, Rhone bình luận.

“Chúng ta sao?”

“Minh nhìn, còn cậu thực hiện”, Rhone giải thích. “Hiểu chưa.”

“Chuyện gì xảy ra với Splickler thế? Hắn ta đi vào lối cửa sau hay đã trốn thoát rồi?”

Lyon cười toe toét, rồi hất đầu về đồng người đang nằm dưới bậc cửa. “Splickler nằm dưới cùng. Minh nghĩ có lẽ cậu đã làm gãy mũi hắn khi đập cửa đây.”

“Vậy là mình đã hoàn thành nhiệm vụ”, Rhone tuyên bố, vênh mặt lên dương dương tự đắc.

Lyon bắt đầu cười to, vỗ mạnh vào Rhone rồi quay lại nhìn Christina đang đứng giữa lối đi.

Trông Christina như thể vừa nhìn thấy ma. Khuôn mặt trắng bệch và đôi mắt mờ to kinh hãi. Trái tim Lyon đập loạn lên. Chúa ơi, hẳn nàng đã chứng kiến trận đánh. Chàng bước một bước về phía nàng nhưng chợt khựng lại khi nàng lùi lại.

Chàng cảm thấy như vừa bại trận. Nàng sợ hãi. Lạy Chúa, chàng muốn bảo vệ chứ không phải làm Christina kinh sợ.

Đột nhiên Christina chạy tới, lao bổ vào vòng tay Lyon khiến hai người gần như ngã soài xuống sàn. Lyon không hiểu tại sao Christina lại thay đổi thái độ, nhưng đồng thời cũng rất cảm ơn Chúa. Sự nhẹ nhõm đã xóa đi vẻ cứng nhắc trong dáng đứng. Lyon ôm chặt và tựa cằm lên đỉnh đầu nàng, thở dài. “Ta sẽ không bao giờ hiểu được em, đúng không?”

“Em rất vui mừng vì chàng không giận dữ với em.”

Giọng nàng nghẹn ngào, nhưng chàng vẫn nghe rõ. “Tại sao ta phải giận dữ với em?”

“Vi em đã không giữ lời hứa”, Christina nhắc. “Em đã rời khỏi chỗ để mở cửa cho Rhone.”

Lyon liếc về phía bạn. “Mình nhớ rõ rành rành là đã bảo cậu về nhà cơ mà.”

Chàng cau mày, rồi bất ngờ chú ý tới dáng vẻ của bạn. “Chuyện gì xảy ra với cậu thế. Mình nhớ là cậu không tham gia trận đánh mà.”

“Một rủi ro nho nhỏ”, Rhone đáp.

“Anh ấy ngã xuống hàng rào”, Christina giải thích, mỉm cười trước vẻ lúng túng hiện rõ trên mặt Rhone. Ồ, anh thực sự đang đỏ mặt.

“Hàng rào?” Lyon ngờ vực.

“Mình nghĩ sẽ đi bộ về nhà. Xe của cậu có lẽ vẫn đang đậu trước cửa nhà mình, Lyon. Mình sẽ bảo người đánh xe mang lại cho cậu. Chúc buổi tối tốt lành, công chúa Christina.”

“Ngài thực sự không nên đi bộ. Lyon, chàng nên...”

“Để cậu ta đi bộ. Chỉ một quãng ngắn thôi mà”, Lyon cắt ngang.

Christina không tranh cãi thêm. Ai đó sẽ phải mang xe lại đây, và nàng muốn Rhone làm việc đó hơn vì nàng có thể có vài phút riêng tư với Lyon.

“Cảm ơn vì sự giúp đỡ của ngài, Rhone. Lyon, chàng định làm gì với những kẻ đang nằm lộn xộn trước cửa nhà em? Và nếu em không nhắm thì còn một hoặc hai tên ở phía sau nữa phải không?”

“Hai tên”, Lyon đáp. “Ta đã ném chúng ra ngoài”

“Chúng sẽ tỉnh lại và tự bò về nhà thôi”, Rhone tham gia. “Tất nhiên, trừ phi cậu...”

“Mình không làm thế”, Lyon nói.

“Không làm gì?” Christina hỏi.

“Giết chúng”, Rhone đáp.

“Rhone, đừng làm cô ấy sợ”, Lyon lên tiếng.

“Ôi trời, em hy vọng là không. Hãy nhìn đồng hồ vớ này xem” Christina kêu lên thảng thốt nhưng bởi lý do hoàn toàn khác. Cả Lyon và Rhone đều bật cười.

“Tại sao cô không khóc hay đại loại thế?” Rhone hỏi.

“Tôi nên thế sao?”

“Không, Christina, em không nên làm thế”, Lyon nói. “Nào, đừng thắc mắc nữa.”

“Cô không đi giày à, Christina?” Rhone chợt buột miệng.

“Đi đường cẩn thận nhé”, Christina đáp, phớt lờ nhận xét về việc mình đi chân trần. “Đừng để ai nhìn thấy cánh tay quấn băng của ngài. Họ có thể sẽ chú ý đấy.”

Sau khi chốt cửa, Christina quay lại tìm Lyon và nhận ra chàng đã đi đến nửa cầu thang với sai chân hai bước một. “Chàng đang đi đâu thế?”

“Đi tắm rửa”, Lyon đáp vọng lại. “Không có sẵn nước nóng trong phòng em sao, Christina?”

Lyon đã đi khuất trước khi nàng kịp trả lời. Christina vội vàng chạy theo.

Khi bắt kịp, nàng ước mình nên đợi bên dưới. Lyon đã cởi phăng áo sơ mi, cúi xuống bồn và đang vốc nước lên rửa mặt và hai tay.

Christina đột nhiên bị choáng ngợp bởi vóc dáng của Lyon. Nàng có thể nhận ra sức mạnh tiềm ẩn trong cơ bắp ở tay và vai; một đám lông tơ màu vàng nhạt phủ kín trước ngực, biến thành một đường nhỏ hẹp kéo dài qua lớp bụng rắn chắc rồi đột ngột biến mất dưới đai quần. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này nên bị cuốn hút mạnh mẽ và bản khoả không biết cảm giác thế nào nếu lúc này được ôm trong vòng tay chàng.

Lyon với lấy khăn lau. Christina liền giật lấy cái khăn bằng vải lanh và bắt đầu lau khô mặt cho chàng. “Da chàng bị rám nắng, Lyon. Chàng đã coi trần làm việc dưới ánh mặt trời, đúng không?”, và hỏi.

“Khi ở trên tàu của mình, ta thường xuyên làm vậy”, Lyon trả lời.

“Chàng có một con tàu sao?” Christina hỏi, giọng rất hào hứng.

“Đã từng có”, Lyon chữa lại. “Nó đã bị cháy, nhưng ta đang định đóng một chiếc khác.”

“Bằng hai tay của chàng sao, Lyon?”

Lyon mỉm cười. “Không, em yêu. Ta sẽ thuê người làm việc đó.”

“Em thích con tàu mà em đã đi khi tới nước Anh. Em không thích ở dưới boong tàu. Cảm giác như bị giam cầm”, nàng nhún vai thừa nhận.

Giọng nói run rẩy. Tay nàng cũng vậy khi bắt đầu lau xuống vai. Có một vài dấu vết vinh quang trên người, và khi nhìn thấy những vết sẹo đẹp đẽ đó, trái tim nàng đập nhanh hơn.

Lần đầu tiên trong đời, Lyon cảm thấy thực sự bối rối. Christina là một người phụ nữ xinh đẹp, trong khi người chàng đầy vết sẹo. Chúng nhắc nhở về quá khứ đen tối, Lyon nghĩ, nhưng những vết sẹo xấu xí đó chưa bao giờ làm chàng bận tâm cho đến lúc này.

“Ta hứa sẽ đưa nàng lên con tàu mới của mình”, chàng nghe thấy giọng mình vang lên.

“Em thực sự thích điều đó, Lyon”, Christina đáp, làm rơi chiếc khăn xuống nền nhà khi dịu dàng lần theo vết sẹo dài, cong cong trên ngực chàng. “Chàng thật điển trai”, Christina thì thầm.

“Cả người ta đầy rẫy những vết sẹo”, Lyon thầm thì đáp lại. Giọng nói nghe khàn khàn khó chịu.

“Ồ không, đó là minh chứng của lòng dũng cảm. Chúng rất đẹp”

Nàng ngước lên, nhìn thẳng vào mắt chàng và Lyon nghĩ mình sẽ không bao giờ quen với vẻ đẹp ấy.

“Chúng ta nên quay xuống dưới nhà.” Dù nói vậy nhưng chàng lại kéo nàng vào vòng tay mình. Chứa cứu giúp, chàng không thể ngăn mình lại. Nhận thức được đang ở một mình cùng Christina, rằng thực tế họ đang ở trong phòng ngủ đã quét sạch những ý nghĩ quân tử ra khỏi đầu.

“Chàng sẽ hôn em trước khi chúng ta đi xuống chứ?”, nàng hỏi.

Lyon nghĩ trông Christina như đã thực sự được hôn rồi. Đôi má phớt hồng và cặp mắt trở lại màu xanh thẳm.

Hiển nhiên người phụ nữ này không nhận thức được sự nguy hiểm của bản thân. Và nếu biết được những suy nghĩ hoang dại đang gào thét trong đầu chàng, hẳn khuôn mặt nàng sẽ trở nên trắng bệch như tờ giấy.

Nàng tin tưởng chàng, sẽ không yêu cầu chàng hôn mình nếu không tin tưởng. Lyon sẽ phải kiềm chế bản năng của mình. Đúng thế, chàng sẽ là một người đàn ông lịch thiệp.

Một nụ hôn chắc chắn sẽ không làm tổn thương Christina. Chàng đã muốn được ôm nàng trong tay ngay khi cuộc chiến kết thúc. Con giận dữ như dòng dung nham nóng chảy cuộn cuộn trong huyết quản. Ôi, rồi lại thèm muốn nàng, với đam mê nguyên thủy khiến chàng run rẩy.

Và khi nàng lùi lại tránh xa. Ký ức đột nhiên khiến chàng giật mình.

“Christina, em có sợ ta không?”

Nàng nhận thấy Lyon rất nghiêm túc. Ánh mắt lo lắng đã nói lên tất cả. Câu hỏi thật kỳ lạ. “Tại sao chàng nghĩ là em sợ chàng?”, nàng hỏi, cố nhịn cười. Trông Lyon có vẻ cực kỳ quan tâm.

“Sau trận đánh, khi em tránh xa ta...”

Rồi nàng không nhịn được, bật cười to. “Lyon, cuộc ẩu đả nho nhỏ em vừa chứng kiến không thể gọi là trận đánh được... và chàng thực sự nghĩ là em sợ sao?”

Chàng hết sức ngạc nhiên bởi nhận xét đó nên lập tức bào chữa. “À, ta thừa nhận mình cũng không cho rằng đó là một trận chiến, nhưng khi em nhìn ta

với ánh mắt khiếp sợ, tự nhiên ta nghĩ là em bị kinh hãi. Quý tha ma bắt, Christina, hầu hết phụ nữ đều rất lo sợ.”

Khi kết thúc câu nói, Lyon đột ngột chuyển từ giọng nói bình thản sang tiếng lầu bà cáu kỉnh.

“Em có nghĩa vụ phải khóc sao, Lyon? Em xin lỗi nếu khiến chàng thất vọng, nhưng em vẫn hiểu rõ mọi luật lệ của chàng.”

“Em có thể khiến ngay cả một con vịt cũng trở nên ngớ ngẩn”, chàng thông báo.

Bởi Lyon đang cười toe toét nên Christina quyết định không để lộ sự bức bối của mình. “Chàng là người đàn ông khó hiểu nhất”, nàng nhận xét. “Em phải ghi nhớ trong đầu chàng là người Anh.”

Sự căm dỗ hết sức khó cưỡng. Trước khi kịp cúi xuống, nàng đã vuron tay chạm vào ngực chàng. Hơi ấm từ lớp da tỏa ra rất dễ chịu dưới ngón tay, đám lông tơ xoắn tít mềm mại.

“Em không sợ chàng, Lyon”, Christina thì thầm, lảng tránh ánh mắt Lyon. “Em chưa bao giờ sợ hãi chàng. Tại sao phải làm thế chứ? Chàng là một người đàn ông rộng lượng, lịch thiệp.”

Hầu tước không biết phải trả lời thế nào. Giọng nói đầy tôn sùng. Tất nhiên, nàng đã nhầm. Chàng chưa bao giờ là người rộng lượng hay lịch thiệp cả. Nhưng, con người có thể thay đổi. Lyon quyết tâm sẽ trở thành bất cứ thứ gì, bất cứ ai mà Christina muốn. Vì Chúa, nếu nàng nghĩ chàng là người lịch thiệp, vậy thì chàng sẽ lịch thiệp.

“Chàng là một chiến binh thực thụ phải không, Lyon?”

“Em muốn ta như vậy sao?”, chàng bối rối hỏi.

“Ồ, vâng”, Christina trả lời, táo bạo ngược nhanh lên.

“Chiến binh không phải là người lịch thiệp”, Lyon nhắc nhở.

Nàng không muốn tranh cãi về đề tài này bởi biết chàng không hiểu. Lyon đã nhầm nhưng sẽ rất thô lỗ nếu nàng chỉnh sửa. Tay đặt lên cổ chàng, lùa các ngón tay vào mái tóc xoắn

Christina cảm giác Lyon vừa rùng mình, các cơ bắp cứng lại.

Lyon muốn trả lời nhưng chắc chắn giọng nói sẽ phản bội lại mình.

Sự đụng chạm khiến chàng xao lãng.

Lịch thiệp, chàng cảnh cáo bản thân, ta phải tử tế. Rồi đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán nàng. Christina nhắm mắt và thở dài khuyến khích. Lyon hôn lên sống mũi lấp lăm tằm tằm và cuối cùng chạm tới môi nàng.

Đó thực sự là một nụ hôn dịu dàng. Ngọt ngào. Không đòi hỏi.

Cho đến khi lưỡi nàng chạm vào lưỡi chàng. Sự ham muốn bùng lên mãnh liệt bên trong Lyon. Cảm giác này quá say mê, quá áp đảo, chàng quên hết mọi ý nghĩ về sự dịu dàng. Lưỡi chàng thâm nhập vào bên trong khuôn miệng ấm áp của Christina, nhắm nháp, thăm dò và lôi kéo.

Khi Christina kéo chàng lại gần hơn, đòi hỏi của chàng mạnh mẽ tới nỗi tất cả những gì chàng nghĩ đến là lấp đầy nàng... hoàn toàn.

Christina không phản đối. Không, lời rên rỉ nhẹ nhàng cho biết nàng không muốn dừng lại. Hồng nàng cọ sát vào phần đàn ông của Lyon. Chàng biết hành động của nàng hoàn toàn bản năng, nhưng cách nàng từ từ uốn cong người dán vào chàng khiến Lyon trở nên hoang dã. Nàng cảm nhận rất tốt, rất chính xác.

Lyon dứt môi ra với một tiếng rên rỉ khàn khàn. “Ta muốn làm tình với em, Christina”, và thì thầm vào tai nàng. “Nếu chúng ta không dừng lại, nó sẽ xảy ra bây giờ”

Christina ngã đầu ra sau khi Lyon trút cơn mưa của những nụ hôn ướt át xuống cổ nàng. Hai tay vẫn quấn lấy tóc chàng, siết chặt lôi kéo, van nài.

Chàng biết mình đã sớm không kiểm chế được nên cố gắng tách mình ra khỏi sự thèm muốn. “Chúa ơi, Christina tránh xa khỏi ta. Ngay lập tức.”

Tránh xa? Chúa kính mến, nàng còn không thể đứng vững. Tất cả mọi bộ phận trên cơ thể đều phản ứng với sự đụng chạm của người đàn ông này. Nàng có thể nhận ra sự giận dữ trong giọng nói, sự căng thẳng trong cái ôm mạnh mẽ. Tâm trí cố gắng không hiểu nhầm phản ứng của chàng. “Em không muốn dừng lại, Lyon.”

Christina biết chàng nghe thấy lời nói của mình. Lyon nắm lấy hai vai nàng, siết chặt đến khi nàng đau đớn. Christina nhìn thẳng vào mắt chàng, nhìn thấy niềm khao khát trong đó. Sự mãnh liệt của chàng nhấn chìm, xóa sạch khả năng suy nghĩ logic của nàng.

“Em có biết em vừa nói gì với ta không?”

Nàng trả lời bằng cách duy nhất mình biết. Christina sử dụng cơ thể của mình để cho chàng thấy sự chấp thuận, cố tình áp sát vào Lyon lần nữa, kéo đầu chàng ngả về phía mình.

Christina hôn chàng nồng nàn khiến mọi giác quan của Lyon quay cuồng. Lúc đây Lyon quá choáng váng bởi sự táo bạo của nàng, nhưng nhanh chóng trở thành kẻ xâm chiếm lần nữa.

Chàng muốn làm nàng hài lòng hoàn toàn và xóa sạch ký ức về những gã đàn ông khác ra khỏi đầu. Christina sẽ thuộc về chàng từ bây giờ và mãi mãi.

Lyon lúng túng với các móc khóa sau lưng, miệng chàng cắn chặt vào miệng nàng. Chợt Christina nghe tiếng váy bị xé rách. Đột nhiên chàng kéo tay nàng ra, rồi giật mạnh khiến chiếc váy bị rách hoàn toàn và rơi xuống sàn nhà.

Không còn lớp vải nào ngăn cản ánh mắt nữa. Chàng lùi lại ngắm nhìn Christina lộ liễu trước mặt, hai tay nàng xuôi xuống cạnh sườn.

Cơ thể Christina thuộc về chàng. Chàng là con sư tử đực của nàng. Christina chấp nhận sự thực này, nhắc đi nhắc lại trong đầu, cố gắng vượt qua sự xấu hổ và nỗi sợ hãi.

Nàng không thể che giấu cơ thể... hay trái tim mình

Cả hai đều thuộc về Lyon.

Ánh mắt Lyon ngẫu nhiên quét khắp người nàng. Cơ thể cực kỳ hoàn hảo, vô cùng, vô cùng quyến rũ. Làn da mềm mại, mịn màng như kem dưới ánh nến. Bộ ngực vun cao, tròn đầy, căng cứng. Hai núm hoa thẳng đứng, đòi hỏi những cái vuốt ve. Vòng eo thon thả, cái bụng phẳng lì và phần hông mảnh khảnh.

Nàng hấp dẫn không thể cưỡng được.

Và nàng là của chàng.

Lyon run rẩy khi vươn tới và kéo Christina vào vòng tay mình.

Christina thở hổn hển khi bộ ngực trần của mình chạm vào ngực chàng. Lớp lông tơ trên ngực chàng kích thích, làn da ấm áp sượt ầm và cách chàng kiểm chế sức mạnh khi ôm nàng gần sát vào mình khiến Christina quên hết thấy mọi lo lắng. Nàng rất ngây thơ với đàn ông, đúng thế, nhưng biết chắc chắn nếu mình khóc, Lyon sẽ nhẹ nhàng.

Nàng hôn vào cổ Lyon, nơi có thể nhận ra mạch máu đang đập dồn dập, và tựa đầu vào hõm vai, hít hà hương vị đàn ông tuyệt vời, chờ đợi chàng hướng dẫn phải làm gì tiếp theo.

Lyon chậm rãi cời sợi ruy băng ở đuôi tóc, rồi tháo từng lớp mái tóc mượt mà lượn sóng cho đến khi một tấm vải được dệt bằng ánh sáng mặt trời phủ trùm lên tấm lưng trần. Chàng bế nàng lên và đi về phía chiếc giường, chỉ dừng lại để kéo màn ra rồi đặt nàng vào giữa.

Christina cố phản đối và nói với chàng rằng nhiệm vụ của mình là cời đồ ra cho chàng, nhưng Lyon đã hất tung giày và tất của mình ra. Giọng nói của nàng bị nghẹn trong cổ khi chàng cời bỏ nốt phần trang phục còn lại, và tất cả những gì nàng có thể làm là chiêm ngưỡng với vẻ thần phục.

Chàng là chiến binh cừ khôi nhất mà nàng từng biết. Sức mạnh cuộn cuộn chảy trong cơ bắp ở chân và tay. Cặp đùi rắn chắc, mạnh mẽ và rất hấp dẫn. Phần đàn ông đầy đặn, căng cứng và khi bước tới nằm đè lên nàng, Christina hoàn toàn bản năng mở rộng cơ thể chào đón. Chàng đặt phần cứng nhắc của mình vào giữa hai đùi nàng. Christina không thể chấp nhận kích cỡ của chàng trước khi chàng chiếm lấy môi nàng bằng một nụ hôn nóng bỏng khác.

Christina quặp chặt hai chân quanh eo Lyon. Miệng chàng chưa bao giờ tuyệt vời và cái lưỡi chưa bao giờ kích thích như vậy. Hai tay không chịu yên, luôn vuốt ve, âu yếm mang lại từng luồng run rẩy thích thú. Hai chân họ quấn vào nhau và khi miệng Lyon chuyển tới môn trôn bộ ngực thì các ngón chân nàng cuộn lên cọ sát vào chân chàng. Tiếng rên rỉ thỏa mãn khiến chàng càng cuồng nhiệt. Hai tay chàng xoa nắn bầu ngực trong khi miệng cuốn lấy núm hoa kia rồi chuyển sang bên còn lại. Cuối cùng Lyon bắt đầu mút chặt ngực nàng, một luồng cảm giác nóng chảy thiêu đốt bên trong cơ thể.

Hông Christina di chuyển không ngừng, cọ xát với phần cứng nhắc của Lyon. Nàng muốn chạm vào Lyon, muốn tôn sùng cơ thể chàng giống như chàng đang làm với mình, nhưng những cảm giác đang tràn ngập trong nàng quá mới mẻ, quá chân thực. Christina chỉ có thể bám chặt vào chàng và rên rỉ cầu xin.

Tay Lyon đặt giữa hai đùi và khiêu khích làn da nhạy cảm. Những ngón tay điêu luyện nhanh chóng khiến nàng trở nên hoang dã với ham muốn mãnh liệt, môn trôn điểm gọi cảm được bảo vệ bởi lớp lông xoắn mềm đến khi nàng trở nên ẩm ướt với khát khao dữ dội. Ngón tay chàng thâm nhập vào phần cơ thể chật khít ngay lúc lưỡi trượt vào miệng nàng.

Lyon có thể cảm nhận được hơi ấm lạ thường bên trong. Chàng gần như không thể kiểm chế được bởi Christina cuồng nhiệt đáp ứng lại sự thâm nhập, không thể chờ lâu hơn nữa, biết rằng mình sẽ sớm bị mất kiểm soát. Lyon cảnh báo bản thân không được vội vàng ngay cả khi cặp đùi đã tách hai chân nàng ra xa.

“Từ giây phút này em thuộc về ta, Christina. Bây giờ và mãi mãi.”

Chàng vào trong bằng một cú thúc mau lẹ, mạnh mẽ, hai tay nâng hông nàng lên để thâm nhập hoàn toàn.

Christina là một trinh nữ. Một nhận thức muộn màng. Lúc này Lyon đã được bao bọc toàn bộ trong cơ thể nàng. Chàng hít một hơi thật sâu và cố không chuyển động. Sự nỗ lực gần như giết chết Lyon. Christina quá nóng bỏng, chặt khít, nàng vừa vận một cách hoàn hảo.

Tim chàng đập thình thịch trong lồng ngực. Hơi thở phập phồng, đứt quãng. “Tại sao em không nói cho ta biết?”, cuối cùng Lyon hỏi, chống khuỷu tay xuống và nâng người lên nhìn vào mắt nàng. Chúa ơi, nàng không thể nói nổi. Chàng đã khiến nàng đau chẳng? “Tại sao em không cho ta biết em chưa từng ngủ với người đàn ông nào trước đây?”, Lyon hỏi lại, ôm lấy khuôn mặt nàng trong lòng bàn tay.

“Xin chàng, Lyon, đừng giận dữ với em”, Christina thì thầm.

Christina biết mình sắp khóc, ánh mắt dữ dội của Lyon khiến nàng sợ hãi. Thân thể nàng vẫn đang đau nhói bởi sự xâm nhập và mọi cơ bắp đều đang tê rần, căng cứng. “Em xin lỗi đã khiến chàng thất vọng”, giọng nói rời rạc. “Nhưng em không muốn chàng dừng lại. Làm ơn, liệu chàng có thể thất vọng sau được không?”

“Ta không thất vọng”, Lyon đáp. “Mà ngược lại, ta rất hài lòng.” Chàng cố giữ giọng nhẹ nhàng, âu yếm. Điều này thật hết sức khó khăn, vì phần căng cứng đang đòi hỏi được giải phóng và tất cả điều chàng muốn là phóng hạt giống của mình vào cơ thể Christina.

Nhưng trước tiên muốn chắc chắn đã hoàn toàn thỏa mãn. “Ta sẽ cố gắng không làm em đau, Christina.”

“Chàng đã làm rồi.”

“Ôi, Chúa ơi, ta xin lỗi. Ta sẽ dừng lại”, Lyon hứa hẹn dù biết rõ là mình không thể.

“Không”, Christina phản đối. Móng tay cắm chặt vào vai Lyon và giữ chàng bên trong mình. “Nó sẽ dần trở nên tốt hơn, đúng không?”

Lyon chuyển động, rên rỉ vì những khoái cảm nhận được. “Em có thích không?”, chàng hỏi.

“Ôi có”, Christina đáp, cong hông lên áp sát vào để chàng vào sâu bên trong mình hơn. “Chàng có thích không?”

Có lẽ chàng đã gạt đầu nhưng nàng đang chìm đắm trong những làn sóng cuồng nhiệt nên không nhận ra. Miệng Lyon lại ngấu ngiến trên miệng Christina, thu hút toàn bộ sự chú ý của nàng.

Lyon cố gắng nhẹ nhàng hơn, nhưng nàng lại khiến điều đó thành không thể. Nàng chuyển động không ngừng nghỉ, đòi hỏi, gấp gáp. Sự tự chủ của Lyon dần tan rã.

“Chậm thôi em yêu, đừng để ta làm đau em.”

“Lyon!”

“Christina, tại sao em lại khiến ta nghĩ rằng em đã từng ngủ với người đàn ông khác?”

Lyon nằm dài trên giường, hai tay đặt sau đầu. Christina vừa cuộn mình vào cạnh người Lyon, một chân gác qua đùi chàng. Khuôn mặt gố lên ngực chàng. “Khiến chàng nghĩ?”, nàng hỏi lại.

“Em hiểu ý ta mà”, Lyon đáp, phớt lờ giọng điệu cười cợt của Christina.

“Đường như không cần phải tranh cãi về điều đó. Chàng đã có sẵn định kiến rồi. Ngoài ra, dù sao lúc đó chàng cũng sẽ không tin sự thật đâu.”

“Có lẽ ta sẽ tin em”, chàng phản đối nhưng biết rõ là mình đang nói dối. Không, Lyon sẽ không tin.

“Tại sao chàng lại nghĩ em đã từng...”

“Vì cách em hôn ta”, Lyon cười toe toét, giải thích.

“Có chuyện gì với cách em hôn chàng? Em chỉ bắt chước chàng thôi.”

“Ồ không, không vấn đề gì, em yêu. Ta thích sự... nhiệt tình của em.”

“Cảm ơn chàng, Lyon”, Christina trả lời sau khi liếc nhìn một cái sắc lẹm để xem Lyon có đang đùa cợt mình không. “Em cũng thích cách chàng hôn em.”

“Em còn bắt chước những gì nữa?” Lyon hỏi. Bối đang chòng ghẹo nên chàng rất bất ngờ trước câu trả lời. “Ồ, mọi thứ. Chàng biết không, em học theo rất giỏi, nhất là khi đã thích.”

“Ta xin lỗi đã làm em đau, Christina”, Lyon thì thầm. “Nếu em cho ta biết em vẫn còn trinh trắng, ta sẽ khiến em dễ chịu hơn.”

Lyon cảm thấy có chút tội lỗi, nhưng cũng vô cùng kiêu ngạo. Christina đã thuộc về chàng. Lyon không nhận ra tính sở hữu của mình cao như thế nào. Chàng muốn tin rằng Christina sẽ không dâng hiến cho mình trừ khi yêu chàng.

Chàng biết Christina đã lên đỉnh. Chúa ơi, nàng gọi tên chàng to tới mức người đi đường có thể nghe thấy. Nụ cười tự mãn nở trên môi. Christina không

phải là bông hoa nhỏ mỏng manh như chàng vẫn nghĩ. Khi cần, nàng cực kỳ phóng túng. Hoang dại. Hoàn toàn không kiềm chế. Và cũng rất ồn ào, Lyon thừa nhận. Tai chàng vẫn vang vang những tiếng kêu gọi cảm. Lyon nghĩ mình chưa bao giờ sung sướng hơn. Không, Christian hoàn toàn không kìm nén. Khắp người chàng đầy vết xước chứng minh cho điều đó.

Lúc này điều chàng muốn nghe nàng nói là sự thật trong sâu thẳm trái tim, muốn nàng thú nhận mình yêu chàng nhiều thế nào.

Lyon thở ra một hơi dài. Chàng vừa hành động như thể một gã trai tơ trong đêm tân hôn. Ngập ngừng. Nóng nảy.

“Lyon, tất cả đàn ông nước Anh đều có lông trên cơ thể giống như này sao?”

Câu hỏi kéo Lyon ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ.

“Một số có, một số thì không”, chàng trả lời với một cái nhún vai mạnh tới nỗi suýt hất Christina ra khỏi ngực. “Em chưa bao giờ nhìn thấy ngài Summerton ở trần sao, em yêu?”, chàng trêu đùa.

“Ai cơ?”

Lyon không định nhắc nhở lần nữa. Nếu người phụ nữ này không thể nhớ được lời nói dối của mình thì chắc chắn chàng sẽ không giúp đỡ. Lyon đột nhiên cảm thấy bức bối và biết đó là lỗi của mình khi khai ra lời nói dối đó, nhưng không quan trọng. “Christina, bây giờ chúng ta đã gần gũi với nhau, em không được bịa đặt thêm bất kỳ câu chuyện nào nữa. Ta muốn biết mọi thứ về em”, Lyon nói thêm, giọng nghiêm khắc hơn mình tưởng. “Không quan trọng quá khứ của em thế nào, ta vẫn sẽ che chở em”

Christina không muốn trả lời, cũng không muốn nói dối lần nữa... không phải lúc này. Một niềm hạnh phúc ảm áp vẫn tràn ngập trái tim. Lyon quả là một người tình dịu dàng. “Lyon em có làm chàng thỏa mãn không?”, Christina hỏi, vuốt ve ngực Lyon nhằm làm chàng phân tâm.

“Vô cùng thỏa mãn”, chàng trả lời, giữ tay Christina lại khi gần chạm tới rốn mình. “Em yêu, nói cho ta về...”

“Tại sao chàng không hỏi rằng mình có làm em hài lòng không?”, nàng hỏi, giắt tay ra khỏi tay Lyon.

“Không.”

“Tại sao không?”

Lyon hít một hơi thật sâu, có thể cảm nhận cơ thể mình đang dần căng cứng. “Bởi vì ta biết ta làm em hài lòng”, chàng nghiêng rằng. “Christina, dừng lại. Nó quá sớm với em. Chúng ta không thể làm tình lần nữa”

Tay Christina chạm vào phần đùi của chàng, chặn lại lời phản đối. Lyon buông ra lời rên rỉ trầm đục. Tay rơi xuống cạnh sườn khi nàng bắt đầu đặt những nụ hôn ẩm ướt lên chiếc bụng săn chắc. Nàng di chuyển chậm chạp để thưởng thức người tình lâu hơn.

“Dừng lại”, Lyon ra lệnh.

Chàng nắm tóc kéo nàng ra, quán chúng trong tay để thu hút sự chú ý. “Nếu em muốn chơi đùa thì tốt nhất nên đợi tới ngày mai”, chàng cảnh báo. “Một người đàn ông có thể làm chuyện đó rất nhiều lần, Christina.”

“Bao nhiêu lần?”, nàng thăm thì. Miệng Christina đang ở rất gần phần căng cứng của chàng. Lyon kéo nàng trở lại ngực mình. “Chúng ta chỉ có đêm nay thôi”, nàng phản đối.

“Không, Christina”, Lyon nói. “Chúng ta có cả một đời.”

Christina không trả lời nhưng biết chàng đã sai. Đôi mắt ngập nước khi nàng quay mặt đi. Christina gần như tuyệt vọng chạm vào chàng lần nữa, thưởng thức tất cả hương vị của chàng. Ký ức về Lyon sẽ sống cùng nàng... mãi mãi.

Nàng hạ thấp đầu xuống bụng chàng lần nữa và hôn ở đó, rồi tiếp theo là cặp đùi và cuối cùng là phần ở giữa chúng.

Mùi thơm cũng hấp dẫn như hương vị của chàng. Tuy nhiên Christina chỉ mất vài phút để khám phá mọi bí mật về chàng, trước khi Lyon kéo nàng đè lên mình. Lyon hôn nàng ngẫu nhiên khi xoay nàng nằm nghiêng ra. Christina quàng chân qua đùi, cầu xin chàng hãy vào trong nàng bằng cả miệng và tay.

Nàng đã rất sẵn sàng. Lyon rung mình khi tiến vào sự ẩm ướt ngọt ngào giữa hai đùi nàng. Chàng từ từ thâm nhập vào sự ảm áp, giữ chặt hông, kiên quyết không để nàng tự làm đau mình bởi nồn nóng đẩy lại mình quá nhanh chóng.

Nàng cắn chặt vai Lyon để trả đũa, còn Lyon khiến Christina trở nên loạn trí. Chàng từ từ vào sâu bên trong, rồi chậm rãi rút ra. Đó là một cảm giác đau đớn tuyệt vời. Dữ dội.

Chàng có sự kiên trì và dẻo dai của một chiến binh. Nàng nghĩ mình có thể chịu đựng sự tra tấn ngọt ngào này suốt cuộc đời. Nhưng Lyon lại thông thạo các cách thức làm tình hơn nàng rất nhiều. Khi tay chàng trượt vào giữa và chạm vào nơi ảm nóng, nàng đã hoàn toàn mất tự chủ.

Sự thỏa mãn là không thể tưởng tượng được, nó thiêu đốt nàng. Christina bám chặt lấy Lyon, áp mặt vào cổ, hai mắt nhắm nghiền bởi cảm giác bùng cháy đang lan tỏa khắp toàn thân.

Lyon không thể kiểm soát lâu hơn. Những cú thúc trở nên mạnh mẽ. Khi Christina cong người áp vào Lyon, cơ thể siết chặt quanh chàng một cách bản năng, chàng đã hoàn toàn giải phóng bản thân. Sự tác động của cơn cực khoái khiến chàng bàng hoàng. Lyon cảm thấy thỏa mãn từ trong sâu thẳm tâm hồn.

Chàng cực kỳ thư thái.

Vài phút dài trôi qua trước khi nhịp tim dần chậm lại hay hơi thở bớt gấp gáp, chàng hài lòng định ra khỏi nệm.

Christina đang khóc. Đột nhiên Lyon cảm thấy nước mắt rơi trên vai mình. Nhận thức này khiến chàng sững sờ thoát khỏi cơn mơ màng. “Christina?”, Lyon thì thầm, ôm Christina chặt hơn. “Ta lại khiến em bị đau à?”

“Không.”

“Em ổn chứ?”

Nàng gật đầu trên má chàng.

“Vậy sao em lại khóc?”

Nếu Lyon không quá quan tâm như thế, có lẽ Christina sẽ kiềm chế được bản thân. Lúc này thì không cần phải khóc âm thầm nữa, vì chàng đã biết nàng đang khóc, nàng bỗng òa lên, than vãn và không đang hoang như một mụ già da đỏ điên cuồng.

Lyon cảm thấy khiếp sợ, xoay Christina nằm ngửa ra, vén những sợi tóc đang vương trên má và nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. “Nói ta nghe, em yêu. Chuyện gì thế?”

“Không có gì.”

Đó là một câu trả lời buồn cười, tất nhiên, nhưng Lyon kiên nhẫn. “Ta thực sự không làm đau em chứ?”, Lyon hỏi, không thể giấu nổi sự lo sợ. “Làm ơn, Christina. Đừng khóc nữa và nói cho ta biết chuyện gì xảy ra.”

“Không.”

Lyon thở dài mạnh tới nỗi thổi bay những giọt nước mắt trên má nàng. Lyon áp tay vào má, ngón tay cái vuốt ve làn da mềm mại phía dưới cằm. “Ta sẽ không nhúc nhích cho đến khi em nói cho ta chuyện gì khiến em phiền lòng, Christina. Dĩ em sẽ phát hiện chúng ta trong tình trạng này khi bà ta trở về vào tuần tới.”

Nàng biết Lyon sẽ làm như vậy. Gương mặt thể hiện rõ vẻ buồn bã. Quai hàm bạnh ra.

“Em chưa từng trải qua cảm xúc mà chàng vừa mang đến cho em, Lyon. Nó khiến em sợ hãi”, nàng thú nhận.

Nàng lại bắt đầu khóc. Chứa lòng lạnh, làm sao nàng có thể rời xa Lyon đây? Sự thật này là quá sức chịu đựng. Thật đáng xấu hổ. Lyon có thể đã yêu nàng. Không, nàng lắc đầu phủ định. Chàng yêu một nàng công chúa.

“Christina, em là một cô gái trinh trắng. Tất nhiên là em cảm thấy sợ”, chàng nói. “Lần tới sẽ không khiến em khiếp sợ đâu. Ta hứa đấy, em yêu.”

“Nhưng sẽ không có lần tới đâu”, Christina rên rỉ, đẩy vai Lyon ra. Chàng lập tức nâng người lên và lăn sang bên cạnh.

“Tất nhiên lần tới sẽ vào lúc khác”, chàng nói. “Trước tiên chúng ta sẽ kết hôn, nhanh nhất có thể. Em có nghe ta nói gì không?”

Lyon phải gất lên. Christina đang khóc ầm ĩ nên chàng biết sẽ không nghe thấy gì nếu nói với âm lượng bình thường.

“Nhưng chàng đã nói sẽ không cưới em.”

À, thì ra nguyên nhân là vậy. “Ta đã thay đổi ý định”, Lyon thông báo, mỉm cười bởi đã hiểu rõ nỗi lo lắng thực sự của Christina. Đồng thời cũng rất hài lòng với bản thân.

Chúa ơi, chàng vừa nói từ kết hôn mà không tái mặt. Thậm chí khôi hài hơn là chàng còn thực sự muốn cưới nàng.

Sự thay đổi này khiến Lyon sửng sốt.

Christina cố gắng ngồi dậy, hất mái tóc ra sau vai khi quay lại nhìn Lyon. Nàng nhìn chàng hồi lâu và cố gắng đưa ra một lời giải thích dễ hiểu nhất. Cuối cùng Christina quyết định sẽ nói ít nhất có thể.

“Em cũng đã thay đổi ý định. Em sẽ không lấy chàng.”

Christina nhảy xuống giường trước khi Lyon kịp tóm nàng lại, rồi nhanh chóng mở tủ lấy một bộ đồ ngủ mới. “Lúc đầu em nghĩ mình có thể, bởi biết chàng sẽ khiến thời gian em ở nước Anh dễ dàng hơn, nhưng lúc đó em nghĩ mình có thể rời xa chàng.”

“Chết tiệt Christina, nếu đây là một trò chơi của em thì ta yêu cầu em dừng lại ngay.”

“Đây không phải là một trò chơi”, Christina phản đối, buộc sợi dây lưng ngang eo, dừng lại để lau nước mắt đang giàn giụa trên má rồi lùi lại đứng cạnh chân giường. Nàng cúi đầu xuống, nói nhỏ, “Chàng muốn cưới công chúa Christina. Không phải em”.

“Em thật vô lý”, Lyon lâm bầm rồi rời khỏi giường và bước tới bên cạnh.

Chàng không có ý tưởng rõ rệt nào về thứ đang diễn ra trong đầu người con gái này, và tự nhủ điều đó không quan trọng.

“Em có thể nói dối ta bất kỳ điều gì em muốn, nhưng cách em dâng hiến bản thân cho ta là rất chân thành. Em muốn ta cũng nhiều như ta muốn em vậy.”

Lyon định kéo Christina lại gần nhưng lời nói của nàng khiến chàng khựng lại.

“Điều đó không quan trọng.”

Giọng nói đượm buồn khiến cõi lòng chàng tan nát. “Đây không phải là một trò chơi, đúng không? Em thực sự nghĩ rằng mình sẽ không kết hôn với ta sao?”

“Em không thể.”

Câu trả lời ngắn gọn làm chàng giận tím gan. “Cái quái gì khiến em không thể. Chúng ta sẽ kết hôn, Christina, ngay khi ta thu xếp xong. Chúa chứng giám, nếu em còn lắc đầu lần nữa thì ta sẽ đánh em đấy.”

“Chàng không cần hét lên với em”, Christina nói. “Mọi chuyện gần như rất rõ ràng, Lyon. Chúng ta đều quá mệt mỏi vì chuyện này.”

“Vậy tại sao em lại đề nghị ta kết hôn với em”, chàng hỏi, “Rồi lại thay đổi ý định?”.

“Vì em nghĩ mình có thể cưới chàng một thời gian ngắn và rồi...”

“Hôn nhân là mãi mãi, Christina.”

“Đó là theo luật của chàng, không phải của em”, nàng trả lời rồi bước lùi lại tránh xa Lyon. “Em quá mệt mỏi để tiếp tục câu chuyện đêm nay, và e rằng chàng sẽ không bao giờ hiểu được...”

Lyon rướn tới ôm Christina vào ngực, hai tay vòng quanh eo nàng. “Trước khi chúng ta làm tình, em có biết là em sẽ không cưới ta không?”

Christina nhắm nghiền mắt bởi sự giận dữ trong giọng Lyon. “Chàng đã từ chối đề nghị của em”, rồi nói. “Và có, em đã biết em sẽ không cưới chàng.”

“Vậy tại sao em lại dâng hiến sự trinh trắng cho ta?”, chàng hỏi đầy ngờ vực.

“Chàng đã chiến đấu vì danh dự của em. Chàng đã bảo vệ em”, nàng trả lời.

Lyon tức điên lên bởi giọng điệu khó hiểu của Christina. Nàng làm như thể chàng cần phải hiểu vậy. “Chết tiệt bất kỳ kẻ nào may mắn khác...”

“Không, em sẽ không ngủ với bất kỳ gã đàn ông nước Anh nào khác. Định mệnh của chúng ta là...”

“Định mệnh của em là trở thành vợ ta, hiểu chưa Christina?”, chàng gầm lên.

Christina rời đi, thật ngạc nhiên là Lyon lại để nàng làm vậy. “Em ghét nước Anh, chàng có hiểu không?”, nàng hét lên. “Em không thể sống nổi ở đây. Mọi người hết sức xa lạ. Họ chạy từ cái hộp nhỏ xíu này sang cái hộp khác. Và quá đông đúc, mọi người không có chỗ để thở. Em không thể...”

“Những cái hộp nhỏ xíu là gì?” Lyon hỏi.

“Những cái nhà, Lyon. Thậm chí chẳng có ai ở bên ngoài hết. Họ chạy nhón nháo như lũ chuột từ cái này sang cái khác. Em không thể sống như thế. Em không thở được. Và em cũng không thích người Anh. Điều đó đã đủ thành thật chưa Lyon? Chàng có cho rằng em ngớ ngẩn không? Có lẽ em thực sự điên khùng giống mẹ em như mọi người vẫn nghĩ thế.”

“Tại sao em lại không thích mọi người?”, chàng hỏi. Giọng nói đã trở nên nhẹ nhàng hơn, Christina nghĩ có lẽ chàng thực sự cho rằng mình đang bị mất trí.

“Em không thích cách họ cư xử”, nàng tuyên bố. “Phụ nữ thì có nhân tình sau khi đã trịnh trọng thề thốt với bạn đời. Họ đối xử với người già như thể họ là đồ bỏ đi. Đó là điều xấu xa nhất”, Christina nói. “Người già cần được tôn trọng, không phải bị quên lãng. Và những đứa trẻ nữa, Lyon. Em đã nghe kể về những đứa trẻ dù chưa từng nhìn thấy chúng. Các bà mẹ nhốt con mình ở nơi gọi là trường học. Họ không hiểu rằng những đứa trẻ là trái tim của gia đình sao? Không Lyon, em không thể sống nổi ở nơi như thế này.”

Nàng ngừng lại để hít một hơi thật sâu, rồi bất chợt nhận ra Lyon không có vẻ gì là bức bối về những lời mình nói. “Tại sao chàng không nổi giận?”, nàng hỏi.

Chàng chớp lấy khi Christina có lùi ra xa lần nữa, vòng tay quanh người và giữ nàng sát người mình. “Trước tiên, ta đồng ý với hầu hết với những điều em nói. Thứ hai, trong suốt những lời phản đối giận dữ của mình, em chỉ nói ‘bọn họ’ chứ không phải ‘ta’. Em đã không bao gồm ta cùng với những kẻ khác và em chỉ ghét những người Anh khác nên điều đó khá ổn với ta. Em đã có lần nói ta khác biệt với mọi người. Đó là lý do tại sao em bị hấp dẫn bởi ta, phải không? Điều đó không thành vấn đề.” Chàng thờ dài nói thêm. “Cả em và ta đều là người Anh. Em không thể thay đổi thực tế đó, Christina, cũng như không thể thay đổi thực tế là em thuộc về ta từ giờ phút này.”

“Quan trọng nhất là nơi nào trong con người em không giống người Anh, Lyon.”

“Vậy nó ở đâu?” Lyon hỏi.

“Trong trái tim em.”

Chàng mỉm cười. Christina giống như một đứa trẻ đang đòi hỏi sự an ủi. Christina chột vùng thoát khỏi tay Lyon, nhìn chàng mỉm cười và có vẻ tức tối. “Tại sao chàng dám cười khi em nói những lời từ tận sâu con tim?” , nàng hét lên.

“Đừng vậy, ta dám đấy”, Lyon cũng hét lên. “Ta dám bởi vì đây là lần đầu tiên em hoàn toàn thành thật với ta. Ta dám bởi vì ta đang cố hiểu em, Christina”, rồi nói và tiến thêm một bước nữa đầy đe dọa về phía nàng. “Ta dám bởi vì ta bỗng nhiên lại quan tâm đến em. Chỉ có Chúa mới biết tại sao, nhưng ta thật sự quan tâm.”

Christina quay lưng lại và thông báo. “Em sẽ không tiếp tục nói về chuyện này nữa.” Christina nhặt quần Lyon lên và ném về phía chàng. “Hãy mặc đồ và về nhà đi. Em sợ là chàng sẽ phải đi bộ về nhà vì em không có người hầu để mang xe ngựa lại cho chàng.”

Nàng liếc về phía sau và bắt gặp vẻ mặt hoảng hốt của Lyon. Một ý nghĩ lóe lên khiến nàng thờ dốc. “Xe ngựa của chàng không phải đang đợi trước cửa sao?”

“Ôi, quý thật”, chàng lăm bắm, mặc quần với tốc độ chóng mặt rồi chạy ra khỏi phòng ngủ, vẫn cời trần, đi chân đất và vẫn còn lăm bắm trong tiếng thờ.

Christina chạy theo sau. “Nếu có ai nhìn thấy xe của chàng... ôi, chắc chắn em không đếm được có bao nhiêu người sẽ nói lại với đi em, đúng không?”

“Em không quan tâm người Anh nghĩ gì mà, nhớ không?” Lyon hét lại phía sau, hất tung cửa, rồi quay lại nhìn bằng ánh mắt cau có. “Em đã sống ở trên một con phố chính”, chàng nói như thể vị trí ngôi nhà là một lựa chọn có chủ ý nào đó.

Lyon quay lại ra lệnh cho người đánh xe sau khi đưa ra lời buộc tội đó. “Hãy về nhà và đánh thức toàn bộ người hầu dậy. Đưa một nửa bọn họ tới đây. Họ sẽ ở đây cùng công chúa Christina đến khi đi cô ấy từ nông thôn quay lại.”

Chàng cố tình hét to mệnh lệnh như sợ người đánh xe có thể không nghe được. Bởi vì lúc đó một đoàn xe ngựa đang đi xuôi xuống đã tạo nên hàng loạt tiếng lộc cộc đinh tai.

Chàng biết nên có chút xấu hổ bởi hành động cố ý của mình. Khi liếc thấy chiếc xe ngựa đầu tiên xuất hiện ở góc phố, Lyon vẫy tay bảo người đánh xe đi và đóng cửa lại.

“Vũ hội nhà Thompson hẳn là vừa kết thúc”, chàng nhận xét bằng một giọng vô tư, không để ý tới người phụ nữ đang hết sức khiếp sợ nấp sau mình.

Lyon thậm chí còn mỉm cười khi nghe tiếng thờ hỗn hên, hài lòng vì nàng đã nhận thức được đầy đủ tình huống. Rồi chàng nhào ra khỏi cửa và vẫy tay với những hành khách còn đang sững sờ trên chiếc xe ngựa đầu tiên.

“Chào buổi tối, Hudson, phu nhân Margaret”, chàng hét to, hoàn toàn không để tâm chiếc quần đang mặc mới cài vài cái khuy.

Chàng quay lại nói với Christina qua vai, “Phu nhân Margaret trông như sắp rơi ra khỏi xe vậy, em yêu. Bà ta nhào cả nửa người ra cửa sổ”.

“Lyon, sao chàng có thể?” Christina hỏi, rõ ràng hết sức kinh hoàng bởi hành vi vừa rồi.

“Định mệnh, em yêu.”

“Cái gì?”

Chàng vẫy tay với ba chiếc xe nữa trước khi đóng cửa lại. “Đó là điều phải làm”, và nhận xét. “Giờ thì em nói gì về việc không kết hôn với ta nữa, em yêu?”

“Ngài là người tro trên”, Christina hét lên khi tìm lại được giọng nói của mình.

“Không, Christina. Ta chỉ vừa khóa chặt số phận của em, có thể nói vậy. Em vẫn tin vào định mệnh, đúng không?”

“Tôi sẽ không kết hôn với ngài cho dù tai tiếng ngài tạo ra như thế nào chăng nữa.”

Nếu không quá giận dữ, Christina có thể cố gắng giải thích lần nữa. Nhưng Lyon đang cười toe toét với vẻ mặt chiến thắng, cái nhìn ngạo mạn khiến nàng quyết định giữ lại toàn bộ sự thật.

Chàng làm tiêu tan toàn bộ con giận của Christina. Đột nhiên Lyon kéo nàng vào vòng tay mình và hôn nàng say đắm. Cuối cùng, khi được thả ra, nàng đã quá yếu đuối để có thể phản đối.

“Em sẽ kết hôn với ta.”

Chàng lại bước lên cầu thang để tìm giày.

Christina nắm chặt tay vịn, nhìn chăm chăm. “Ngài nghĩ rằng phá hủy danh tiếng của tôi sẽ là vấn đề sao, Lyon?”

“Đó là một khối đầu tốt”, chàng đáp lại. “Hãy nhớ, cái gì đến sẽ đến. Lời em nói đấy, Christina, không phải của ta.”

“Tôi sẽ nói cho ngài biết cái gì sẽ đến”, nàng gào lên. “Tôi sẽ không ở nước Anh lâu để phải quan tâm đến danh tiếng của mình. Ngài không hiểu sao, Lyon? Tôi sẽ về nhà.”

Christina biết chàng nghe rõ mình nói gì. Nàng hét to tới nỗi rung cả nhà. Lyon biến mất ở góc tường, nhưng Christina kiên nhẫn chờ đến khi chàng đi xuống và không định đuổi theo lần nữa. Không, nàng biết cuối cùng mình sẽ lại ở trên giường nếu lên theo. Chúa cứu giúp, có thể chính nàng lại là người chủ động đề nghị. Đơn giản là vì Lyon quá hấp dẫn và nàng thì quá yếu ớt để chống lại sức hấp dẫn đó.

Ngoài ra, nàng tự nhủ là mình ghét chàng. Người đàn ông này có tư cách của một con rắn chuông. Chàng đã mặc quần áo đầy đủ khi đi xuống và cũng tăng lời nàng luôn. Lyon không nói thêm một lời nào cho đến khi xe ngựa quay lại với hai người đàn ông cao lớn và một cô hầu gái mập mạp. Rồi nói chuyện với người hầu và đưa ra những mệnh lệnh của mình.

Christina vô cùng giận dữ với cách xử sự phách lối ấy. Khi Lyon hướng dẫn cho người của mình cách bảo vệ, không cho ai vào nhà mà không có sự cho phép của chàng, nàng quyết định phản đối.

Cái nhìn khiến nàng phải suy nghĩ lại. Lúc này nàng đang thấy một phần con người khác của Lyon. Chàng rất giống Sói Đen khi ông chỉ huy các chiến binh của mình. Lyon cũng rất lạnh lùng, khát khe, uy quyền. Theo bản năng, Christina biết là không nên tranh cãi lúc này.

Nàng quyết định phớt lờ giống hệt cách chàng phớt lờ mình. Dù sao thì đó cũng chỉ là một cuộc sống ngắn ngủi. Christina nhìn chăm chăm vào lò sưởi, cố giả vờ như những người này không tồn tại, cho đến khi nghe thấy một tiếng nguyên rủa. Nàng quay lại đúng lúc Lyon thả người vào chiếc trường kỷ.

Chàng đã ngồi lên con dao găm của nàng.

“Thật là công bằng”, nàng lẩm bẩm khi chàng cầm con dao lên và nhìn chăm chú.

Nàng cố giằng lại vũ khí của mình nhưng Lyon không để nàng lấy được.

“Nó thuộc về tôi”, nàng tuyên bố.

“Và em thuộc về ta, nàng chiến binh nhỏ”, Lyon bật lại. “Bây giờ hãy thừa nhận điều đó đi, Christina. Hoặc thề với Linh Hồn Vĩ Đại, ta sẽ chỉ cho em thấy một chiến binh thực sự dùng dao như thế nào.”

Họ trừng mắt nhìn nhau một khoảng thời gian dài, nặng nề. “Ngài thực sự không biết mình đang cố nắm bắt điều gì, đúng không? Rất tốt, Lyon. Từ bây giờ - trừ khi ngài thay đổi ý định, tức là - tôi sẽ thuộc về ngài. Ngài đã thỏa mãn chưa?”

Lyon đánh rơi con dao và kéo Christina vào lòng. Rồi tiếp tục cho nàng thấy mình thực sự hải lòng ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Edward đã rời đi để ngăn chặn cuộc nổi dậy ở miền Tây. Khi thuyền trưởng đến đón, mẹ đã bảo ông ấy chờ ở bên ngoài phòng cơ mật của Edward trong khi mẹ vào lấy trộm hết đồng đá quý đó. Mẹ định để lại lời nhắn cho Edward nhưng rồi quyết định thôi.

Tàu khởi hành ngay lập tức, nhưng lúc đầu mẹ không cảm thấy an toàn cho đến hai ngày sau đó. Mẹ ở lý trong phòng hầu hết chuyến đi vì bị ốm nặng. Mẹ bị nôn hết mọi thứ trong bụng và nghĩ rằng nguyên nhân là do thời tiết. Mãi đến tận một tuần sau đó, mẹ mới nhận ra sự thật. Mẹ đang mang thai đứa con của Edward.

Chúa tha lỗi cho mẹ, Christina, mẹ đã cầu nguyện cho con chết đi.

Nhật ký hành trình, 07/09/1795

Thứ Hai là ngày thử thách sức chịu đựng của Christina. Mặc cho nàng phản đối kịch liệt, những người hầu vẫn thu xếp tất cả đồ đạc và chuyển đến ngôi nhà của mẹ Lyon vào buổi trưa.

Christina vẫn khẳng định mình sẽ không đi đâu hết, rằng Nữ bá tước có thể sẽ về nhà vào thứ Hai tới và nàng có thể tự chăm sóc bản thân trong thời gian này. Không ai tỏ ra quan tâm chút nào đến thái độ của nàng. Tất nhiên họ phải tuân theo mệnh lệnh của người trả tiền cho họ, và dù tỏ ra khá thân thiện, tất cả đều khuyên nàng nên trình bày ý kiến với Hầu tước Lyonwood.

Dù Christina không gặp Lyon từ tối thứ Sáu, sự hiện diện của chàng vẫn rất rõ ràng. Bởi vì chàng không cho phép nàng tham dự vũ hội nhà Creston hay đi bất cứ đâu. Christina nghĩ chàng giam lỏng mình trong nhà để nàng không thể chạy trốn.

Cũng có khả năng chàng đang cố bảo vệ cảm xúc của nàng, Christina thầm nghĩ. Có thể Lyon không muốn nàng nghe thấy những lời xì xầm về mối quan hệ bất chính của hai người. Chắc chắn đó là một vụ tai tiếng, nhưng là do Lyon cố tình gây ra.

Có lẽ Lyon nghĩ rằng Christina sẽ đau khổ vì điều nhục nhã đó sẽ làm tổn hại đến danh tiếng của nàng. Christina chưa có chồng, còn Lyon thì đang ở trần và cả nửa thành phố chứng kiến điều đó. Ôi, đó là một vụ bê bối khiến dư luận cực kỳ xôn xao; Christina đã nghe thấy Colette, cô hầu nữ mà Lyon bắt nàng phải nhận, đang chuyện phiếm với những người hầu khác về mẩu tin tức thú vị nghe lỏm được lúc xuống nhà bếp.

Christina đã bị một cơn nhức đầu khủng khiếp vào trưa hôm đó. Nó ập đến ngay khi nàng đọc được thông báo về đám cưới trên báo chí. Lyon dám cả gan đăng báo ý định kết hôn với công chúa Christina vào ngày thứ Bảy tới.

Colette liếc qua tờ báo và kêu lên. “Ôi, tiểu thư, đó quả là một cách phô trương hôn lễ lãng mạn nhất của Hầu tước. Xưa nay ông ấy đều làm theo ý mình và chẳng quan tâm người khác nói gì.”

Nhưng Christina chẳng cho rằng nó lãng mạn chút nào. Nàng cảm thấy muốn khóc nên chạy lên phòng ngủ, mong muốn có vài phút yên tĩnh, nhưng thậm chí chưa kịp đóng cửa phòng thì lại bị làm phiền lần nữa.

Có người đang đợi nàng trong phòng khách. Vì Lyon ra lệnh không cho phép ai xuất hiện ở đây, nên Christina tin chắc đó là chàng.

Nàng gần như nổi điên khi lao vào phòng khách. “Nếu nghĩ rằng ngài có thể...” Công chúa chợt ngừng bật khi nhìn thấy người phụ nữ đứng tuổi đang ngồi trong ghế bành lưng tựa cao có tay vịn màu vàng. “Nếu ta nghĩ gì, cô bé đáng yêu?”, người phụ nữ bối rối hỏi. Christina cảm thấy ngượng ngịu vì cơn tức giận của mình. Bà mỉm cười khiến nàng dần cảm thấy bớt lúng túng. Christina thăm nhận xét người phụ nữ này là người nhân hậu. Các nếp nhăn xuất hiện quanh miệng và khóe mắt khi bà cười. Chòm búi tóc nhỏ màu xám của bà nhô lên khỏi lưng ghế, cho thấy bà là người cao lớn. Bà không phải là người xinh đẹp lắm. Cái mũi khoằm nổi bật trên gương mặt và một lớp ria mờ mờ phía trên cặp môi mỏng. Bà có một bộ ngực vĩ đại cùng đôi vai rộng.

Bà có vẻ tầm tuổi Nữ bá tước. “Cháu thực sự xin lỗi vì đã hét lên với bà, thưa phu nhân, vì cháu nghĩ đó là Lyon”, Christina giải thích sau khi nhún gối thật thấp chào.

“Cháu mới dừng cảm làm sao, cô bé.”

“Dừng cảm? Cháu không hiểu”, Christina thắc mắc.

“Vì đã dám cao giọng với cháu trai của ta. Chúng tôi cháu rất can đảm”, người phụ nữ đó tuyên bố với cái gật đầu nhanh nhẹn rồi ra hiệu bảo Christina ngồi xuống. “Ta biết Lyon từ khi nó còn bé, và chưa bao giờ có đủ dũng khí để hét lên với nó. Giờ, cho phép ta tự giới thiệu”, và nói tiếp. “Ta là cô của Lyon. Chính xác là cô Harriett. Cháu biết đấy, ta là em út của cha nó, và vì cháu cũng sẽ sớm trở thành Nữ hầu tước xứ Lyonwood, vì thế tốt nhất từ giờ cháu nên gọi ta là cô Harriett. Bây giờ cháu đã sẵn sàng về nhà cùng ta chưa, Christina, hay cháu cần chuẩn bị thêm chút nữa? Ta rất sẵn lòng ngồi chờ ở đây nếu cháu có thể yêu cầu mang cho ta một tách trà. Chúa ơi, hôm nay thời tiết có vẻ nóng hơn nhỉ?”, bà hỏi. Christina không biết nên trả lời thế nào. Nàng nhìn bà ấy lấy ra một cái quạt nhỏ, lúc đầu phe phẩy rồi sau đó quạt dừ dẹt phía trước mặt.

Bởi bà ấy là người lớn tuổi nên tất nhiên Christina cư xử ngoan ngoãn hơn. Người già phải được kính trọng và - bất cứ khi nào có thể - tuân theo không một lời phản đối. Đó là lối sống ở Dakota, lối sống mà Christina được nuôi dạy.

Christina cúi đầu và nói, “Cháu rất vinh dự được gặp cô, cô Harriett. Nếu cô có đủ kiên nhẫn để nghe, thì cháu muốn giải thích rằng hình như có chút hiểu nhầm nào đó”.

“Hiểu nhầm sao?” Harriett hỏi. Giọng nói nghe có vẻ rất phấn khích. Bà chỉ cái quạt vào Christina. “Cô bé đáng mến, liệu ta có thể cời mờ với cháu không? Lyon đã yêu cầu ta đến đưa cháu về ngôi nhà trong thành phố của mẹ nó. Chúng ta đều biết nó luôn làm theo ý mình mà không để ý tới cảm giác của cháu. Đừng tiêu nguôi thế chứ cô bé. Trong tim, nó luôn muốn mang đến những điều tốt đẹp nhất cho cháu.”

“Vâng, thưa cô.”

“Cháu có muốn cưới Lyon không?”

Câu hỏi thẳng thừng đòi hỏi một câu trả lời thành thật. Bà nhìn Christina chăm chú. Cực kỳ giống một con điều hâu, Christina thầm nghĩ.

“Sao hả, cô bé?”

Christina cố tìm cách trả lời làm dịu đi sự thật. “Điều cháu muốn làm và phải làm là hai vấn đề khác biệt. Cháu đang cố gắng giúp Lyon tránh khỏi một

sai lầm nghiêm trọng, cô à.”

“Ý cháu là hôn nhân là một sai lầm, đúng không?”, cô Harriett hỏi.

“Nếu chàng cưới cháu thì vâng”, Christina thừa nhận.

“Ta luôn được biết đến là một người rất ngay thẳng, Christina, vì vậy ta sẽ hỏi thẳng cháu. Cháu có yêu cháu trai ta không?”

Christina có thể cảm thấy má mình đang đỏ bừng. Nàng nhìn cô Harriett hồi lâu. “Cháu không cần trả lời ta. Ta có thể thấy cháu đã yêu nó.”

“Cháu đang cố để không yêu chàng”, Christina thì thầm.

Cô Harriett lại tiếp tục quật. “Ta thực sự không hiểu câu nói này. Không, ta không hiểu. Lyon có nói với ta là cháu mới chỉ học tiếng Anh và có thể nói nhiều câu rất khó hiểu. Nào, đừng xấu hổ thế Christina, nó không có ý phê phán gì đâu. Cháu có bất kỳ ý tưởng nào đáng chú ý rằng cuộc hôn nhân này sẽ dựa trên tình yêu không?”

“Lần đầu tiên gặp Lyon, cháu đã tin rằng chúng cháu sẽ sống cùng nhau... trong một thời gian ngắn. Vâng”, nàng nói thêm khi cô Harriett kinh ngạc nhìn. “Cháu tin rằng đó là định mệnh của bọn cháu.”

“Định mệnh?”, cô Harriett mỉm cười. “Thật là một ý tưởng lãng mạn, Christina. Ta tin rằng cháu chính xác là những gì mà cháu trai ta cần. Nó là một người khắc nghiệt hầu như lúc nào cũng giận dữ. Còn bây giờ, vui lòng giải thích tại sao cháu lại nói là chỉ trong một thời gian ngắn. Cháu có nghĩ là mình sẽ hết tình yêu nhanh thế không? Đó là một sự kết hợp nông nổi chăng?”

Christina không chắc ý của người phụ nữ này là gì. “Lyon muốn cưới một công chúa. Cháu muốn trở về nhà. Nó cực kỳ dễ hiểu”

Cái nhìn động trên mặt cô Harriett cho thấy bà không nghĩ điều này đơn giản chút nào. “Vậy thì Lyon sẽ về nhà cùng cháu”, cô Harriett lên tiếng. “Ta chắc chắn là nó sẽ rất thích thú được tới thăm nhà cháu.”

Lời gọi ý vô lý khiến Christina cảm thấy buồn cười.

“Coi kìa, ta vừa nhìn thấy sự lo lắng của cháu”, cô Harriett nói. “Sao chứ, tất nhiên, Lyon sẽ đưa cháu về thăm nhà.”

Christina biết là thật vô nghĩa khi tranh cãi với những suy nghĩ lạc quan của người phụ nữ đáng yêu này và sẽ là thô lỗ nếu công khai phản đối bà. Sau khi yêu cầu người hầu mang đồ ăn thức uống tới, Christina dành cả tiếng đồng hồ tiếp theo để nghe cô Harriett kể những câu chuyện thú vị về gia đình bà.

Nàng được biết cha của Lyon đã chết trong khi ngủ. Lyon đang ở trường nội trú khi bi kịch đó xảy ra, và Christina thăm nghĩ thật buồn khi chàng không được ở cạnh cha mình lúc đó. Nàng cũng được biết vợ của Lyon - Lettie, đã chết khi đang sinh con. Câu chuyện quá buồn khiến Christina phải cố kiềm chế để không rơi nước mắt.

Và sau đó, Christina đi cùng cô Harriett đến sống ở nhà của mẹ Lyon.

Nàng đã từng vào ngôi nhà xinh đẹp này trước đó khi đến thăm theo lời mời của tiểu thư Diana, do đó vẻ sang trọng của nó không khiến nàng ngạc nhiên.

Lối vào sáng rực ánh nến. Phòng khách ở bên trái, rộng gấp hơn ba lần phòng khách của những nhà mà Christina từng đến. Phòng ăn ở bên phải, một chiếc bàn ăn hẹp, dài gần như hết chiều dài căn phòng, bóng loáng tới nỗi có thể soi gương được. Mỗi bên bàn bày tới mười sáu chiếc ghế.

Christina đoán là có rất nhiều họ hàng sống ở đây cùng mẹ của Lyon. Lyon đã chu cấp rất đầy đủ cho gia đình mình. Có rất nhiều người hầu tấp nập đi lại, lấy đồ, bưng bê và thu dọn. Cô Harriett nói rằng Lyon đã trả lương cho tất cả bọn họ.

Tiểu thư Diana chạy ào từ cầu thang xuống, vui mừng chào đón Christina. “Lyon đang chờ chị ở thư viện trên tầng hai”, cô thông báo và kéo mạnh tay nàng. “Ôi, trông chị rất hợp với màu hồng, Christina. Màu này rất dịu mắt”, và nói thêm. “Chị biết không, em ước mình cũng được mảnh mai như chị. Em cảm thấy mình như con voi khi đứng cạnh chị vậy.”

Diana tiếp tục liến thoắng, nên Christina cho rằng mình không cần bình luận về lời nhận xét này.

Tiểu thư Diana đưa nàng lên thư viện. Một căn phòng sáng sủa, thoáng đãng, nhưng đó là tất cả những gì nàng có thể nhận thấy khi bước vào trong bởi Lyon thu hút toàn bộ sự chú ý của nàng. Chàng đang đứng cạnh cửa sổ, quay lưng về phía Christina. Một con giận trào lên sôi sục khắp người. Christina đột nhiên phát điên lên bởi Lyon đã ngang nhiên can thiệp vào cuộc sống của mình. Nàng biết mình sẽ hết vào mặt chàng. Sự thôi thúc mãnh liệt khiến cổ họng đau nhói.

Nàng giấu kín ý định của mình với em gái chàng, thậm chí còn cố xoay sở một nụ cười yếu ớt nói, “Tiểu thư Diana, liệu tôi có thể có vài phút riêng tư với anh trai cô không?”.

“Ôi, thực sự em không biết đó có phải là ý kiến tốt hay không. Cô Harriett nói rằng chị không thể ở một mình dù chỉ một phút. Chị biết đấy, cô ấy đã nghe về những lời đồn đại”, Diana thì thầm với Christina. “Tuy cô ấy hiện vẫn đang ở dưới nhà, nếu chị hứa rằng chỉ vài phút thôi thì sẽ không ai...”

“Diana, ra ngoài và đóng cửa lại.”

Lyon đã quay lại, đang nhìn chăm chăm vào Christina khi nàng yêu cầu Diana.

Christina cũng trừng mắt nhìn lại vì không bị đe dọa bởi người đàn ông này. Và hiển nhiên nàng không định phí thời gian để chú ý hôm nay trông chàng đẹp trai một cách răn ròi ra sao. Chàng mặc một chiếc áo khoác cười ngửa màu xanh thẫm. Chiếc áo vừa vặn khiến vai Lyon trông rộng hơn.

Chợt Christina nhận ra Lyon đang cau mày. Chàng thực sự đang giận dữ. Cả hai đều không ngồi xuống. Lúc đầu Christina quá kinh ngạc đến nỗi không thốt nên lời. Làm sao chàng dám tức giận chứ? Chàng là người đã gây ra mọi chuyện cơ mà.

“Ta được biết em đã nhận lời Bá tước Thorp hộ tống tới sự kiện nhà Westley, Christina. Điều đó đúng không?”

“Làm sao ngài biết?” Christina hỏi lại.

“Đúng không?”

Hầu tước Lyonwood không quát lên nhưng giọng nói cực kỳ nghiêm khắc.

“Đúng vậy, Lyon, tôi đã đồng ý với Bá tước. Anh ta đề nghị tôi cuối tuần trước. Chúng tôi định tới bữa tiệc ngoài trời nhà Westley và dù nó là cái quái gì đi nữa, tôi cũng không thêm quan tâm ngài có tức giận hay không, sẽ rất thô lỗ nếu bây giờ tôi lại từ chối sự hộ tống của anh ta. Tôi phải giữ lời hứa của mình.”

“Em sẽ không đi đâu hết trừ khi có ta bên cạnh, Christina”, Lyon nói, hít một hơi thật sâu trước rồi tiếp tục. “Một cô gái sẽ không đi cùng bất kỳ người đàn ông nào khác khi cô ta chuẩn bị kết hôn. Rõ ràng là em không hiểu rõ tình huống này, em yêu. Chúng ta sẽ kết hôn vào thứ Bảy này, và tôi sẽ bị chế nhạo nếu em đi cùng người khác vào ngày hôm trước.”

Tuy đã cố gắng kiềm chế, nhưng đến câu cuối cùng thì chàng hét lên.

“Tôi sẽ không cưới ngài”, Christina cũng hét to không kém. “Không, chúng ta không nên kết hôn. Ngài không nhận thấy tôi đang cố bảo vệ ngài sao? Ngài không biết gì về tôi hết. Vì Chúa, điều ngài muốn là một nàng công chúa.”

“Christina, nếu em không bắt đầu nói linh tinh...”

Lyon thỉnh thoảng đi tới và ôm chặt Christina vào lòng trước khi nàng kịp lùi lại. Christina không phản đối. “Nếu chàng không quá cứng đầu, Lyon, chàng sẽ nhận ra là em đúng. Em nên tìm một người khác. Nếu Thorp không chấp nhận đề nghị của em, em có thể hỏi người khác, thậm chí là cả Splickler.”

Chàng phải nỗ lực để hít một hơi thật sâu nữa. “Nghe kỹ đây Christina. Không ai được chạm vào em, trừ ta. Splickler sẽ không thể đi lại trong vòng một tháng, và ta thấy trước sẽ có một chiếc xe ngựa lao thẳng vào Thorp. Hãy tin ta, bất kỳ người đàn ông nào mà em có ý định đều sẽ gặp phải những bất ngờ khó chịu.”

“Ngài sẽ không dám đâu. Ngài là một Hầu tước. Ngài không thể đi xung quanh đe dọa mọi người được. Tại sao Splickler lại không thể đi được?”, nàng đột nhiên hỏi. “Tôi nhớ khá rõ ràng là Rhone chỉ đập cửa vào mũi anh ta thôi. Ngài đang cường điệu quá mức. Ngài không thể...”

“Ồ, nhưng ta có thể.”

“Sao ngài dám cười tôi trong khi đưa ra nhận xét bần thiêu đó?”

“Ta dám làm những gì ta muốn, Christina.” Chàng rờ ngón cái lên miệng nàng. Christina cảm thấy muốn cắn nó.

Rồi vai nàng chùng xuống vì thất vọng. Tất cả những gì người đàn ông này phải làm là chạm vào nàng, và mọi lý trí liền bay vèo ra ngoài cửa sổ. Chúa cứu giúp, lúc này nàng cảm thấy bụng mình quặn lên từng hồi.

Christina để Lyon hôn mình, thậm chí còn hé miệng chào đón lưỡi chàng, rồi để chàng đánh tan cơn giận dữ khỏi mình.

Lyon không ngừng sự tấn công dịu dàng này cho đến khi Christina cuồng nhiệt đáp ứng. Chàng chỉ dừng sự thân mật lại sau khi nàng vòng tay qua vai và bám chặt vào mình.

“Thời khắc duy nhất em thành thật với ta là lúc em hôn ta, Christina. Từ bây giờ, chỉ điều đó là đủ.”

Christina tựa đầu vào ngực Lyon. “Tôi sẽ không dành trái tim mình cho ngài, Lyon. Tôi sẽ không yêu ngài.”

Chàng tựa cằm lên đỉnh đầu nàng. “Có chứ, em sẽ yêu ta, cưng ạ.”

“Ngài rất tự tin vào bản thân”, nàng thì thầm.

“Em đã dâng hiến cho ta, Christina. Tất nhiên, ta rất chắc chắn.”

Một tiếng gõ cửa nhỏ cắt ngang bọn họ. “Lyon, buồng ngay cô gái trinh trắng đó ra. Cháu có nghe ta không?”

Câu hỏi này là không cần thiết. Cô Harriett hét to tới mức nhà bên cạnh cũng có thể nghe thấy.

“Làm sao bà ấy lại biết là ngài đang ôm tôi, Lyon? Bà ấy nhìn qua cửa được à?” Christina hỏi, giọng đầy kinh hoàng.

“Giờ cơ?” Lyon hỏi.

“Mở cửa ra. Ngay lập tức.”

“Nhìn thấy”, Christina thì thầm giữa tiếng hét của cô Harriett. “Bà ấy có thể nhìn xuyên qua cửa, Lyon.”

Lyon bật cười. Tiếng cười to đến nỗi khiến tai nàng ù ù. “Không, em yêu. Chỉ là cô Harriett hiểu ta quá rõ thôi. Bà ấy đoán là ta đang ôm em”

Trông nàng có vẻ thất vọng. Khi cô Harriett lại hét lên, Christina quay ra mở cửa. “Nếu ngài hứa với tôi một hoặc hai điều, tôi sẽ cưới ngài vào thứ Bảy này”, nàng nói.

Lyon lắc đầu. Cô bé ngây thơ này vẫn chưa hiểu rõ. Dù hứa hay không thì chàng vẫn sẽ cưới nàng.

“Sao?”, nàng hỏi.

“Hứa gì?”

Christina quay lại và thấy Lyon đang đứng, hai tay khoanh trước ngực, chờ đợi. Kiểu cách có vẻ rất trịch thượng. “Thứ nhất, ngài phải hứa sẽ cho tôi về nhà khi nhiệm vụ của tôi ở đây kết thúc. Thứ hai, ngài phải hứa sẽ không yêu tôi.”

“Thứ nhất, Christina, em sẽ không đi đâu hết. Hôn nhân là mãi mãi. Hãy nhớ kỹ điều đó. Thứ hai, ta không hiểu chút nào lý do tại sao em lại không muốn ta yêu em, nhưng ta sẽ cố gắng đáp ứng với em”

“Tôi biết ngài sẽ rất khó khăn. Tôi biết rõ thế”, Christina lầm bầm.

Cánh cửa chợt bật mở phía sau. “Ồ, tại sao cháu không cho ta biết là cửa không khóa?” Cô Harriett gắng hỏi. “Cháu đã làm rõ sự hiểu lầm chưa, Christina?”, bà hỏi tiếp.

“Cháu đã quyết định sẽ cưới Lyon một thời gian ngắn ạ?”

“Một thời gian dài”, Lyon nói nhỏ.

Cô gái này mờ mịt như sương mù vậy, Lyon muốn tóm lấy, lắc cho nàng tỉnh hẳn.

“Tốt. Nào, đi cùng ta Christina, ta sẽ đưa cháu đến phòng của cháu. Nó ở ngay cạnh phòng ta”, bà nói thêm cùng với một cái nhìn đầy ẩn ý về phía Lyon. “Sẽ không có bất kỳ cuộc thăm viếng riêng tư nào vào buổi đêm khi mà ta đây.”

“Cô ấy sẽ ở đây thêm một phút nữa thôi”, Lyon nói. “Christina, trả lời ta một câu hỏi nữa trước khi em đi.”

“Ta sẽ đứng chờ ngay ngoài cửa”, cô Harriett thông báo trước khi kéo sập cửa lại.

“Ngài muốn hỏi gì?” Christina hỏi.

“Em dự định thay đổi ý kiến trước thứ Bảy phải không? Ta có cần phải giam lỏng em trong ngôi nhà này cho đến lúc đó không?”

“Ngài đang mỉm cười như thể muốn làm như thế”, Christina kết tội. “Không, tôi sẽ không thay đổi ý kiến. Ngài sẽ phải thất vọng thôi, Lyon”, và nói thêm bằng một giọng hết sức cảm thông. “Tôi không giống như những gì ngài nghĩ đâu.”

“Ta biết chính xác những gì mình nhận được”, Lyon nói, cố nén cười. Christina đang nhìn bằng ánh mắt thương hại, thậm chí nói cho chàng biết rằng mình rất lấy làm tiếc.

“Em lấy ta bởi vì em nhận ra sẽ tuyệt vời như thế nào khi chúng ta ngủ cùng nhau”, chàng tuyên bố.

Đó là lời nhận xét hết sức ngạo mạn và thực sự Lyon không nghĩ nàng lại bận tâm trả lời mình.

“Không.”

Christina mở cửa, mỉm cười với cô Harriett, rồi quay lại Lyon nói đầy đủ hơn. “Ngài muốn tôi nói thật sao, Lyon.”

“Một sự thay đổi sẽ tốt đẹp hơn”, Lyon dài giọng đáp.

“Trước mặt cô Harriett đáng yêu của ngài sao?”, nàng nói, rồi mỉm cười rất nhanh với người phụ nữ đang bối rối.

Cô Harriett thờ dãi rồi lại kéo sập cửa lại. Christina có thể nghe tiếng bà lầm bầm điều gì đó về chuyện không cần cái quạt cùng với cánh cửa đóng sập lại và tấp vào mặt bà, nhưng nàng không hiểu người phụ nữ già cả đó muốn nói gì.

“Trà lời ta, Christina cùng với toàn bộ sự thành thật của em.”

Sự nóng nảy bất ngờ khiến nàng tức giận. “Rất tốt. Tôi cười ngài bởi vì cách ngài chiến đấu với những kẻ bất cóc.”

“Chuyện đó thì có liên quan gì tới chuyện kết hôn?”, chàng hỏi.

“Ồ, mọi thứ.”

“Christina, liệu em có thể nói chuyện dễ hiểu một lần trong đời không?” Lyon yêu cầu.

Rồi Christina nhận ra mình sẽ lại nói dối chàng một lần nữa. Sự thật thường khó hiểu, phức tạp hơn rất nhiều một lời bịa đặt giản đơn. Tuy nhiên, có vẻ như lúc này đã hơi muộn cho một lời nói dối nữa. Lyon trông như thể muốn hét lên vậy. “Tôi đang cố giải thích, Lyon. Ngài thấy đấy, mặc dù trận đánh không đáng để khoe khoang, nhưng ngài đã chiến đấu giống như một chiến binh.”

“Và?”

“À, điều đó hoàn toàn rõ ràng với tôi.”

“Christina.” Giọng nói trầm xuống, giận dữ.

“Ngài sẽ không phải là một người dễ dàng bị giết chết. Đấy, giờ ngài đã biết toàn bộ sự thật rồi, ngài đã thỏa mãn chưa?”

Lyon gật đầu, tỏ ý đã hiểu hết những gì nàng đang nói. Lúc đó chàng biết rằng không có gì người phụ nữ này từng nói có thể khiến mình nhầm lẫn trong tương lai nữa. Không, chàng đã chạm đến giới hạn của bản thân. Một người đàn ông chỉ có thể chịu đựng chừng đó sự bất ngờ thôi, Lyon thầm nghĩ.

Rồi Lyon cố giải nghĩa câu nói khó hiểu vừa được đưa ra. “Có phải em đang nói là em sẽ cố giết ta ngay sau khi chúng ta cưới nhau, nhưng vì ta có thể tự bảo vệ bản thân, nên thực tế em sẽ không thể làm điều đó được? Và đó chính là lý do tại sao em sẽ cưới ta, đúng không?” Chàng phải lắc đầu khi kết thúc lập luận không logic chút nào của mình.

“Tất nhiên là không”, Christina đáp. “Thật xấu hổ làm sao khi ngài nghĩ rằng tôi muốn làm hại ngài. Ngài có một cái đầu rất ranh ma, Lyon.”

“Được rồi”, chàng nói, nắm chặt tay sau lưng. “Ta xin lỗi vì đã đưa ra lời kết luận khó chịu vừa rồi.”

Christina tỏ ra nghi ngờ và thì thầm. “À, tôi mong là thế. Tôi chấp nhận lời xin lỗi của ngài”, rồi miễn cưỡng nói thêm “Ngài tỏ ra hối lỗi đủ để tôi tin rằng ngài đang thành thật.”

Lyon thì sẽ không dễ bị mất kiên nhẫn nữa, tuy nhiên cũng không chắc chắn về tâm trí của mình. Christina đã đập toi bởi mọi suy nghĩ của chàng. Chưa cứu giúp, chàng sẽ moi ra bằng được một câu trả lời rõ ràng, cho dù mất bao nhiêu thời gian.

“Christina”, chàng bắt đầu, giữ giọng của mình êm ái tới nỗi có thể ru ngủ một đứa trẻ, “nếu em đã cho rằng ta không phải là kẻ dễ dàng bị giết - và nhân tiện ta rất cảm kích sự tin tưởng của em - vậy em có tình cờ biết được kẻ nào đang cố không?”

“Cố làm gì?”

“Giết ta.”

Người đàn ông này thực sự cần phải học cách kiểm soát bản thân. Christina vừa mới mở cửa ra và mỉm cười với cô Harriett, trông thấy người phụ nữ tội nghiệp đang định lên tiếng, nhưng lại đóng sập cửa trước khi bà có thể nói được từ nào. Nàng không muốn bà nghe thấy câu trả lời của mình.

“Cha tôi. Ông ta đang quay trở lại nước Anh. Ông ta sẽ cố giết tôi. Tôi hứa sẽ bảo vệ ngài trong suốt thời gian tôi ở đây. Khi tôi rời đi rồi, ông ta sẽ để ngài yên.”

“Christina, nếu ông ta cố gắng giết em, vậy tại sao em lại nghĩ sẽ phải bảo vệ ta?”

“Ồ, ông ta sẽ phải giết ngài trước. Đó là cách duy nhất để ông ta tóm được tôi”, nàng chỉ ra lý do. “Ngài là người có tính sở hữu cao, Lyon. Đúng vậy”, và nói thêm khi nghĩ rằng Lyon đang định phản đối. “Ngài sẽ canh giữ tôi.”

Lyon đột nhiên cảm thấy cực kỳ hài lòng nhưng chẳng hiểu vì sao. Có phải bởi lời ca tụng đó không? Chàng cũng không dám chắc nên quyết định làm sáng tỏ. “Tức là em tin tưởng ta”, và kết luận.

Nàng kinh ngạc. “Tin tưởng một người da trắng ư? Không bao giờ.”

Christina giật mạnh cánh cửa và bắt đầu làm dịu đi những lời quát tháo ầm ĩ của cô Harriett. Nhưng điều này thật khó khăn vì tâm trí vẫn tràn ngập những lời kết luận kỳ quặc của Lyon. Tin tưởng anh ta ư? Điều quái quỷ gì khiến anh ta đưa ra khái niệm vô lý đó chứ?

“Đã đến lúc rồi, quý cô. Một cô gái có thể trở thành bà già vì chờ đợi cháu đấy.”

“Cô Harriett, cháu rất cảm kích vì sự kiên nhẫn của cô. Và cô đã nói đúng. Một cuộc trò chuyện cởi mở với Lyon đã làm tan biến tất cả nỗi lo lắng của cháu. Cháu muốn giúp người hầu đỡ đồ đạc. Cô có cho rằng ở đây có đủ chỗ cho đi cháu khi bà ấy trở về Luân Đôn vào tuần tới không ạ? Nữ bá tước sẽ rất thất vọng khi biết cháu đã rời đi.”

Mánh khỏe của nàng rất hiệu quả. Về mặt bối rối của cô Harriett lập tức biến mất. Mong muốn được đảm đương mọi việc đã gạt ra một bên tất cả những cân nhắc khác. “Tất nhiên ta luôn đúng. Nào, giờ thì đi cùng ta. Cháu có biết Diana đã mời vài người tới dự bữa trưa không? Hầu hết mọi người đã có mặt. Họ rất nóng lòng được gặp cháu, Christina.”

Tiếng cửa lách cách cắt ngang lời nhận xét nhiệt tình của cô Harriett.

Lyon bước trở lại bên cửa sổ, nhìn đám đông tụ tập trong khu vườn bên dưới, rồi gạt đám khách khứa ra khỏi đầu.

Sự bí ẩn đã dần dần được khai phá. Lyon tập trung vào mẫu tin tức mới mà mình tin là thật. Christina thực sự nghĩ rằng người cha đang định quay trở lại nước Anh để giết nàng.

Cái nhìn khiếp sợ trong đôi mắt, giọng nói run rẩy đã cho Lyon biết rằng Christina hoàn toàn nói thật, dù chỉ một lần. Tuy nhiên nàng biết nhiều hơn những gì đã nói. Lyon đoán lý do duy nhất nàng thừa nhận nhiều như vậy là để chàng cảnh giác.

Nàng đang cố bảo vệ chàng. Lyon không biết mình nên cảm thấy hạnh phúc hay bị sỉ nhục. Nàng đã thực hiện nhiệm vụ của chàng. Nhưng Christina nói đúng. Lyon là người có tính chiếm hữu. Christina thuộc về chàng, và chàng sẽ không để ai làm hại người con gái ấy. Chúng sẽ phải giết chàng trước khi chạm được tới Christina.

Làm sao nàng lại kết luận như vậy về cha mình? Lyon nhớ rất rõ rằng ngài Reynolds đã nhấn mạnh rằng Christina chưa bao giờ gặp mặt cha mình.

Tất cả đều vô lý, trừ phi mẹ Christina đã sống lâu hơn mọi người tưởng và truyền nỗi sợ hãi của bà sang con gái... hoặc cũng có thể là truyền nó sang một ai đó.

Ai đã nuôi lớn Christina? Chắc chắn đó không phải là vợ chồng Summerton, Lyon mỉm cười thầm nghĩ. Nàng quả là một kẻ nói dối kém cỏi. Mặc dù nên nổi giận vì Christina đã nói dối nhưng chàng thực sự cảm thấy thích thú và cho rằng nàng bịa ra câu chuyện chỉ để nhằm xoa dịu mình.

Mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản biết bao nếu nàng kể toàn bộ sự thật. Lyon biết mình nên kiên nhẫn. Bryan đã gửi tin mật nói rằng Mick đã nhớ ra tên của người truyền giáo. Ông ta là Claude Deavenrue.

Lyon lập tức cử hai người hầu trung thành đi tìm Deavenrue. Dù biết nhà truyền giáo đã nói với Mick rằng ông ta định dừng lại ở Anh để thăm Christina khi quay lại từ Pháp, Lyon không đặt niềm tin vào khả năng này. Deavenrue hoàn toàn có thể sẽ thay đổi ý kiến, hoặc Mick đã nghe nhầm.

Không, Lyon không thể mạo hiểm. Việc nói chuyện với nhà truyền giáo càng sớm càng tốt đột nhiên trở nên hết sức cấp bách. Nhưng lý do khiến chàng cần khám phá ra quá khứ của Christina đã thay đổi. Một nỗi lo lắng luôn thường trực trong đầu. Nàng đang gặp nguy hiểm. Lyon không chắc cha nàng có phải là mối đe dọa thực sự không, nhưng bản năng mách bảo cần phải thận trọng. Mong muốn được bảo vệ Christina gần như nhấn chìm tất cả. Từ lâu, Lyon đã rất tin tưởng vào bản năng của mình, vết sẹo trên trán là kết quả của một minh chứng ngu ngốc vì đã không lưu ý đến cảnh báo của bản thân.

Lyon hy vọng nhà truyền giáo có thể hé lộ một vài tia sáng về bí mật này, kể về quá khứ của Christina để chàng có thể bảo vệ nàng. Lyon đã rút ra một kết luận. Tất cả những lời nhận xét có thể là do nàng đã được nuôi dưỡng bởi một trong số những gia đình can đảm ở vùng biên giới mà chàng từng nghe nói đến. Thậm chí Lyon còn tưởng tượng Christina sống trong một căn nhà gỗ nhỏ đầu đó trong vùng đất hoang dã ở thuộc địa xa xôi. Điều đó giải thích tại sao nàng thích đi chân trần, thích sống ở ngoài trời, nghe thấy tiếng sư tử gầm và có thể còn nhìn thấy một hoặc hai con trâu rừng.

Đúng, lý giải này có vẻ rất đúng, nhưng chàng sẽ không khẳng định cho đến khi có sự xác nhận từ Deavenrue.

Lyon thở một hơi dài yếu ớt. Đến thời điểm này chàng hoàn toàn hài lòng với những gì đạt được. Rồi tâm trí lại hướng tới một rắc rối khác. Christina khẳng khái muốn về nhà.

Lyon thề sẽ tìm ra lý do khiến nàng muốn ở lại đây.

Một tiếng gõ cửa nhỏ cắt ngang dòng suy nghĩ. “Lyon, có thể dành thời gian tiếp đón bọn mình không?” Rhone hỏi từ ngưỡng cửa. “Chúa ơi, trông cậu cau có như một con quỷ ấy”, anh nhận xét với một giọng sôi nổi. “Đừng để điều đó khiến cậu bỏ chạy, Andrew”, rồi quay sang nói với chàng trai bên cạnh. “Lyon thường xuyên trong tâm trạng khó chịu. Tình cờ là cậu vừa có cuộc trò chuyện nữa với Christina, đúng không?”, anh hỏi, giọng nhạt nhẽo như màu be của chiếc áo khoác đang mặc. Khi Lyon gật đầu, Rhone bắt đầu cười khúc khích. “Andrew vẫn chưa được gặp vợ chưa cưới của cậu, Lyon. Mình nghĩ là cậu sẽ muốn giới thiệu với cậu ấy.”

“Rất vui được gặp lại cậu, Andrew”, Lyon nói, cố gắng tỏ ra mình thực sự vui bởi không muốn bị gián đoạn; cũng không muốn tỏ ra lịch sự và đã trừng mắt ra hiệu cho Rhone.

Bạn chàng đang kéo mạnh ống tay áo khoác, có lẽ là cố gắng giấu giếm chỗ bị quần băng, Lyon nghĩ thầm. Cậu ta không được ra ngoài và gặp gỡ mọi người. Lyon sẽ nói rõ chuyện này nếu chỉ có hai người. Vì vậy chàng tin là Rhone đã cố tình kéo theo Andrew lên thư viện để tránh bị mắng mỏ.

“Các quý cô đang ở ngoài vườn”, Rhone nói, phớt lờ ánh mắt tối sầm của bạn rồi bước về phía cửa sổ Lyon đang đứng, ra hiệu cho Andrew đi theo mình.

Người đồng hành của Rhone đi cách Lyon cả một quãng xa, đến đứng cạnh anh. Mặt đỏ bừng, anh ta vốn là người hay bẽn lẽn. “Có lẽ tôi nên đợi ở dưới tầng”, Andrew lắp bắp. “Chúng ta đã làm phiền Hầu tước”, và hạ giọng thì thầm với Rhone.

“Kia là Christina, Andrew”, Rhone thông báo, giả bộ như không nghe thấy lời phàn nàn của anh ta. “Cô ấy đang đứng giữa hai tiểu thư khác, ngay cạnh hàng rào. Mình không nhận ra quý cô xinh đẹp đang nói chuyện với cô ấy là ai”, Rhone tiếp tục. “Bạn có biết tiểu thư tóc vàng hoe kia không Lyon?”

Lyon nhìn xuống quang cảnh rộn ràng bên dưới và thầm nghĩ rõ ràng em gái đã mời tới hơn nửa giới thượng lưu tới dùng bữa trưa.

Gần như ngay lập tức, chàng phát hiện ra Christina và nhận thấy nàng có vẻ bối rối bởi sự chú ý của mọi người. Những quý bà, quý cô xuất hiện gần như cùng lúc để nói chuyện.

Rồi một trong các quý ông bắt đầu hát một bản ballad. Lập tức tất cả mọi người đều hướng về phía âm thanh phát ra. Các cửa ra vào căn phòng khiêu vũ đã được mở toang và ai đó bắt đầu chơi đàn Xpinet trên nền lời hát.

Christina thích âm nhạc. Sự thật hiển nhiên đập vào mắt Lyon. Hình ảnh gấu vấy tung bay quanh gót chân cho thấy nàng rất thích bài hát và hông nàng lắc lư nhịp nhàng, uyển chuyển.

Nàng đang rất say mê. Nụ cười khiến Lyon cảm thấy yên bình trở lại.

Christina trông rất mê hoặc. Lyon nhìn theo khi nàng đưa tay ra và ngắt một chiếc lá trên bờ rào, rồi bắt đầu xoay tròn nó trong tay khi vẫn tiếp tục lắc lư theo nhạc.

Chàng nghĩ thậm chí nàng còn không nhận ra mình đang làm gì. Ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông đang hát, tâm trí thoải mái, không hề phòng.

Lyon biết Christina cũng không nhận ra mình đang bị theo dõi. Nếu không nàng sẽ không ăn chiếc lá đó, hay ngắt chiếc khác.

“Thưa ngài, ai là công chúa Christina?” Andrew hỏi Lyon, ngay khi Rhone bắt đầu nghệt thở vì cười.

Hiển nhiên Rhone cũng đang quan sát Christina.

“Thưa ngài?”

“Là cô gái có mái tóc vàng nhạt”, Lyon thì thầm, lắc lắc đầu và quan sát trong nỗi nghi ngờ ngày càng tăng khi Christina duyên dáng ngắt lấy chiếc lá nữa và cho vào miệng.

“Cô gái tóc vàng nào cơ?” Andrew hỏi gặng.

“Người đang ăn những chiếc lá ở cạnh bờ rào.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cha của mẹ đã vui mừng khôn xiết khi gặp mẹ. Ông nghĩ rằng Edward đã đồng ý cho mẹ về thăm nhà, và trong mấy ngày đầu, mẹ không thể kể cho sự thật. Mẹ đã kiệt sức bởi chuyến đi và biết rõ là cần phải hồi phục trước khi thuật lại toàn bộ sự việc xảy ra.

Cha của mẹ đã khiến mẹ phát điên lên. Ông vào phòng mẹ, ngồi bên cạnh giường và chẳng nói gì ngoài Edward. Dường như ông đoán chắc rằng mẹ chưa nhận ra mình đã may mắn thế nào khi cưới được một người đàn ông tốt như vậy.

Khi không thể chịu đựng thêm nữa, mẹ bắt đầu khóc nức nở. Và kể lại mọi chuyện một cách rời rạc, đứt quãng. Mẹ cũng nhớ là đã gào lên với cha mình. Ông nghĩ mẹ đã bị mất trí nên mới bịa đặt ra câu chuyện về chồng mình.

Mẹ cố gắng nói chuyện với ông lần nữa, nhưng ông vẫn một mực ủng hộ Edward. Rồi mẹ chợt nghe được từ một người hầu rằng ông đã gửi thư nhắn Edward tới đưa mẹ về nhà.

Trong cơn tuyệt vọng, mẹ đã viết lại toàn bộ câu chuyện, kể cả sự thật là mẹ đang mang thai đứa cháu ngoại của ông. Mẹ giấu lá thư trong tủ đồ mùa đông của ông, hy vọng ông sẽ không thể tìm ra nó cho đến vài tháng sau.

Christina, ông ngoại con đã tin rằng thể chất yếu ớt là nguyên nhân gây ra tình trạng căng thẳng thần kinh của mẹ.

Mẹ bắt đầu chuẩn bị kế hoạch chạy trốn đến chỗ chị gái - Patricia. Chị ta đang sống cùng chồng ở thuộc địa. Mẹ không dám mang đồng đá quý đi cùng.

Patricia giống như một con chó săn; chị ta sẽ tìm ra chúng. Bản tính của chị ta là một kẻ hết sức tọc mạch, như mẹ từng nhớ thì mọi thư từ của mẹ đều bị chị ta đọc trộm. Không, mẹ không thể mạo hiểm mang đồng đá quý đi cùng. Chúng cực kỳ quan trọng. Mẹ lấy chúng chỉ với tâm nguyện duy nhất là mang chúng trả lại cho người dân nghèo khổ ở lãnh địa của Edward. Ông ta đã ăn trộm chúng và mẹ sẽ chờ xem công lý được thực hiện.

Mẹ giấu chúng trong một cái hộp, rồi đợi đến khuya, mang chúng ra vườn. Mẹ chôn cái hộp dưới một bụi hoa, Christina.

Hãy tìm bụi hoa hồng đỏ thắm như máu. Con sẽ tìm thấy chúng ở đó.

Nhật ký hành trình, 01/10/1795

Cô dâu tỏ ra lo lắng trong suốt các nghi lễ của đám cưới. Lyon đứng ngay bên cạnh, nắm chặt tay và không cho phép nàng đi đâu - hay chạy trốn.

Đồng thời, Hào tước cười nhiều tới nỗi khiến Christina nghĩ chàng đã bị mất trí. Thực vậy, chàng hoàn toàn mất nguyên. Nếu Christina được phú cho tính hoài nghi, hẳn đã kết luận rằng chính nỗi lo sợ của nàng là nguyên nhân thực sự khiến chàng sung sướng.

Tuy nhiên, tâm trạng Lyon trở nên u tối khi nàng từ chối nhắc lại lời thề “đến chết mới chia lìa”. Khi nhận ra vị cha xứ với cái mũ nhưng trên đầu không thể tiếp tục nghi lễ thì Lyon phải ra tay, bắt đầu siết chặt tay nàng đến khi nàng nghĩ là xương của mình sắp kêu lách cách, nàng đành phải lẩm bầm nhắc lại những lời đó.

Nàng cho Lyon thấy sự bất mãn của mình vì đã phải nói dối cha xứ, nhưng chàng chẳng tỏ ra quan tâm đến cái cau mày này. Thậm chí còn chậm rãi nháy mắt và nở nụ cười lười biếng. Không, Lyon chẳng bận tâm chút nào.

Đơn giản vì người đàn ông này còn đang chìm trong niềm hả hê.

Christina biết, những chiến binh rất thích thú khi đạt được mục tiêu. Tất nhiên người đàn ông này còn sung sướng hơn hết thảy. Suy cho cùng anh ta là một con sư tử đực và vừa giành được nàng sư tử từ cái của mình.

Khi họ rời khỏi nhà thờ, Christina phải bám chặt vào tay Lyon bởi quá bận tâm về chiếc váy cưới, lo sợ mỗi bước chân có thể xé rách dải đăng ten mỏng manh dính ở cổ và tay áo. Cô Harriett đã trông coi quá trình may chiếc váy này, giám sát ba nàng hầu sửa sang đến khi cảm thấy hài lòng.

Đó là một chiếc váy rất đẹp nhưng lại không tiện dụng. Tiểu thư Diana đã an ủi Christina rằng chỉ phải mặc nó có đúng một lần và rồi sau đó sẽ cắt kỹ đi.

Khi nói với chồng mới cưới rằng đó là một sự lãng phí, chàng bật cười, ôm lấy nàng và bảo đừng quá bận tâm. Chàng có đủ tiền để may cho nàng mỗi ngày một bộ váy mới cho đến cuối đời.

“Tại sao mọi người lại la hét với chúng ta?” Christina hỏi, đứng cạnh Lyon trên bậc thềm bên ngoài nhà thờ. Một đám đông những người lạ mặt đang hò hét ồn ào ở đó khiến nàng chỉ vừa đủ nghe được câu trả lời của Lyon.

“Họ đang chúc mừng, em yêu, không phải gào thét.” Chàng cúi xuống hôn lên trán Christina. Tiếng chúc mừng huyền ảo lại vang dội hơn. “Họ mừng cho chúng ta.”

Nàng ngược nhìn, định nói rằng đối với nàng thì cả một đám người xa lạ vui mừng vì hạnh phúc của họ chẳng có chút ý nghĩa nào. Nhưng ánh mắt dịu dàng của Lyon khiến nàng quên hết tất cả sự phản đối, đám đông, tiếng ồn ào. Theo bản năng, Christina tựa sát vào người chàng. Lyon quàng tay quanh eo, ôm chặt vợ. Đường như chàng biết lúc này Christina cần được vỗ về nhiều thế nào.

Nàng đang sợ hãi.

“Ôi chào, đây là một đám cưới lộng lẫy.” Cô Harriett thốt lên ngay phía sau Christina. “Lyon, đưa cô ấy vào trong xe. Christina, hãy nhớ vẫy chào những người có thiện ý nhé. Đám cưới của cháu sẽ trở thành đề tài suốt mùa vũ hội này. Cười lên đi, Christina. Cháu đã trở thành Nữ hầu tước mới của Lyonwood.”

Lyon miễn cưỡng buông cô dâu ra. Cô Harriett đã khoác tay Christina và đang dìu nàng bước xuống bậc thềm. Lyon biết cô Harriett sẽ khẳng khái làm theo cách của mình, cho dù có phải giằng cô dâu ra khỏi chàng.

Christina lại trở nên hoang mang. Thêm chút ngạc nhiên, Lyon thầm nghĩ. Cô nàng đang lượn lờ xung quanh họ hết như một con chim lớn đang săn mồi. Bà cũng ăn mặc giống như vậy, trong bộ đồ màu vàng nhạt và luôn phe phẩy cái quạt màu vàng chanh trước mặt Christina khi quát tháo người khác.

Diana đứng sau lưng Christina, đang cố vuốt những nếp nhăn trên bộ váy cưới. Christina quay lại mỉm cười với cô em gái của Lyon về phía đám đông.

Lyon nắm tay và đỡ vợ lên chiếc xe ngựa hờ mui. Christina nhớ ra lời cô Harriett đã dặn dò nên vẫy tay với tất cả những người lạ mặt đứng dọc hai bên đường.

“Thật đáng tiếc vì mẹ chàng không thể tham dự”, nàng thì thầm với Lyon khi họ đang trên đường. “Và di Patricia của em sẽ rất giận dữ”, nàng nói thêm. “Chúng ta thực sự nên đợi đến khi đi ấy trở lại, Lyon.”

“Tức giận vì bà ta không được tham dự đám cưới hay tức giận vì em cưới ta?” Lyon hỏi, giọng đầy vẻ thích thú.

“Cả hai, em e là vậy”, Christina đáp. “Lyon, em rất hy vọng chàng sẽ hòa thuận với di khi bà ấy đến ở cùng chúng ta.”

“Em bị mất trí phải không? Nữ bá tước sẽ không sống cùng chúng ta, Christina”, chàng thốt lên, giọng đanh lại. Lyon hít một hơi thật sâu, rồi nói tiếp. “Chúng ta sẽ nói về di em sau. Được không?”

“Theo ý chàng”, Christina nói, bối rối vì chồng đột ngột thay đổi tính khí, nhưng cũng không gắng hỏi.

Việc tiếp đón được chuẩn bị rất vội vàng, nhưng kết quả lại tốt đẹp ngoài mong đợi. Nền được thắp sáng khắp các phòng, hoa được đặt thành từng hàng trên bàn, và người hầu trong trang phục màu đen trang trọng đi lại tấp nập giữa đám đông cùng với khay bạc đựng đầy các loại đồ uống. Khách khứa tràn ra khu vườn phía sau ngôi nhà của mẹ Lyon, và đám đông chen chúc này, như cô Harriett nói, đã chứng minh sự thành công của bữa tiệc.

Lyon đưa Christina lên gác gặp mẹ mình. Đó không phải là buổi gặp mặt đầu tiên dễ chịu. Bà ấy thậm chí còn không nhìn nàng, chỉ nói lời chúc phúc với Lyon, rồi bắt đầu nói về người con trai khác của bà - James. Lyon kéo Christina ra khỏi căn phòng tăm tối giữa những hồi ức của mẹ. Chàng tỏ ra cau có, nhưng ngay khi cánh cửa đóng sập sau lưng, nụ cười chậm chậm quay lại trên khuôn mặt.

Christina quyết định sẽ nói chuyện với Lyon về mẹ chàng ngay khi có cơ hội đầu tiên. Lyon đã xao lãng trách nhiệm của mình, nàng nghĩ, và rồi biện hộ cho phẩm cách của chàng bằng việc tự nhủ đơn giản là chàng không hiểu trách nhiệm của mình là gì. Đúng, nàng sẽ nói chuyện và chỉ ra cho chàng nhiệm vụ của mình.

“Đừng nhăn nhó như thế, Christina”, Lyon nói khi họ bước xuống cầu thang. “Mẹ ta rất hài lòng.”

“Bà sẽ hài lòng hơn khi đến sống cùng chúng ta”, Christina nhận xét. “Em có thể thấy điều đó.”

“Cái gì?”

Tiếng kêu kinh ngạc khiến vài người khách chú ý. Christina mỉm cười với chồng. “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau nhé, Lyon”, nàng đề nghị. “Hôm nay là ngày cưới của chúng ta, và chúng ta thực sự không nên nghĩ đến chuyện khác. Ô, nhìn Rhone đứng sát em gái chàng kia. Chàng có để ý cách anh ấy lờ anh chàng trẻ tuổi đang cố thu hút sự chú ý của cô ấy không?”

“Em chỉ nhìn thấy những gì em muốn nhìn thôi”, Lyon nói, kéo vợ sát cạnh người khi họ bước vào lối đi, bảo vệ nàng giống như một chiến binh khi họ lại bị khách khứa bao vây lần nữa.

“Không, Lyon”, Christina tranh luận giữa những lời giới thiệu. “Chàng mới là người chỉ nhìn thấy những gì muốn thấy”, và giải thích. “Chàng muốn cưới một công chúa, đúng không?”

Chuyện quái gì khiến Christina đưa ra nhận xét đó vào lúc này? Lyon định chất vấn nhưng câu hỏi tiếp theo khiến chàng chú ý. “Người đàn ông e thẹn đang ngập ngừng ở cửa là ai vậy, Lyon? Ông ta dường như không quyết định được nên vào hay không.”

Lyon nhận ra đó là Bryan, bạn chàng. Chàng gọi và ra hiệu cho ông ta tới gần. “Bryan, tôi rất vui là ông đã tới. Đây là Christina - vợ tôi”, chàng nói thêm. “Em yêu, ta muốn giới thiệu em với Bryan. Ông ấy là chủ quán rượu Bleak Bryan ở đầu kia của thành phố.”

Christina cúi chào và hướng tới bắt tay người đàn ông nhút nhát đó. Ông chìa tay trái ra nhằm tránh cho nàng khỏi bối rối khi thấy bàn tay phải của mình đã bị mất, nhưng Christina đã siết chặt quanh cổ tay đầy sẹo của ông và mỉm cười đầy quyến rũ khiến ông ngẹn thở. “Tôi rất hân hạnh được gặp ông, Bleak Bryan”, nàng nói. “Tôi đã nghe rất nhiều về ông. Những câu chuyện về lòng dũng cảm của ông thật thú vị.”

Lập tức Lyon cảm thấy khó hiểu. “Em yêu, ta chưa từng kể cho em về Bryan”, chàng nhận xét.

Bryan đỏ bừng mặt bởi chưa bao giờ được một phụ nhân cao quý nhường này để mắt đến. Ông kéo mạnh cà vạt, khiến cái nút mà ông đã tốn cả tiếng đồng hồ để thắt thật hoàn hảo trở nên lộn xộn.

“Tôi thực sự muốn biết cô đã nghe về tôi từ đâu”, ông nói.

“Ồ, Rhone kể tất cả về ngài cho tôi nghe”, nàng mỉm cười trả lời. “Anh ấy cũng nói rằng ông sẽ dành toàn bộ căn phòng phía sau cho một canh bạc của Lyon vào đêm thứ Sáu tới.”

Bryan gật đầu. Lyon cau mày, lăm bằm, “Rhone quả là nhiều chuyện”.

“Đây chính là cô gái mà Mick đã kể đúng không, Lyon?” Bryan hỏi. “Không, không thể là cô gái đó được. Trông cô ấy không khỏe tới mức hát bay một gã...”

Cuối cùng Bryan cũng để ý thấy Lyon đang lắc lắc đầu.

“Mick là ai?” Christina hỏi.

“Một thủy thủ thường xuyên tới quán rượu của tôi”, Bryan đáp. Gương mặt nhăn nhó bởi nụ cười thích thú. “Anh ta đã kể một câu chuyện cực kỳ ấn tượng về...”

“Bryan, vào đây và ăn chút gì đó đi”, Lyon cắt ngang.

“Rhone đây rồi. Rhone! Đưa Bryan vào phòng ăn nhé.”

Christina đợi đến khi chỉ còn lại nàng với Lyon, rồi thắc mắc tại sao chàng đột nhiên trở nên cáu kỉnh. “Em đã nói gì sai khiến chàng bực bội à?”

Lyon lắc đầu. “Ta không thể ở chỗ đông đúc như này lâu được. Chúng ta đi thôi. Ta muốn được ở riêng tư cùng em.”

“Bây giờ sao?”

“Bây giờ”, chàng tuyên bố. Để thể hiện cho vợ thấy mình sẽ làm chính xác điều vừa nói, chàng liền nắm tay và kéo nàng về phía cửa.

Cô Harriett chặn họ lại tại bậc cửa.

Christina tỏ ra ăn năn một cách yêu kiều. Lyon thì có vẻ bực tức.

Cô Harriett không nhúc nhích. Tư thế của bà khiến Lyon mừng rỡ tưởng tới một sĩ quan chỉ huy, hai tay chống ở hông và bộ ngực vĩ đại nhô ra phía trước như bộ giáp sắt vững chắc.

Một nụ cười đột nhiên làm mềm đi thái độ cứng rắn của bà. “Ta đã sắp xếp đồ đạc của Christina lên xe, Lyon. Cháu đã chịu đựng được tới hơn một tiếng đồng hồ, lâu hơn ta nghĩ rất nhiều.”

Cô Harriett trêu mếu ôm Christina đến nghẹt thở, rồi buông nàng ra.

“Hãy cư xử lịch sự đêm nay nhé”, bà nhắc nhở Lyon.

“Vâng, cháu hứa.”

Christina chính là người vừa lên tiếng. Cả Lyon và cô của chàng đều kinh ngạc nhìn. “Cô đang nhắc nhở ta, Christina”, Lyon cộc lốc.

“Cháu chỉ cần nhớ rằng từ bây giờ Lyon là chồng của cháu thôi, cô gái đáng mến”, cô Harriett đồ búng mặt nói. “Rồi mọi sự sợ hãi của cháu sẽ tan biến.”

Christina không hiểu người phụ nữ này đang cố nói gì. Bà gật đầu về am hiểu với Christina và chăm chú nhìn nàng như một con điều hâu rình mồi.

Lyon thỉnh thoảng ôm lấy và đặt nàng vào lòng khi cả hai lên xe ngựa. Christina quàng tay quanh cô và tựa đầu lên vai chồng, trên môi là nụ cười mãn nguyện.

Phía trên đầu nàng, Lyon cũng đang mỉm cười.

Cả hai không nói một lời nào, chỉ ôm lấy nhau và tận hưởng hạnh phúc trong im lặng.

Christina không biết nơi chàng sẽ đưa mình đến và cũng chẳng quan tâm đến điều đó.

Cuối cùng, cả hai đã được ở riêng tư với nhau và đó là tất cả điều nàng nghĩ tới.

“Christina, dường như hôm nay em không chút sợ hãi khi ở trong những không gian nhỏ hẹp và ngột ngạt”, Lyon nhận xét, trêu mếu cọ cọ cằm mình lên trán vợ. “Em đã chế ngự được nỗi sợ đó rồi sao?”

“Em không nghĩ thế”, Christina đáp. “Nhưng khi chàng ôm em sát vào mình thế này và khi nhắm mắt lại, em đã quên hết những điều muốn nói.”

Đó là vì em tin tưởng ta, Lyon tự nhủ. “Ta rất thích mỗi khi em thành thật với ta, Christina”, Lyon nói. “Và bây giờ chúng ta đã kết hôn với nhau, em phải luôn nói thật với ta”, rồi nói thêm, trong khi đang tìm cách phù hợp để đề cập đến chủ đề tình yêu và lòng tin tưởng.

“Em đã luôn không nói thật với chàng sao?” Christina hỏi, ngồi thẳng dậy để nhìn vào mắt chồng. “Sao chàng lại có thể nghĩ như vậy? Em đã nói dối chàng khi nào?”

“Vợ chồng Summerton là à?”, Lyon dài giọng.

“Ai cơ?”

“Chính xác thì”, Lyon trả lời. “Em đã nói với ta là vợ chồng Summerton đã nuôi lớn em và cả hai đều biết đó là một lời nói dối.”

“Một sự bịa đặt”, Christina sửa lại.

“Khác nhau sao?”

“Đại loại thế.”

“Đó không phải là câu trả lời, Christina”, Lyon nói. “Đó là một sự thoái thác.”

“Ồ!”

“Sao?”

“Sao cái gì?” Christina hỏi, dùng mấy ngón tay cù nhẹ sau gáy, cổ làm chồng phân tâm. Đêm nay là đêm tân hôn của họ và nàng không muốn phải nói dối lần nữa.

“Em có định nói cho ta nghe về quá khứ của em bây giờ không? Vì vợ chồng Summerton không tồn tại...”

“Chàng thật là dai dẳng”, Christina lăm bằm, cố làm dịu đi lời khiển trách của mình bằng một nụ cười nhẹ. “Được thôi, Lyon. Vì đã là vợ chàng nên em đoán là nên kể hết sự thật với chàng.”

“Cảm ơn.”

“Có gì đâu, Lyon.”

Nàng lại tựa vào vai chồng và nhắm mắt. Lyon đợi hồi lâu trước khi nhận ra Christina cho rằng cuộc nói chuyện đã kết thúc.

“Christina?”, chàng gọi và tỏ ra có chút bức bối. “Ai đã nuôi nấng em từ khi em còn nhỏ.”

“Các bà xơ.”

“Xơ nào?”

Christina không thêm đề ý đến giọng nói nóng nảy của chồng bởi đang căng thẳng cố nghĩ ra một câu chuyện mới. “Chủ yếu là xơ Vivien và Jennifer”, nàng đáp. “Em đã sống trong một tu viện, như chàng biết là ở Pháp. Đó là một vùng hẻo lánh. Em không nhớ ai đã đưa em tới đó. Lúc ấy em còn rất nhỏ. Các xơ cũng giống như mẹ em, Lyon. Hằng đêm, họ kể cho em câu chuyện thú vị về những vùng đất mà họ đã đi qua.”

“Như câu chuyện về trầu rừng ấy hả?” Lyon hỏi, bật cười vì sự thành thật trong giọng nói của vợ.

“Vâng, sống động như thật vậy”, Christina đáp, cố hâm nóng câu chuyện và quyết định không được tỏ ra xấu hổ về những điều đang nói với chồng. Mục đích trong sáng là được. Lyon có thể buồn phiền nếu nàng nói thật.

Suy cho cùng, chàng là người Anh.

“Xơ Frances còn vẽ bức tranh một con trầu rừng cho em. Chàng đã nhìn thấy chúng chưa, Lyon?”

“Chưa”, chàng đáp. “Kể cho ta về cái tu viện đó đi”, Lyon yêu cầu. Tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng vợ.

“À, như em đã nói, nó là một tu viện rất đơn độc. Một bức tường lớn bao xung quanh mấy tòa nhà nhỏ. Em được phép đi chân đất hầu như cả ngày vì bọn em chẳng bao giờ có khách đến thăm. Em vô cùng buồn bình, nhưng cũng rất dễ thương. Xơ Mary nói là xơ ấy biết mẹ em, và vì vậy họ đưa em về chăm sóc. Tất nhiên em là đứa trẻ duy nhất ở đó.”

“Em học cách tự vệ từ ai?”, chàng dịu giọng hỏi.

“Xơ Vivien tin rằng một người phụ nữ nên biết cách bảo vệ bản thân. Không có người đàn ông nào ở đó để bảo vệ bọn em. Đó là một quyết định hợp lý.”

Lời giải thích của Christina rất có lý. Nàng đã giải đáp câu hỏi về sự nhầm lẫn các quy tắc của nước Anh, tại sao thích đi chân trần, và đã nhìn thấy trầu rừng ở đâu.Ồ, đúng thế, lời giải thích này đã liên kết mọi thứ lại với nhau. Nó rất thuyết phục và logic.

Chàng không để tâm đến nó chút nào.

Lyon dựa lưng vào đệm ghế và mỉm cười, chấp nhận sự thật Christina cần thêm thời gian để tin tưởng mình. Dĩ nhiên có thể chàng sẽ biết tất cả về Christina trước khi nàng nói cho mình.

Lyon nhận ra mình thật vô vị bởi quyết định Christina sẽ không bao giờ được biết về những hoạt động trong quá khứ của mình. Chàng giữ bí mật, nhưng lại bên bĩ, giống như con chó săn theo sau con thỏ béo, thúc giục nàng giải bày mọi thứ về bản thân.

Nhưng chàng không phải là người cứ khẳng khái đòi trở về nhà. Mà đó là nàng. Và Lyon biết rõ ràng cái tu viện hoang đường đó không phải là nhà thực sự của nàng.

Nàng sẽ không đi đâu hết.

“Lyon, chàng đang khiến em nghẹt thở”, Christina phản đối.

Chàng lập tức thả lỏng tay.

Họ đã đến nơi cần đến. Lyon bế vợ lên bậc cửa ngôi nhà, qua phòng giải trí vắng vẻ và bước lên cầu thang quanh co. Christina chỉ có thể mờ to mắt và quan sát xung quanh.

Phòng ngủ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Vài ngọn nến đang tỏa ánh sáng dịu dàng trên chiếc bàn cạnh giường. Màn che được kéo về phía sau chiếc giường rộng lớn. Một ngọn lửa đang tí tách trong lò sưởi, xua đi bầu không khí lạnh lẽo của buổi đêm.

Lyon đặt nàng lên giường và đứng đó, mỉm cười nhìn Christina một lúc rất lâu.

“Ta đã cho người tới dọn dẹp ngôi nhà ở nông thôn, Christina. Chúng ta sẽ được riêng tư ở đó”, chàng nói khi quỳ xuống và tháo giày cho vợ.

“Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta”, Christina nói. “Em phải cởi đồ cho chàng trước. Đó là quy tắc, Lyon.”

Nàng đá tung giày ra và đứng cạnh chồng. Sau khi cởi cả vạt, nàng lại đứng lên để giúp chàng bỏ áo vest.

Khi áo sơ mi đã được cởi bỏ và ngón tay nàng chạm tới cạp quần thì Lyon không thể đứng lâu hơn được nữa. Christina mỉm cười khi nhận ra các cơ bụng của chồng phản ứng với sự đụng chạm của mình. Nàng vẫn tiếp tục cởi đồ, nhưng Lyon đã choàng tay quanh eo và kéo vợ sát vào ngực mình, đòi hỏi miệng nàng trong một nụ hôn nóng bỏng, gợi cảm.

Cả hai đều chọc khiêu khích nhau bằng tay, bằng lưỡi và những lời thì thầm mãi nguyên suốt những phút dài ngọt ngào.

Lyon đã thề đêm nay mình sẽ rất chậm rãi, sẽ khiến Christina thỏa mãn trước, biết nếu mình không rời ra và giúp nàng cởi hết đồ một cách nhanh chóng thì cuối cùng sẽ lại xé toạc một chiếc váy nữa.

Christina run rẩy khi Lyon dứt môi ra. Giọng nói đã rời đi mất và nàng đành dùng tay đẩy chàng về phía giường. Khi Lyon ngồi xuống, nàng cởi giày và tắt cho chàng.

Nàng ngồi xuống bệ giường giữa hai chân Lyon và chậm rãi kéo khóa ở phần ống tay áo của mình. Đó là một công việc khó khăn vì dường như nàng không thể rời mắt khỏi Lyon để chú tâm vào việc đang làm.

“Chàng sẽ phải cởi khuy váy phía sau giúp em”, nàng nói và bật cười vì dường như phải hết sức cố gắng mới nói được.

Khi nàng quay lưng lại, Lyon kéo vợ ngồi gọn trong lòng mình. Christina phải vật lộn với khao khát được tựa sát vào chồng, nóng nảy hất bộ váy đã trở nên xộc xệch ra. Tay với tới chiếc mũ miện nhỏ trên đầu, nhưng mới chỉ gỡ được một cái kẹp thì Lyon đẩy tay nàng ra và giúp tháo bỏ chúng. “Đề ta”, giọng chàng khàn khàn.

Từng lọn tóc dày được gỡ ra cho đến khi toàn bộ mái tóc dài, óng mượt như ánh nắng mặt trời ấm áp rơi xuống eo lưng.

Christina thở phào khoan khoái ngón tay của Lyon khiến nàng rung mình. Chàng từ từ nhấc mái tóc dài hất qua vai, dùng lại hôn lên gáy, và khó khăn tiếp tục nhiệm vụ gỡ hàng khuy sau lưng.

Tim chàng đập thình thịch trong lồng ngực. Mùi hương tỏa ra từ cơ thể Christina quá quyến rũ và cực kỳ nữ tính. Chàng muốn vùi mặt vào mái tóc vàng óng ả; Lyon có thể kiềm chế được sự thôi thúc đó nếu nàng không vuốt ve phần cứng nhắc của chàng một cách nồng nóng và kích thích như vậy.

Cuối cùng, Lyon cũng đã cởi được cái khuy cuối cùng và lột được chiếc váy xuống đến phần eo của vợ. Nàng đang mặc một chiếc áo lót màu trắng, nhưng lớp vải lụa dễ dàng bị xé rách khi tay Lyon luồn vào bên trong. Chàng mau chóng tìm tới ngực và ôm trọn bộ ngực đầy đặn trong tay lúc kéo nàng tựa sát lưng vào ngực mình.

Christina ưỡn người dựa sát vào chồng. Ngón tay cái của chàng đang chà lên hai nhũ hoa khiến hơi thở tắc nghẹn trong cổ họng. Lưng nàng nhột nhột khi cọ xát vào lớp lông xoắn tít, ấm áp trên ngực chàng.

“Chạm vào người em thật là thích, em yêu”, Lyon thì thầm bên tai vợ, cắn nhẹ tai khi kéo mạnh chiếc váy, đẩy nàng ra xa chỉ đủ lâu để kéo nó rơi xuống qua hông.

Christina lúc này quá yếu ớt để có thể tự cởi ra. Hông nàng chuyển động, dính sát vào chồng. Lyon nghĩ cử động của nàng mang lại niềm sung sướng không thể chịu nổi. Chàng hôn lên cổ, rồi lên vai nàng. “Đa em thật mềm mại, mịn màng”, và thì thầm.

Christina cố gắng nói rằng chàng khiến mình ngây ngất thế nào, nhưng tay chàng đã trượt xuống giữa hai đùi nàng làm nàng quên hết những điều định nói. Ngón tay cái đều đặn chạm hết lần này tới lần khác đến khi sự tra tấn ngọt ngào này nhấn chìm nàng. Christina rên rỉ tên Lyon bằng giọng rồi rạc khi ngón tay chàng thâm nhập vào nơi bí ẩn, và cố gắng đẩy chúng ra. Lyon không thể kết thúc sự giày vò, và nàng đã sớm mất cảnh giác, không thể suy nghĩ được gì. Christina chỉ có thể phản ứng bằng cơn sóng nóng bỏng kỳ lạ. “Lyon, em không thể dừng được.”

“Đừng cưỡng lại nó, Christina”, Lyon thì thầm và tăng thêm kích thích cho đến khi nàng bùng nổ, giải phóng cơ thể. Christina cong người dán sát vào chồng, gọi tên chàng lần nữa.

Chàng có thể cảm nhận được cơn rung mình đang lan tỏa khắp người Christina. Lyon không nhớ mình đã cởi nốt những thứ còn đang vương vãi trên người bằng cách nào, không biết đã nhẹ nhàng hay hung bạo đẩy nàng từ trong lòng mình ra giữa giường.

Mái tóc tràn ra trên gối, lấp lánh ánh bạc dưới ánh sáng của những ngọn nến. Nàng quá xinh đẹp và vẫn còn đang đi đôi tất dài. Có lẽ chàng đã mỉm cười nhưng con sóng khát khao nóng bỏng, sôi sục đang nhấn chìm và chàng không thể chắc chắn. Chàng đề lên, phần cứng nhắc nằm giữa hai đùi nàng và vuốt ve khắp người Christina. Chàng khóa chặt môi nàng trong nụ hôn cuồng nhiệt và đẩy mạnh phần cứng nhắc vào trong cùng lúc lưỡi trượt vào miệng nàng, quấn quýt với cái lưỡi mềm mại của nàng.

Christina quặp chặt hai chân quanh người chồng, đẩy chàng vào sâu hơn trong mình. Nàng tiếp nhận những cú thúc dút khoát, mạnh mẽ, khao khát trong mỗi chuyển động.

Cả hai đồng thời giải phóng bản thân cùng lúc.

“Ta yêu em, Christina.”

Christina không thể trả lời bởi niềm sung sướng ngây ngất vẫn đang bao trùm toàn thân. Nàng thấy mình như tan chảy trong vòng tay mạnh mẽ của Lyon, chỉ có thể ôm chặt lấy chàng đến khi cơn bão cuồng nhiệt qua đi. Thực tại chậm chạp quay lại. Chàng muốn nằm yên như vậy mãi mãi. Hơi thở nặng nhọc, đứt quãng. “Ta đang đề bẹn em hả, Christina?”, chàng hỏi khi thấy Christina cố di chuyển.

“Không”, Christina đáp. “Nhưng có vẻ cái giường đang nuốt chửng em.”

Lyon chống khuỷu tay lên, giảm phần lớn trọng lượng của mình lên vợ. Chân vẫn đang quấn vào chân Christina nên chàng chống đùi lên để giảm bớt sức ép.

Ánh mắt rất dịu dàng. “Hãy nói em yêu ta đi, Christina. Ta muốn nghe.”

Bởi đang cực kỳ mong đợi Christina sẽ nói yêu mình, nên Lyon không nhận ra nước mắt đang long lanh trong mắt nàng. “Em yêu hỏi, gạt đi những giọt nước mắt đầu tiên lăn xuống từ hàng mi dày, cong vút. “Em định khóc mỗi khi chúng ta làm tình sao?”

“Đường như em không kiểm chế bản thân được”, Christina thỏ thẻ. “Chàng mang lại cho em cảm giác quá diệu kỳ.”

Lyon lại hôn nàng và nói. “Giọng em như thể đang thú nhận một tội lỗi nghiêm trọng nào đó. Cảm giác tuyệt vời là một điều khủng khiếp à?”

“Không.”

“Ta yêu em. Em sẽ nói những lời này khi ta muốn. Em rất cứng đầu, biết không?”

“Chàng không yêu em”, Christina ghen ngào. “Chàng yêu...”

Lyon lấy tay che miệng vợ lại. “Nếu em nói ta yêu một nàng công chúa, ta sẽ...”

“Chàng sẽ làm sao?” Christina hỏi ngay khi Lyon bỏ tay khỏi miệng mình.

“Sẽ rất bức mình”, Lyon tuyên bố với nụ cười nửa miệng.

Christina mỉm cười. Lyon nghiêng người sang bên cạnh và kéo nàng sát vào mình. “Lyon?”

“Sao?”

“Em sẽ luôn cảm thấy như thể tâm hồn mình đã hòa nhập với chàng chứ?”

“Ta mong thế”, Lyon trả lời. “Có rất ít người có thể chia sẻ điều mà chúng ta vừa...”

“Đó là định mệnh”, Christina nói, quệt nước mắt rơi trên má bằng mu bàn tay. “Chàng có thể cười nhạo em nếu muốn, nhưng định mệnh của chúng ta là sống cùng nhau. Ngoài ra, sẽ không người phụ nữ nào có được chàng.”

Lyon cười khúc khích và hỏi. “Thật vậy sao?”

“Ồ, vâng. Chàng là đồ vô lại. Chàng đã phá hủy danh tiếng của em chỉ để đạt được mục đích của bản thân.”

“Nhưng em không quan tâm đến kẻ khác nghĩ gì, đúng không Christina?”

“Đôi khi em có”, nàng thừa nhận. “Đó là điều đáng xấu hổ phải không? Em quan tâm chàng nghĩ gì về mình.”

“Ta rất hài lòng”, Lyon đáp.

Christina nhắm mắt với tiếng thở dài vui mừng. Điều cuối cùng đọng lại trong trí nhớ là Lyon kéo chăn đắp lên cả hai.

Lyon nghĩ nàng giống như một chú mèo con mẫn nguyện, cuộn tròn rúc vào mình. Chàng biết mình đã không thể ngủ được một thời gian dài, và sự căng thẳng quen thuộc lại cuộn lên trong lòng. Những cơn ác mộng chắc chắn sẽ lại kéo đến. Lyon không có nổi một đêm bình yên suốt hơn hai năm qua. Không, chàng biết bản thân sẽ phải xuống tầng dưới và gặp lại quá khứ của mình ở đó, trong thư viện yên tĩnh.

Chàng nhắm mắt trong chốc lát, muốn tận hưởng hơi ấm của Christina thêm lúc nữa.

Đó là suy nghĩ cuối cùng trước khi bình minh ló dạng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Hành trình đi về vùng thuộc địa vô cùng khó khăn. Đại dương vào mùa đông, với những con sóng vĩ đại, hết sức giận dữ. Những cơn gió rét buốt đã giữ chân mẹ trong phòng hầu hết chuyến đi. Mẹ cột mình vào giường với sợi dây mà thuyền trưởng đưa cho, nhờ ông ấy cảnh báo nên mẹ mới không bị quăng ném khắp phòng.

Mẹ đã không bị ốm vào các buổi sáng nữa và trái tim trở nên mềm yếu vì con, Christina. Mẹ thực sự nghĩ rằng mình sẽ có khởi đầu mới ở vùng thuộc địa. Mẹ cảm thấy vô cùng tự do và an toàn. Một đại dương nữa sẽ sớm ngăn cách mẹ với Edward. Con biết đấy, mẹ đã không nhận ra ông ta đang đuổi theo mình.

Nhật ký hành trình, 03/10/1795

Ánh mặt trời buổi sớm tràn vào phòng ngủ trước khi Lyon tỉnh giấc. Ý nghĩ đầu tiên đó là sự kinh ngạc. Trong hơn hai năm vừa qua thì đây là lần đầu tiên chàng ngủ ngon giấc suốt một đêm. Tuy nhiên, niềm sung sướng không kéo dài. Lyon xoay người định ôm vợ vào lòng, nhưng nhận ra nàng không còn ở đó.

Chàng bật dậy, lao ra khỏi giường, và vô cùng cảm tạ Chúa cùng với phản ứng nhanh nhẹn của bản thân vì đã không giẫm lên người Christina.

Hiển nhiên Christina đã rơi xuống đất và ngủ rất say sưa đến nỗi không tỉnh giấc để trở lại giường.

Lyon quỳ xuống cạnh Christina. Hẳn chàng cũng ngủ ngoan như một đứa trẻ, Lyon thầm nghĩ vì không nghe thấy tiếng nàng ngã xuống đất. Nàng cuộn tròn trong một chiếc chăn và có vẻ hết sức thoải mái. Thậm chí hơi thở rất sâu và đều đặn. Không, chàng không cho rằng cú ngã làm Christina bị đau.

Chàng nhẹ nhàng bế vợ lên. Khi đứng dậy, Christina vô thức rúc vào ngực chàng.

Christina tin tưởng ta khi đang ngủ, chàng bật cười lúc tay nàng vòng qua eo chàng và thờ ra đầy mãn nguyện.

Lyon bế vợ đứng đó hồi lâu trong yên bình, rồi đặt nàng vào giữa giường. Hơi thở vẫn đều đặn, không đổi, và chàng không nghĩ là nàng bị đánh thức, nhưng khi cố gỡ tay Christina ra khỏi eo mình thì nàng lại ôm chặt hơn.

Đột nhiên Christina mở bừng mắt và mỉm cười.

Chàng cũng cười lại nhưng có đôi chút ngượng ngùng, bởi cách nàng nhìn khiến chàng cảm thấy như thể mình vừa bị bắt quả tang đang làm điều gì đó sai trái.

“Em rời khỏi giường, em yêu ạ”, Lyon nói.

Christina nghĩ lời bình luận hết sức kỳ cục. Lúc Lyon hỏi tại sao lại cười thì Christina lắc đầu, nói rằng có lẽ chàng sẽ không hiểu, và hỏi tại sao chàng lại không làm tình với nàng lần nữa và bỏ về mặt cau có, hung dữ đó đi.

Lyon rơi vào vòng tay vợ và toàn tâm toàn ý với kế hoạch đó.

Christina chứng tỏ mình rất thoải mái dưới ánh mặt trời cũng như khi ở trong bóng tối của buổi đêm. Và chàng cực kỳ hài lòng.

Lyon nằm ngửa trên giường, gogi đầu lên tay, quan sát vợ khi nàng đi ngang qua phòng và mặc đồ. Chàng sùng sốt vì nàng không tỏ ra ngại ngùng chút nào và có vẻ không chút xấu hổ khi khóa thân trước mặt mình. Nàng mặc bộ váy dùng để đi đường màu tím, với tốc độ quá nhanh so với mong muốn của chàng, và khi Christina bắt đầu chải mái tóc rối bù, Lyon nhận ra mái tóc nàng không còn dài tới hông nữa. Không, lúc này nó chỉ dài đến eo.

“Christina, em đã cắt tóc à?”

“Vâng.”

“Tại sao? Ta muốn em để dài hơn”, Lyon nói.

“Chàng thích sao?”

Nàng quay khỏi gương và mỉm cười. “Cũng đừng kẹp nó lên”, Lyon yêu cầu. “Ta thích em để nó tự

“Nó không hợp mắt”, Christina nhắc lại lời di mình. “Nhưng em sẽ tuân theo mệnh lệnh của chồng”, nàng nhún gối trêu chọc. “Lyon, chúng ta sẽ về ngôi nhà ở nông thôn hôm nay phải không?”

“Đúng thế.”

Christina cột sợi ruy băng quanh mái tóc, thắt lại phía sau đầu, nhún mảy với vẻ tập trung và hồi. “Chuyến đi sẽ mất bao lâu?”

“Khoảng ba tiếng hoặc lâu hơn một chút”, Lyon đáp.

Chợt có âm thanh của ai đó đang gõ cửa ngôi nhà. “Chàng cho rằng ai có thể gõ cửa vào cái giờ này, Lyon?” Christina hỏi.

“Một kẻ bất lịch sự nào đó”, Lyon cầu nhàu rồi miễn cưỡng ra khỏi giường, chộp lấy quần áo và nhanh chóng mặc vào khi vợ vội vã ra khỏi phòng. “Christina, đừng mở cửa cho đến khi em biết đó là ai nhé”, chàng hét vọng theo.

Lyon vấp phải một thanh kim loại sắc nhọn, bật ra tiếng nguyên rủa bởi sự vụng về của bản thân, rồi nhận ra con dao của Christina đang thò ra từ mép cái chấn đã rơi xuống sàn cùng nàng. Con dao đang làm cái quái gì ở đây thế? Lyon lắc đầu và quyết định sẽ hỏi vợ ngay sau khi đã đuổi được những vị khách không mời dưới kia.

Christina đã yêu cầu báo tên như Lyon chỉ dẫn trước khi mở cửa.

Ngài Borton và Henderson - luật sư của ông ngoại nàng đang đứng khom lưng trước cửa nhà. Cả hai tỏ ra cực kỳ không thoải mái. Di Patricia đứng giữa bọn họ. Bà ta trông vô cùng giận dữ.

Christina không kịp chào đón các vị khách của mình theo đúng quy tắc hay tránh khỏi đường đi của di. Nữ bá tước đã tát vào mặt nàng mạnh tới nỗi Christina bị ngã ra sau.

Có lẽ nàng đã bị ngã xuống đất nếu ngài Borton không kịp chộp tay và giúp nàng đứng vững. Cả hai viên luật sư đều quay sang hét lên với Nữ bá tước, và Henderson vất vả ngăn cản mụ đàn bà xảo quyệt khi bà ta cố gắng tấn công Christina lần nữa.

“Mày là con điếm dơ dáy”, Nữ bá tước gào lên. “Mày cho rằng tao không nghe được những câu chuyện ghê tởm mày đã làm khi tao đi vắng sao? Và bây giờ thì mày đến đây và cười một thằng con hoang!”

“Câm miệng!”

Tiếng gầm của Lyon làm rung chuyển các bức tường. Cả Borton và Henderson đều hoảng hốt lùi lại. Tuy nhiên, Nữ bá tước quá giận dữ nên không nhận ra sự cảnh cáo đó. Bà ta quay sang nhìn trừng trừng người đàn ông đã phá hỏng kế hoạch của mình.

Christina cũng quay lại nhìn chồng, má bên phải của nàng in hằn vết ngón tay đỏ ửng, nhưng vẫn cố mỉm cười, tỏ ý không sao.

Lyon đã xuống hết cầu thang và kéo Christina vào lòng trước khi nàng kịp giải thích. Chàng cúi xuống xem xét cẩn thận má vợ, rồi hỏi bằng giọng lạnh lùng cùng với con thịnh nộ. “Ai làm chuyện này với em?”

Christina không cần phải trả lời. Hai vị luật sư đã tranh nhau nói và vội vã chỉ ra thủ phạm là Nữ bá tước.

Lyon quay sang di của Christina. “Nếu chạm đến cô ấy lần nữa, bà sẽ không còn được sống để mà khoác lác về chuyện này nữa đâu. Bà hiểu tôi nói gì chứ?”

Patricia nheo mắt lại và giọng nói tràn đầy vẻ nham hiểm khi trả lời Lyon. “Ta biết tất cả về mi. Đúng, mi có thể giết một bà già yếu ớt phải không? Christina sẽ về nhà cùng ta ngay bây giờ. Cuộc hôn nhân này bị hủy bỏ.”

“Quên chuyện đó đi”, Lyon đáp.

“Ta sẽ đưa ra tòa án”, Nữ bá tước gào lên, mạnh tới nỗi mạch máu nổi dòn đập trên cổ.

“Làm đi”, Lyon nhẹ giọng đáp. “Và sau khi bà nói với họ, ta sẽ đưa Splickler - bạn của bà ra để hoàn thiện nốt phần còn lại của câu chuyện.”

Nữ bá tước rít lên chói tai. “Mi không thể chứng minh...”

“Ồ có chứ, ta đã hoàn thành rồi”, Lyon cắt ngang. Một nụ cười lạnh khiến khuôn mặt biến đổi. “Splickler đã rất vui về viết toàn bộ sự việc ra giấy, Nữ bá tước. Nếu bà muốn gặp rắc rối thì xin mời tiếp tục.”

“Cô không thể tin ta đã làm những việc đó với Splickler”, Nữ bá tước quay sang nói với Christina. “Vì lúc đó ta đang đi thăm bạn ở vùng quê.”

“Bà đã ở tại quán trọ Platte Inn”, Lyon nói.

“Mi đã theo dõi ta?”

“Ta biết bà đã nói dối Christina”, Lyon thông báo. “Thực tế bà chẳng có nổi một người bạn, Nữ bá tước. Ta đã lập tức nghi ngờ bà.”

“Vậy mi chính là người đã gây ra mọi rắc rối khi ta cố gắng trở về Luân Đôn trước đám cưới. Ta đã phải dừng lại. Mi biết thế, đúng không, mi...”

“Cút ra khỏi đây”, Lyon quát lên. “Tạm biệt cháu gái của bà đi, Nữ bá tước. Bà sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy nữa. Ta thề đấy.”

“Lyon”, Christina thì thầm, định làm dịu con giận của chồng. Nhưng Lyon lại siết nhẹ và nàng đoán chàng không muốn mình can thiệp vào.

Christina thầm ước Lyon không quá tức giận như vậy vì mình. Điều này thực sự không cần thiết. Nàng hiểu dì Patricia hơn Lyon rất nhiều. Lòng tham lam đã chi phối mọi hành động của bà ta.

“Christina, cô có biết cô đã kết hôn với một kẻ giết người máu lạnh không? Ồ, đúng thế”, Nữ bá tước chế nhạo. “Nước Anh đã tôn sùng hấn bởi dòng máu lạnh lùng...”

“Thưa bà, hãy ngậm miệng lại”, ngài Henderson gay gắt nói nhỏ. “Lúc đó là thời chiến”, ông ta nói và nhìn Christina vẻ thông cảm.

Christina có thể cảm nhận được con thịnh nộ ghê gớm của chồng. Vòng ôm trở nên cứng rắn. Nàng cố tìm cách để làm chàng bình tĩnh lại và thoát khỏi những vị khách không mời này. Nàng luồn tay vào áo và bắt đầu vuốt ve lưng chàng, cố thể hiện rằng lời bình luận giận dữ đó không làm mình bận tâm.

“Ngài Borton? Ngài có mang theo giấy tờ cho tôi ký không?”, nàng hỏi nhỏ.

“Chồng cô mới là người phải ký chúng, cô gái đáng mến”, ngài Henderson đáp. “Lạy Chúa tôi! Nếu ngài có thể cho tôi xin vài phút quý giá thì toàn bộ tài sản sẽ được chuyển cho ngài ngay lập tức.”

“Tài sản? Tài sản nào?” Lyon lắc đầu hỏi.

Nữ bá tước giậm chân trên nền nhà. “Christina, nếu hấn không chuyển tiền của ta cho ta, ta cam đoan sẽ khiến hấn không bao giờ muốn chạm vào cô lần nữa. Đúng, ta sẽ nói cho hấn ta mọi chuyện. Cô hiểu chưa?”

Những cái vuốt ve dịu dàng của Christina sau lưng Lyon không có tác dụng. Nàng có thể cảm nhận con cuồng nộ mới từ chồng, liền ôm lấy chàng.

Lyon không bao giờ đã thương phụ nữ, nhưng không cho rằng ý muốn giết chết mục đàn bà xấu xa đang phỉ báng vợ mình là điều đáng ghê tởm. Chàng khao khát được ném mục ta ra khỏi cửa.

“Người đàn bà này đi cùng các ông hay bà đi riêng?” Lyon hỏi hai người đàn ông kia.

“Xe của bà ta ở phía trước xe chúng tôi”, Henderson gật đầu trả lời.

Lyon quay sang Nữ bá tước. “Nếu bà không rời khỏi đây trong vòng đúng ba mươi giây, ta sẽ ném bà ra.”

“Chuyện này chưa xong đâu”, Nữ bá tước cũng hét lên và liếc qua Christina.

“Không, chưa xong đâu”, bà ta lăm bắm lần nữa trước khi quay gót bước ra khỏi cửa.

Ngài Borton đóng sập cửa lại và tựa vào khung cửa. Henderson sửa lại cổ áo. Ông ta cầm một cặp tài liệu trong tay còn lại. Thịnh lĩnh, ông ta chợt nhớ ra nhiệm vụ của mình và nói, “Thưa ngài, tôi rất xin lỗi vì đã làm phiền ngài như này, nhưng Nữ bá tước kiên quyết phải quấy nhiễu ngài”.

“Khốn thật tên ông là gì hả?” Lyon hỏi, sự kiên nhẫn đã cạn.

“Ông ấy là ngài Henderson và người đang đứng ở cửa là ngài Borton. Họ là luật sư của ông ngoại em, Lyon, làm ơn hãy thực hiện việc này cho xong được không? Nếu chàng đưa hai quý ông này vào thư viện, em sẽ đi pha mấy tách trà ngon. Lạy Chúa, hiện giờ vẫn còn rất sớm phải không, chồng của em?”

Lyon nhìn chăm chú vào vợ với vẻ mặt ngờ vực. Nàng cư xử như thể chẳng có gì bức tức xảy ra vậy. Sau đó nghĩ về bình tĩnh của nàng là cố ý. “Em đang cố xoa dịu ta à?”, chàng hỏi.

“Xoa dịu con giận của chàng”, Christina sửa lại và mỉm cười với chồng, rồi nhấn nhó bởi con đau nhói trên má.

Lyon nhận ra sự không thoải mái ấy nên siết chặt hơn quanh eo nàng. Christina lại cảm thấy con giận của chàng và thờ dãi. “Em sẽ đi pha trà ngay đây.”

Lyon không dễ dàng kìm nén con giận của mình nên thô lỗ ra hiệu cho hai người đàn ông đi theo vào thư viện, và cảm thấy rất dễ chịu khi đá sầm cánh cửa lại rồi nói. “Tốt nhất là làm ngay đi trước khi bị cắt ngang.”

Christina cố tình đến chậm để Lyon có thể nghe hết bản di chúc của ông ngoại trước khi chen vào.

Khi ngài Borton ra mở cửa và đỡ cái khay, Christina có thể nhận ra cuộc gặp gỡ không được thuận lợi. Ông ta trông hết sức lo lắng.

Christina liếc nhìn chồng và hiểu ngay nỗi lo lắng của Borton. Lyon đang cau có.

“Christina, tại sao em không nói cho ta biết? Chết tiệt, em còn giàu có hơn cả ta.”

“Và điều đó khiến chàng không vui à?”, nàng hỏi, rồi rót trà và đưa cho chàng tách đầu tiên, sau đó tiếp tục phục vụ hai vị luật sư còn lại.

“Tôi không nghĩ là vợ ngài có thể biết chính xác số tài sản mà ông ngoại cô ấy để lại”, ngài Henderson lên tiếng.

“Điều đó có quan trọng không, Lyon? Lúc này tất cả là của chàng, đúng không? Đó là điều ngài đã nói lúc trước, ngài Borton”, Christina nói. “Tất nhiên, chúng ta sẽ phải trợ cấp cho dì Patricia. Đó phải là khoản tiền đáng kể.”

Lyon tựa lưng vào ghế, nhắm mắt và cầu nguyện mình có thể giữ được bình tĩnh. “Em thực sự nghĩ rằng ta sẽ chu cấp cho mẹ... mẹ...”

“Bà ấy không có gì cả”, Christina cắt ngang. “Dì ấy đã già rồi, Lyon, và chỉ với lý do đó chúng ta sẽ phải chu cấp cho bà ấy. Chàng không thích bà ấy cũng không quan trọng.”

Christina mỉm cười với hai vị luật sư. “Lúc đầu tôi nghĩ dì tôi sẽ đến ở cùng chúng tôi, nhưng bây giờ chắc không được rồi. Không, dì ấy sẽ không bao giờ hòa thuận được với Lyon. Tất nhiên, nếu chồng tôi không đồng ý cấp tiền cho bà ấy thì tôi cho rằng dì tôi sẽ phải sống cùng chúng tôi.”

Chàng biết chính xác vợ mình đang làm gì. Một nụ cười chậm rãi xua đi vẻ mặt cau kỉnh. Người vợ nhỏ bé dịu dàng của chàng có một trái tim nhân hậu và tài ngoại giao đáng nể. Lúc này nàng đã nắm được điểm yếu của Lyon, và bóng gió về khả năng lộ bí mật là Nữ bá tước sẽ ở cùng họ nếu chàng không chịu chu cấp cho bà ta.

Vào thời điểm này cộng với nụ cười quá thánh thiện của Christina, chàng quyết định sẽ không từ chối bất cứ điều gì

“Henderson, nếu ông có hứng thú, ta muốn để ông và Borton quản lý tài khoản của Nữ bá tước. Hãy cho ta biết cần phải làm gì khiến dì của Christina toại nguyện mà để chúng ta yên ổn.”

Trong khi Christina kiên nhẫn chờ đợi thì chi tiết công việc được bàn bạc. Rồi nàng tiễn hai vị luật sư ra cửa và nhanh chóng quay lại thư viện.

“Cảm ơn, chồng của em, vì đã rất thông cảm”, nàng nói khi bước tới cạnh chồng.

Lyon kéo nàng vào lòng. “Em thừa biết là ta sẽ làm bất cứ điều gì để giữ mẹ dơi già đó tránh xa khỏi em. Thề có Chúa, ta thậm chí sẽ rời khỏi đất nước này nếu cần phải làm vậy.”

“Cảm ơn chàng vì đã không gọi dì em là mẹ dơi già trước mặt các vị khách đó”, Christina nói.

“Ta đã gần như nói thế”, Lyon cười toe toét nói. “Tất nhiên, em biết thế mà. Đó là lý do tại sao em cắt ngang, đúng không?”

Christina quàng tay quanh cổ Lyon và thì thầm “Vâng”, rồi cúi xuống, hôn nhẹ lên cổ chồng. “Chàng là người rất sắc sảo.”

Một tay Lyon đang đặt trên đùi nàng, tay còn lại bận rộn cời dây ruy băng khỏi tóc nàng. “Christina, Nữ bá tước đang nắm giữ vũ khí gì để chế ngự em?”

Câu hỏi nhẹ nhàng này khiến nàng không ngờ tới. “Em không hiểu chàng đang nói gì, Lyon. Dì em không có bất kỳ vũ khí gì hết.”

“Christina, ta đã nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt em khi Nữ bá tước nói rằng sẽ kể cho ta mọi thứ. Ý bà ta là gì?”

Chàng cảm thấy sự căng thẳng bất ngờ của vợ, rồi nhận ra nàng biết chính xác mối đe dọa đó là gì. “Em đã định nói sự thật cho ta, Christina. Ta không thể bảo vệ em trừ khi biết chính xác bí mật đó là gì.”

“Em không muốn nói về nó lúc này, Lyon”, nàng nói rồi cắn nhẹ lên tai chồng, hy vọng làm chàng xao lãng. “Suy cho cùng, chúng ta vừa mới cưới nhau và em muốn hôn chàng hơn.”

Chàng tự nhủ sẽ không để Christina đánh lạc hướng, cố gắng lờ đi niềm khao khát đang dâng trào ở thất lưng khi Christina di chuyển tới phần đàn ông của mình. Nhưng khi Christina táo bạo thì thầm vào tai Lyon rằng mình muốn chàng nhiều thế nào thì Lyon quyết định đáp ứng trước khi hỏi nàng kỹ hơn.

Đôi môi chàng luôn là điều kỳ diệu với Christina. Nỗi lo sợ bị từ chối khi chàng biết hết các bí mật khiến nàng cảm thấy gần như tuyệt vọng và lúc này nàng cố gắng chạm tới và thưởng thức chàng càng nhiều càng tốt trước khi sự thật quay lưng lại với mình.

Nụ hôn của chàng như có ma thuật, nhanh chóng xua tan nỗi sợ hãi. Đúng, nó chính là ma thuật vì Lyon khiến nàng cảm thấy rất khao khát và yêu thương.

Nụ hôn thổi bùng lên niềm đam mê nguyên thủy. Hơi thở trở nên nặng nề khi dứt nàng ra. “Chúng ta quay trở lại phòng ngủ nào”, Lyon hôn hên.

“Tại sao?”

“Vi ta muốn làm tình với em”, Lyon đáp, cố nở nụ cười bởi câu hỏi ngây thơ của vợ. Chàng đang run rẩy vì ham muốn theo đúng nghĩa đen.

“Em cũng muốn làm tình với chàng”, Christina thì thầm giữa những nụ hôn nóng bỏng. “Chúng ta có cần phải quay lại phòng ngủ không? Em không muốn phải chờ quá lâu.”

Lyon bật cười to khiến Christina ngỡ ngàng đến khi chàng nhấc bổng nàng ra khỏi lòng mình và bắt đầu cời đồ.

Lúc đó Christina mới nhận ra chàng rất hài lòng với quyết định của mình.

Họ lao vào nhau với niềm phóng túng hoang dại, ngã xuống sàn nhà.

Christina đang đè lên Lyon, hai đôi chân quấn vào nhau. Mái tóc xõa xuống sàn nhà, che kín một bên mặt của Lyon như thể một chiếc khiên ngăn cách họ với thế giới bên ngoài.

Nàng nhìn chăm chú vào mắt chồng hồi lâu để nhấm nháp sự chiêm ngưỡng của chàng với sự lộng lẫy của mình. Tay Lyon vuốt ve trên lưng nàng, mang lại từng cơn rung mình run rẩy dọc theo xương sống. Hơi nóng từ phần cứng nhắc kích thích bụng Christina, và đám lông xoắn tít trên ngực chàng đang chà lên hai nhũ hoa cứng nhắc của nàng.

“Em thật đáng xấu hổ bởi dường như em không bao giờ thấy đủ với chàng”, nàng thì thầm.

Lyon ôm trọn bờ mông cong cong, mềm mại của vợ trong tay và nói. “Ta không muốn em khác thế này. Hãy hôn ta, vợ yêu. Christina, tất cả những gì em phải làm là nhìn vào ta và thế là ta bắt đầu run rẩy.”

Christina hôn lên cằm chồng trong khi cổ tình chậm rãi cọ xát ngực và đùi vào chàng.

Chàng rên rỉ sung sướng. Tay chuyển từ lưng lên đầu nàng, và ép buộc môi nàng hướng tới khóa chặt với môi mình. Lưỡi Lyon trượt vào miệng nàng, đối khát thường thức sự say mê ngọt ngào mà nàng mang tới.

Christina còn thiếu kiên nhẫn hơn cả Lyon. Nàng ngồi thẳng trên chàng, rồi từ từ hạ thấp người xuống đến khi chàng hoàn toàn nằm trọn trong mình, sau đó ngã người ra sau, hất tung mái tóc qua vai một cách cực kỳ buông thả. Lyon dựng chân lên đến khi đầu gối chạm vào tấm lưng mềm mại của nàng. Hai tay nắm chặt hông vợ. “Đừng để ta làm đau em”, chàng hấp tấp. “Chậm thôi, em yêu. Ta không thể dừng lại được.”

Lyon mất hết sự phản kháng khi nàng siết chặt quanh mình, biết nàng cũng đã đạt đỉnh. Tay chàng trượt vào vùng tam giác mềm mại được phủ lớp lông xoắn mềm trên hông mình. Ngón tay vuốt ve ở đó cho đến khi một ngọn lửa lại bùng lên trong Christina và nàng tan chảy thành dòng chất lỏng vàng óng trong vòng tay chàng.

Lyon phóng hạt giống của mình vào trong Christina với tiếng rên rỉ khàn khàn của sự thỏa mãn, và kéo nàng nằm lên ngực mình để ôm chặt hơn để cả hai chia sẻ nỗi sung sướng tột cùng này.

Tội tệ chưa bao giờ là từ mô tả đúng niềm hạnh phúc này. Nó càng càng ngày càng tốt đẹp hơn, Lyon nhận ra khi đầu óc có thể bắt đầu suy nghĩ logic trở lại. “Em là một nàng sư tử từ cái hoang dã”, chàng thì thầm với Christina, giọng nói hoàn toàn mãn nguyện.

Christina chống cằm lên và nhìn xuống chồng. “Không, em là sư tử cái của chàng”, rồi thì thầm đáp lại.

Lyon không dám cười. Giọng nàng có vẻ rất nghiêm trang, như thể điều nàng vừa nói cực kỳ quan trọng. Chàng gật đầu, thể hiện sự đồng tình của mình trong khi tay vuốt ve mớ tóc rối bù sau lưng vợ và lơ đãng nâng chúng lên rồi đặt xuống khi vẫn nhìn chăm chú vào cặp mắt xanh ẩn tượng của Christina.

“Em biết không, lúc em nhìn ta thế này, ta lập tức mất hết tập trung”, chàng nói.

“Em sẽ coi đó là một lời tán dương”, Christina tuyên bố rồi cúi xuống hôn lần nữa và thì thầm trên môi chàng. “Em cảm thấy thật tuyệt khi chàng ở trong em. Và bây giờ chàng phải nói những lời ngọt ngào với em, Lyon.”

Lyon không chắc những lời ngọt ngào Christina muốn là gì, nhưng trông nàng đã nghiêm túc trở lại. Nàng đã chống cằm lên và nhìn chăm chú với vẻ mặt cực kỳ mong đợi.

“Những lời ngọt ngào nào hả Christina? Hãy nói cho ta và ta sẽ nói với em.”

“Chàng phải nói cho em biết lời từ trái tim mình”, nàng chỉ dẫn.

“À”, Lyon dài giọng. Ánh mắt trở nên dịu dàng khi nói thêm, “Ta yêu em, Christina”.

“Và?”

“Và gì?” Lyon bức tức hỏi. “Christina, ta chưa bao giờ nghĩ ta có thể yêu thương lần nữa. Và thực sự khi cưới em... em đã khiến ta thay đổi suy nghĩ cũ. Ta không nói ta yêu em như một ý nghĩ ngẫu hứng, Christina.”

“Nhưng em đã biết chàng yêu em”, Christina đáp. “Em không muốn chàng yêu em, nhưng em phải thừa nhận là điều đó khiến em rất vui. Bây giờ chàng

phải tán dương em, Lyon. Đó là cách nó phải diễn ra.”

“Ta không hiểu”, Lyon nói. “Điều này không khiến ta ngạc nhiên”, và nháy mắt nói thêm.

Chàng nhìn quanh thư viện và nhận ra sự hỗn loạn khi họ vội vàng vứt bỏ quần áo. Thực tế chàng đang nằm dài trên thảm trong thư viện với người vợ phóng túng cười bên trên mình, đang cố gắng một cuộc đối thoại logic khiến chàng hết sức thích thú. “Em có biết mình luôn luôn không xấu hổ không chừng?”

“Đừng đối chủ đề, Lyon. Chàng phải nói rằng em xinh đẹp như một bông hoa trong mùa xuân, mềm mại và mỏng manh như một cánh hoa. Và điều này khiến chàng buồn cười phải không? Một người phụ nữ phải cảm thấy thỏa mãn trước cũng như sau khi làm tình, Lyon.” Chàng liền ngưng cười khi nhận ra nàng sắp khóc. Lyon đã hiểu Christina muốn gì lúc này. Chàng cũng có thể nhận ra sự tổn thương trong mắt nàng nên ôm lấy khuôn mặt và rướn tới hôn nàng. Đó là sự quan tâm dịu dàng, ân cần để xoa đi nỗi lo lắng và nước mắt của cô vợ bé bỏng.

Lyon vòng tay qua eo vợ và nói tất cả những lời mà nàng mong muốn được nghe.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Mẹ đã có một cuộc đoàn tụ rất vui vẻ với chị gái. Patricia xử sự giống hệt ông ngoại con. Chị ta đã tỏ ra rất hạnh phúc khi gặp mẹ cho đến lúc nhận ra Edward không đi cùng. Alfred - chồng Patricia, vẫn tốt bụng như mẹ từng biết, và ông ấy cố sửa soạn nơi ở giúp mẹ thoải mái nhất có thể. Patricia nói rằng họ đã phải hủy hết các cuộc hẹn để ở nhà với mẹ, nhưng chỉ chốc lát mẹ đã nhận ra họ chẳng có người bạn nào hết. Patricia căm ghét mọi người ở Boston, và mẹ tin rằng chị ta cũng nhận được thái độ như vậy từ họ.

Chị ta mong mỏi được quay về Luân Đôn nên đã vạch ra một kế hoạch lộ bịch. Một lần chị ta thuyết phục mẹ nên ở lại thuộc địa và không bao giờ trở về với chồng mình nữa, và thông báo rằng mẹ phải đưa con của mình cho chị ta. Chị ta sẽ nhận đó là con ruột của mình. Chị ta cũng cố làm mẹ tin rằng mình muốn trở thành một người mẹ, rằng cuộc đời chị ta sẽ không trọn vẹn đến khi có một đứa trẻ của riêng mình. Tất nhiên mẹ biết sự thật là gì. Patricia vẫn không thay đổi sau khoảng thời gian dài bọn mẹ chia tay nhau. Không, chị ta muốn có một đứa cháu ngoại cho cha của mẹ. Một người thừa kế, cha của mẹ có thể sẽ quên hết mọi lỗi lầm của chị ta; ông sẽ truyền hết của cải cho đứa cháu duy nhất của mình. Mẹ đã bị chấn động mạnh mẽ bởi sự gian dối này, Christina. Mẹ biết rõ lòng tham là lý do duy nhất của chị gái. Mẹ đã nói với chị ta rằng sẽ không bao giờ lia xa con mình. Patricia phớt lờ sự phản đối của mẹ. Mẹ chứng kiến chị ta thiêu hủy lá thư mẹ nhờ chồng chị ta gửi đến Luân Đôn. Dù vậy, mẹ vẫn còn một lá thư khác thoát khỏi sự truy lùng của chị ta, và vẫn yên tâm vì biết rằng ông ngoại con sẽ tìm được nó trong tủ quần áo mùa đông của mình.

Alfred đã khiến mẹ ngạc nhiên khi hằng ngày đều mang báo tới cho mẹ đọc để giết thời gian trong khi chờ tới ngày sinh. Và thật tình cờ mẹ đã đọc được một bài báo về những người sống ở vùng biên giới.

Nhật ký hành trình, 05/10/1795

Lyon và Christina lên đường về trang viên ở nông thôn ngay sau bữa trưa bên ngoài phòng ăn mà Christina khăng khăng thực hiện. Họ ăn bánh mì vỏ cứng, pho mát, thịt cừu thái lát và mứt táo tròn. Thức ăn được bày trên chiếc chăn mềm mà Christina đã kéo theo từ trên gác. Theo bản năng, Lyon với tới chiếc quần của mình, nghĩ rằng sẽ mặc đồ trước, nhưng vì Christina đang cười bởi vẻ e thẹn của chàng, nên chàng mau chóng bị thuyết phục rằng không cần phải vội vàng như thế.

Cả hai đều bị phủ bởi một lớp bụi đất khi tới nơi, nhờ lời cầu xin đi xe ngựa không mui của Christina và chàng đã đồng ý.

Trong suốt chuyến đi, chàng đã cố gọi chuyện về cha nàng mấy lần nhưng Christina dễ dàng lảng tránh. Ngay khi họ bỏ lại thành phố sau lưng, vẻ đẹp của vùng hoang vắng xung quanh đã thu hút hết sự chú ý của Christina. Sự thích thú của nàng hết sức rõ ràng. Không lâu sau Lyon nhận ra nàng tin rằng mọi vùng của nước Anh đều giống như Luân Đôn.

“Tại sao chàng lại muốn vào thành phố trong khi có thể sống ở một nơi huy hoàng như thế này?” Christina hỏi.

Huy hoàng? Lyon chưa bao giờ nghĩ về vùng nông thôn theo cách này. Dù thế, niềm vui thích có thể nhìn thấy trên mặt vợ cũng khiến chàng mở rộng tâm trí ra về đẹp hoang sơ xung quanh.

“Chúng ta thích những gì quen thuộc với mình”, Lyon biện bạch.

“Hãy nhìn xung quanh, hãy chiêm ngưỡng món quà của Chúa”, Christina chỉ dẫn.

“Em hứa với ta điều này được không, Christina?” Lyon hỏi.

“Nếu em có thể”, nàng trả lời.

“Không bao giờ thay đổi”, chàng thì thầm.

Đó là một lời khen ngợi và vì thế Lyon cảm thấy bối rối bởi phản ứng của nàng.

Christina nắm chặt tay trong lòng và cúi đầu hồi lâu. Cuối cùng khi ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất nghiêm trang.

“Em yêu, ta không đòi hỏi em thực hiện các nghĩa vụ với nước Anh”, Lyon nhận xét. “Và câu nói của ta không thích đáng chút nào. Ta sẽ đảm bảo là em không thay đổi.”

“Chàng làm cách nào?” Christina hỏi.

“Xóa bỏ mọi sự căm dỗ”, Lyon với một cái gật đầu.

“Sự căm dỗ?”

“Đừng bận tâm, em yêu. Đừng nghiêm túc thế. Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Có phải Lettie đã thay đổi?”

Nàng biết Lyon không thích câu hỏi này. Dĩ nhiên như thế là không công bằng vì đó là câu hỏi đầu tiên nàng hỏi về quá khứ của chàng. “Chàng đã rất yêu vợ mình đúng không, Lyon?”, nàng hỏi.

“Lettie đã chết. Từ bây giờ em là tất cả với ta.”

“Tại sao chàng có thể tra hỏi về quá khứ của em mà lại không chấp nhận việc em hỏi chàng? Cái quái mắt của chàng không có tác dụng với em đâu, Lyon. Hãy trả lời em đi. Chàng có yêu Lettie không?”

“Chuyện đó đã qua lâu rồi”, Lyon nói. “Ta nghĩ là có... lúc ban đầu...”

“Trước khi cô ấy thay đổi”, Christina thì thầm. “Cô ấy đã không giống như chàng nghĩ, có phải thế không?”

“Đúng, cô ấy không giống.” Giọng nói đã trở về vẻ lạnh lẽo quen thuộc.

“Chàng vẫn chưa quên cô ấy đúng không, Lyon? Cho dù cô ấy khiến chàng tổn thương như vậy?”

“Em đang tưởng tượng đấy”, Lyon lên tiếng. “Tại sao chúng ta lại nói đến chủ đề chết tiệt này?”

“Em đang cố tìm hiểu”, Christina đáp. “Em gái chàng nói rằng chàng rất yêu Lettie. Có phải chuyện này đau lòng tới mức chàng thậm chí còn không muốn nhắc đến tên cô ấy?”

“Christina, có phải em muốn ta cư xử giống mẹ ta không? Tất cả những gì bà ấy nói là James”, chàng nói thêm.

“Lyon, em muốn tất cả thời gian chúng ta ở cùng nhau sẽ tràn ngập niềm vui. Nếu em biết Lettie thay đổi thế nào, có lẽ em sẽ không mắc sai lầm như thế.”

“Ta yêu em như chính em bây giờ. Và ta cực kỳ mệt mỏi khi nghe cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ diễn ra trong thời gian ngắn. Hãy bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu đi, quý cô. Chúng ta sẽ sống với nhau đến khi cái chết chia lìa.”

“Hay đến khi em thay đổi như Lettie đã làm”, nàng nói, giọng cũng to, giận dữ như Lyon.

“Em sẽ không thay đổi.”

Lyon chợt nhận ra mình đang hét lên. “Đây là cuộc tranh luận lỗ bịch. Ta yêu em.”

“Chàng yêu một nàng công chúa.”

“Chết tiệt, ta không quan tâm em có là một công chúa hay không. Ta yêu em.”

“Ha.”

“Điều đó có nghĩa là cái quái quỷ gì thế”, Lyon nghiêng tới ôm lấy vợ. “Ta không thể tin được chúng ta lại hét vào mặt nhau như vậy.”

“Lyon, em không phải là công chúa.”

Nàng thì thầm thú nhận trên vai chồng. Chúa ơi, nàng có vẻ vô cùng tuyệt vọng. Con giận của Lyon chợt tan biến. “Tốt”, chàng lầm bầm.

“Tại sao lại tốt?” Christina ngạc nhiên.

“Bởi vì từ bây giờ em sẽ không thể nói rằng ta yêu một công chúa”, chàng tươi cười lý giải. “Ta không cưới em chỉ vì danh hiệu của em.”

“Vậy thì vì sao? Chàng đã nói rằng em không biết điều chút nào, rằng em luôn cố biến chàng thành kẻ ngớ ngẩn...”

“Tiền của em.”

“Cái gì?” Christina vùng ra khỏi vòng tay Lyon để nhìn vào mắt chàng. Có một tia xác định lấp lánh trong đó. “Hắn chàng đang đùa cợt em. Chàng không biết em có bao nhiêu tiền cho đến khi cưới em.”

“Thật khôn ngoan khi em nhớ ra điều này”, Lyon nói rồi hôn và xua đi nét cau có khỏi khuôn mặt vợ, sau đó vòng tay quanh vai nàng.

Christina lại tựa đầu vào vai chồng. Tiếng lốp cốp không dứt của vó ngựa và chuyển động lắc lư nhịp nhàng của chiếc xe khiến nàng buồn ngủ và hài lòng.

“Lyon? Chàng vẫn chưa hỏi tại sao em cưới chàng?”, nàng thì thầm vài phút sau đó.

“Ta biết rõ tại sao em cưới ta, em yêu.”

Christina mỉm cười với lời tuyên bố ngạo mạn đó. “Vậy vui lòng giải thích cho em. Em vẫn chưa hiểu tại sao.”

Chàng siết nhẹ ra hiệu cho nàng biết mình không thích thú với ý kiến đó.

“Đầu tiên, là vì những vết sẹo. Em đột nhiên yêu cái thân thể sứt sẹo của ta.”

“Làm sao chàng biết điều đó?”, Christina hỏi, giả vờ tức giận.

“Vì em không thể rời tay khỏi người ta”, chàng nói. “Thứ hai, ta khiến em liên tưởng tới một chiến binh.”

Christina lắc đầu và nói. “Chàng không có chút khiêm tốn nào. Và chàng là một chiến binh, Lyon. Một kẻ kiêu ngạo, nhưng luôn là một chiến binh.”

“A, kiêu ngạo”, Lyon dài giọng. “Điều đó có nghĩa là có thể em sẽ sử dụng dao với ta phải không?”

“Chàng đang định nói gì thế?”

“Phu nhân Cecille. Em đã đe dọa...”

“Vậy là chàng đã nghe cuộc trò chuyện của bọn em trong thư viện.” Christina sùng sốt. “Chàng nói dối em. Thật đáng xấu hổ.”

“Ta nói dối em sao?” Giọng Lyon đầy hoài nghi. “ Dĩ nhiên, em luôn thành thật với ta.”

“Chàng sẽ phải gạt phu nhân Cecille ra khỏi đầu”, Christina tuyên bố, tóm lấy chủ đề này để tránh tranh cãi về cái khác. “Em sẽ không cưới một kẻ lang thang.”

“Một kẻ gì cơ?”

“Một người đàn ông săn đuổi những phụ nữ khác”, Christina giải thích. “Em sẽ tin tưởng chàng, và chàng cũng phải tin em. Cho dù ngoại tình là một phổ biến ở nước Anh, chàng cũng không được làm thế. Và thế thôi.”

Chàng ngạc nhiên bởi sự dửng dưng trong giọng nói và chưa từng biết Christina có thể tự tin đến vậy. Thực tế, yêu cầu đó khiến Lyon vô cùng hài lòng. “Em có biết là em rất hách dịch không?”, chàng thì thầm và hôn vợ lần nữa với điệu bộ hết sức ung dung.

Christina nhận ra Lyon vẫn chưa hứa hẹn, nhưng cũng không định thúc ép gì. Chuyện này nói sau vẫn còn sớm chán.

Nàng gần như ngủ thiếp đi lúc họ tới Lyonwood. Lyon thúc khuỷu tay, đánh thức vợ khỏi cơn mơ màng. “Chúng ta về đến nhà rồi, Christina.”

Chiếc xe đang rẽ vào khúc quanh trên đường. Quang cảnh hoang dã đột nhiên biến mất. Vùng đất trống trải đã được thay thế bằng bãi cỏ xanh mượt mà, tốt. Một vài bụi cây được cắt tỉa cẩn thận dọc theo lối đi vòng tròn trải sỏi, cùng những đám hoa dại màu sắc sặc sỡ đan xen với những cây to. Phía trên đỉnh ngọn đồi thoải thoải này là tòa nhà tráng lệ của Lyon.

Christina nghĩ nó giống như một cung điện hơn. Ngôi nhà được xây bằng đá màu nâu xám, hai tầng, với các cửa sổ được thiết kế từng cặp một thẳng hàng nhau dọc theo mặt tiền. Những chiếc lá thường xuân màu vàng xanh rơi là tả trên nền đá.

“Lyonwood đẹp như chủ của nó vậy”, Christina lẩm bẩm. “Em sẽ không bao giờ nhớ làm thế nào để đi xung quanh nó.”

“Em chỉ cần đi quanh ta là đủ”, Lyon bình luận. “Ta chắc chắn em sẽ nhanh chóng chinh phục ngôi nhà mới của mình.”

Christina mỉm cười vì lời trêu chọc. “Có bao nhiêu thành viên trong gia đình sống ở đây cùng chàng? Chàng có cho rằng em sẽ gặp tất cả bọn họ hôm nay không?”

“Ta không nghĩ thế”, Lyon trả lời. “Ta sống một mình.” Rồi bật cười khi thấy nàng sững sốt. “Tất nhiên, từ bây giờ cô vợ bé nhỏ dịu dàng của ta sẽ sống cùng ta.”

“Có bao nhiêu phòng ở đây?”

“Chỉ có mười hai phòng thôi”, Lyon nhún vai đáp. Chiếc xe dừng lại ở trung tâm vòng tròn ngay khi cửa nhà bật mở. Quản gia của Lyon, một anh chàng trẻ tuổi, vạm vỡ với mái tóc màu đen tên là Brown, dẫn đầu một đoàn người giúp việc bước xuống bốn bậc thềm. Bọn họ xếp hàng ngay ngắn phía sau người quản gia. Đồng phục được hồ cũng giống hệt như tư thế của họ, và mặc dù về mặt họ cố kiềm chế nhưng mọi con mắt đều đổ dồn về bà chủ mới của mình.

Lyon từ chối lời đề nghị giúp đỡ vợ mình bước xuống xe. Tay nàng lạnh cóng, còn mũi thì đỏ rực lên vì đi nhanh trong gió. Chàng nghĩ có lẽ Christina hơi lo lắng khi gặp gỡ những người giúp việc lần đầu tiên, và siết chặt tay nàng.

Không lâu sau Lyon nhận ra nàng chẳng hề lo lắng chút nào. Phong thái của nàng xứng đáng là một nữ hoàng... hoặc một nàng công chúa, Lyon thầm nghĩ và toét miệng cười. Chỉ chỉ toát lên vẻ đài các, quý phái. Nàng duyên dáng chào hỏi từng người, chăm chú lắng nghe họ giải thích về nhiệm vụ của mình.

Dĩ nhiên, nàng quyến rũ họ, cũng giống như đã quyến rũ chàng. Ngay cả Brown, người quản gia với vẻ mặt nghiêm khắc cũng rất xúc động. Khi Christina nắm tay và tuyên bố rằng rõ ràng anh ta đã làm rất tốt công việc của mình, khuôn mặt anh ta dần ra thành một nụ cười sung sướng.

“Tôi sẽ không can thiệp vào công việc của anh, Brown”, nàng giải thích.

Brown trông có vẻ nhẹ nhõm bởi lời tuyên bố này. Rồi quay sang ông chủ của mình. “Thưa ngài, chúng tôi đã dọn dẹp phòng ngủ của ngài và một phòng liền kề cho Nữ hầu tước.”

Christina ngược lên nhìn chồng, cực kỳ mong đợi chàng sẽ bảo anh ta không cần phải làm vậy. Khi Lyon chỉ gạt đầu và khoác tay nàng đi lên thềm, nàng đành cố mỉm cười với những người hầu đang quan sát hai người và thì thầm sự không hài lòng với chồng.

“Em sẽ không cần phòng riêng, Lyon. Bây giờ em là vợ chàng. Em phải đắp chung một cái chăn với chàng. Và em thực sự không cần một cô hầu gái.” Đưa mắt nhìn xung quanh, nàng nói thêm. “Chúa ơi, Lyon, lối vào này còn to hơn cả căn nhà ở thành phố của chàng.”

Christina có lẽ sẽ không bị kinh ngạc nếu nghe được tiếng mình vọng lại. Lối vào quá vĩ đại. Nền nhà sáng bóng như gương. Một phòng khách rộng lớn ở bên trái, và một phòng khác to không kém ở bên phải cân xứng với nhau. Tiềm năng bắt đầu từ phía bên trái của cầu thang hình xoắn ốc. Lyon giới thiệu rằng phòng ăn liền kề với phòng khách, phía sau nó là vườn cây. Phòng bếp nằm ở phía đối diện.

Phòng ngủ của họ được thông với nhau bằng một cái cửa. “Ta sẽ yêu cầu chuyển quần áo của em sang đây”, Lyon nói khi Christina cau mày rồi chỉ vào giường ngủ với một cái rướn mày và hỏi nàng có muốn kiểm tra nó có thoải mái không.

“Trông chàng như một đứa trẻ tinh quái ấy”, nàng cười vang. “Em muốn đi tắm, Lyon, và sau đó muốn đi xem chuồng ngựa của chàng. Chàng có nuôi ngựa ở đây không, Lyon?”

“Nhưng em không thích cưỡi ngựa”, Lyon nhắc nhở.

“Đừng bận tâm”, Christina đáp.

“Christina, nếu em không hài lòng với Kathleen, ta sẽ yêu cầu một người hầu nữ khác.”

“Ồ, Kathleen có vẻ rất phù hợp”, Christina nói. “Em chỉ không muốn bất kỳ người hầu nào thôi.”

“À, em sẽ phải có một người”, Lyon tuyên bố. “Ta sẽ không thường xuyên ở đây để cời khay váy cho em, em yêu ạ, đừng cau mày với ta như thế.”

Christina thong thả đi về phía mấy chiếc cửa sổ. “Chàng rất hách dịch, chàng biết không Lyon?”, nàng tuyên bố.

Lyon ôm lấy vợ từ phía sau và đặt một nụ hôn ướt át lên cổ nàng. “Ta thực sự muốn em lên giường.”

“Bây giờ ư?”

Christina quay lại nhìn Lyon bước về phía cửa. Khi chàng khóa cửa và quay lại đối diện với nàng, Christina biết là chàng không nói đùa. Chàng nhìn bằng ánh mắt đáng sợ nhất rồi ra hiệu cho nàng bằng cái gạt đầu ngạo mạn.

“Cả người em đang dính đầy bụi bẩn.”

“Ta cũng thế.”

Nàng đã ghen thờ dù chàng vẫn chưa chạm vào.

Christina đá bay đôi giày ra khỏi chân và bước về phía giường. “Chàng định sẽ luôn ra lệnh cho vợ mình như vậy sao?”, và hỏi.

“Đứng”, Lyon đáp, vút bỏ áo khoác và giày, rồi bước tới gần Christina. “Vợ ta sẽ luôn vâng lời chứ?”, chàng hỏi khi kéo nàng vào lòng.

“Nghĩa vụ của người vợ là phải phục tùng chồng, đúng không?” Christina hỏi.

“Đúng thế”, Lyon nói. Tay chạm tới khuỷu áo sau lưng nàng. “Ồ, chính xác là như thế.”

“Vây thì em sẽ vâng lời, Lyon”, Christina tuyên bố. “Nếu yêu cầu đó thích đáng với em.”

“Một người đàn ông chỉ mong muốn thế thôi”, Lyon cười toe toét.

Christina vòng tay qua cổ và hôn chồng say đắm. Lúc này nàng không ngoan ngoãn chút nào. Lưỡi nàng luồn sâu vào trong miệng, quăn quýt với lưỡi chàng và biết Lyon thích sự xâm lược của mình. Chàng siết chặt eo nàng hơn và rên rỉ thỏa mãn.

“Em yêu, ta e là sẽ phá hỏng một chiếc váy nữa của em”, chàng thì thầm.

Giọng nói không chút ăm năn. Và giọng cười nhẹ nhàng của Christina cho biết điều đó không khiến nàng bận tâm chút nào.

Hai tuần tiếp theo thực sự là khoảng thời gian kỳ diệu và thần tiên với Christina giống như những trang đầu tiên trong câu chuyện về Camelot của ngài Thomas Mallory. Thời tiết cũng phù hợp với tưởng tượng của nàng và chỉ mưa vào ban đêm.

Christina và Lyon dành hầu hết thời gian trong những ngày nắng đẹp để thám hiểm vùng đất hoang vu rộng lớn quanh trang viên.

Nàng cực kỳ kinh ngạc vì một người lại có thể sở hữu nhiều đất đai đến thế.

Còn chàng thì ngạc nhiên tại sao một phụ nữ lại có thể hiểu biết nhiều đến vậy.

Christina tặng chàng món quà về nhận thức và cách đánh giá mới về các kỳ quan của thiên nhiên.

Lyon bắt đầu nhận ra sự tự do quan trọng với nàng nhiều thế nào. Nàng hạnh phúc nhất khi họ ở ngoài trời. Niềm vui của nàng rất dễ lấy nhiễm. Lyon phát hiện mình cười cũng nhiều như niềm thích thú khi nặng nề băng qua đám cây bụi hoang dã để đuổi theo vợ mình.

Hai người thường xuyên kết thúc một ngày tại dòng suối nhỏ yên bình mà họ vô tình phát hiện ra trong ngày khám phá đầu tiên. Và cũng luôn ngâm chân trong dòng nước mát lạnh khi ăn bữa chiều đã được chuẩn bị chu đáo.

Trong một buổi chiều như thế, Lyon định trêu chọc vợ. Chàng ngắt một chiếc lá từ bụi cây gần nhất và giả bộ như chuẩn bị ăn nó. Christina không thích thú với điều đó nên giật phắt nó khỏi tay chồng và la rầy chàng vì sự thiếu hiểu biết, rồi sau đó giải thích rằng chiếc lá này có độc, không nên cho ngựa ăn những cái cây này. Nếu chàng vẫn còn đói thì nàng sẽ rất vui lòng chia sẻ suất ăn của mình.

Buổi sáng thứ Sáu đến sớm hơn mong muốn của Lyon. Chàng phải trở về Luân Đôn để họp mặt với Rhone và những nạn nhân vô danh trong ván bài của mình.

Lyon cực kỳ miễn cưỡng rời khỏi cô vợ bé bỏng ngọt ngào của mình dù chỉ một đêm.

Chàng tỉnh giấc rất sớm và lại phát hiện ra vợ mình đang ngon giấc trên sàn nhà nên lập tức bế nàng trở lại giường. Làn da Christina hơi lạnh, chàng đã dùng tay và miệng để sưởi ấm nàng.

Chàng đã căng cứng và nhức nhối lúc Christina tỉnh giấc. Miệng chàng gắn chặt trên ngực nàng, chiếc lưỡi như một tấm vải nhung thô ráp đang cuốn quanh nhũ hoa. Chàng bắt đầu mút mạnh trong khi đôi tay ma thuật làm cháy bùng lên ngọn lửa cuồng nhiệt bên trong nàng.

Chàng biết chính xác phải chạm vào đâu để thức tỉnh sự hoang dại của vợ. Ngón tay trượt sâu vào bên trong, kéo theo một tiếng rên rỉ tắc nghẹn, rồi rút ra để trêu chọc và thỉnh thoảng đâm mạnh trở lại.

Christina muốn chạm vào chồng. “Lyon.” Nàng chỉ có thể gọi được tên chàng. Đôi môi chàng đã chuyển xuống chiếc bụng phẳng lì với những nụ hôn nóng bỏng, ướt át trong khi tay vẫn tiếp tục trò ma thuật của mình.

Nàng không thờ nổi. “Hãy nói là em muốn đi”, Lyon đòi hỏi, lúc này giọng nói đã khàn đặc. Đầu chàng đang chậm rãi di chuyển xuống khu vực bí ẩn giữa hai chân nàng. “Hãy nói đi, Christina”, Lyon thì thầm. Hơi thở ấm nóng đang phả vào làn da nhạy cảm. Ngón tay chàng đâm sâu vào trong và rút mạnh ra để thay thế bằng môi và lưỡi mình.

Những điều Lyon đang làm khiến nàng quên cả thở. Hai mắt nhắm nghiền và tay bám chặt vào lớp ga trải giường. Sự thúc bách lớn dần đến khi bao trùm toàn thân. Từng luồng cảm xúc tràn qua như ngọn lửa mãnh liệt không kiểm soát được.

“Lyon!”

“Có thích không em yêu?”

“Có. Ôi Chúa ơi, có... Lyon, em sẽ...”

“Hãy để nó xảy ra, Christina”, Lyon yêu cầu bằng giọng khàn khàn, dữ dội.

Chàng không cho phép nàng giữ được sự kiểm soát Tình trạng căng cứng thật không thể chịu đựng được giống như ngọn lửa đang thiêu đốt khắp toàn thân Christina.

Christina uốn người dán sát vào chàng, hôn hên gọi tên Lyon. Cảm giác choáng ngợp vẫn bao trùm lấy nàng khi Lyon trượt sâu vào bên trong.

Chàng quá thèm muốn, không thể cưỡng lại. Hơi thở đứt quãng bên tai.

“Em thích thế này đúng không, em yêu?”, chàng gắng hỏi.

“Vâng, Lyon”, nàng thì thầm đáp lại.

“Hãy quấn chân quanh người ta, khiến ta...” Mệnh lệnh của chàng kết thúc bằng tiếng rên rỉ mảnh liệt.

Christina đã vòng cả tay và chân quanh người Lyon, kéo chàng vào sâu bên trong mình hơn. Móng tay cào xước vai chàng, vòng ôm chặt cứng và ngọt ngào, nóng bỏng như nơi thâm kín của nàng.

Chàng cầu nhàu mẫn nguyện. Christina từ từ chuyển động hông. “Chàng có thích thế này không, Lyon?”, và thì thầm khi đẩy lại.

Lyon không thể mở miệng trả lời. Nhưng cơ thể cho thấy chàng thích thú nhiều thế nào. Và khi phóng hạt giống vào bên trong Christina, chàng nghĩ hẳn mình đã chết và đang đi tới thiên đường.

Một giờ sau, Lyon cùng Christina đi xuống tầng một, tay ôm chặt vai nàng đầy chiếm hữu.

Brown đang đợi ở dưới chân cầu thang. Sau khi thông báo rằng ngựa của Lyon đã sẵn sàng và đang đợi ở trước cửa, người quản gia kín đáo rút lui để Hầu tước có thêm vài phút riêng tư tạm biệt vợ theo đúng quy tắc.

“Christina, khi nào em vượt qua được nỗi sợ về những con ngựa thì chúng ta sẽ cùng nhau cười chúng mỗi...”

“Em không sợ ngựa”, Christina kêu lên. Giọng nghe như bị si nục. “Chúng ta đã nói về chuyện này rồi, Lyon. Em sợ những cái yên ngựa, chứ không phải bản thân con vật. Đó là một sự khác biệt lớn.”

“Em sẽ không cười ngựa mà không có yên”, Lyon tuyên bố. “Và thế thôi.”

“Chàng quá ngoan cố”, nàng lẩm bẩm.

“Ta chỉ không muốn em ngã xuống đất và làm gãy cái cổ nhỏ bé xinh xắn của mình thôi.”

Lyon mở cửa, nắm tay Christina và kéo nàng bước ra ngoài.

Christina đang cau mày và nghĩ Lyon có lẽ đã xúc phạm mình lần nữa. Rồi nàng biện bạch rằng hẳn chàng không biết có thể cưỡi ngựa giỏi ra sao. Có thể chàng không định phi báng mà thực sự lo lắng về sự an toàn, hay như đã nói về cái cổ nhỏ bé xinh xắn của nàng.

Christina băn khoăn không biết Lyon sẽ nghĩ gì nếu biết nàng luôn dậy sớm và cưỡi ngựa hầu hết các buổi sáng. Chắc chàng sẽ rất tức giận, nàng suy đoán. Christina đã hối tiếc vì trò lừa bịp nhỏ nhọ này và gạt bỏ mặc cảm tội lỗi sang một bên. Nàng luôn quay trở lại giường trước khi chàng thức dậy và không lo lắng bị phát hiện. Wendell - người trông coi ngựa sẽ không báo với Lyon. Không, Wendell là người ít nói. Hơn nữa anh ta cho rằng nàng đã được Lyon cho phép.

“Christina, ta sẽ quay lại vào trưa mai”, Lyon lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Christina và nâng cằm vợ lên và hôn nàng một cách đúng đắn.

Lúc chàng bắt đầu bước xuống thềm, Christina vội chạy theo. “Em vẫn không hiểu tại sao mình không thể đi cùng chàng. Em muốn gặp em gái và mẹ chàng nữa, Lyon.”

“Lần sau đi, em yêu. Diana sẽ tới dự bữa tiệc nhà Martin tối nay.”

“Cô Harriett cũng đi cùng chứ?”

“Có thể”, Lyon đáp.

“Em có thể đi cùng họ”, Christina gợi ý.

“Ta nghĩ là em thích ở vùng nông thôn này”, Lyon nhắc nhở. “Đúng không?”

“Vâng, em rất thích. Nhưng em là vợ chàng, Lyon. Em nên thực hiện nghĩa vụ với những người thân thích của chàng. Chàng biết không, mặc dù rất kỳ quặc nhưng em phải thừa nhận là mình thực sự thích một vài bữa tiệc. Có một số người rất đáng mến mà em muốn gặp lại.”

“Không.”

Giọng nói rất cứng rắn khiến Christina lập tức cảm thấy bối rối. “Tại sao chàng lại không muốn em đi cùng? Em đã làm gì khiến chàng phật ý chẳng?”

Lyon bị tác động bởi sự lo lắng trong giọng nói của Christina nên dừng lại, nhìn sâu vào mắt, rồi đột nhiên khao khát muốn hôn nàng lần nữa. “Em không làm gì khiến ta phải bức mình hết. Nếu em muốn tham dự một vài bữa tiệc thì hãy chờ tới lúc ta có thể đi cùng.”

“Liệu em có thể chơi bài cùng chàng và những kẻ phá rối không?”, nàng hỏi. “Em chưa từng chơi trước đó, nhưng em chắc chắn nó không quá khó để học.”

Lyon giấu kín về thích thú của mình. Vợ chàng có vẻ rất nghiêm túc. Giọng nói chân thành cho thấy rõ điều đó. “Ta sẽ dạy em lúc khác, Christina. Nếu em muốn, ta có thể chờ trong khi em viết một lá thư cho Diana và cô Harriett.”

Christina có thể khẳng định rằng Lyon kiên quyết không cho mình đi cùng. “Em đã viết xong rồi, thậm chí cho cả dì Patricia và Elbert”, nàng thông báo. “Brown đã gửi chúng đi ngày hôm qua.”

Họ sóng bước cùng nhau, tay trong tay. Khi đến cạnh con chiến mã của mình, Hầu tước quay lại. “Ta phải đi bây giờ, em yêu.”

“Em biết.”

Nàng không cố ý tỏ ra đáng thương. Sự thực Lyon phải rời đi khiến nàng cảm thấy buồn, đúng, nhưng chính thái độ thờ ơ của chàng khiến nàng đau khổ hơn. Nàng cho rằng Lyon không bận tâm vì phải rời xa mình. Còn nàng thì rất buồn phiền.

Đeo bám dai dẳng không phải là tính cách của nàng. Nhưng dường như Christina không thể rời tay chồng ra. Chuyện quái quỷ gì vậy? Chúa ơi, nàng gần như phát khóc. Chàng chỉ đi có một đêm thôi, nàng tự nhủ, không phải là mãi mãi.

Lyon hôn nhẹ lên trán vợ. “Có điều gì em muốn nói trước khi ta đi không, Christina?”

Giọng Hầu tước bỗng dành ngon ngọt. Christina buông tay ra. “Không.”

Lyon thở dài, lại nắm tay và kéo vng một bên để người giữ ngựa không thể nghe trộm rồi nói. “Ta sẽ rất nhớ em.”

Giọng nói không còn dịu dàng nữa mà rất nhanh nhẩu.

Christina bật cười.

“Chết tiệt em yêu, ta muốn nghe những lời dịu dàng”, chàng cầu nhàu. Lập tức cảm thấy mình như thằng ngốc khi thú nhận điều lỗi bịch như vậy.

“Chết tiệt, Lyon, em muốn đi Luân Đôn cùng chàng.”

“Christina, em sẽ ở đây”, Lyon hét toáng lên, sau đó hít một hơi thật sâu, rồi bức tức nói thêm. “Ta yêu em, Christina. Nào, hãy nói em yêu ta đi. Ta đã phải chờ đợi cả tuần để nghe em thú nhận điều này.”

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt bất mãn. Lyon không nhượng bộ. “Christina, ta đang đợi đấy.”

“Chúc chuyến đi an toàn, Lyon.”

Lyon không nhận ra, đối với chàng, lời thú nhận nàng yêu mình quan trọng như thế nào cho đến khi yêu cầu hoàn toàn bị cự tuyệt. Lyon đứng đó, hết sức tức giận và cảm giác thất bại, ánh mắt trầm ngâm nhìn Christina đi xa.

“Khốn kiếp”, chàng lăm bầm rồi leo lên con chiến mã, nắm lấy dây cương từ Wendell, dù có vẻ không thể thúc ngựa đi được. Thậm chí không thể rời mắt khỏi người phụ nữ cứng đầu đang sai bước về phía cửa.

Christina sẽ không thể gạt bỏ chàng lần này. Tay run lên khi chạm tới tay nắm cửa bằng đồng. Chàng quả thật vô cùng bướng bỉnh, liên tục thúc giục và cản nhand, không để nàng giấu kín cảm xúc của mình. Nhưng Lyon không hiểu tầm quan trọng của điều chàng vừa yêu cầu. Một khi đã trao những lời nói đó thì nàng sẽ không thể quay lại được.

Không, nàng sẽ không thể trở về nhà được nữa.

Một nụ cười nhẹ làm thay đổi nét mặt. Sự thật vừa đau đớn vừa hân hoan. Thực sự nàng sẽ không bao giờ có lựa chọn đúng không? Kể từ giây phút gặp gỡ Lyon, trái tim nàng đã biết điều đó. Tại sao lại mất nhiều thời gian đến thế để chấp nhận nó?

Christina nhìn qua vai, nước mắt cản trở tầm nhìn của nàng. “Hãy mau chóng trở về, Lyon. Em sẽ đợi chàng.”

“Hãy nói những lời đó, Christina.” Lyon cũng đồng thời hét lên và trên khuôn mặt thể hiện rõ sự giận dữ.

“Em yêu chàng.”

Vài nhịp đập của con tim trôi qua trước khi Lyon nhận thức được lời thú nhận của vợ. Và rồi cốc lốc gật đầu. Ồ, chàng quả là quá ngạo mạn. Nhưng thái độ lại rất dịu dàng, chu đáo và cực kỳ yêu thương.

Chỉ cần như vậy là đủ. Christina giấu kín nụ cười của mình. Một cảm giác mẫn nguyện và sung sướng tràn ngập. Đột nhiên nàng cảm thấy nhẹ nhàng như con gió.

Sự thú nhận đó đã mang lại tự do.

Christina mở cửa và chuẩn bị bước vào khi tiếng hét của chồng khiến nàng khựng lại. “Vợ yêu?”

“Sao hả, chồng của em?”

“Hãy nói em cũng tin tưởng ta đi.”

Nàng quay ngoắt lại. Hai tay chống hông và hy vọng Lyon có thể nhìn thấy vẻ mặt tức tối của mình. “Đừng ép em, Lyon. Hãy nhắm nháp mỗi chiến thắng ở từng thời điểm, giống như bất kỳ chiến binh cao quý nào.”

Lyon cười ha hả, hét lên. “Được, Christina, thưởng thức chiến thắng ở từng thời điểm. Lúc này ta đã hoàn toàn có được em, đúng không?”, chàng hỏi, niềm vui lấp lánh trong ánh mắt và nụ cười

Người đàn ông này lại hả hê lần nữa.

Christina sai bước trên bậc thềm cuối cùng. “Đúng vậy, Lyon, chàng đã có em. Và khi về đến Luân Đôn, chàng sẽ phải tìm hiểu chính xác mình đã có được cái gì. Không giả vờ. Không nói dối nữa.”

“Ta không thể hạnh phúc hơn”, Lyon nhận xét.

“Hãy cẩn thận, Lyon. Em e cảm giác đó sẽ không kéo dài đâu.”

Nàng hét to lời cảnh báo qua vai. Cánh cửa đóng sầm lại trước khi Lyon có thể hỏi thêm

Lyon cảm giác như gánh nặng đã rời khỏi vai - và trái tim. Christina yêu chàng. “Phản kết sẽ đến sớm thôi, vợ yêu”, chàng nắm bắt. “Ta hứa đấy.”

Chàng chưa bao giờ cảm thấy tự tin, vô cùng, vô cùng bình thản đến thế.

Cảm giác đó không kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Con mới chỉ được ba tháng khi mẹ quán con lại và chuẩn bị cho một cuộc phiêu lưu khác. Mẹ rời đi trong đêm tối để Patricia không thể ngăn cản được. Mẹ cũng không nhắn lại với chị ta vì tin rằng chị ta sẽ cho người đuổi theo.

Con là một cô bé mạnh mẽ. Với suy nghĩ đó, mẹ cho rằng chuyến đi sẽ khó khăn với mẹ hơn là với con. Con chỉ mới bắt đầu học cười và là một đứa trẻ rất dễ thương.

Mẹ đã lên kế hoạch rời đi cùng Jacob và Emily Jackson. Con biết không, mẹ đã gặp họ trong những buổi lễ ở nhà thờ vào Chủ nhật và lập tức quý mến họ. Họ vừa mới kết hôn và đã bán hết quà cưới nên có đủ tiền để tìm kiếm cuộc sống mới. Họ rất cảm kích bởi sự giúp đỡ của mẹ. Emily cũng rất yêu quý con, Christina. Cô ấy hát ru và đưa con đến khi con ngủ thiếp đi trong lúc mẹ nấu bữa tối.

Jacob là một người đàn ông khao khát được khám phá. Tối tối anh ấy lại kể cho bọn mẹ nghe những câu chuyện kỳ diệu nhất về những con người dũng cảm sống ở vùng núi Đen. Anh trai của anh ấy đã đưa cả gia đình tới đó và báo cho Jacob biết anh ta đã trở nên giàu có khi trồng trọt ở vùng đất đó.

Sự nhiệt tình của Jacob rất dễ lan truyền sang người khác. Mẹ cũng nhanh chóng trở nên hào hứng như anh ấy. Emily nói rằng có rất nhiều đàn ông độc thân đang làm việc ở đó, và chắc chắn mẹ sẽ sớm tìm được một người chồng tốt. Mẹ thừa nhận với con là mẹ đã khiến họ tin rằng chồng mình vừa mới qua đời, và mẹ cảm thấy rất xấu hổ vì đã nói dối họ.

Mẹ đã nhắc đi nhắc lại với bản thân rằng lời nói dối đó không có hại. Edward sẽ không bao giờ tìm ra mẹ ở vùng đất hoang vu mênh mông này.

Bọn mẹ gia nhập một đoàn xe ngựa đi tới nơi mà mẹ tin rằng ở tận cùng trái đất. Mẹ vô cùng mệt mỏi. Emily vẫn luôn tươi cười. Và rồi, trong một buổi chiều mưa lạnh lẽo, bọn mẹ cùng đi tới một thung lũng bên dưới những ngọn núi hùng vĩ nhất mà mẹ từng nhìn thấy.

Mẹ nhớ hôm đó trời khá lạnh. Nhưng điều đó không quan trọng. Chúng ta đã tự do, Christina. Tự do. Bây giờ không ai có thể làm hại chúng ta nữa.

Nhật ký hành trình, 11/10/1795

Lyon đã rời đi được khoảng hơn một tiếng đồng hồ khi hai lá thư được mang tới. Cả hai đều đề tên người nhận là Christina, và đều yêu cầu nàng phải đọc ngay lập tức.

Sau khi yêu cầu Kathleen dẫn người đưa thư vào bếp nghỉ ngơi, Christina mang hai lá thư đến thư viện của Lyon.

Lá thư thứ nhất là từ di Patricia. Đó là một lá thư đáng ghét tràn đầy những lời phỉ báng về Lyon. Nữ bá tước nói với Christina rằng bà ta biết toàn bộ sự thật về Hầu tước và cảm thấy có trách nhiệm phải cảnh báo cháu gái của mình rằng nàng đã cưới phải một kẻ giết người.

Rồi bà ta yêu cầu Christina phải quay về Luân Đôn ngay tức khắc để nàng có thể đi cùng bà ta đến các sự kiện của giới thượng lưu. Bà ta than vãn về sự thật nhục nhã là mình đã không nhận được bất kỳ lời mời nào kể từ đám cưới kỳ quặc của Christina.

Christina lắc đầu. Mới chỉ gần một tháng kể từ đám cưới nhưng di nàng làm như thể nó đã kéo dài cả năm qua.

Nữ bá tước kết thúc danh sách phàn nàn của mình bằng một lời nhắn nhủ rằng bà ta gửi kèm theo đây một lá thư dài nhận được từ nhà truyền giáo Deavenue.

Bà ta hy vọng Christina sẽ không nhận được tin tức xấu.

Lập tức Christina cảm thấy nghi ngờ. Không phù hợp với tính cách của di Patricia khi đưa ra một nhận xét tốt bụng như vậy. Nàng nghĩ có lẽ Nữ bá tước lại bắt đầu một trò bịp bợm. Tuy nhiên, nàng rất quen thuộc với chữ viết của người thầy cũ và kiểu chữ bay bướm trên bì thư cho thấy thực sự ông đã viết lá thư này. Hơn nữa, dấu tem đóng ở mặt sau của lá thư cũng chưa bị gỡ ra.

Bị thuyết phục rằng lá thư này thực sự được gửi từ người bạn đáng mến của mình, cuối cùng Christina cũng bóc nó ra.

Brown là người đầu tiên nghe được tiếng thét ghen ngào phát ra từ thư viện. Anh phóng như bay vào trong phòng và gần như hoảng hốt lúc phát hiện ra bà chủ đã ngất xỉu trên sàn nhà.

Anh ngoái cổ lên hét gọi người giúp việc trong lúc quỳ xuống bên cạnh Nữ hầu tước. Kathleen - hầu gái của Christina, là người đầu tiên chạy tới. Khi nhìn thấy bà chủ, cô thảng thốt kêu lên. “Phu nhân bị ngất ư? Brown, tại sao cô ấy lại khóc? Cô ấy bị đau sao?”

“Đừng hỏi nữa, cô gái”, Brown quát lớn, cẩn thận bế bà chủ của mình lên, rồi chú ý tới lá thư nàng đang nắm chặt trong tay. Anh kết luận rằng chính tin tức vừa nhận được đã khiến nàng ngất xỉu. “Hãy đi chuẩn bị giường cho phu nhân ngay, Kathleen”, anh cầu nhàu. “Cô ấy không nặng hơn một cọng lông chim. Cầu Chúa cho cô ấy không bị ốm.”

Hầu hết người hầu đã tập trung lại và im lặng đi theo Brown khi anh bế Christina đi lên cầu thang quanh co. Kathleen đã nhanh chóng chuẩn bị giường trong phòng ngủ của nàng, nhưng Brown đã bế Christina đi qua đó vào thẳng phòng ngủ của ông chủ.

“Cô ấy sẽ thấy dễ chịu hơn khi tỉnh giấc ở đây”, anh thì thầm với người đầu bếp. “Ông bà chủ rất gắn bó với nhau. Cô ấy ngủ ở đây hằng đêm.”

“Chúng ta có nên báo cho Hầu tước không?” Kathleen hỏi giữa những tiếng nức nở.

“Gọi Sophie ngay”, Brown ra lệnh. “Bà ấy sẽ biết phải làm gì với người bị ngất. Người đưa thư vẫn còn ở đây phải không?”

Khi Kathleen gật đầu, Brown nói, “Tôi sẽ bảo anh ta chuyển một tin nhắn tới Hầu tước. Lewis”, rồi ra lệnh cho người làm vườn, “Đi và bảo anh ta chờ một chút”.

Christina mở bừng mắt ngay lúc Brown đang buông tấm rèm xung quanh giường. “Đừng làm ồn vì tôi, Brown.”

“Phu nhân, cô bị đau ở đâu không?” Brown hỏi, giọng tràn đầy vẻ lo lắng. “Tôi đã cho mời Sophie. Bà ấy biết cần làm gì”, và nói thêm, cố gắng kiềm chế sự run rẩy trong giọng nói.

Christina đang cố gắng ngồi dậy thì một người nữ cao lớn, mái tóc muối tiêu vội vã đi vào phòng. Bà ta chen hai cái gối sau lưng Christina. “Bà nghĩ sao, Sophie?” Kathleen hỏi. “Bà chủ hét lên một tiếng khủng khiếp và chết ngất sau đó.”

“Tôi có nghe tiếng cô ấy”, Sophie thông báo, đặt tay lên trán Christina. Động tác của bà nhanh nhẹn, nhưng khuôn mặt lại rất căng thẳng. “Brown, tốt nhất là mời bác sĩ Winters. Cô ấy như đang phát sốt. Winters là bác sĩ riêng của chồng cô”, Sophie giải thích với Christina.

“Tôi không bị ốm”, Christina phản đối nhưng kinh ngạc vì giọng nói của mình quá yếu ớt. “Brown, đừng mời bác sĩ. Bây giờ tôi cảm thấy khá hơn rồi. Nhưng tôi phải đi Luân Đôn ngay lập tức. Vui lòng mang xe ngựa tới cho tôi. Kathleen, cô có thể giúp tôi sửa soạn ít đồ được không?”

“Phu nhân, cô không thể rời giường được. Cô đang bị ốm dù có thừa nhận hay không”, Sophie phản đối. “Cô nhợt nhạt như một đám mây. Đúng như vậy.”

“Tôi phải đến chỗ chồng tôi”, Christina cãi lại. “Chàng sẽ biết phải làm gì.”

“Chính tin tức trong lá thư khiến bà chủ bị ngất xỉu đúng không ạ?” Kathleen hỏi, vịn vẹo hai tay.

Brown quay sang lờ cô hầu gái. Kathleen lập tức cảm thấy ân hận. “Em xin lỗi vì quá tò mò, thưa phu nhân, nhưng tất cả bọn em đều rất lo lắng. Phu nhân khiến bọn em hết sức sợ hãi và chúng em đều rất quan tâm tới phu nhân.”

Christina cố gắng mỉm cười. “Và tôi cũng rất quan tâm tới mọi người”, nàng nói. “Đúng thế, Kathleen, chính là do lá thư.”

“Tin xấu phải không ạ?” Kathleen hỏi.

“Tất nhiên đó là tin xấu rồi, cô thật ngớ ngẩn”, Brown gất nhỏ. “Bất kỳ ai chỉ cần dùng nửa cái đầu cũng có thể đoán ra”, và nói thêm. “Phu nhân, tôi có thể làm gì giúp người nổi đau buồn của cô không?”

“Có đấy Christina đáp. “Đừng tranh cãi khi tôi nói là tôi sẽ phải đi Luân Đôn ngay. Xin hãy giúp tôi, Brown. Tôi cầu xin anh đấy.”

“Tôi sẽ làm tất cả vì cô”, Brown thốt lên đầy nhiệt tình rồi đỏ mặt và nói thêm, “Hầu tước sẽ rất bức bối vì sự thay đổi này, nhưng nếu cô nhất định phải đi, tôi sẽ cử bốn người đàn ông khỏe mạnh hộ tống cô. Kathleen, hãy nhanh tay và thực hiện mệnh lệnh của bà chủ đi”.

“Em sẽ đi cùng phu nhân chứ?” Kathleen hỏi.

“Cô sẽ đi”, Brown thông báo trước khi Christina kịp ngăn cản cô hầu gái hăng hái của mình.

“Tôi muốn ở một mình vài phút”, Christina nói nhỏ. “Tôi phải đau buồn trong riêng tư.”

Rồi tất cả đột nhiên hiểu ra. Hẳn có người thân thích nào đó của bà chủ đã qua đời.

Brown tức khắc ra hiệu cho tất cả người hầu rời khỏi phòng. Anh ngập ngừng một chút sau khi đóng cửa, rồi đứng đó, cảm thấy bất lực khi nghe thấy những tiếng nức nở đau lòng phát ra từ căn phòng.

Anh không biết phải giúp nàng thế nào. Brown đứng thẳng lên và nhanh chóng bước xuống sảnh. Lúc này sức khỏe và sự an toàn của bà chủ đặt nặng lên vai anh. Anh không muốn có bất cứ sơ suất nào và quyết định cử sáu người thay vì bốn như lúc đầu đi theo bảo vệ Nữ hầu tước.

Và cho dù cực kỳ là bất thường nếu một quân gia rời bỏ nhiệm vụ chăm nom ngôi nhà, nhưng Brown không quan tâm. Anh không định bỏ mặc bà chủ cho đến khi cô ấy được an toàn trong vòng tay của chồng mình. Đúng thế, anh sẽ đi cùng cô ấy. Và nếu có thể nhớ ra làm thế nào để nhảy lên lưng một con ngựa, chắc hẳn anh sẽ dẫn đầu mọi người.

Christina không hề biết nàng đã khiến đám người hầu lo lắng thế nào. Nàng rúc vào trong chăn, ôm chặt chiếc gối của Lyon trước ngực và âm thầm khóc.

Khi đã khóc cạn nước mắt, nàng từ từ leo ra khỏi giường và tìm chiếc kéo. Nàng sẽ cắt tóc và bắt đầu nghi thức khóc thương.

Từ giờ phút này, di Patricia coi như đã chết. Christina sẽ không bao giờ bận tâm về sự tồn tại của bà ta nữa.

Việc cắt vài inch tóc diễn ra nhanh chóng. Kathleen vội vã bước vào phòng, mang theo chiếc váy màu xanh lá cây nhạt màu. Mắt cô mở to khi thấy mái tóc của bà chủ bị cắt ngắn, nhưng vẫn im lặng và giúp nàng thay đồ.

“Chúng em sẽ xong xuôi trong vòng mười phút nữa”, Kathleen nói nhỏ trước khi để nàng lại một mình.

Christina bước về phía cửa sổ và nhìn chăm chăm ra vùng đất đai xung quanh. Nàng nghĩ về gia đình mình. Merry sẽ yêu mến vùng đất này. Dĩ nhiên Sói Đen cũng sẽ bị ấn tượng, dù ông không bao giờ thừa nhận. Ông quá kiêu ngạo để công nhận điều đó. Ông cũng sẽ lấy làm khó hiểu nếu biết Lyon sở hữu nhiều đất như thế.

Đại Bàng Trắng sẽ bị choáng ngợp hơn bởi đàn ngựa của Lyon. Những con ngựa được nuôi dưỡng chu đáo rất khỏe mạnh và dẻo dai, còn đàn ngựa con thì quá hiếu chiến và rất đẹp đẽ, là minh chứng về sự lựa chọn kỹ càng của Lyon.

“Họ không chết”, giọng Christina tràn đầy tức giận.

Nàng lại bắt đầu khóc. Không, họ chưa chết. Lá thư là một sự dối trá. Từ sâu thẳm trái tim, nàng sẽ biết nếu có bất kỳ nguy hiểm nào xảy ra với gia đình mình.

“Mình sẽ biết”, nàng thì thầm tự nhủ.

Đúng, đây là một trò lừa bịp. Christina không biết di nàng đã làm thế nào để hoàn thành lá thư bản thảo này, nhưng đó là một trò bịp bợm. Người đàn bà xấu xa đó muốn Christina tin rằng gia đình người da đỏ của nàng đã chết.

Christina không hiểu mục đích của Nữ bá tước là gì.

Lyon có thể giải thích được. Chàng là chiến binh cửu khôi, sắc sảo và biết mọi trò lừa đảo trên thế giới.

Nàng cảm thấy một mong muốn đến tuyệt vọng được gặp chồng mình.

Christina sẽ yêu cầu chàng ôm mình vào lòng, nói chàng yêu nàng nhiều thế nào. Và sẽ đề nghị chàng hôn mình. Sự âu yếm của chàng sẽ xua tan nỗi đau khổ, buồn phiền.

Nàng sẽ đòi hỏi và Lyon sẽ đáp ứng. Đó là nghĩa vụ của chàng.

Khi Lyon đến được ngôi nhà ở Luân Đôn, ngài Fenton Richards đã đang đợi chàng ở ngưỡng cửa.

Richards không mỉm cười.

Lyon lập tức cảnh giác. “Ông đã béo lên nhiều đấy”, và tuyên bố thay cho lời chào hỏi.

“Tôi đã béo lên”, Richards thừa nhận với nụ cười tươi tắn rồi vỗ nhẹ lên cái bụng bự để ám chỉ đó chính là nơi tập trung trọng lượng thừa của mình.

Lyon bắt đầu thả lỏng bản thân. Động tác của ông ta đã nói tất cả những điều chàng cần biết. Chắc chắn có chuyện xảy ra, nên Richards không thể đợi được mà tự mình đến đây. Nhưng thái độ bình thường của ông cho thấy đó không phải là vấn đề nghiêm trọng.

Richards quay sang đập bình bình vào cửa. Nó được một người hầu mở ra ngay tức khắc. Lyon ra hiệu cho người hầu cầm dây cương và đưa ngựa đi, rồi dẫn bạn vào thư viện.

Richards lắc lè theo sau. Ông là một người to béo với bộ râu rậm rạp và mái tóc bạc phơ, ăn nói nhẹ nhàng, gù lưng và thường tỏ ra thận trọng. Trừ khi ở cùng với Lyon. Người đàn ông đứng tuổi này có thể thư giãn vì tin tưởng tuyệt đối vào người bạn trẻ của mình.

“Địa ngục đã bị phá vỡ với một sự trả thù dữ dội.”

Lyon rướn mày lên bởi nhận xét nhẹ nhàng đó.

“Rhone đã bị quản thúc tại nhà”, Richards thông báo rồi thả người vào một trong hai chiếc ghế bọc da đặt trước bàn làm việc của Lyon trước khi nói thêm, “Tôi đã cố can thiệp, nhưng lời buộc tội được đưa ra bởi Wellingham. Bây giờ cậu phải giải quyết vấn đề này”.

“Làm sao cậu ta bị phát hiện?” Lyon hỏi, ngồi xuống phía sau chiếc bàn và bắt đầu chọn lọc giữa đồng thư từ cùng những lời mời cao ngất ở giữa bàn.

Richards cười khúc khích và nhận xét. “Cậu đón nhận trách nhiệm với người bạn của chúng ta rất bình tĩnh.”

“Như ông đã nói, trách nhiệm đó thuộc về tôi từ lúc này. Tôi sẽ giải quyết nó. Kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra. Làm thế nào...”

“Wellingham đã chú ý tới cổ tay bị quấn băng của Rhone. Sau đó một suy đoán được đưa ra. Rhone có quá nhiều điểm tương đồng”, Richards tuyên bố. “Có vẻ như cậu ta đã lao vào Wellingham trên đường về nhà từ đám cưới của cậu. Nhân tiện, tôi rất xin lỗi vì không tham dự buổi lễ được”, ông nói thêm. “Tôi không thể làm gì hơn. Tôi vừa mới trở về Luân Đôn hai ngày trước.”

“Đó chỉ là một bữa tiệc gần dịp thôi mà”, Lyon nói. “Ông sẽ phải tới Lyonwood để gặp Christina”, chàng hỏi, quay trở lại vấn đề trước mắt. “Rhone đã phản ứng thế nào?”

“Với bản tính ngang tàng thiên phú của cậu ta ư”, Richards lạnh lùng bình luận. “Kể từ khi bị quản thúc tại nhà, cậu ta đã tổ chức tiệc tùng hằng đêm. Có một buổi tiệc đêm nay đây. Tôi định sẽ ghé qua.”

Richards dừng lại, nhìn Lyon bằng ánh mắt đầy ẩn ý hồi lâu.

Lyon cười toe toét. “Tôi sẽ có mặt”, và nói. “Đừng mang nhiều đồ có giá trị theo đấy, Richards. Ông không muốn bị cướp bởi Jack, đúng không?”

“À, vậy là Jack sẽ tái xuất hiện hả?”

“Ông có thể đánh cược điều đó.”

“Hắn Rhone sẽ không thích thú nhỉ?” Richards bình luận rồi ngồi thẳng trên ghế, ánh mắt chợt trở nên linh hoạt. “Nào, giờ vấn đề của Rhone đã được giải quyết, tôi sẽ chuyển sang vấn đề khác khiến tôi phải gặp cậu. Chính xác là về cha vợ của cậu.”

Richards khiến Lyon chú ý hoàn toàn. Chàng hát đồng thư sang một bên và rướn người về phía trước.

“Cậu có biết Nam tước đang trên đường về Luân Đôn không, Lyon?”

Lyon lắc đầu. “Làm sao ông biết ông ta?”, chàng hỏi.

“Tên ông ta là Edward Stalinsky, nhưng tất nhiên là cậu biết điều này”, Richards nói.

Lyon gật đầu bởi đã biết tên đầy đủ của cha vợ, nhưng chỉ khi nhìn Christina ký tên vào tờ giấy chứng nhận hôn thú. “Đúng, Nam tước Stalinsky”, chàng nói, thúc giục Richards tiếp tục.

“Ông ta đã thực hiện một ân huệ cho chúng ta trước đây rất lâu. Vụ Brisbane. Cậu có nhớ được nghe về vụ bất hạnh đó không?”

Bất hạnh? Lyon lắc đầu. “Tôi chỉ nhớ ông đã gọi trận chiến Waterloo là nỗi bất hạnh của Napoleon thôi”, chàng đáp. “Hãy nói cho tôi về vụ Brisbane đi. Tôi chẳng may nhớ chút nào về nó cả.”

“Lúc đó cậu vẫn chỉ là một thằng nhóc. Tuy nhiên, tôi nghĩ hẳn cậu cũng nghe về nó dù sớm hay muộn”, Richards nói, giọng thì thầm. “Tôi quên mất là mình hơn cậu những hai mươi tuổi. Tôi cho rằng mình nên nhường một người trẻ tuổi hơn nắm giữ vị trí này”, và thờ dài nói thêm.

“Ông đã cố gắng nghỉ hưu vài lần trong suốt thời gian tôi làm việc cho ông”, Lyon đáp.

Chàng mong muốn nghe Richards kể về những gì đã xảy ra với mình và tìm hiểu mọi thứ có thể về cha của Christina, nhưng hiểu người bạn của mình quá rõ và biết ông sẽ lãng phí nhiều thời gian hơn bình thường để hồi tưởng lại.

“Tôi giống như một con chó săn già ấy”, Richards nói. “Đánh hơi các rắc rối vẫn luôn thu hút tâm trí tôi. Brisbane là một người Anh”, ông tiếp tục, cuối cùng cũng quay lại chủ đề chính. “Có thể nói hẳn ta giống như Benedict Arnold. Hẳn phản bội, bán một vài bí mật, rồi gia đình hẳn lo lắng về lương tâm của hẳn. Hẳn có một vợ và bốn con gái. Hẳn đến chỗ bọn tôi và thừa nhận tội lỗi. Bọn tôi, hay chính xác hơn là người tiền nhiệm của tôi, đã hứa với hẳn. Cậu thấy đấy, chúng tôi đang thả con săn sắt để bắt con cá rô. Với sự hợp tác hoàn toàn của Brisbane, chúng tôi đã lập một cái bẫy để tóm gọn cấp trên của hẳn. Nam tước Stalinsky đóng vai trò như người trung gian của chúng tôi. Tôi không nhớ tại sao ông ta lại tham dự vào”, ông nhún vai nói thêm.

“Nam tước đã làm tất cả những gì có thể - thực hiện mọi sự đề phòng tôi đưa ra - nhưng kế hoạch đã thất bại cực kỳ khủng khiếp.”

“Như thế nào?” Lyon hỏi.

“Vợ Brisbane và bọn trẻ bị sát hại. Cổ họng của họ bị cắt đứt. Tán bị kịch được dàn dựng như thể chính Brisbane đã giết họ rồi tự tử sau đó.”

“Ông không cho rằng đó là điều thực sự xảy ra, đúng không?” Lyon hỏi.

“Không, tất nhiên là không. Tôi nghĩ là một trong những cấp trên của Brisbane đã khám phá ra cái bẫy”, Richards đáp. “Cho dù là tình cờ hay phải trả bằng tiền.”

“Còn Nam tước Stalinsky thì sao? Sau đó ông ta có tiếp tục làm việc cho chính phủ nữa không?”

“Không. Ông ta kết hôn sau vụ Brisbane không lâu và trả về quê hương. Ông ta bị ám ảnh bởi cảnh tượng kinh hoàng đã được chứng kiến. Ông ta là người đầu tiên phát hiện ra những cái xác đó, cậu biết không, và sau đó từ chối giúp đỡ nước Anh. Không thể trách cứ ông ta. Tôi không có mặt ở đó, nhưng có thể tưởng tượng con ác mộng mà Stalinsky rơi vào.”

“Ông có giữ liên lạc với ông ta không?”

“Không ai trong chúng tôi còn liên lạc với ông ta”, Richards đáp. “Nhưng một vài người bạn cũ của ông ta đã nhận được thông báo là ông ta sẽ sớm quay trở lại Anh.”

“Tôi băn khoăn không hiểu ông ta có biết mình hiện có một cô con gái không?”

“Ôi lạy Chúa. Ý cậu là ông ta không biết?” Richards kinh ngạc.

“Cả hai chưa từng gặp nhau. Tôi tin là Nam tước nghĩ rằng vợ ông ta và đứa trẻ đã chết từ rất lâu rồi. Về chuyện này, tất cả những người tôi đã từng nói chuyện đều cho là Nam tước cũng đã chết. Ngài Reynolds là người đã suy đoán như thế.”

“Đúng thế, thật ngạc nhiên khi những lá thư được gửi đến”, Richards nói.

“Tôi thắc mắc không hiểu Nam tước đã ở đâu trong suốt thời gian đó.”

“Tôi được nghe rằng một năm hoặc lâu hơn một chút sau khi bị lật đổ, Stalinsky đã biến mất. Chúng tôi không có lý do gì để theo dõi ông ta”, Richards nói thêm. Nét suy tư bao trùm khuôn mặt. “Điều gì đó đang làm phiền cậu. Chuyện gì thế?”

“Ông có bất kỳ lý do gì để nghi ngờ Nam tước không?”

“À, ra vậy.”

“Nói cho tôi mọi điều ông biết về người đàn ông đó đi”, Lyon yêu cầu. “Mọi thứ ông nhớ được. Tôi biết là mọi chuyện đã xảy ra rất lâu rồi”, và nói thêm.

“Không nhiều. Lúc đó tôi còn trẻ và rất dễ bị ảnh hưởng, nhưng tôi nhớ là mình đã rất tôn sùng ông ta. Ông ta không lớn tuổi hơn tôi bao nhiêu và có vẻ

ngoài rất uy quyền. Tôi ghen tị với ông ta. Chết tiệt, Lyon, cậu đã nhìn thấu gan ruột của tôi rồi đấy. Nào giờ hãy nói cho tôi cậu biết gì về ngài Nam tước đó”, ông ra lệnh.

“Tôi cũng không có nhiều thông tin cho ông. Tôi chưa bao giờ gặp ông ta. Christina cũng chưa nhưng cô ấy rất sợ ông ta. Khi nào gặp vợ tôi, ông sẽ hiểu sâu sắc lời nói của tôi. Christina không phải là người dễ bị đe dọa.”

“Tôi cũng biết khá nhiều về cô ấy”, Richards lên tiếng.

“Sao?”

“Cô ấy đã kết hôn với cậu, đúng không?”

Lyon bật cười, “Đúng”, và nói. “Không sẵn sàng, nhưng...”

Richards khịt mũi và cười lớn. “Có lẽ cô ấy sợ cha mình vì một số tình huống khác thường”, ông dừng lại một chút. “Không biết cha mình là ai và cuối cùng lại gặp ông ta...”

“Không”, Lyon lắc đầu. “Nỗi lo sợ của cô ấy dựa trên một điều khác. Cô ấy gọi ông ta là ác quỷ. Hãy cảnh giác khi ông ở cùng Nam tước, Richards. Trực giác của tôi và nỗi sợ hãi của Christina đủ để tác động đến suy nghĩ của tôi.”

“Cậu đang lo lắng?”

“Đúng vậy.”

“Vậy sao Christina không giải thích lý do thật sự khiến cô ấy lo sợ?”

“Cô ấy rất cứng đầu”, Lyon nói với một nụ cười khiến Richards tin rằng chàng cho đó là một phẩm chất cao quý. “Và cô ấy mới bắt đầu tin tưởng tôi. Niềm tin đó rất mong manh, Richards. Bởi thế, tôi sẽ không thúc giục. Christina sẽ nói cho tôi khi nào sẵn sàng, và cần phải có thời gian.”

“Nhưng cậu tin vào sự phán đoán của cô ấy sao?” Richards hỏi. “Cậu tin cô ấy à?”

“Đúng.” Chàng trả lời dứt khoát không chút do dự.

Và thừa nhận điều đó bằng cả lý trí... và trái tim. Chàng rất tin tưởng. Tuyệt đối. “Đó là tất cả vấn đề”, Lyon dịu dàng thừa nhận. “Chỉ có Chúa mới hiểu tại sao”, và nói với bạn trước khi phá lên cười.

“Và điều đó rất thú vị?”

“Ồ vâng. Cô vợ bé bỏng của tôi và tôi đang chơi một trò chơi”, Lyon thừa nhận. “Rất buồn cười, ông biết không, vì cả hai chúng tôi đều không nhận ra nó.”

“Tôi không hiểu”, Richards công nhận.

“Tôi chỉ vừa mới nhận ra thôi”, Lyon nói. “Christina che giấu quá khứ của cô ấy với tôi... và tôi cũng làm vậy. Tôi nghĩ cô ấy tin rằng tôi sẽ coi thường cô ấy theo cách nào đó”, và nói thêm vào. “Đĩ nhiên tôi không như vậy, cô ấy cần phải học để tin tưởng tôi bằng cả trái tim.”

“Tôi sẽ rất vui lòng được giúp cậu tìm hiểu về quá khứ của vợ cậu”, Richards tình nguyện.

“Không. Tôi đã cử vài người tới Pháp để điều tra, nhưng đang định gọi họ quay về. Tôi sẽ không xem xét quá khứ của cô ấy nữa, và tôi cũng không muốn ông làm vậy, Richards. Đến lúc thích hợp cô ấy sẽ nói với tôi những điều muốn tôi biết.”

“Và cậu cũng sẽ chia sẻ bí mật của cậu với cô ấy chứ?” Richards hỏi, dịu giọng nói nhỏ. “Cậu chẳng có lý do gì phải lo lắng, Lyon. Tôi chưa bao giờ tin tưởng ai như cậu. Lòng trung thành với đất nước của cậu là tuyệt đối. Chính vì thế nên cậu luôn được giao những nhiệm vụ khó khăn nhất.”

Lyon ngạc nhiên bởi sự mãnh liệt trong giọng nói của ông. Richards không phải là người dễ dàng khen ngợi ai. Trong suốt những năm tháng làm việc cùng nhau, Lyon chưa bao giờ được nghe lời ca tụng như vậy.

“Bây giờ cậu đã khiến tôi lo ngại về Stalinsky”, Richards tiếp tục. “Tôi sẽ lập tức thu thập thông tin về các sự kiện liên quan đến ông ta. Tuy nhiên có một vấn đề nữa”, ông nói thêm và lo lắng gãi cằm râu rậm. “Cơ quan hy vọng cậu sẽ lãnh trách nhiệm chào đón cha vợ cậu khi ông ta đến nơi. Lạy Chúa cứu giúp, đã có một cuộc tranh cãi về tính thân hiệp sĩ. Một số quý ông lớn tuổi vẫn còn nhắc tới hành vi cao thượng mà Nam tước Stalinsky đã trao cho nước Anh với sự phóng đại quá mức. Tôi cũng sẽ xem xét những hành vi đó thực tế là như thế nào”, và gật đầu nói nhanh.

“Cuộc tiếp đón đó sẽ không liên quan gì đến Christina”, Lyon nói.

Richards kín đáo ho nhẹ một cái rồi nói, “Lyon, chắc chắn tôi không muốn là người phải nói với cậu làm thế nào để quản lý cuộc hôn nhân của cậu. Nhưng với tôi, dường như cậu chỉ cần đơn giản là hỏi vợ cậu về cha cô ấy ngay khi có cơ hội. Yêu cầu cô ấy giải thích những lo sợ của cô ấy. Hãy khiến cô ấy trả lời câu hỏi của cậu, con trai?”

Hỏi nàng ư? Lyon muốn phá lên cười. Kể từ giây phút đầu tiên gặp gỡ cho đến bây giờ, chàng chẳng làm gì khác ngoài đặt câu hỏi. “Sẽ không có bất kỳ câu hỏi nào nữa. Cô ấy sẽ nói cho tôi...”

“Tôi biết, tôi biết”, Richards cắt ngang với một tiếng thở dài nãy nê. “Tùy theo cảm nhận của cô ấy.”

“Chính thế”, Lyon nói. “Cho đến lúc đó, nhiệm vụ của tôi là đảm bảo an toàn cho cô ấy.”

“An toàn?”

“Christina tin rằng cha cô ấy quay lại là để giết cô ấy.”

“Ồi, Chúa ơi.”

“Chính xác. Và ông có thể thấy chúng tôi sẽ xúc phạm ngài Nam tước thế nào nếu ông ta đúng là một hiệp sĩ.”

“Lyon, tôi vẫn khẳng định là cậu nên hỏi vợ cậu. Nếu có bất kỳ nguy hiểm nào...”

“Tôi sẽ giải quyết nó. Tôi sẽ không đặt thêm câu hỏi nào với cô ấy nữa.”

Richards phớt lờ sự giận dữ trong giọng nói của chàng. “Tôi không muốn đánh giá, nhưng quả thật cậu có một cuộc hôn nhân kỳ lạ.”

“Tôi có một người vợ vô cùng lạ thường. Ông sẽ quý mến cô ấy, Richards.”

Chợt tiếng ồn ào vang lên từ phòng giải trí cắt ngang cuộc nói chuyện. Lyon liếc ra đúng lúc cửa thư viện bị bật tung ra.

Brown, người quản gia trung thành của chàng đang hấp tấp đi vào.

Lyon nhảy dựng lên khỏi ghế. Tim bắt đầu đập thành thịch trong lồng ngực và hơi thở như nghẹn lại trong cổ.

Có chuyện xảy ra với Christina. Nàng đã bị tổn thương... bởi...

Con hoảng hốt dần dần biến mất. Khi Christina lao vào phòng nhanh như một cơn gió, mái tóc vàng mượt mà phấp phới sau lưng, Lyon rơi phịch xuống ghế.

Nàng vẫn ổn. Ồ, gần giữa nước mắt và khuôn mặt rất đau khổ. Nàng đang hết sức bối rối, đứng thế, nhưng không bị thương.

Chàng từ từ thở ra.

“Lyon, chàng phải nói cho em biết nó được làm bằng cách nào”, Christina yêu cầu, vượt qua trước mặt Richards mà không hề nhận ra sự có mặt của ông trong phòng, đi tới cạnh và ấn hai lá thư vào tay chàng. “Em nhận ra nét chữ của ông ấy, và lúc đầu em nghĩ đó là sự thật. Nhưng tận sâu trong tim, em không cảm thấy như thế. Em sẽ cảm nhận được nếu có chuyện gì xảy ra với họ. Em sẽ biết.”

Lyon nắm chặt hai tay Christina. “Em yêu, hãy bình tĩnh và nói rõ mọi chuyện cho ta.”

“Hãy đọc lá thư này trước”, Christina nói, gạt tay ra và chỉ vào lá thư của Nữ bá tước. “Chàng sẽ hiểu tại sao em biết đó là một trò lừa bịp.”

“Nữ hầu tước đã bị bắt tình, thưa ông chủ”, Brown nói to.

Lyon quay sang nhìn người quản gia. Brown vẫn đang đứng ở cửa.

“Cô ấy làm sao?” Lyon gầm lên.

“Bà chủ bị ngất xỉu ạ”, Brown gật mạnh đầu.

“Vậy tại sao người lại mang cô ấy đến Luân Đôn?”

Lyon chợt dừng dừng nổi giận, lờ mờ với người quản gia rồi quay sang Christina.

“Em nên ở nhà và nằm trên giường”, chàng hét lên.

“Đừng hét lên với em”, Christina gắt lên. Giọng nói thậm chí còn gay gắt hơn Lyon. “Brown biết làm gì tốt hơn là tranh cãi với em. Em kiên quyết phải đến tìm chàng, Lyon. Xin hãy đọc những lá thư này. Em biết chúng đều là dối trá.”

Lyon buộc mình phải bình tĩnh lại. Christina lại bắt đầu khóc. Chàng quyết định sẽ nói đến vấn đề sức khỏe của nàng sau khi đã giải quyết những rắc rối xảy ra.

Lyon đọc lá thư của Nữ bá tước trước. Hai tay bắt đầu run rẩy sau khi đọc xong lá thư đó.

Chúa cứu giúp, bà ta biết sự thật về chàng. Nữ bá tước đã khám phá quá khứ của chàng và còn nhắc đi nhắc lại một vài chi tiết đáng nguyên rủa trong lá thư gửi cho cháu gái bà ta.

Bây giờ Christina muốn chàng phủ nhận chúng. Nàng đã lập tức lặn lội tới Luân Đôn để tìm và nghe chàng nói rằng tất cả đều là nói dối.

Lyon sẽ không che giấu nàng nữa. Nhưng sự thật có thể sẽ khiến nàng sụp đổ.

Không một lời nói dối, không một sự giả vờ nào nữa... chẳng phải sáng nay nàng đã hứa với chàng như vậy sao?

Nàng xứng đáng được đối xử công bằng. “Christina”, Lyon mở lời, từ từ ngược lên nhìn vợ, “Chúng ta làm những gì cần phải làm mỗi khi có một mối đe dọa, và ta...”

Chàng dường như không thể nói hết lời giải thích.

Christina có thể nhận ra sự dằn vặt, đau đớn của chồng. Mong muốn được xoa dịu Lyon đã vượt lên trên những mối quan tâm khác, và theo bản năng nàng đưa tay ra chạm vào chàng.

Và rồi chợt nhận ra sự nhầm lẫn, tay nàng khựng lại giữa hai người.

“Chàng đang nói về cái gì vậy?”

“Cái gì?”

“Tại sao chàng lại nhìn em như thế?”

“Ta đang cố gắng giải thích”, Lyon làm bầm, đưa mắt nhìn Brown. Người quản gia nhận được ám hiệu và lập tức đóng cửa lại.

Ánh mắt Lyon đang rơi trên người Richards. Bọn chàng phớt lờ yêu cầu thăm lặng đó một cách bất lịch sự và vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Lyon, trả lời em đi”, Christina ra lệnh.

“Christina, ta rất khó khăn để giải thích rõ ràng cho em khi có người đang ở đây”, chàng nói, hít một hơi thật sâu. “Đó là sự thật. Tất cả. Ta đã làm chính xác những gì mà di em đã nói. Chết tiệt động cơ của ta là xóa sạch bọn chúng, và ta có thể...”

Cuối cùng nàng đã hiểu ra. Christina nhắm nghiền mắt và cầu nguyện một lời chỉ dẫn. Lúc này nàng biết có thể mình chưa phải là một người vợ tốt, rằng hiển nhiên Lyon cảm thấy cần thiết phải giữ bí mật của mình. Nàng thầm nghĩ chàng đã chọn một thời điểm rất lạ thường để chia sẻ những lo lắng của mình. Mặc dù có vẻ thật ích kỷ khi nghĩ thế, nhưng nàng thật sự mong muốn Lyon giúp mình giải quyết các vấn đề của nàng trước.

Khi Christina mở mắt ra, Lyon cảm thấy như có một con dao vừa xuyên thẳng vào tim chàng. “Em yêu, ta là một chiến binh. Ta làm những gì ta phải...”

Cuối cùng Christina cũng nhìn chàng. Ánh mắt thẳng thắn và đầy vẻ tổn thương.

Chàng quá bàng hoàng, không thể thốt thêm lời nào.

“Chàng là một chiến binh, Lyon. Nhưng chàng cũng là một người rất ân cần và dằm thắm. Chàng không giết bất kỳ người nào không gây nguy hiểm. Không, chàng chỉ săn lùng ác quỷ thôi.”

Hầu tước Lyonwood có vẻ cực kỳ khó hiểu. “Vậy tại sao em tới Luân Đôn để...”

“Em biết chàng có thể giúp em tìm ra sự thật”, Christina nói.

“Ta đang cố nói với em sự thật đây.”

Lyon lại gào lên. Christina lắc đầu. “Làm sao chàng có thể khẳng định khi thậm chí còn chưa đọc lá thư còn lại?”

“Nếu hai người có thể thứ lỗi cho sự can thiệp của ông già này”, Richards xen vào.

“Gì vậy chứ?” Lyon gắt gỏng.

“Ông ấy là ai?” Christina hỏi Lyon.

“Fenton Richards”, Lyon nói.

Christina nhận ra cái tên này rồi cau mày với người khách của Lyon và nói, “Lyon không thể quay lại làm việc cho ông được. Chân của chàng vẫn chưa lành hẳn như mong muốn của tôi. Sẽ phải mất rất nhiều năm trước khi nó khỏi hoàn toàn”, nàng nói thêm.

“Christina, sao em lại biết về Richards?”

“Rhone”, nàng đáp. “Và chàng đã nói mơ trong rất nhiều đêm”, và nói thêm. “Em không nghĩ sẽ nhắc đến thói xấu này của chàng trước mặt người khác, nhưng...”

“Ôi, chết tiệt”, Lyon rên rỉ.

“Ôi, Chúa ơi”, Richards thì thầm.

“Đừng bận tâm, thưa ngài”, Christina nói với Richards. “Tôi sẽ giữ kín bí mật của chàng.”

Richards ngấm nằng hồi lâu và chậm chậm gật đầu. “Tôi tin là cô sẽ làm vậy”, ông thừa nhận.

“Làm sao em biết về cái chân bị thương của ta?” Lyon hỏi, thu hút sự chú ý của Christina. “Ta đã không hề than phiền. Chết tiệt, nó cũng đã lành. Có phải Rhone...”

“Buổi tối đầu tiên gặp nhau, em đã biết chàng đang bị đau. Em có thể thấy điều đó trong mắt chàng. Chàng cũng đang tựa người vào lò sưởi. Đó là dấu hiệu nữa. Sau đó em hỏi Rhone, và anh ấy công nhận là chàng đang bị thương ở đầu gối. Nó cũng vẫn chưa lành hẳn”, nàng nói và liếc nhanh về phía Richards.

Richards cố nén cười. Vợ của Lyon là một người cực kỳ mê hoặc. “Hai người dường như đang có mục đích trái ngược nhau”, ông nhận xét. “Lyon, tôi không nghĩ vợ cậu đau khổ vì những điều trong lá thư của di cô ấy. Là lý do khác phải không, cô gái thân mến?”

“Đúng thế”, Christina đáp. “Nữ bá tước đã gửi kèm theo một lá thư từ người bạn rất thân thiết của tôi. Chữ trên bìa thư đúng là của ông ấy, tôi có thể cam đoan như thế, và chữ trong thư nhìn cũng có vẻ giống, nhưng...”

“Em không nghĩ nó là một. Đó chính là trò lừa bịp em đang nói tới, đúng không?” Lyon hỏi.

Nàng gật đầu. “Hãy nhìn dòng chữ Nữ bá tước viết ở cuối lá thư của bà ấy, Lyon. Bà ta nói là hy vọng bạn em không gửi tới những tin tức xấu.”

Nước lại tràn ngập trong đôi mắt nàng. Lyon đọc nhanh lá thư của Deavenrue. Rồi đặt lá thư cạnh phong bì và so sánh nét chữ trong cả hai. Christina nín thở, chờ đợi.

Lyon không mất nhiều thời gian để tìm ra sự khác biệt. “Chúng có vẻ tương tự nhưng không phải là một. Richards, ông có muốn xem qua không?” Lyon hỏi. “Thêm một ý kiến nữa sẽ giúp Christina cảm thấy tin tưởng hơn.”

Richards bật dậy khỏi ghế, gần như không kiềm chế nổi sự hiếu kỳ của mình và vồ lấy cả phong bì lẫn thư rồi nhanh chóng nhận ra sự khác nhau. “Ồ, đúng thế. Lá thư được viết bằng tay trái. Đây là một mảnh khóc lừa gạt.”

Rồi ông đọc nội dung lá thư. Ánh mắt đầy vẻ thông cảm khi nhìn Christina. “Những người ở vùng hoang dã này... họ giống như gia đình của cô phải không?”

Christina gật đầu. “Thật khủng khiếp làm sao?”, nàng nhăn mặt nói. “Lá thư nói rằng tất cả bọn họ đều chết bởi...”

“Chỉ có Chúa mới biết”, Lyon nói.

“Ai đã làm chuyện này?” Richards hỏi. “Loại người góm ghẹo nào có thể làm những thứ như vậy được chứ?”

“Di của Christina.” Giọng Lyon giận dữ.

Richards đánh rơi lá thư xuống mặt bàn. “Tha lỗi cho tôi, Christina, nhưng tôi tin là di cô là một...”

“Chỉ nghĩ thôi nhưng đừng nói ra”, Lyon cắt ngang trước khi Richards kịp nói xong.

Christina tựa vào ghế của Lyon. Lyon vòng tay quanh eo nàng. “Em vẫn chưa hiểu tại sao bà ấy làm được. Dấu tem vẫn còn nguyên.”

Richards giải thích cách làm rất đơn giản là dùng hơi nước để bóc thư ra. “Có thể nói bà ta là một chuyên gia đấy, cô gái đáng mến”, ông nói.

Richards ra về vài phút sau đó. Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng ông, Christina khóc òa lên. Lyon kéo vợ vào lòng và ôm nàng thật chặt.

Chàng không cố ngăn lại. Christina khóc thỏa thích một hồi và những tiếng nức nở đau đớn giảm dần.

“Em đã làm ướt hết áo chàng rồi”, Christina thì thầm giữa những tiếng nức.

Rõ ràng nàng vẫn chưa sẵn sàng làm gì hết. Christina cuộn mình vào ngực chồng, rúc đầu vào bên dưới cằm chàng và thở dài yếu ớt.

Christina không động dậy hồi lâu khiến Lyon nghĩ nàng đã ngủ thiếp đi. Chàng không quan tâm. Chàng có thể ôm nàng suốt buổi chiều nếu đó là điều nàng cần. Thực tế, Lyon nghĩ có lẽ mình cần chùng đó thời gian để làm dịu đi cơn thịnh nộ của mình.

Hắn Richards định gọi Nữ bá tước là con chó cái, Lyon thầm nghĩ. Mụ dơ già, đúng, và còn hơn thế nữa.

Trong đầu Christina chắc cũng nghĩ như vậy nên đột nhiên thì thầm, “Chàng biết không, em từng tin rằng tất cả người Anh đều giống di em?”.

Chàng không trả lời. Nhưng hơi thở tắc nghẽn trong họng, và cầu mong sự im lặng của mình đủ để động viên nàng nói tiếp.

Vài phút sau, sự kiên nhẫn của chàng được đền đáp.

“Cha em ghét người da trắng. Và khi em sống cùng Nữ bá tước ở Boston, người bạn duy nhất của em là Deavenrue. Ông ấy là người đưa em tới chỗ di em, và hằng ngày tới đó dạy em học. Em không được phép bước chân ra khỏi cửa. Nữ bá tước luôn nói rằng em khiến bà ta xấu hổ. Em vô cùng bối rối. Em không hiểu tại sao bà ấy lại cho rằng em là đồ đê tiện.”

“Em không như vậy, em yêu”, Lyon nhấn mạnh. “Em cực kỳ, cực kỳ đáng quý trọng.”

Christina gật đầu và nói. “Em rất vui khi chàng nghĩ như thế.”

Lyon mỉm cười bởi sự chân thành trong giọng của vợ.

Và chàng chờ đợi nàng chia sẻ nhiều hơn.

Dường như Christina vừa trải qua một quãng thời gian vô tận trước khi nói tiếp. “Bà ấy luôn nhốt em trong phòng hằng đêm. Em cố gắng không căm ghét bà ta vì điều đó.”

Lyon nhắm mắt và run run thở ra, có thể cảm nhận được sự đau đớn của nàng. Con xúc động ào qua như lớp dung nham nóng chảy đến khi mất cay sè, rom rớm nước.

“Em không thể chịu đựng bị nhốt như thế. Cuối cùng em đã ngăn chặn điều đó.”

“Bằng cách nào, em yêu?”

“Em đã nhấc cánh cửa khỏi bản lề”, Christina thú nhận. “Sau đó Nữ bá tước bắt đầu khóa trái cửa phòng bà ấy. Bà ấy sợ hãi em. Em không quan tâm. Bà ấy đã già rồi, Lyon, vì vậy em cố gắng bảo vệ bà ấy. Có thể đó là điều mẹ em mong muốn.”

“Jessica hả?”

“Không, em chưa bao giờ gặp Jessica.”

“Vậy thì ai?”

“Merry.”

Lyon không thể kiềm chế được và tiếp tục hỏi. “Và bà ấy cũng ghét người da trắng à?”

“Ồ không, Merry không ghét bất cứ ai.”

“Nhưng sao người mà em gọi là cha lại rất ghét người da trắng?”

Chàng không nghĩ nàng sẽ trả lời. Sự im lặng kéo dài giữa hai người trong vài phút.

Chàng tự nhắc nhở bản thân không nên thúc giục. Chết tiệt Lyon chỉ vừa mới sẽ không bao giờ hỏi thêm bất kỳ điều gì nữa.

“Vâng, đúng thế”, Christina nói nhỏ. “Nhưng tất nhiên, không bao gồm em. Cha em yêu quý em bằng cả trái tim ông ấy.”

Christina chờ đợi phản ứng của chàng. Tim đập dữ dội trong lồng ngực.

Lyon không nói lời nào. Christina thầm nghĩ chắc chàng không hiểu gì cả.

“Em có một anh trai.”

Không có gì xảy ra. Không một lời nói, một tiếng thở dài, thậm chí không cả cần nhăn. “Tên của anh ấy là Đại Bàng Trắng.”

Một nụ cười chậm rãi nở ra trên khuôn mặt Lyon.

“Chàng có hiểu những gì em đang nói không, Lyon?”, nàng hỏi.

Chàng hôn lên đỉnh đầu nàng. “Ta hiểu”, và thì thầm, rồi ôm lấy một bên má và nhẹ nhàng buộc nàng ngẩng đầu lên. Lyon hôn nàng dịu dàng.

Rồi chàng gạt nước mắt nàng đi. “Ta hiểu mình là người đàn ông may mắn nhất trên trái đất. Ta không bao giờ nghĩ mình có thể tìm ra ai đó khiến ta yêu như ta yêu em, Christina. Ta nợ gia đình em rất nhiều, em yêu. Họ giữ em an toàn để dành cho ta.”

“Chàng không biết họ, nhưng chàng nói như thể rất quan tâm đến họ”, Christina thầm thì. Giọng nói run rẩy vì xúc động.

“Tất nhiên ta quan tâm”, Lyon nói. “Mẹ em chắc chắn là người phụ nữ dịu dàng, đáng yêu và cha em...”

“Là một chiến binh đáng kiêu hãnh”, Christina bổ sung. “Kiêu hãnh giống như chàng, Lyon.”

“Ta yêu em, Christina. Có phải em cho rằng quá khứ của em sẽ khiến ta nghĩ em không đáng coi trọng hơn...”

“Em chưa bao giờ cảm thấy mình hèn kém. Chưa bao giờ. Em là một nàng sư tử. Thực tế, em cho rằng người Anh là những kẻ đáng khinh... cho đến khi gặp chàng.”

Lyon mỉm cười và nhận xét. “Em được thừa hưởng sự kiêu ngạo của cha mình. Điều đó khiến ta hài lòng.”

“Điều đó sẽ không dễ dàng với chàng, Lyon. Em có một vài thói quen khác thường. Em không muốn phải nói dối lâu hơn nữa. Ít nhất là khi một mình...”

“Tốt. Ta không muốn em giả vờ bất cứ cái gì cho dù đó là điều em đang giả vờ”, Lyon thông báo. Rồi bật cười vì chính chàng cũng không hiểu mình đang nói gì.

“Lyon, em yêu chàng”, Christina thì thầm, tay vuốt ve sau gáy chồng.

“Lyon? Em muốn...”

“Ta cũng vậy”, Lyon rên lên và lại hôn nàng với vẻ đói khát. Lưỡi chàng trượt vào miệng nàng để nhắm nháp, để vuốt ve. Christina xoắn tay quanh cổ chồng. Nàng chỉ định nói rằng muốn trở về nhà ở Lyonwood, nhưng nụ hôn của chàng nhanh chóng gạt ý tưởng đó sang một bên. Miệng Lyon gắn chặt vào miệng nàng, hết lần này đến lần khác, đến khi hơi thở chỉ còn là những tiếng hỗn hển đứt quãng.

“Chúng ta lên gác thôi, Lyon”, nàng thì thầm giữa những nụ hôn cuồng nhiệt.

“Không có thời gian đâu, Christina.”

“Lyon!”

Chàng cố mỉm cười bởi giọng nói đòi hỏi của nàng, nhưng cũng quá bận rộn để cố gắng kiềm chế bản thân. Christina đang xoa bóp phần căng cứng của chồng, cần nhẹ lên tai và khiến chàng phát điên bằng đôi tay mình.

Lyon không thể đi lên gác được cho dù mạng sống của chàng có phụ thuộc vào điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Ông ta đến vào lúc nửa đêm, khi tất cả mọi người đều đã say giấc. Vợ chồng Jackson ngủ ở ngoài trời. Dù trời hơi lạnh nhưng Jacob muốn được riêng tư và vì vậy anh ấy đã làm một chiếc lều nhỏ.

Mẹ nghe thấy tiếng động lạ, và khi nhìn ra ngoài chiếc xe, mẹ thấy một người đàn ông đang cúi xuống Emily và Jacob. Mẹ gọi to, vẫn chưa nhận ra sự nguy hiểm. Trong đầu, mẹ nghĩ đó là Jacob vừa đi tuần về.

Người đàn ông đó đứng thẳng lên và quay đầu lại phía ánh trăng. Tiếng kêu ghen trong cổ mẹ. Edward đã đuổi đến sau lưng. Ông ta cầm một con dao đâm máu trong tay.

Mẹ quá kinh hoàng và sợ hãi đến nỗi không thể nhúc nhích. Con là người đã buộc mẹ phải hành động, Christina. Phải, khi con thức giấc và bắt đầu kêu khóc, mẹ đã choàng tỉnh khỏi cơn choáng váng. Mẹ sẽ không để Edward giết con.

Mẹ nắm chặt con dao đi săn của Jacob ngay khi Edward trèo vào trong xe. Mẹ hét lên và đâm con dao vào mặt ông ta. Edward gầm lên vì đau đớn. Mũi nhọn của con dao đã cắt một nhát ngay dưới mắt ông ta. “Đưa đồng đá quý cho ta”, ông ta ra lệnh khi hất văng con dao khỏi tay mẹ.

Cả khu trại đã thức giấc vì tiếng hét của mẹ. Edward nghe thấy tiếng ồn ào sau lưng. Ông ta đe dọa sẽ quay trở lại và giết mẹ. Ông ta liếc qua cái nôi con đang nằm, Christina, rồi quay sang mẹ. “Ta sẽ giết nó trước. Cô nên giao nó cho Patricia”, ông ta nhếch mép nói thêm trước khi trườn ra khỏi xe.

Vợ chồng nhà Jackson đã chết. Cổ họng họ bị cắt đứt. Mẹ nói với người chủ xe là mình nghe thấy tiếng động và nhìn thấy một người đang cúi xuống Jacob và Emily.

Cả khu trại bị lục tung lên. Ánh sáng quá yếu và Edward đã trốn thoát.

Vài tiếng sau khu trại dần ổn định trở lại. Số người canh gác được tăng lên gấp ba lần để đề phòng và việc chôn cất vợ chồng Jackson được quyết định để đến sáng sớm hôm sau.

Mẹ chờ đợi, rồi quần con lại và bình tĩnh leo ra khỏi xe. Mẹ không biết mình định đi đâu, mà cũng không quan tâm.

Mẹ đã làm con thất vọng. Mọi thứ đã hết. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi Edward sẵn lòng ra chúng ta.

Nhật ký hành trình, 20/10/1795

Lúc Lyon hôn tạm biệt Christina đã là đầu giờ chiều. Nàng đoán chàng sẽ đến gặp Rhone vì vụ chơi bài như đã lên kế hoạch. Lyon, vì đang vội vả thực hiện những bước cần thiết để lập kế hoạch cho Jack xuất hiện tại nhà Rhone, nên không có thời gian để giải thích cho vợ. Chàng chỉ nói rằng buổi chơi bài đã bị hoãn và chàng có việc quan trọng hơn cần làm.

Christina đã thay sang bộ váy màu xanh nước biển sẫm màu khi Kathleen thông báo rằng tiểu thư Diana đang đợi dưới nhà.

“Cô ấy đang cực kỳ buồn rầu vì điều gì đó”, Kathleen nói với bà chủ của mình. “Cô gái tội nghiệp đang khóc lóc.”

Christina nhanh chóng bước xuống cầu thang quanh co. Khi Diana nhìn thấy nàng, cô buột miệng nói có tin tức mới về Rhone.

Christina dẫn em chồng vào phòng khách, rồi ngồi sát bên cạnh và vỗ nhẹ tay cô trong khi cô kể hết câu chuyện.

“Người đàn ông tội nghiệp đó vô tội”, Diana nức nở. “Anh ấy cũng cố tỏ ra quý phái. Chị có biết thậm chí anh ấy còn tổ chức tiệc hăng đêm không? Ôi, nếu Lyon chỉ trở về sớm hơn một chút em sẽ có thể kể cho anh ấy mọi chuyện xảy ra. Anh ấy sẽ biết phải làm gì.”

“Chị tin là anh ấy sẽ nhanh chóng phát hiện ra”, Christina nói. “Đó là lỗi của chị”, và nói thêm.

“Làm sao lại là lỗi của chị?” Diana hỏi.

Christina không trả lời bởi cảm thấy có lỗi vì những rắc rối của Rhone. Suy cho cùng, nàng chính là người đã đã thương anh, và tội lỗi đó đang đè nặng lên vai nàng.

“Chị phải nghĩ ra cách nào đó... Diana, có phải em nói là Rhone sẽ có một bữa tiệc đêm nay không?”

“Vâng. Cô Harriett sẽ không cho phép em tham dự”, Diana nói. “Chúng em đã hứa sẽ tham dự một bữa tiệc khác nhưng em thích tới nhà Rhone hơn.”

Christina cố nhin cười. “Tất nhiên là em muốn”, nàng nói và vỗ nhẹ lên tay Diana. “Ngày mai mọi chuyện sẽ được giải quyết”, và nói thêm bằng giọng thì thầm chế giễu.

“Bằng cách nào?” Diana cũng thì thầm lại. “Chị biết gì mà không nói với em, đúng không?”, cô hỏi.

“Đúng”, Christina đáp, cố tình dừng lại, rồi liếc nhanh ra sau. Khi quay lại đối diện Diana, nàng nói, “Chị có nguồn tin rất đáng tin cậy là Jack thực sự sẽ đi săn đêm nay”.

Diana thở hắt hắt cho thấy cô rất tin nàng. “Em không được nói với bất kỳ ai, Diana, đề phòng Jack có thể nghe thấy và quyết định không ra ngoài nữa.”

Diana nắm chặt hai tay. “Em sẽ không nói, em hứa đấy”, cô nói. “Nhưng làm sao chị...”

“Không đủ thời gian để kể chi tiết đâu”, Christina thông báo. “Và chị có việc rất quan trọng phải làm. Liệu chị có thể đưa em về nhà và mượn xe ngựa một lát không?”

“Tất nhiên là được”, Diana đáp lại. “Em có thể đi cùng chị”, cô hăng hái.

Christina lắc đầu. “Nhanh lên nào, Diana. Có rất nhiều việc phải làm”

“Là gì ạ?”

“Đừng bận tâm. Nào, hãy lau khô mắt và đi thôi.”

Christina kéo em gái Lyon đi theo sau. Nàng làm Diana xao lãng khỏi chuyện của Jack bằng vài câu hỏi về gia đình cô.

“Lyon có thân thiết với James không?”, nàng hỏi.

“Một thời gian. Hai người luôn ganh đua với nhau”, Diana trả lời. “Lyon luôn giỏi hơn James - từ cưỡi ngựa, đấu kiếm, và... à, thậm chí quyền rũ phụ nữ”, cô nhún vai nói thêm. “Đường như James luôn ám ảnh với ý nghĩ phải chiến thắng. Anh ấy tận dụng mọi cơ hội.”

“Anh ấy chết như thế nào?”

“Ngã ngựa. Anh ấy không hấp hối mà chết ngay tức khắc. Nam tước Winters, bác sĩ của gia đình em, nói đó là một cái chết không đau đớn. Em nghĩ ông ấy nói thế nhằm xoa dịu nỗi đau của mẹ em.”

“Về mẹ em”, Christina ngập ngừng mở lời. “Diana, chị biết em hẳn là rất gần gũi với bà ấy, nhưng chị hy vọng em sẽ không phản đối kế hoạch của chị.”

“Kế hoạch gì ạ?” Diana băn khoăn hỏi.

“Chị muốn đưa mẹ em đi cùng chị về Lyonwood vào sáng mai.”

“Chị nghiêm túc chứ? Lyon có biết ý định này không?”

“Đừng tỏ ra nghi ngờ thế chứ”, Christina nhẹ nhàng quở trách với một nụ cười nhẹ. “Tận đáy lòng, chị thực sự mong muốn mọi chuyện tốt đẹp với mẹ em. Em có một mùa vũ hội để tham gia, nếu không chị sẽ đề nghị em đi cùng. Chị biết chuyện chia lìa này sẽ rất khó khăn với em. Suy cho cùng thì bà ấy cũng là mẹ của em”, nàng nói trong khi vẫn tiếp tục đi.

Diana cúi đầu nhìn chăm chăm vào tay mình. Cô cảm thấy xấu hổ vì sự khoan khoái vô cùng mà mình đang trải qua. Cuối cùng đã có người đứng ra lo liệu cho mẹ cô. “Em cảm thấy vô cùng tội tệ khi thú nhận điều này với chị, nhưng bây giờ chị đã trở thành chị em, và em phải thừa nhận là em sẽ không nhớ mẹ chút nào.”

Christina không biết phải nói gì. Nàng mở cửa xe cho em chồng rồi nói, “Mẹ em có chút... khó khăn, đúng không?”

“Chị đã gặp bà ấy”, Diana thì thầm. “Tất cả những điều bà ấy muốn là về James. Bà ấy chẳng quan tâm chút nào đến em hay Lyon. James là người con đầu lòng của mẹ em. Ô, em biết bây giờ chị sẽ khinh rẻ em. Em không nên nói với chị rằng em...”

Christina nhào tới nắm lấy tay Diana, “Em nên luôn luôn nói sự thật với chị. Đó là cách duy nhất để sống cùng nhau, em biết không? Diana, chị biết em yêu mẹ mình. Em không nên tỏ ra giận dữ với bà ấy nếu không cảm thấy thế.”

Diana mở to mắt. “Em rất giận”, cô thông báo.

“Em nên vào nhà đi. Chị phải đi lo việc của mình”, Christina thay đổi chủ đề. “Hãy yêu cầu người giúp việc thu xếp đồ đạc của mẹ em nhé. Chị sẽ đến và đón bà ấy vào sáng mai.”

Diana đột nhiên quay lại và ôm nàng thật chặt. “Em rất hạnh phúc vì Lyon cưới được chị.”

“Chị cũng rất hạnh phúc vì đã cưới chàng”, nàng nói.

Diana buông Christina ra và bước xuống khỏi xe, rồi quay lại năn nỉ được cùng thực hiện mục đích bí ẩn của nàng lần nữa. Christina vẫn từ chối đề nghị và chờ đến khi cô bước hẳn vào nhà rồi mới quay sang người đánh xe rồi nói tên nơi cần đến cho anh ta.

“Phu nhân có biết quán rượu Bleak Bryan ở đâu không ạ?”, người đánh xe hỏi lại. Mắt anh ta gần như lồi hẳn ra và phải nuốt khan vài

“Không, tôi không biết chính xác vị trí của nó. Anh có biết không?”

“À, có thưa phu nhân. Tôi biết”, người đánh xe lấp bắp.

“Vậy là đủ đúng không? Vậy hãy đưa tôi đến đó ngay lập tức.”

Christina quay vào xe và đóng cửa lại. Khuôn mặt tái nhợt của người đánh xe thỉnh thoảng hiện ra ở ô cửa sổ đang mở. “Hẳn là bà đang nói đùa, thưa phu nhân. Quán rượu Bleak Bryan nằm ở khu vực nguy hiểm nhất Luân Đôn. Vắng vẻ và...”

“Bryan là một người bạn đặc biệt của tôi. Tôi phải tới gặp ông ấy bây giờ. Anh tên gì nhỉ?”, nàng hỏi.

“Everet”, người đánh xe thông báo.

“Everet”, Christina lặp lại rồi nở một nụ cười khá ái ngại với ý định khiến anh ta sững sờ, rồi nói, “Đó là một cái tên rất hay. Còn bây giờ, tôi phải nói với anh rằng tôi sẽ rất không vui nếu anh không làm theo yêu cầu của tôi. Đúng, tôi sẽ bực đấy”, và đánh giọng nói thêm

Everet khựng lại, gãi cái đỉnh đầu hói của mình trước khi trả lời. “Có một khó khăn, thưa phu nhân. Bà sẽ không vui nếu tôi không đưa bà tới quán rượu Bleak Bryan, nhưng còn chồng bà, ông ấy sẽ giết tôi nếu biết tôi đưa bà tới đó. Tôi sẽ bị trừng phạt cho dù có làm hay không. Khó khăn là ở đó, thưa bà.”

“Ồ, bây giờ tôi đã hiểu sự do dự của anh. Chồng tôi đã yêu cầu tôi đến thăm ông Bryan rất rõ ràng. Hãy gạt nỗi lo sợ của anh sang một bên đi, người đàn ông đáng mến. Lyon biết rõ chuyện này.”

Everet có vẻ nhẹ nhõm, vẻ thành thật của Nữ hầu tước rõ ràng rành rành. Everet trầm nghĩ, bà ấy thật là thánh thiện. Thậm chí bà ấy còn không biết xảo

quyết là như thế nào.

Người đánh xe lắp bắp xin lỗi, đề nghị Christina cài then cửa nhanh nhẹn quay về chỗ ngồi của mình.

Anh ta điều khiển ngựa chạy với tốc độ quá nhanh. Christina nghĩ người đàn ông này có lẽ hơi sợ hãi.

Kết luận của nàng đã được chứng minh là đúng khi họ tới quán rượu. Lúc Everet để nàng xuống khỏi xe, tay anh ta run lẩy bẩy. Anh ta nhìn nhanh ra sau. “Thưa phu nhân, vui lòng kết thúc nhanh công việc của bà. Tôi sẽ ngồi đợi trong xe nếu bà không phiền”, và nói nhỏ.

“Ồ, anh không cần phải đợi tôi. Tôi không biết công việc của mình sẽ mất bao nhiêu thời gian. Hãy quay về ngay đi Everet. Ông Bryan sẽ đưa tôi về nhà.”

“Nhưng phu nhân”, Everet lú cả lưỡi. “Nếu ông ta không có trong đó thì sao? Nếu ông ta bận công chuyện thì sao?”

“Nếu thế thì tôi phải đợi ông ấy”, Christina thông báo, bắt đầu bước về phía cửa, nói vọng lại lời cảm ơn qua vai, và trước khi Everet lấy lại trí thông minh để nghĩ xem phải làm gì thì Nữ hầu tước đã mất hút vào trong quán.

Nàng đã có sự chuẩn bị sẵn. Không, nàng không ngu ngốc như Everet nghĩ. Christina giấu con dao nhỏ trong tay; con dao thường được gài trong bao da phía trên mắt cá chân. Nàng sẽ cảm thấy thoải mái với một con dao lớn hơn, nhưng không thể cầm nó trong tay được. Nếu thế nàng sẽ tạo ấn tượng muốn đánh nhau hơn là đến nói chuyện.

Từ kinh nghiệm của mình, Christina biết rằng hầu hết những kẻ hay gây gỗ đều là lũ ngu dốt. Muốn đối phó với chúng phải cứng rắn ngay từ đầu.

Nàng đứng ở ngưỡng cửa hồi lâu khi nhìn quanh đám đông trong quán để tìm kiếm ông chủ. Có ít nhất hai mươi gã đang ngồi quanh những cái bàn gỗ và một số khác đang tựa vào quầy bar xập xệ đặt ở bên tay phải, dọc hết chiều dài của căn phòng rộng lớn.

Một người đứng sau quầy bar đang trợn mắt há hốc miệng nhìn nàng. Christina đoán đó là người làm thuê cho quán rượu và lập tức bước về phía anh ta. Nàng chưa đi được nửa đường thì thỉnh thoảng một tên đàn độn, ngu ngốc ngồi ở đầu cổ chặn nàng lại. Gã này nồng nặc hơi men, loạng choạng cố chộp lấy nàng.

Christina gạt tay gã ra bằng con dao của mình. Lập tức gã rống lên đau đớn. Cả quán rượu đổ dồn quan sát gã đàn ông to lớn nhấc tay lên và sững sờ nhìn chăm chăm vào tay gã.

“Cô làm đứt tay ta!”

Tiếng rống của gã làm lung lay cả trần xà nhà. “Cô đã làm đứt tay ta”, gã lại gầm lên khi bất ngờ xông đến gần Christina.

Christina không nhúc nhích, chìa con dao trước mặt gã. “Ngồi xuống hoặc tôi sẽ phải đả thương anh lần nữa.”

Không thể lãng phí thời gian, Christina tự nhủ. Quá nhiều việc phải làm trước khi bữa tiệc của Rhone bắt đầu.

“Cô đã cắt tay ta, cô...”

“Anh đã cố chạm vào tôi”, Christina đáp. Mũi dao xia thẳng vào cổ họng gã đàn ông đang sững sờ. “Và nếu anh cố làm lần nữa, anh sẽ phải uống bia bằng một cái lỗ tôi tạo ra trên cổ anh.”

Christina nghe thấy tiếng cười thích thú và nhìn khắp lượt để tìm ra kẻ đã cười. “Tôi có chuyện cần gặp ông Bleak Bryan.”

“Vậy cô là nhân tình của ông ta à?”, ai đó hét lên.

Christina thờ dãi thất vọng. Kẻ phá rối đang ngồi gần chỗ nàng lập tức định tán công lần nữa.

Nàng thậm chí còn không thèm nhìn xuống lúc cắt một đường hẹp và nông trên cổ gã.

Gã lại rú lên. Christina ngược lên nhìn trần nhà và cầu nguyện mình giữ được bình tĩnh. Đúng thế mọi kẻ phá rối trên thế giới đều giống nhau. Dốt nát.

“Tôi là vợ của Hầu tước Lyonwood”, nàng nói với đám đàn ông trong quán. “Chồng tôi là bạn của chủ quán rượu này. Tôi có việc phải gặp ông ta ngay lập tức, và sự kiên nhẫn của tôi đang cạn dần.” Nàng dừng lại, quắc mắt nhìn gã đàn ông đang ôm cổ. “Đó chỉ là một vết cắt nhỏ, nhưng nếu anh không dừng hành động ngu ngốc này lại thì tôi hứa là lần tới sẽ đau hơn rất nhiều đấy.”

Dù Christina không nhận ra, nhưng thông tin nàng là vợ của Lyon đã làm thay đổi thái độ của tất cả bọn họ. “Hãy để cô ấy yên, Arthur, nếu anh còn muốn sống. Cô ấy là Nữ hầu tước của Lyonwood đấy.”

“Tên anh là Arthur à?” Christina hỏi.

Gã đàn ông vừa được hỏi, hết sức nhẩn nha trả lời.

“Arthur là một cái tên hay đấy. Anh có biết câu chuyện về vùng đất Camelot không? Không à?”, nàng hỏi khi gã ta vẫn nhìn chăm chăm một cách dần

độn. “Chắc hẳn mẹ anh biết câu chuyện cổ tích đó và đặt tên anh giống với vua Arthur”, và trả lời thay gã.

Arthur không nghe thấy nàng nói gì. Đầu óc gã đang mãi suy nghĩ chuyện khác, tưởng tượng ra con ác mộng mà Hầu tước Lyonwood gây ra cho gã khi chàng nghe được vụ rắc rối ngu ngốc này. “Tôi không định làm gì cả khi cố chạm vào cô. Tôi nên chết đi”, gã rên rỉ. “Tôi không biết...”

“Là tôi đã kết hôn hả?” Christina hỏi và thở dài. “À, tôi đoán là anh không biết tôi đã lấy chồng, có điều thật thô lỗ khi anh cố chạm vào một cô gái mà chưa được cô ấy cho phép”, nàng chỉ bảo gã. “Nhưng anh sẽ không bị chết chỉ vì cách cư xử tồi tệ của mình, Arthur”, và nhẹ nhàng nói thêm

Nàng quay sang đám đông. “Còn ai muốn cố chạm vào tôi nữa không?”

Tất cả đám đàn ông đều hét to phủ nhận và đồng thanh lắc đầu.

Đó là một cảnh tượng buồn cười, nhưng Christina cố nén cười bởi không muốn họ nghĩ rằng mình đang chế nhạo họ.

“Các anh hứa chứ?”, nàng yêu cầu, chỉ để chắc chắn là đủ an toàn để có thể cắt dao đi.

Rồi Christina bật cười, không thể kiềm chế được. Cảnh cả đám đông cùng gật mạnh đầu cũng hết sức buồn cười.

“Arthur, hãy đi băng bó vết thương của anh ngay”, Christina nói qua vai lúc bước tới quầy bar để chờ người phục vụ. “Tôi sẽ gửi ít thuốc đến để làm dịu cơn đau của anh ngay khi xong việc ở đây. Có ai biết ông Bleak Bryan đang ở đâu không?”, nàng hỏi đám đông đang im lặng.

“Connor đã đi tìm ông ấy rồi, thưa phu nhân”, một người lên tiếng.

Christina mỉm cười với người đàn ông gầy gò và để ý thấy anh ta đang cầm cổ bài trong tay. “Anh đang có một trò chơi may rủi phải không?”, nàng hỏi nhằm giết thời gian trong lúc chờ Bryan và cố làm giảm sự căng thẳng trong quán. “Tôi rất xin lỗi nếu đã cản trở anh.”

“Không, không”, gã ta đáp. “Tôi không thể tìm ai khác để chơi.”

“Tại sao thế?”

“Nitty quá may mắn, thưa phu nhân”, một người khác kêu lên.

“Có phải vì anh quá kiên nhẫn không, Nitty?” nàng hỏi.

“Tôi cũng không rõ nữa, thưa quý bà”, Nitty trả lời.

Christina quyết định không giải thích tại sao mình không nên được gọi là “quý bà.” Người đàn ông đó có vẻ rất lo lắng.

“Chúng ta sẽ khám phá ra chứ?” Christina hỏi. Tiếng cười vui vẻ của nàng khiến gã ta nở nụ cười thân thiện. “Tôi muốn học cách chơi bài, và nếu anh có thời gian và sẵn lòng, có lẽ lúc này rất phù hợp với tôi. Tôi đang phải chờ để gặp chủ quán...”

“Tôi rất vinh dự được chỉ bà cách chơi”, Nitty thông báo. Hai vai gã thẳng lên. “Poppy, thu xếp một chỗ ngồi cho phu nhân”, gã yêu cầu. “Lau sạch ghế cho bà ấy, Preston. Bà muốn học kiểu chơi nào, thưa phu nhân?”, gã hỏi.

“Kiểu nào thì nam giới thích chơi?”

“À, chồng bà thích chơi bài xì[1], thưa phu nhân, nhưng tất nhiên nếu bà không muốn học...”

[1] Bài xì là cách chơi bài đánh cược giá trị của những quân bài của mình với người cùng chơi.

“Ồ, nhưng tôi muốn”, Christina tuyên bố.

“Đây, thưa phu nhân”, một người khác kêu lên. “Tôi sẽ đặt cược cho bà vài đồng bạc khi bà hiểu cách chơi.”

“Tiền ư?”

“Để đánh cược”, một người đàn ông hăng hái khác lên tiếng.

Christina không thể tin là bọn họ lại nhiệt tình đến thế. Người đàn ông tên Poppy làm một cử chỉ cúi chào rất ấn tượng. “Ghế của bà đã sẵn sàng, thưa phu nhân”, gã thông báo. “Nước đã được lau khô và nó đã sạch nhất có thể?”

Sau khi ngồi vào cái bàn tròn, Christina gật đầu với Nitty. “Vậy là anh biết chồng tôi à?”, nàng hỏi trong khi quan sát gã ta xào bài. “Anh đã nói bài xì là trò chơi của chàng”, và giải thích thêm.

“Tất cả chúng tôi đều biết ông ấy, thưa phu nhân”, Poppy thông báo phía sau.

“Ồ, thật là tốt”, Christina nói. “Nào, Nitty. Giải thích luật chơi cho tôi. Cảm ơn vì tiền của anh, và của anh nữa, và... Ồ, tôi không nghĩ là mình cần nhiều tiền đến thế, các quý ông”, nàng nói thêm khi tiền đã chất thành một đồng trước mặt. “Các anh thật hào phóng. Chồng tôi thật may mắn khi có những

người bạn tốt đến thế.”

Chồng nàng cũng đang nghĩ như vậy sau khi kết thúc mệnh lệnh của mình với năm người đàn ông trông có vẻ tiêu tụy nhưng cực kỳ trung thành phía sau quán rượu. Bryan đứng cạnh, khát khao được tham gia vào trò ngớ ngẩn này.

“Chết tiệt, Lyon. Tôi ước mình được chứng kiến vẻ mặt của Rhone. Hãy ghi nhớ, chàng trai”, ông nói với người sẽ đóng giả Jack, “Phải luôn nhìn xuống đất. Màu mắt của anh không giống màu mắt của Rhone lắm. Ai đó có thể nhận ra.”

“Bryan, ông phải quay vào bên trong ngay”, người phục vụ giục lần thứ ba. “Tôi đang nói với ông là một vụ lộn xộn sắp xảy ra. Ông có nghe thấy những tiếng la hét không?”

“Tôi chỉ nghe thấy những gã đó đang có một trò giải trí thôi, Connor. Bất cứ gã nào có ý định quậy phá sẽ phải thay đổi ý định. Nào, quay vào trước khi tôi bị cướp bởi một kẻ mù lừa đi.”

Bryan quắc mắt với Connor đang thấp thòem bên trong, rồi trở lại đứng cạnh Lyon, lắng nghe chàng dặn dò mấy người kia.

Chợt một tiếng cười khoái trá vang lên khiến ông chú ý. Bryan gật đầu với Lyon rồi bước nhanh trở lại quán rượu để xem mọi người đang vui mừng vì điều gì. Ông lập tức nhận ra đám đông đang xúm quanh một chiếc bàn trong góc, và đi tới khi một vài người thay đổi vị trí. Ông đã có thể thấy những người ngồi ở bàn. Sau vài phút hoài nghi, Bryan lập tức quay lại và chạy ra phía sau.

“Lyon, cậu đã xong chưa?”

“Tôi vừa định ra về”, Lyon đáp. “Sao thế? Có rắc rối gì với ông à?”, rồi hỏi.

Giọng nói của Bryan khiến chàng cảnh giác, giọng ông nghẹn lại như thể vừa bị bóp cổ vậy.

“Đó không phải là rắc rối của tôi, mà là của cậu”, Bryan lên tiếng

Khi Lyon cố đi vào bên trong, Bryan dùng tay chặn chàng lại. “Cậu vẫn còn ham cá cược chứ, Lyon?”

Lyon thể hiện rõ sự bức bối của mình. “Tất nhiên.”

“Vậy tôi cá là cậu sẽ nhận được sự bất ngờ lớn nhất trong đời mình”, Bryan nói rồi né sang một bên, sau đó giơ ngón cái lên. “Bất ngờ của cậu đang đợi ở bên trong.”

Lyon không có thời gian cho trò ngớ ngẩn này. Chàng nhanh chóng đi vào, tin rằng Bryan muốn mình hạ gục một hoặc hai gã nào đó.

Đám đông chắn ngang tầm nhìn của chàng. “Chẳng có gì nguy hiểm ở đây hết”, chàng nói với Bryan. “Tôi nghi ngờ sự hấp dẫn là gì”, và nói thêm. “Có phải Nitty đang có một nạn nhân mới với trò lừa bịp của anh ta không?”

“Ồ, đó chính xác là một ván bài”, Bryan dài giọng. “Frankie, ván bài thế nào?”

“Quý cô trẻ tuổi vừa thắng Nitty mười xu nhỏ”, ai đó hét lên từ giữa đám đông.

“Đó không phải là lỗi của tôi”, Nitty hét lên một cách hiền lành. “Bà ấy có đầu óc quá lanh lợi. Bà ấy chơi bài ngang như lũ cua...”

“Cẩn thận cái mồm anh, Nitty”, ai đó kêu lên. “Người phụ nữ của Hầu tước Lyonwood đáng được kính trọng, anh bớt ngu ngốc đi. Hãy nói năng lịch sự trước mặt bà ấy.”

Người phụ nữ của Hầu tước Lyonwood.

Lyon không thể nghe thấy điều chàng nghĩ là mình vừa nghe thấy. Không, không thể là...

Lyon quay sang Bryan. Bạn chàng chậm chậm gật đầu. Lyon vẫn không tin, bước về phía đám đông. Ngày càng có nhiều người sợ hãi nhường đường cho chàng.

Tiếng hò reo chúc mừng đột ngột dừng lại. Christina không nhận ra bầu không khí căng thẳng xung quanh, hay thực tế chồng đang đứng ngay sau Nitty và chăm chăm nhìn nàng.

Nàng đang tập trung vào tay mình, nhăn tít hai mày. Ngược lại, Nitty lo lắng ngoái lại phía sau. Gã có thể nhìn thấy vẻ mặt của một vài người đứng sau lưng Christina. Không ai tỏ ra vui vẻ cả. “Tôi tin là mình sẽ bỏ cuộc, thưa phu nhân.”

Christina vẫn không ngước lên, nhưng nàng gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn và nhìn chăm chú vào năm quân bài trong tay. “Không, Nitty, anh không thể bỏ cuộc lúc này. Anh nói là tôi sẽ phải cược tiền hoặc bỏ cuộc.” Nàng đẩy đồng tiền xu ra giữa bàn, rồi ngước lên mỉm cười với người bạn mới. “Tôi sẽ cược.”

Nitty đánh rơi những lá bài xuống mặt bàn. “Ừm, phu nhân, bà không phải trả tiền đâu. Tôi đã cược với bà ba con K, bà biết đấy, nhưng bà có thể lấy tiền về. Đây chỉ là một ván bài để hướng dẫn bà thôi.”

Gã gạt đầu. Một số làm bầm đồng ý trong khi số khác lại sợ hãi liếc về phía Lyon.

Christina vẫn không ngược lên khỏi tay mình. Nitty đã cảnh báo rằng về mặt của người chơi sẽ tiết lộ những quân bài đang nắm trong tay. Khi Nitty chia những lá bài của gã ra, nàng vẫn không chắc quy tắc đó còn được áp dụng không, nhưng nàng không liều lĩnh... không phải với những lá bài tuyệt vời nàng được chia.

“Chơi là phải công bằng. Người thắng sẽ được tất. Anh nói thế phải không?”

“Vâng, thưa phu nhân”, Nitty lúng búng.

Christina đặt hai quân bài xuống bàn, cố tình giữ lại ba lá kia. “Các quý ông”, nàng nói với đám đông đang vây xung quanh, “Hãy chuẩn bị nhận phần thắng của các anh đi”.

“Nhưng phu nhân, bà sẽ phải thắng...”

Nitty dừng lại khi Christina quất nhẹ ba lá bài còn lại lên mặt bàn.

“Chúa ơi, bà ấy có ba con Át”, Nitty thì thầm. Giọng nhẹ nhõm. Người phụ nữ của Lyon đã chiến thắng.

Tiếng cười sung sướng của Christina không được đám đông hưởng ứng. Họ đều đang nhìn chăm chăm vào Hầu tước Lyonwood, chờ đợi phán xét của chàng. Chàng không tỏ ra vui vẻ chút nào. Nếu Hầu tước đây uy quyền không thích thú thì đời nào họ dám chứ.

Christina đang bận rộn sắp xếp đồng tiền thành vài cột. “Nitty? Trong khi vẫn đang chờ đợi ông Bleak quay lại, tôi muốn anh chỉ cho tôi vài mảnh lời. Anh biết đây, tôi sẽ biết nó diễn ra như thế nào và sẽ không dễ dàng bị lừa.”

Nitty không trả lời. Christina ngược lên nhìn.

Người đàn ông đó trông hết sức khiếp sợ. Bầu không khí im lìm cuối cùng cũng tác động đến tâm trí. Nàng ngơ ngác cho đến khi ngược lên và nhìn thấy chồng đang chăm chăm nhìn mình và lập tức phản ứng lại, về mặt hết sức ngỡ ngàng. “Lyon, chàng đang làm gì ở đây thế?”

Nụ cười chào đón ngọt ngào khiến chàng tức điên lên. Christina còn dám tỏ ra hết sức vui mừng khi gặp chàng.

Nụ cười của Christina trở nên ngập ngừng bởi chồng nàng vẫn tiếp tục lừ lừ nhìn và không thêm chào hỏi.

Một cơn run rẩy nhỏ sợ hãi chậm chậm khiến hai vai nàng cứng đờ. Cuối cùng nàng đã hiểu ra. Lyon đang nổi cơn thịnh nộ. Christina cau mày băn khoăn, “Lyon?”, nàng ấp úng hỏi. “Có chuyện gì sao?”

Lyon phớt lờ câu hỏi. Ánh mắt lạnh băng quét qua đám đàn ông.

“Cút.”

Chàng dọn sạch đám đông một từ. Giọng đánh lại như tiếng roi da quất xuống. Christina im lặng quan sát đám đàn ông hấp tấp thực hiện mệnh lệnh. Nitty ngã soài vì vấp phải ghế khi vội vàng chạy ra khỏi quán.

“Anh quên chưa lấy tiền này”, Christina gọi với theo.

“Đừng nói thêm bất kỳ lời nào nữa.”

Lyon gầm lên. Christina mở to mắt sững sờ, không tin và đứng lên đối mặt với chồng mình. “Chàng dám quất nạt em trước mặt người lạ hả? Trước mặt bạn chúng ta, ông Bleak Bryan sao?”

“Chết tiệt, sao ta không dám chứ”, Lyon cũng hét lên.

Lời khiển trách lạnh lùng làm nàng bàng hoàng. Nàng quay sang nhìn người bạn, bắt gặp về mặt cảm thông của ông ta, và đột nhiên xấu hổ làm sao, nàng chột muốn khóc. “Chàng lãng mạn em trước mặt một chiến binh khác.” Giọng nàng run run và siết chặt hai tay vào nhau.

Chàng tin rằng Christina đang sợ hãi. Về mặt tuyệt vọng của nàng khiến chàng bùng tình khỏi cơn giận dữ. Khuôn mặt Lyon dần dần thay đổi đến khi gần như đã bình tĩnh lại.

“Nói cho ta biết em đang làm gì ở đây”, Lyon ra lệnh. Giọng vẫn gay gắt dù đã cố kìm nén. Lyon coi đó là một sự chế ngự cơn thịnh nộ thành công vì chàng vẫn còn muốn hết lên.

Nàng không nhận thức được sự nguy hiểm. Lyon liên tục tự nhắc nhở như vậy đến nỗi nó trở thành một chuỗi âm thanh lưng chừng trong đầu. Không, nàng đã không hiểu chuyện gì sẽ có thể xảy ra...

Lyon quá hiểu điều khủng khiếp gì có thể xảy ra với một quý cô mảnh dẻ ở khu vực này của Luân Đôn. Lyon phải buộc mình gạt hết những khả năng đen tối đó ra khỏi đầu, biết rằng mình sẽ không thể bình tĩnh lại nếu vẫn còn nghĩ đến chúng.

Christina không thể nhìn vào chồng được. Nàng đứng đó, đầu cúi thấp, mắt nhìn chăm chú vào mặt bàn.

“Lyon, chắc chắn vợ cậu có lý do cực kỳ quan trọng mới tới đây”, Bryan lên tiếng, cố gắng làm dịu đi căng thẳng giữa hai người.

Christina thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn Bryan. “Chồng tôi tức giận chỉ vì tôi đã tới đây ư?”, và ngò vức hỏi.

Bryan không biết phải trả lời câu hỏi ngớ ngẩn này thế nào. Ông quyết định hỏi nàng một câu hỏi của riêng mình. “Cô không biết khu vực này nghèo nàn thế nào sao?”

Nàng phải hít một hơi thật sâu trước khi có thể nói được. Hai tay nắm chặt cạnh sườn. “Tôi sẽ đi tới bất cứ đâu tôi thích... bất cứ khi nào tôi muốn.”

Ôi, khi thật Bryan trầm nghĩ, cô ấy đã mắc sai lầm. Ông liếc nhanh sang Lyon trước khi quay lại Christina.

Cô gái ngọt ngào, ngây thơ này cũng không biết rõ chồng mình là người thế nào. Vì sao ư, cô ấy vừa ngang nhiên chọc tức chồng mình.

Lyon vẫn chưa nguôi cơn giận lúc này. Hành động vừa rồi của Christina chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa. Bryan vội vã xen vào trước khi Lyon có thời gian phản ứng lại với câu nói chương tair vừa rồi của vợ. Tại sao hai người không ngồi xuống đây? Tôi sẽ để cả hai riêng tư ...”

“Sao thế? Chàng đã sỉ nhục tôi trước mặt ông rồi”, Christina lầm bầm.

“Christina, chúng ta về nhà. Ngay lập tức.”

Giọng Lyon đã trở thành thì thầm. Bryan hy vọng Nữ hầu tước có thể nhận thấy đó không phải là một dấu hiệu tốt.

Không, nàng vẫn chưa nhận ra và quay sang trừng trừng nhìn chồng. Bryan đành phải lắc đầu bởi sự thiếu suy xét của cô gái này.

Lyon di chuyển với cửa tia chớp. Christina đột nhiên thấy mình bị đẩy sát vào tường, hai tay chàng khóa chặt hai bên người nàng. Khuôn mặt chàng chỉ cách mặt nàng vài inch, và cơn thịnh nộ của Lyon đủ sức đốt cháy nàng.

“Đây là cách nó phải xảy ra ở nước Anh, Christina. Người vợ phải tuân theo mọi mệnh lệnh của chồng. Cô ta chỉ đi đến nơi mà người chồng cho phép và chỉ khi anh ta đồng ý. Rõ chưa?”

Bryan bước tới phía sau Lyon. Trái tim ông như nhảy khỏi lồng ngực vì lo lắng cho bông hoa mỏng manh mà Lyon đã kết hôn. Cô gái tội nghiệp chắc đang cực kỳ khiếp sợ. Dù ông không phải là người nhút nhát nhưng tính khí của Lyon vẫn khiến ông sợ hãi.

Khi Christina trả lời, Bryan nhận ra nàng không e sợ chút nào. “Chàng đã làm ô danh em. Nơi em sống, lý do đó là đủ để một người vợ cắt tóc, Lyon.”

Lyon đang cố bình tĩnh lại, nhưng lời nói vừa rồi lại khiến chàng nổi điên. “Chết tiệt, điều đó có nghĩa là gì?”

Nàng không muốn mất thời gian giải thích. Không, Christina có thể cảm nhận cơn giận dữ đang thiêu đốt mình. Nàng muốn hét vào mặt chàng. Nhưng cũng muốn khóc. Điều đó không khó hiểu, nhưng vì đang quá đau buồn nên không suy xét kỹ càng đến những cảm xúc trái ngược đó. “Khi một phụ nữ cắt tóc đó là vì cô ấy đã mất đi ai đó. Một người vợ cắt tóc của mình khi chồng cô ấy chết... hay khi cô ấy từ bỏ anh ta.”

“Đây là điều lạ lùng nhất mà ta từng nghe.” Lyon cầu nhàu. “Em có biết mình đang nói gì không? Em đang nói chuyện ly hôn đấy.”

Sự đáng sợ trong ý nghĩ điên rồ và những nhận xét kỳ quặc của nàng bắt chợt đánh thẳng vào nhận thức của chàng. Lyon tựa trán mình lên trán nàng, nhắm mắt lại và bật cười. Sự kiêu ngạo của nàng đã thổi bay cơn giận dữ.

“Em biết chàng sẽ thay đổi khi đã khám phá ra quá khứ của em, chàng coi trọng người Anh hơn”, nàng nói cơn thịnh nộ. “Chàng chẳng là gì... ngoài một thằng cha ngu ngốc”, Christina thông báo, nhớ lại lời nhận xét lúc trước của một gã nói với gã khác

“Em và ta sẽ có một cuộc nói chuyện dài đấy”, Lyon dài giọng. “Đi theo ta”, và ra lệnh khi chộp lấy tay và kéo vợ đi.

“Em vẫn chưa nói chuyện với ông Bleak”, Christina nói. “Thả tay em ra, Lyon”, và nói thêm, cố gắng giật tay ra.

“Có lẽ em vẫn chưa hiểu gì sau tất cả những chuyện vừa rồi”, Lyon nói vọng lại. “Ta vừa nói với em rằng người vợ chỉ đi những đâu mà chồng cô ta...”

“Lyon? Tôi sắp chết vì tò mò rồi đấy”, Bryan xen vào, nhận thấy sự bức tức trong giọng nói của bạn mình và cố gắng can thiệp trước khi một cuộc xung đột khác nổ ra. “Tôi rất muốn biết lý do vợ cậu tới đây”, ông lúng búng nói thêm.

Lyon dừng ngay trước cửa. “Nói cho ông ta”, chàng ra lệnh cho Christina.

Nàng ước mình có thể làm lơ mệnh lệnh của chồng để chàng hiểu rằng mình sẽ làm đúng những gì đã nói, nhưng chuyện của Rhone thực sự gấp gáp nên nàng đành phải gạt sĩ diện sang một bên. “Rhone sẽ có một buổi liệctối nay”, nàng bắt đầu. “Tôi muốn hỏi ông xem ông có thể tìm vài người khỏe mạnh để đóng giả những tên trộm và...”

Christina sẽ không bao giờ nói xong lời giải thích của mình. Lyon đã kéo nàng ra ngoài khi nàng đang nói dở. Họ đi bộ được nửa con phố trước khi xe

ngựa của Lyon lọt vào tầm nhìn. Bảo sao nàng không biết chàng cũng đang ở chỗ Bryan, nàng thầm nghĩ. Chàng đã giấu xe ngựa cách rất xa quán.

Christina không hiểu tại sao Lyon phải làm vậy, nhưng cũng không thèm hỏi. Giọng nói có thể sẽ phản bội nàng. Christina biết rõ mình gần như sắp khóc. Nàng không nghĩ mình có thể giận dữ như vậy trong suốt cuộc đời.

Cả hai không ai nói một lời trong suốt quãng đường về nhà. Lyon tận dụng thời gian để bình tĩnh lại. Đó là một nỗ lực rất khó khăn. Chàng không thể ngừng nghĩ về những chuyện có thể xảy ra với Christina. Những hình ảnh đen tối đó làm tăng thêm vào cơn giận của chàng. Chúa cứu giúp, hai chân Lyon gần như khụy xuống nhìn thấy Christina trong quán rượu.

Nàng còn đang chơi bài với những tên côn đồ, bất hảo nhất Luân Đôn. Nàng không nhận ra nguy hiểm, tất nhiên là thế. Christina không thể thoải mái như vậy nếu biết. Và nàng còn mỉm cười với chàng. Lyon không nhớ chàng đã từng giận dữ... hay sợ hãi đến thế.

“Khi thật em đã quá ngây thơ”, chàng lầu bầu lúc mở cửa xe.

Christina không thèm nhìn chồng mà cứ giữ nguyên ánh mắt nhìn vào lòng mình, khi nghe thấy nhận xét không hay đó, nàng chỉ thờ ơ nhún vai.

Lyon chìa tay ra định đỡ vợ xuống xe, nhưng nàng phớt lờ.

Chàng không phát hiện ra Christina đã cắt tóc cho đến khi nàng vượt lên trước. Lúc này mái tóc mềm mượt chỉ còn dài ngang lưng.

Brown gặp họ ở cửa. Sau khi ra lệnh cho người quản gia phải để mắt tới vợ mình, chàng liền đuổi theo Christina.

Nàng đã đi được nửa đường cho đến khi bị chặn lại. “Khi ta không còn giận dữ về chuyện này, ta sẽ giải thích tại sao...”

“Em không muốn nghe lý do của chàng”, Christina cắt ngang.

Lyon nhắm mắt lại và hít thật sâu. “Đừng liều lĩnh ra ngoài cho đến sáng mai. Ta phải đến chỗ Rhone bây giờ.”

“Em hiểu.”

“Không, ta không nghĩ là em đã hiểu”, Lyon lầm bầm. “Christina, em tới gặp Bryan để yêu cầu ông ta tìm giúp vài người cải trang làm Jack và bạn gã, đúng không?”

Nàng gật đầu.

“Vợ yêu, em có quá ít niềm tin vào ta”, Lyon lắc đầu thì thầm.

Christina cho rằng lời bình luận của chồng hết sức buồn cười. “Niềm tin chẳng dính dáng chút nào đến mục đích của em. Em không biết chàng đã được thông báo về sự việc đáng sợ của Rhone.”

“Đáng sợ?”

“Anh đấy đã bị kiểm soát tại nhà”, Christina giải thích. “Vì anh ấy là bạn tốt của chàng, em nghĩ ra một kế hoạch hay ho. Chàng đã phá hỏng nó”, nàng nói thêm.

“Không, có lẽ em đã làm hỏng nó”, Lyon thông báo. “Ta đã chuẩn bị chu đáo chuyện này, Christina. Nào, hãy hứa với ta là em sẽ ở yên trong nhà.”

“Em không có chuyện gì khác để bận tâm”, nàng đáp.

Khi Lyon buông tay ra, Christina quay ngoắt đi và vội vàng bước nốt bậc thang còn lại.

Lyon chỉ vừa bước ra khỏi cửa thì nàng gọi to.

“Lyon?”

“Sao?”

“Chàng sẽ phải xin lỗi em. Chàng sẽ làm lúc này hay chờ đến khi trở về từ nhà Rhone?”

“Xin lỗi ư?”

Chàng hét lên. Christina kết luận là chàng không tỏ ra hối hận. “Vậy thì chàng sẽ phải bắt đầu lại từ đầu”, nàng cũng hét to đáp trả.

“Em đang nói gì thế? Ta không có thời gian cho những thứ khó hiểu đó đâu”, Lyon thông báo. “Nếu có người phải xin lỗi...”

Lyon cũng không buồn nói nốt bởi vợ chàng đã quay lưng lại và biến mất ở cầu thang.

Christina lại phớt lờ chàng. Lyon không nghĩ mình đã từng phải nhận thái độ như thế.

Chàng cũng sẽ không bao giờ hiểu được Christina. Nàng có một cái đầu ranh ma bởi cũng đưa ra kế hoạch giống hệt chàng nhằm giúp Rhone. Chàng không thể không ngưỡng mộ.

Chúa ơi, nhiệm vụ phía trước chắc chắn sẽ cực kỳ gian nan. Chàng sẽ phải làm hết sức để bảo vệ Christina an toàn. Nàng sẽ nhanh chóng gấp rút rồi nếu Lyon không luôn luôn ở bên cạnh giám sát. Christina dường như không nhận thức được cảnh báo đó. Chết tiệt, thậm chí nàng còn không khiếp sợ mỗi khi chàng giận dữ.

Không người phụ nữ... hay người đàn ông nào dám hét lên với chàng, Lyon thầm nghĩ. Hiển nhiên ngoại trừ Christina. Khi hét lên, chàng cũng nhận được sự đáp trả y hệt.

Nàng ngang bằng với chàng ở mọi thứ. Sự đam mê của Christina phù hợp với chàng, và sâu thẳm trong tim, chàng biết Christina cũng yêu chàng nhiều như tình yêu chàng dành cho nàng.

Vâng, cầu Chúa ban cho hai mươi năm tiếp theo sẽ rất kiệt sức.

Và sẽ rất, rất mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Mẹ không muốn có thêm bất kỳ người vô tội nào phải chết vì mình nữa. Edward đang đuổi theo sau chúng ta. Mẹ chỉ còn rất ít thời gian trước khi án tử hình đến.

Khi bình minh ló dạng, mẹ mới chỉ leo lên được đỉnh núi đầu tiên. Cả đoàn xe đã tỉnh giấc. Liệu họ có cho người đi tìm mẹ không nhỉ?

Mẹ nhìn thấy một nhóm người da đỏ đang tràn xuống đồi và định hét to cảnh báo mọi người bên dưới, nhưng mẹ biết họ sẽ không thể nghe thấy. Rồi một tiếng hét vọng đến từ sau lưng. Đó là tiếng một người phụ nữ. Edward! Mẹ tin là ông ta đã ở đây. Một người vô tội nữa có thể sẽ bị chết vì mẹ. Mẹ nắm chặt con dao mà Jacob để trong túi da trên yên ngựa của anh ấy và chạy về phía tiếng kêu.

Cảnh tượng hiện ra trước mắt khi mẹ vội vã lướt qua những bụi cây đã hạ gục tính hèn nhát và nỗi sợ hãi của mẹ. Mẹ thấy một cậu bé, người đầy máu, bị hành hạ dã man và đổ sập xuống đất giống như một chiếc lá. Người phụ nữ kêu thét lúc trước cũng đã im bật. Tay và chân cô ấy đều bị trói.

Mẹ và con... giống như con và mẹ, Christina... trong đầu mẹ, kẻ tấn công đã biến thành Edward. Mẹ không nhớ đã đặt con xuống đất, cũng không biết mình đã hét lên khi chạy về phía trước và đâm mạnh con dao vào lưng hắn.

Chắc hẳn con dao đã xuyên thẳng vào tim hắn vì kẻ tấn công đó không hề chống cự.

Mẹ tin chắc hắn đã chết và quay sang giúp đỡ cậu bé. Tiếng rên rỉ đau đớn của cậu ta xé nát lòng mẹ. Mẹ dịu dàng bế đứa trẻ lên để giúp cậu ta thoải mái nhất có thể. Rồi khi mẹ bắt đầu khe khẽ hát ru, hơi thở của cậu ấy đã sâu hơn. Đột nhiên mẹ cảm thấy có ai đang theo dõi mình. Mẹ quay lại và phát hiện người phụ nữ da đỏ đang chăm chăm nhìn mẹ.

Tên cô ấy là Merry.

Nhật ký hành trình, 01/11/1795

Lyon không về nhà cho đến rạng sáng hôm sau. Đó là một buổi tối hoàn hảo về mọi thứ. Cái nhìn sững sờ trên mặt Rhone khi cậu ta bị trộm bởi tên Jack giả mạo sẽ nằm trong đầu Lyon một thời gian dài nữa.

Đúng thế, nó hoàn toàn xứng đáng với công sức của chàng. Lệnh quản thúc Rhone sẽ được hủy bỏ sớm nhất là vào sáng mai. Bây giờ tất cả mọi người đều tin vào câu chuyện của Rhone, rằng anh bị thương ở cổ tay vì vô ý ngã vào những mảnh kính vỡ.

Wellingham đã bị biến thành trò hề. Ý nghĩ đó khiến Lyon rất hài lòng. Chàng sẽ không bỏ qua cho kẻ ti tiện đó - và ba kẻ nữa - nhưng Lyon biết sẽ phải chờ đợi trước khi biến cuộc sống của chúng thành địa ngục như đã dự định. Cha của Rhone sẽ được trả thù. Bốn tên trộm đó sẽ phải hối tiếc vì đã lấy gia đình Rhone làm mục tiêu. Lyon thề sẽ làm điều đó.

Christina đang ngủ ngon lành trên nền nhà cạnh giường. Lyon nhanh chóng cời đồ, rồi nhẹ nhàng bế vợ lên, cẩn thận né tránh con dao bên dưới chân. Đặt vào nơi nàng thuộc về - giường của mình. Chàng ôm lấy vợ cho đến khi nàng rúc vào ngực mình.

Chàng quyết định sẽ phải làm gì đó với tấm đệm quá mềm mại này. Bất cười khi chàng nhớ Christina đã nói vào đêm tân hôn của họ là chiếc giường đang cổ nuốt mình.

Nàng đã không rơi khỏi giường. Không nghi ngờ gì vì nàng đã cười phá lên lúc chàng thông báo thế. Lyon vô cùng hy vọng nàng sẽ quen ngủ trên giường. Chàng không thích thú với ý tưởng phải ngủ trên nền nhà, nhưng sẽ làm thế nếu đó là cách duy nhất được ôm Christina, Lyon thờ dãi thừa nhận.

Thỏa hiệp. Một tiếng nói vang lên trong đầu. Đó là một khái niệm xa lạ. Cho đến khi gặp Christina. Có thể lúc này là phù hợp để thực hành nó, chàng thầm nghĩ.

Lyon nóng lòng mong trời mau sáng. Sau khi giải thích vì sao lại quá giận dữ khi bắt gặp nàng trong quán rượu Bryan, chàng sẽ khiến nhiệm vụ bảo vệ an toàn của nàng trở nên nhẹ nhàng hơn. Chàng sẽ làm Christina hiểu rằng hạnh phúc và sự an toàn của nàng là tất cả đối với mình, rằng nàng không nên đi lang thang trong thành phố mà không có sự hộ tống thích hợp.

Và Christina sẽ học được cách thỏa hiệp.

Lyon đã không thể giảng giải cho vợ vào sáng hôm đó. Nàng không ở đó để nghe.

Chàng ngủ say sưa cho đến tận trưa - một điều lạ lùng vì chàng hiếm khi ngủ say hơn ba tiếng đồng hồ. Hầu tước cảm thấy thư thái và sẵn sàng gánh vác cả thế giới. Chính xác hơn, Lyon đã sẵn sàng để dạy dỗ vợ mình, và chàng vội mặc đồ, nhanh chóng xuống dưới nhà để bắt đầu bài giảng.

Lyon đã hết sức sai lầm khi kết luận rằng Christina đang đợi mình.

“Người nói cái gì? Cô ấy không thể đi được!”

Tiếng quát nạt khiến người hầu nhút nhát sợ hãi. “Nữ hầu tước đã rời đi vài giờ trước, thưa ông chủ”, anh ta đáp ứng. “Cùng với Brown và vài người nữa. Ngài quên mất là đã ra lệnh cho vợ ngài chăng? Tôi nghe Nữ hầu tước nói với Brown là ngài yêu cầu bà ấy phải trở về Lyonwood ngay lập tức ạ.”

“Đúng thế, ta quên mất”, Lyon lầm bầm. Tất nhiên, chàng đã nói dối người hầu của mình vì không thể đưa ra chỉ thị như vậy. Nhưng cũng không thể để một trong những kẻ ăn người ở biết Christina đã không nói thật. Không phải chàng đang bảo vệ nàng, mà đang bảo vệ chính mình. Chàng không muốn bất kỳ ai biết rằng mình không kiểm soát được vợ.

Có lẽ nàng đã nhận ra hành động hôm qua của mình nghiêm trọng ra sao.

Lúc đầu Lyon định quay về Lyonwood ngay, nhưng rồi quyết định để Christina gặm nhấm nỗi lo lắng của mình trong suốt ngày hôm đó. Lúc chàng tới đó, thậm chí có thể nàng còn tỏ ra hối hận nữa.

Đúng, thời gian và sự im lặng là đồng minh của chàng. Lyon hy vọng sẽ có được lời xin lỗi của Christina khi màn đêm buông xuống.

Lyon dành một tiếng thăm thú các nhà xưởng và bất động sản của mình, rồi quyết định dừng chân ở ngôi nhà của mẹ chàng để nói cho Diana về chuyện của Rhone. Chàng hết sức ngạc nhiên lúc xông vào phòng khách, phát hiện Rhone đang ngồi trên sofa và đang ôm Diana.

“Tôi đang cắt ngang chăng?”, chàng dài giọng.

Sự xuất hiện của Lyon có vẻ chẳng khiến cả hai bận tâm. Diana vẫn đang tựa đầu trên vai Rhone, còn bạn chàng thậm chí còn chẳng thèm nhìn lên.

“Lyon đã đến rồi, em yêu. Nín khóc đi. Cậu ta sẽ biết phải làm gì.”

Lyon gặm lên lúc sai chân về phía lò sưởi. “Rhone, bỏ tay khỏi em gái mình. Diana, lạy Chúa, ngồi thẳng lên và cư xử đúng mực một chút đi. Tại sao em khóc?”

Em gái cố gắng tuân theo mệnh lệnh của anh trai, nhưng ngay lúc cô ngồi thẳng lên, Rhone lại kéo cô trở lại, giữ chặt má cô trên vai mình.

“Cậu đứng yên ở đó. Chết tiệt, mình đang an ủi cô ấy, chỉ có thể thôi.”

Lyon quyết định sẽ xử lý bạn mình sau. “Nói cho anh biết tại sao em khóc, Diana. Ngay lập tức. Anh đang rất vội”, rồi nói thêm.

“Cậu không cần phải hét lên với cô ấy, Lyon.” Rhone lừ mắt với bạn mình. “Cô ấy đang rất đau lòng.”

“Khi thật, một trong hai người vui lòng nói cho tôi biết chuyện đau lòng đấy là gì, được không?”

“Mẹ”, Diana meo máo, gạt ra khỏi Rhone để lau nước mắt bằng chiếc khăn tay có đính đăng ten. “Christina đã đưa mẹ đi.”

“Cô ấy làm gì?” Lyon lắc đầu khó hiểu.

“Vợ cậu đã đưa mẹ cậu về Lyonwood cùng cô ấy.” Rhone lên tiếng.

“Và đó là lý do tại sao Diana khóc hả?” Lyon hỏi, cố gắng tìm hiểu ngọn nguồn câu chuyện.

Rhone phải cố để không cười phá lên. Ánh mắt lấp lánh vui vẻ. “Đúng thế”, anh nói khi vỗ nhẹ lên vai Diana.

Lyon ngồi đối diện với em gái và đợi đến khi cô ngồi thẳng lên. Trông cô sắc sỡ như một con bướm với bộ váy vàng điểm những dải màu nâu. Nước mắt của cô đã làm bẩn bộ váy.

“Diana”, Lyon nói bằng giọng mà mình hy vọng là đủ dịu dàng, “Em không cần lo lắng là anh sẽ giận dữ vì vợ anh đã đưa mẹ đi cùng. Đó là lý do tại sao em khóc, phải không?”.

“Không.”

“Em muốn mẹ ở đây à?”

Khi cô lắc đầu và tiếp tục thút thít thì sự kiên nhẫn của Lyon đã cạn kiệt. “Vậy thì sao?”

“Mẹ không muốn đi”, Diana òa khóc. “Rhone, hãy nói cho anh ấy nghe. Anh đã chứng kiến mọi chuyện xảy ra. Em chỉ không biết nghĩ sao nữa. Và cô Harriett cười thích thú như một người điên suốt lúc đó. Ôi, em không biết...”

“Rhone, cậu rất quan tâm đến Diana, đúng không?”

“Đúng, rất nhiều.”

“Vậy thì mình cho rằng cậu nên khuyên nó nín đi trước khi mình siết cổ nó. Diana, nín khóc đi.”

“Ta sẽ giải thích, em yêu”, Rhone dịu dàng, ân cần nói với Diana.

Lyon cố giấu con bực tức. Rhone cư xử như một thằng nhóc đang mắc bệnh tương tư.

“Mẹ cậu từ chối đề nghị về Lyonwood của Christina như cậu đã biết. Thế rồi trò vui bắt đầu.”

Rhone không thể nhịn cười. Lúc này Diana đang gục đầu lên vai anh và tiếp tục khóc nên anh có thể cười thoải mái. “Vợ cậu cực kỳ kiên quyết đưa mẹ cậu đi cùng. Cực kỳ quyết tâm, thực tế, cô ấy... à, cô ấy đã kéo mẹ cậu ra khỏi giường.”

“Hắn cậu đang nói đùa.”

“Mẹ không muốn đi.”

“Chắc chắn”, Lyon đài giọng. “Christina có giải thích lý do tại sao cô ấy lại khẳng khái làm thế không?”

Khóe miệng chàng giật giật muốn cười, nhưng vì em gái đang nhìn chăm chú và chàng không muốn làm cô sợ hãi hơn bằng cách thể hiện sự thích thú của mình. Rhone đã không ủng hộ ý tưởng bảo vệ cảm giác của Diana của chàng. “Cậu nên chứng kiến cảnh đó, Lyon. Mẹ cậu rất khỏe mạnh. Mình không nhận ra điều đó. Mình nghĩ bà ấy hẳn phải tiêu tụy sau chừng đó năm, nhưng bà ấy đã chống cự dữ dội. Tất nhiên, chỉ sau khi...”

“Sau cái gì?” Lyon hỏi, hoàn toàn ngạc nhiên bởi tư cách của vợ mình.

“Mẹ nói với Christina rằng bà muốn ở nơi của mình. Bà có người đến trò chuyện, và tất nhiên bà muốn nói về James”, Diana nói với Lyon.

“Đúng thế, à, đó là khi Christina hỏi mẹ cậu có phải trái tim của bà đã chết rồi không.”

“Mình không hiểu”, Lyon lắc đầu.

“Mình cũng thế”, Rhone đáp. “Dù sao thì mẹ cậu cũng nói rằng kể từ khi James chết trái tim bà cũng chết theo... chết tiệt gì đó.”

Rồi Lyon bật cười, không thể kiềm chế được. “Mẹ mình là bậc thầy than khóc, Rhone. Cậu biết thừa mà.”

“Ừ”, Rhone dài giọng. “Lúc đó Christina đã kéo mẹ cậu xuống sảnh. Cô cậu, Diana, và mình đang đứng đó, theo dõi hai người, bản khoăn không hiểu chuyện gì. Rồi Christina giải thích cho bọn mình.”

“Cô ấy định giết mẹ.”

“Thôi nào, Diana, đó không phải là điều cô ấy định nói”, Rhone nói rồi vỗ nhẹ vai cô và quay sang cười toe toét với Lyon.

“Rhone, cậu sẽ tiếp tục chứ?”

“Christina nói với mẹ cậu là ở nơi cô ấy sống - và chỉ có Chúa mới biết được nó ở đâu - khi một chiến binh già mà trái tim và linh hồn đã bị tan vỡ thì nên đi tới nơi hoang dã.”

“Để làm gì?” Lyon hỏi.

“À, tất nhiên là tìm một nơi hẻo lánh, bình yên để chết. Không cần phải nói, mẹ cậu không thể chấp nhận bị gọi là một chiến binh già.”

Lyon ngược nhìn trần nhà hồi lâu trước khi đủ bình tĩnh nhìn lại bạn mình.

Chàng gần như phá lên cười. “Không, mình không nghĩ là bà chấp nhận”, và thì thầm.

“À, một phần là do lỗi của mẹ”, Diana xen vào. “Nếu bà không thừa nhận là trái tim mình bị tan vỡ thì Christina sẽ không khẳng khái đưa bà đi cùng. Chị ấy nói với mẹ là chị ấy sẽ giúp bà tìm một nơi xinh đẹp.”

“Cô ấy thật tốt bụng”, Lyon nói.

“Lyon, nhưng mẹ không có chocolate. Bà cũng không cho người hầu thu xếp đồ đặc nữa. Christina nói rằng điều đó không cần thiết. Một người sẽ không mang theo đồ đặc nếu họ định chết đi. Chính miệng chị ấy đã nói thế.”

“Rồi mẹ cậu bắt đầu la hét”, Rhone kể tiếp.

“Rhone không cho em xen vào”, Diana thì thầm, “Và cô Harriett thì cười phá lên”.

“Mẹ cậu không ngừng la hét cho đến khi vào trong”, Rhone bình luận.

“Bà ấy lại gào thét tên James à?” Lyon hỏi.

“À... không, tất nhiên là không?” Diana lầm bầm. “Điều đó thì có giúp ích gì chứ?”

Cả Rhone lẫn Lyon đều không trả lời. Cả hai đang cười lẫn lộn.

Phải mất vài phút sau Lyon mới có thể nói được. “Mình đoán là tốt nhất nên trở về Lyonwood ngay.”

“Chuyện gì xảy ra nếu Christina giấu mẹ chỗ nào đó ở nông thôn và không nói cho anh biết?”

“Em thực sự tin Christina sẽ làm hại mẹ em à, Diana?” Rhone hỏi.

“Không”, Diana nói nhỏ. “Nhưng chị ấy nói như thể chỗ đó là tự nhiên nhất dành cho... một chiến binh già” Diana thờ dãi não nề. “Christina có vài khái niệm lạ thường, đúng không?”

“Cô ấy đang nói dối, Diana. Cô ấy giả vờ sẽ mang lại cho mẹ điều bà ấy muốn.”

“Lyon, cậu có muốn mình đi cùng về Lyonwood không?” Rhone hỏi.

Lyon có thể nhận ra tia sáng lóe lên trong đôi mắt xanh của bạn và biết rằng anh ta đang giở trò lấu cá.

“Tại sao cậu lại đề nghị thế?”, chàng hỏi.

“Mình có thể giúp cậu lục tung khu đất đó”, Rhone dài giọng.

“Thật buồn cười”, Lyon gất gỏng. “Nào, hãy xem cậu đã làm gì kia. Diana lại bắt đầu khóc. Cậu hãy dỗ dành nó đi, Rhone. Mình không có thời gian. Đến Lyonwood cuối tuần này cùng với cô Harriett và Diana.”

Lyon sai bước ra cửa, rồi hết vọng lại. “Nếu anh không thể tìm thấy mẹ thì Diana, em có thể giúp một tay.”

Rhone tiếp tục cười. “Anh ấy chỉ đang nói đùa thôi, em yêu. Nào, nào, để ta ôm em nào, em yêu. Em có thể khóc trên vai ta.”

Lyon đóng cửa lại giữa những tiếng dỗ dành ân cần của Rhone và buồn bực lắc đầu. Chàng đã được bao bọc suốt cuộc đời, nên không nhận ra Rhone đã thầm yêu Diana.

Rhone là một người bạn tốt... nhưng là em rể... Lyon phải sửa lại cách xưng hô thôi.

Christina không ngạc nhiên bởi điều này. Không, nàng chính là người đã chỉ dẫn cho Rhone định mệnh của anh ta, Lyon mỉm cười nhớ lại.

À, định mệnh. Chàng quyết định lúc này, định mệnh của chàng là về nhà và hôn vợ mình.

Niềm khao khát được ôm Christina trong tay, làm tình với nàng thật chậm rãi, thật ngọt ngào khiến quãng đường trở về Lyonwood dường như xa hơn mọi khi.

Mặt trời sắp lặn lúc Lyon cưỡi ngựa vào con đường vòng tròn phía trước ngôi nhà. Chàng nheo mắt bởi ánh mặt trời, cố gắng thoát ra khỏi cảnh tượng mà mình nghĩ đang nhìn thấy.

Khi tiến lại gần hơn, chàng nhận ra người đàn ông đang kéo đồng giày của chàng xuống thềm. Elbert. Ông ta làm gì ở đây thế? Và chết tiệt, ông ta đang làm gì với đồng giày và ủng của chàng? Lyon đã tiến tới đủ gần và nhận ra cả tá giày ủng của chàng đang nằm la liệt trên bậc thềm và lối đi.

Lyon xuống ngựa và vỗ vào mông con chiến mã của mình như ngầm ra hiệu báo nó hãy về chuồng, rồi gọi to người quản gia cũ của Christina. “Elbert? Ông đang làm gì với đồng giày của ta thế?”

“Lệnh của bà chủ, thưa ngài. “Elbert trả lời. “Không thể tin được một người lại có lấm giày ủng đến thế,” ông ta nói thêm. “Tôi đã làm việc này gần một tiếng rồi đây. Lên gác và xuống gác, rồi lại lên...”

“Elbert? Hãy giải thích cho ta đi”, Lyon cắt ngang, giọng rất cáu kỉnh. “Và ông đang làm gì ở Lyonwood? Có phải Christina mời ông tới không?”

“Thuê tôi, thưa ngài”, Elbert thông báo. “Tôi là phụ tá của Brown. Ngài không biết cô ấy lo lắng cho tôi thế nào ư? Cô ấy biết tôi sẽ không thể ở lâu với mụ doi già đó. Vợ ngài có một trái tim rất nhân hậu. Tôi sẽ làm nhiệm vụ của mình, thưa ngài. Tôi sẽ không né tránh trách nhiệm của mình.”

Christina thực sự rất nhân hậu. Cô vợ bé bỏng của chàng biết rõ Elbert không thể tìm được việc ở bất kỳ đâu. Đơn giản là ông ta quá già, quá yếu ớt. “Ta chắc là ông sẽ làm tốt, Elbert”, Lyon nói. “Rất vui được đón tiếp ông vào hàng ngũ người giúp việc ở đây.”

“Cảm ơn ngài”, Elbert đáp lại.

Rồi Lyon nhận ra Brown đang đứng ở cửa. Người quản gia trông rất lo lắng.

“Chúc buổi chiều tốt lành, ông chủ”, Brown nói to. “Thật tốt vì ngài đã trở lại”, anh nói thêm. Giọng có vẻ nhẹ nhõm hơn. “Ngài có thấy đồng giày của ngài không?”

“Ta không mù, chàng trai. Tất nhiên ta thấy chúng. Anh có thể vui lòng giải thích cho ta chuyện quái quỷ gì đang xảy ra không?”

“Mệnh lệnh của vợ ngài”, Brown thông báo.

“Vợ cũ”, Elbert cười khúc khích xen vào.

Lyon hít một hơi thật sâu. “Anh đang nói gì?” Chàng hướng tới Brown, tin rằng người quản gia trẻ sẽ nói rõ ràng hơn lão già đang cười hình hích sau lưng chàng.

“Ngài bị ly hôn, thưa ông chủ.”

“Ta làm sao?”

Hai vai Brown chùng xuống, biết ông chủ vẫn chưa hiểu rõ tin tức này.

“Ly hôn.”

“Bị đuổi đi, thưa ngài, quăng sang một bên, bị lãng quên, bị chết trong tim cô ấy...”

“Ta hiểu ý ông, Elbert”, chàng lăm bắm đầy tức giận. “Ta hiểu rõ từ ly hôn nghĩa là gì.”

Lyon tiếp tục bước vào nhà. Người hầu già lê bước phía sau. “Đó là những lời cô ấy nói. Bà chủ của tôi sẽ ly hôn ngài theo cách mà người của cô ấy làm. Cô ấy nói rằng tổng khứ một ông chồng là điều hoàn toàn bình thường. Ngài sẽ phải tìm ai đó để sống cùng.”

“Ta làm sao?” Lyon hỏi lại, rõ ràng không nghe rõ.

Cái gập đầu dứt khoát của Brown cho thấy anh ta nghe rất rõ.

“Ngài bị tổng khứ, bị quăng sang một bên...”

“Lạy Chúa, Elbert, ngừng lại nhai đi”, Lyon ra lệnh rồi quay sang Brown. “Quăng giày của ta đi là nghĩa làm sao?”

“Chúng biểu thị sự ra đi của ngài, thưa ông chủ?” Brown nói.

Người quản gia cố gắng không nhìn vào khuôn mặt hoài nghi của ông chủ. Anh đang có nguy cơ không kiềm chế được bản thân. Thay vào đó anh nhìn chăm chăm xuống sàn nhà.

“Hãy để ta làm rõ sự việc”, Lyon cầu nhàu. “Vợ ta cho rằng ngôi nhà này thuộc về cô ấy hả?”

“Và tất nhiên là mẹ ngài nữa”, Brown buột miệng. “Cô ấy đang giữ bà ấy.”

Brown đang cắn chặt môi dưới. Lyon nghĩ chắc anh đang cố không cười phá lên.

“Tất nhiên”, Lyon dài giọng.

Elbert lại cố giúp đỡ. “Đó là cách người của cô ấy làm”, ông xen vào, giọng vui vẻ đầy chọc tức.

“Vợ ta đâu”, Lyon hỏi, phớt lờ lời bình luận của Elbert.

Chàng không đợi người hầu trả lời mà vội vã đi từng hai bậc một lên phòng ngủ. Một ý nghĩ lướt qua đầu. “Cô ấy đã cắt tóc phải không?”, Lyon hét to.

“Đúng thế”, Elbert hét lên trước khi Brown kịp mở miệng. “Đó là cách nó phải xảy ra”, Elbert tiếp tục. “Khi mái tóc bị cắt - à, tức là ngài coi như đã chết với cô ấy. Ngài bị ném sang một bên, bị tổng...”

“Ta đã hiểu thông điệp của cô ấy”, Lyon gầm lên. “Brown, mang giày của ta vào nhà. Elbert, tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi đi.”

“Ông chủ?” Brown nói vọng lên.

“Sao?”

“Có phải người Pháp luôn tuân theo những luật lệ đó không, thưa ông chủ?”

Lyon dằn lại nụ cười. “Vợ ta đã nói đó là luật sao?”, chàng hỏi.

“Vâng, thưa ông chủ.”

“Và cô ấy nói rằng mình đến từ nước Pháp à?”, chàng hỏi người quản gia của mình.

Brown gật đầu.

“Vậy thì đúng thế”, Lyon thông báo. “Ta muốn tắm, Brown. Mang giày vào sau”, và nói thêm trước khi quay lưng tiếp tục đi tới nơi định đến.

Lyon mỉm cười. Đây là lần thứ bao nhiêu chàng quên mất là Brown còn trẻ và thiếu kinh nghiệm thế nào. Tất nhiên, chàng đã phải nói dối vì một người luôn tỏ ra ngây thơ và trung thực. Christina.

Vợ chàng không đợi ở phòng ngủ. Chàng cũng không hy vọng gặp nàng ở đó. Ánh mặt trời vẫn còn đủ sáng để Christina có thể ở ngoài trời. Lyon nghi ngờ Christina sẽ không vào nhà cho đến khi bóng tối buộc nàng phải làm thế.

Lyon bước tới bên cửa sổ và ngắm nhìn cảnh hoàng hôn. Đó là một cảnh tượng rất tráng lệ, nhưng chàng không hề chú ý cho đến khi cưới Christina. Nàng đã khai sáng cho chàng về những điều kỳ diệu của cuộc sống.

Và cả một tình yêu tuyệt vời nữa. Đúng, chàng yêu người con gái đó biết bao, quá mãnh liệt đến nỗi khiến chàng e sợ. Nếu có bất kỳ điều gì xảy ra, chàng không biết mình sẽ sống ra sao.

Suy nghĩ đáng ghét này sẽ không thể thâm nhập vào tâm trí bình yên của Lyon nếu chàng không quá bận tâm về cuộc đoàn tụ giữa Christina và cha nàng. Tâm trạng của Lyon còn hơn cả lo lắng.

Nàng tin ông ta tới để cố gắng giết mình. Richards không thể nói cho Lyon biết nhiều về cha của Christina, nhưng thực tế Stalinsky có liên quan đến vụ lùm xùm Brisbane với hậu quả đáng xấu hổ đó khiến Lyon rất lo lắng.

Mọi chuyện sẽ đơn giản biết bao nếu Christina tin tưởng và giải bày tâm sự với chàng. Chứa ôi, Lyon cảm giác như thể đang phải chiến đấu với kẻ thù trong tình trạng bị bịt kín mắt.

Đối xử công bằng. Đó chẳng phải là điều chàng mong muốn từ Christina sao?

Sự thực như một cú đánh giáng mạnh vào Lyon. Chàng đã yêu cầu vợ mình thành thật nhưng lại không sẵn sàng đối xử với nàng như thế. Tin tưởng. Đúng, chàng muốn tin tưởng mình tuyệt đối, nhưng lại không cho Christina biết mình tin tưởng nàng nhiều thế nào. Không, chàng lắc đầu thầm nhủ, tội lỗi của mình quá xấu xa. Lyon không thể mở lòng với nàng được.

Christina mới chỉ hỏi về quá khứ của chàng một lần duy nhất. Trong chuyến đi từ Luân Đôn về Lyonwood, nàng đã yêu cầu chàng kể về người vợ đầu tiên - Lettie.

Câu trả lời vô cùng thô lỗ. Chàng đã nói rằng đó là đề tài chàng không bao giờ muốn nói đến.

Nàng cũng không hỏi lại nữa.

Đúng, chàng đang phải chịu một sự đối xử công bằng.

Cánh cửa bật mở sau lưng. Lyon liếc qua vai và thấy mấy người hầu đang mang bồn tắm và vài thùng nước ấm vào phòng.

Chàng quay lại quang cảnh tuyệt đẹp trước mắt và trong lúc đang cời áo khoác, chợt nhìn thấy Christina.

Hơi thở nghẹn trong cổ. Cảnh tượng đó còn tráng lệ hơn cả cảnh hoàng hôn.

Christina đang cười ngửa mà không dùng yên. Con ngựa đực màu xám đang phi nước đại qua bãi đất với tốc độ khủng khiếp tới nỗi bốn chân nó chỉ còn

là vệt mờ mờ.

Nàng phi ngựa nhanh như một con gió. Mái tóc màu vàng giống một dải lụa phấp phới sau lưng. Lưng nàng thẳng như một cây giáo, và khi nàng điều khiển con ngựa nhảy vọt qua hàng rào ngăn cách khu nhà với vùng đất hoang dã, Lyon mới từ từ thở ra.

Kỹ thuật cưỡi ngựa của Christina còn xuất sắc hơn cả chàng. Sự thực đó càng trở nên rõ ràng hơn khi tiếp tục quan sát. Lyon dương dương tự đắc, như thể kỹ năng của nàng làm rạng danh mình. “Em là sư tử cái của ta”, chàng thì thầm, biện hộ cho cảm giác của mình.

Christina cưỡi ngựa duyên dáng một cách khó tin... và chàng còn đề nghị dạy nàng nữa.

Một giả định sai lầm nữa, Lyon nhận ra. Cũng sai lầm như niềm tin chàng sẽ thực sự có được lời xin lỗi về hành động đại dốt hôm qua.

Chàng bật cười khúc khích khi cởi bỏ quần áo và phớt lờ những ánh mắt lo lắng của người hầu. Chàng biết họ không thường xuyên nghe thấy mình cười. Rồi chàng đuổi người trong bốn tấm vải, tựa vai vào thành bồn. Brown mang quần áo sạch vào phòng.

“Cứ để đó cho ta”, Lyon nói với người quản gia. “Anh có thể lui ra được rồi.”

Brown định đóng cửa, nhưng rồi do dự. Lúc quay lại nhìn ông chủ, vẻ mặt rất băn khoăn.

“Chuyện gì thế?” Lyon hỏi.

“Ông chủ, tôi sẽ không bao giờ dám can thiệp vào chuyện riêng của ngài, nhưng tôi thực sự băn khoăn không biết ngài có tôn trọng quyết định của bà chủ không?”

Lyon lại phải tự nhắc nhở rằng Brown còn rất trẻ và không trông coi ngôi nhà này đủ lâu để hiểu rõ tính khí ông chủ của mình. Nếu không anh ta sẽ không bao giờ hỏi một câu lỗ bịch như thế. “Tất nhiên, sao thế Brown?” Lyon dài giọng.

“Tức là ngài sẽ để cô ấy ly hôn ngài ư?” Brown kinh hoàng thốt lên.

“Ta tin là cô ấy đã ly hôn ta rồi”, Lyon cười toe toét.

Người quản gia không vui mừng chút nào với thông báo này. “Tôi sẽ rất nhớ ngài, thưa ông chủ.”

“Cô ấy sẽ giữ anh lại à?” Lyon hỏi.

Brown gật đầu, trông rất khổ sở. “Bà chủ giải thích rằng bây giờ chúng tôi là một phần trong gia đình cô ấy.”

“Chúng tôi?”

“Cô ấy sẽ giữ tất cả người hầu lại, thưa ông chủ.”

Lyon cười phá lên. “Tôi thực sự mong ngài ở lại”, Brown buột miệng.

“Đừng lo lắng thế, Brown. Ta không định đi bất cứ đâu”, Lyon thông báo. “Ngay khi vợ ta vào nhà, hãy bảo cô ấy tới gặp ta. Nếu cô ấy có thể ly hôn ta dễ dàng như thế, thì cũng có thể nhanh chóng tái hôn trở lại. Vấn đề nho nhỏ này sẽ được giải quyết ngay khi màn đêm buông xuống, ta hứa với anh đấy.”

“Cảm ơn Chúa”, Brown thì thầm rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng và khép cửa lại.

Brown vẫn còn nghe thấy tiếng cười của ông chủ vọng xuống tận sảnh.

Christina gặp người quản gia ở chân cầu thang. Khi anh thông báo rằng Hầu tước đang ở trên tầng và muốn gặp nàng ngay, nàng bức bối nhìn anh trước khi nhượng bộ yêu cầu của Lyon.

Lúc bước vào phòng, nàng đột ngột dừng phắt lại.

“Đóng cửa lại, em yêu.”

Christina làm theo đề nghị của chồng, nhưng chỉ vì muốn giữ bí mật cuộc trò chuyện giữa hai người. “Em thích thú cuộc cưỡi ngựa vừa rồi chứ?” Lyon hỏi.

Giọng nói dịu dàng khiến nàng bối rối. Christina đã chuẩn bị tinh thần cho một trận chiến. Đường như Lyon không ở trong tâm trạng sẵn sàng giống như vậy. “Lyon”, nàng lên tiếng, cố tình lảng tránh ánh mắt Lyon, “Em không nghĩ là chàng nhận ra điều em đã làm”.

“Tất nhiên là ta nhận ra, em yêu”, Lyon đáp lại bằng giọng rất vui mừng khiến Christina càng lúng túng. “Chàng sẽ phải bắt đầu lại từ đầu. Chàng sẽ phải ra tòa ly hôn với em, dù đã nhận thức được... nền giáo dục bất thường mà em được dạy dỗ, em nghi ngờ chàng sẽ...”

“Được.”

Christina nhìn chăm chăm, “Được? Đó là tất cả những gì chàng nói với em sao?”. Nàng lắc đầu, thờ dãi, rồi lẩm bẩm. “Chàng chẳng hiểu gì cả.”

“Có, ta hiểu chứ. Em vừa quăng ta sang một bên. Elbert đã giải thích hết rồi.”

“Chàng không buồn phiền sao?”

“Không.”

“Ừm, sao lại không? Chàng đã nói là chàng yêu em”, Christina nói và bước lại gần Lyon hơn. “Đó là những lời nói dối đúng không? Bây giờ chàng đã biết...”

“Chúng không phải là giả dối.” Lyon đáp rồi ngả người ra và nhắm mắt lại. “Chúa ơi, thật dễ chịu. Ta nói cho em biết, Christina, cưới ngựa từ Luân Đôn về đây mất rất nhiều thời gian.”

Nàng không thể tin được thái độ hồ hững của Lyon. Christina chột muốn khóc. “Chàng không thể làm bề mặt em và rồi hành động như thể không có chuyện gì xảy ra hết. Một chiến binh có thể giết kẻ khác chỉ vì bị làm nhục.”

“Nhưng em không phải là một chiến binh, Christina. Em là vợ ta.”

“Đã từng.”

Chàng thậm chí còn không buồn mở mắt ra nhìn khi hỏi lại.

“Chính xác thì ta đã làm gì nào?”

“Chàng không biết sao?” Nàng phải hít một hơi thật sâu trước khi tiếp tục. “Chàng đã hét vào mặt em trước người làm chúng. Chàng sỉ nhục em. Chàng ruồng bỏ em.”

“Ai là người làm chúng?” Lyon hỏi, vẫn với giọng nhỏ nhẹ khiến nàng phải tiến lại gần hơn để nghe cho rõ.

“Bryan”, Christina tuyên bố.

“Ta cũng hét lên với em trước mặt Richards, đúng không? Ta nhớ là...”

“Hai điều đó là khác nhau.”

“Tại sao?”

“Lúc đó chàng hét lên là vì em bị ngắt xi. Chàng không giận dữ với em. Chắc chắn chàng nhận ra sự khác nhau đó.”

“Bây giờ ta đã biết”, Lyon thừa nhận. “Em có tự hỏi tại sao ta lại quát tháo em trước mặt Bryan không?”

“Không.”

Lyon mở bừng mắt. Con giận rất rõ ràng. “Chết tiệt, em làm ta hết sức sợ hãi”, chàng thông báo, gằn giọng, bật ra từng từ một.

“Em làm gì?”

“Đừng ngạc nhiên thế, Christina. Lúc bước vào quán rượu và thấy em bình thản ngồi giữa những kẻ cặn bã nhất nước Anh, đầu óc ta đã quay cuồng. Rồi em còn dám cười với ta như thể em rất sung sướng được gặp ta.”

Chàng phải dừng lại. Ký ức đó lại khiến Lyon dùng dưng nổi giận.

“Em đã rất vui mừng được gặp chàng. Chàng nghi ngờ điều đó sao”, nàng hỏi.

Hai tay chống cạnh sườn, hất mái tóc ra sau và tiếp tục nhìn chăm chăm. “Sao?”, Christina gay gắt.

“Em lại cắt tóc phải không?”

“Phải. Đó là một phần của nghi lễ tiễn đưa”, Christina thông báo.

“Christina, nếu cứ mỗi lần em giận dữ với ta là em lại cắt tóc thì chắc chắn em sẽ bị trọc đầu chỉ trong vòng một tháng. Ta thề đấy.”

Lyon thờ dãi thườn thợt, rồi nói, “Đề ta làm rõ điều này nhé. Em muốn ta không bao giờ to tiếng với em nữa ư? Christina, điều đó là không thể. Sẽ có nhiều lúc ta phải tranh cãi với em.”

“Em không quan tâm chàng quát tháo với em hay không”, Christina nói khẽ. “Đôi lúc em cũng sẽ thể hiện sự tức giận”, và thừa nhận. “Nhưng em sẽ

không bao giờ để người ngoài thấy được sự phật ý của mình. Đó là điều sĩ nhục, Lyon.”

“Ồ? Vậy là ta nên kéo em vào trong phòng và la hét với em một cách kín đáo hả?”, chàng hỏi.

“Đúng, lẽ ra chàng nên làm thế”, Christina đồng ý.

“Em đã liều lĩnh một cách ngu ngốc, Christina. Em đang gặp nguy hiểm dù có nhận ra hay không. Ta muốn em xin lỗi và hứa sẽ không bao giờ lặp lại điều đó nữa.”

“Em sẽ suy nghĩ về chuyện này”, nàng nói. Bây giờ buộc phải xem xét điều mà Lyon đang cố giải thích vì đã nhận ra mình cũng có chút mạo hiểm. Có quá nhiều gã ở quán rượu lúc đó và nàng sẽ rất khó khăn nếu... tất cả bọn họ cùng xông lên. Tuy vậy nàng cho rằng mình đã chiếm thế thượng phong lúc hạ gục một tên... và sau khi nói chồng mình là Hầu tước Lyonwood. “Phải”, nàng lặp lại. “Em sẽ suy nghĩ về những lời hứa mà chàng yêu cầu.”

Từ vẻ mặt dữ tợn của Lyon, nàng có thể thấy là chàng không thêm để ý đến lời hứa hẹn thành thật của mình. “Em báo trước là sẽ không dễ dàng với chàng đâu”, và thì thầm.

“Đó là tất cả điều em muốn nói phải không?”

“Em chỉ mới nói...”

“Em đang đùa giỡn ta, đúng không, Christina?”

Nàng đã mắc sai lầm vì đã đến bồn tắm quá gần và chỉ nhận ra một giây sau đó. Lyon đã chớp lấy và kéo nàng ngã vào lòng mình. Nước bắn tung tóe lên thành bồn.

“Chàng vừa làm ướt váy của em”, nàng thở phì phì.

“Ta sẽ phá hỏng những cái khác nữa”, Lyon nói khi nàng vùng vẫy thoát ra. Chàng giữ chặt khuôn mặt vợ nhìn thẳng vào mắt mình. “Ta yêu em.”

Mắt nàng ngân ngấn nước. “Chàng đã xúc phạm em.”

“Ta yêu em”, Lyon nhắc lại bằng tiếng thì thầm gay gắt. “Ta xin lỗi vì đã khiến em cảm thấy xấu hổ”, và nói thêm.

“Chàng xin lỗi sao?”

Lyon dùng ngón tay cái lau đi giọt nước mắt vừa rơi xuống má nàng.

“Em xin lỗi vì đã để chàng sợ hãi”, Christina thì thầm. “Em sẽ cố không lặp lại nó nữa.”

“Hãy nói em yêu ta đi”, Lyon đòi hỏi.

“Em yêu chàng.”

“Ta tin em được chứ?”, Lyon hỏi, giọng khàn khàn, đồ dành.

“Vâng”, Christina đáp, cô hất tay chàng khi nhận ra Lyon thực sự đang lãng mạn mình. “có thể tin em”

“Nhưng em đã không tin khi ta nói rằng ta yêu em”, Lyon nói. “Trong đầu mình, em vẫn tin rằng nó chỉ trong thời gian ngắn thôi, đúng không?” Chàng hôn vợ chậm rãi, âu yếm, hy vọng sẽ giảm đi sự chua chát trong lời trách móc nhẹ nhàng của mình. “Khi đã tin tưởng ta hoàn toàn, em sẽ biết ta không bao giờ thay đổi. Tình yêu của ta là mãi mãi.”

Lyon không cho nàng có thời gian phản đối mà lại hôn nàng. Lưỡi chàng treu chọc bờ môi mềm mại của nàng cho đến khi nàng hé miệng chào đón.

Và rồi Lyon bắt đầu tham lam cướp lấy miệng nàng.

Christina cố phản đối. “Lyon, em phải...”

“Cởi đồ của em ra”, Lyon cắt ngang, giật tung hàng cúc sau lưng váy.

Không, nàng không định nói thế. Nhưng ý nghĩ đã trở nên mơ hồ trong đầu. Lyon đã tụt váy nàng xuống ngang hông. Hai tay ôm trọn bộ ngực mềm mại, ngón tay chà xát nhũ hoa, buộc nàng đáp trả. Mỗi chàng chưa bao giờ ảm áp, mời gọi như vậy.

Lúc này nước tràn ra sàn nhà còn nhiều hơn trong bồn tắm. Lyon không bận tâm. Chàng đang hồi hả và mau chóng cởi bỏ đám quần áo ướt sũng của Christina trong nháy mắt.

Christina không muốn chống cự. Nàng vòng tay quanh cổ chàng và thở nhẹ. “Nước không còn nóng nữa”, Christina thì thầm bên tai Lyon.

“Ta thì có.”

“Sao cơ?”

“Nóng.”

“Lyon? Em muốn...”

“Ta, bên trong em”, Lyon thì thầm. Miệng chàng say sưa thương thức làn da mịn màng nơi cổ nàng. Hơi thở nóng hổi của chàng khiến nàng rung mình. “Em muốn cảm nhận ta ở bên trong em”, chàng khàn khàn nói. “Cứng rắn. Nóng bỏng. Ta sẽ cố gắng thật chậm rãi, nhưng em sẽ muốn ta mạnh mẽ hơn, nhanh hơn, đến khi ta chạm vào tử cung của em và em sẽ van xin ta giải thoát.”

Christina ngả đầu ra sau để Lyon có thể hôn lên cổ mình. Lời hứa hẹn đen tối về những điều sẽ xảy ra của chàng khiến cổ họng nghẹn lại và trái tim nàng đập thình thịch. “Ta sẽ ở trong em cho đến khi ta căng cứng trở lại, được không, Christina? Và ta sẽ lại khiến em sung sướng lần nữa.”

Miệng chàng chộp lấy miệng nàng trong một nụ hôn mê, dài vô tận. “Đó là điều em muốn, đúng không, em yêu?”

“Vâng”, Christina đáp, thì thầm trong miệng Lyon. “Đó là điều em muốn.”

“Vậy thì hãy cưới ta, ngay bây giờ”, Lyon yêu cầu, lại hôn nàng như một sự ngăn chặn trước mọi lời phản kháng. “Nhanh lên, Christina. Ta muốn... Christina, đừng chuyển động như thế.” Lyon nghiêng rằng. “Đó là một cách tra tấn.”

“Chàng thích nó.”

Nàng thì thầm sự thực đó trên vai chồng, rồi dùng răng và móng tay cào nhẹ lên da chàng. Nàng lại di chuyển để cười lên chàng, áp sát ngực mình vào ngực chồng.

Nhưng Lyon không cho phép khi nàng cố gắng đẩy chàng vào trong mình. Hai tay chàng nắm chặt hông, giữ nàng cách xa phần căng cứng của mình.

“Không được, Christina”, chàng rên rỉ. “Trong đầu em vẫn tin là chúng ta đã ly hôn, đúng không?”

“Lyon, làm ơn”, Christina cầu xin.

Chàng kéo Christina trở lại đến khi nơi ấm nóng của nàng trượt trên bụng mình. Ngón tay chàng tìm thấy nó và chậm rãi thâm nhập vào bên trong. “Em có muốn ta dừng lại không?”, chàng găm gừ.

“Không, đừng dừng lại.”

“Chúng ta đã kết hôn chưa?”

Christina đầu hàng. “Rồi, Lyon. Lẽ ra trước tiên chàng phải ra tòa cùng em” Nàng rên rỉ khi chàng gia tăng áp lực, cắn môi dưới của chàng và hé miệng chào đón chàng lần nữa.

“Thỏa thuận”, Lyon thì thầm khi chậm chậm đẩy nàng xuống dưới và thâm nhập vào bên trong.

Nàng không hiểu điều chàng vừa nói, cố gắng định hỏi lại, nhưng Lyon đột nhiên di chuyển.

Chuyển động của chàng thông thả, mạnh mẽ. Christina không thể nói và cũng không thể nghĩ được gì. Lyon dường như đang kéo nàng vào giữa vầng thái dương. Không lâu sau, khi nàng không thể chịu đựng nổi sức nóng cháy, chàng đã mang đến cho nàng sự phóng thích ngọt ngào. Christina bám chặt vào chàng chiến binh trong sự đầu hàng sung sướng.

“Chúng ta nên xuống dưới nhà ăn tối. Em không muốn mẹ chàng nghĩ bà bị nhốt trong phòng ngủ của mình. Bà phải ăn tất cả các bữa, chồng của em.”

Lyon lờ đi yêu cầu của vợ. Chàng kéo nàng sát vào mình, kéo chân đắp cho vợ khi nhận ra nàng đang run rẩy, rồi bắt đầu cù nhẹ lên vai nàng.

“Christina? Cha em có bao giờ la mắng em hỏi em còn nhỏ không?”

Nàng ngẩng đầu lên và tựa cằm vào ngực chàng trước khi trả lời. “Một câu hỏi kỳ quặc. Có, cha em đã từng quát mắng em.”

“Nhưng chưa bao giờ diễn ra trước mặt người khác sao?” Lyon hỏi.

“À, có một lần duy nhất ông bị mất bình tĩnh”, nàng thừa nhận. “Lúc đó em còn rất nhỏ để có thể nhớ rõ sự việc, nhưng mẹ em và pháp sư rất thích kể lại nó.”

“Pháp sư?”

“Người lo việc thờ cúng của bọn em”, Christina giải thích. “Giống như cha xứ làm lễ cưới cho chúng ta. Nhưng pháp sư không bao giờ đội mũ.” Nàng bình luận với một cái nhún vai thanh nhả.

“Chuyện gì khiến cha em mất bình tĩnh?” Lyon hỏi.

“Chàng sẽ không chế giễu chứ?”

“Không.”

Christina cup mắt xuống nhìn vào ngực chồng, như vậy ánh mắt màu vàng của chàng sẽ không khiến mình mất tập trung. “Anh trai em mang về nhà một con rắn rất đẹp. Cha em hết sức hài lòng.”

“Ông ấy vui mừng ư?”

“Đó là một con rắn lớn, Lyon.”

“Ta hiểu.”

Nàng có thể nghe thấy vẻ cười cợt trong giọng nói của chàng nhưng không bận tâm. “Mẹ em cũng rất vui. Em đã chứng kiến anh trai nắm chặt niềm tự hào của mình và pháp sư nói rằng em cũng ghen tị với sự chú ý dành cho anh trai. Bởi vậy em đã đi tìm bắt một con rắn. Không ai tìm được em suốt vài tiếng sau. Em còn rất nhỏ và hết sức nghịch ngợm.”

“À, vì thế nên cha em đã bị mất bình tĩnh”, Lyon lên tiếng. “Chắc hẳn sự biến mất của em..”

“Không, không phải lý do đó”, Christina cắt ngang. “Mặc dù, tất nhiên ông cũng rất không vui khi em ra khỏi khu vực an toàn của ngôi làng.”

“A, rồi sao nữa?” Lyon thúc giục khi thấy vợ không kể tiếp câu chuyện.

“Mọi người đang điên cuồng lùng sục tìm kiếm em trong khi em dương dương tự đắc đi vào làng. Mẹ nói rằng lúc đó em đi rất oai vệ vì có bắt chước thái độ ngênh ngang của anh trai em. Chàng biết đấy, Đại Bàng Trắng bước đi như một chiến binh kiêu hãnh.”

Ký ức về câu chuyện nàng được nghe kể không biết bao nhiêu lần trong suốt năm tháng lớn khôn khiến nàng bật cười. “Vậy em có xách theo một con rắn khi ngông nghênh bước vào làng không?” Lyon hỏi.

“Ồ, có chứ”, nàng đáp. “Pháp sư kể rất chi tiết là em cầm con rắn giống hệt cách anh trai em cầm. Cha đang đứng cách xa đồng lửa nhất. Mẹ đứng bên cạnh ông. Không ai tỏ ra vui mừng với chiến công của em. Sau đó em được nghe kể lại là họ không muốn làm em hoảng sợ và buông rơi con rắn. Ông lấy con rắn khỏi tay em, giết nó và bắt đầu quát mắng em. Mẹ biết là em không hiểu gì. Cha đã ca ngợi anh trai em, chàng biết đấy, nhưng ông lại đang la mắng em.”

“Sao em lại nghĩ thế?” Lyon hỏi, rồi kinh hãi bởi câu trả lời của nàng.

“Con rắn của anh trai em không có nọc độc.”

“Ồi, Chúa ơi.”

Giọng nói run rẩy của chồng khiến nàng cười phá lên. “Cha nhanh chóng nguôi giận. Pháp sư nói rằng các linh hồn bảo vệ em. Em là sư tử cái của họ, chàng biết đấy. Mẹ nói cha phải xin lỗi vì đã làm em khóc. Chiều hôm đó ông đưa em đi cưỡi ngựa cùng và đặt em ngồi trong lòng trong suốt bữa tối.”

Sự so sánh thật là trùng hợp. “Cha em đã rất sợ hãi”, Lyon tuyên bố. “Ông ấy yêu em, Christina - nhiều tới nỗi khi thấy em bị nguy hiểm, sự tự chủ đã rời bỏ ông ấy. Giống như ta cũng đã mất tự chủ khi thấy em gặp nguy hiểm hôm qua.”

Lyon kéo Christina lên để có thể nhìn sâu vào mắt nàng. “Bồn phận của ông ấy là giữ nàng sư tử của ta được an toàn.”

Christina nhẹ nhàng gật đầu. “Em nghĩ chàng sẽ mến cha em. Chàng rất giống ông ấy. Chàng cũng kiêu ngạo.Ồ, đừng nhăn mặt, Lyon. Là em đang ca ngợi chàng khi nói rằng chàng rất kiêu ngạo. Chàng cũng luôn quát tháo ầm ĩ.”

Giọng nói quá thật thà khiến Lyon cảm thấy xấu hổ. “Cha em tên gì?”, chàng hỏi.

“Sói Đen.”

“Ông ấy sẽ thích ta chứ?”

“Không.”

Chàng không thấy bị xúc phạm bởi câu trả lời cộc lốc ấy. Thực tế, Lyon gần như cười phá lên. “Có muốn nói cho ta biết lý do không?”

“Ông ấy ghét người da trắng. Không bao giờ tin tưởng họ.”

“Vì thế nên em mới có bản tính nghi ngờ bẩm sinh, phải không?”

“Có lẽ.”

Nàng tựa má lên vai Lyon.

“Em cũng vẫn còn hoài nghi ta, đúng không?”

“Em không biết”, nàng thờ dãi thừa nhận.

“Ta tin tưởng em, em yêu. Tuyệt đối.”

Nàng không có phản ứng gì.

“Christina, ta muốn nhận được sự đối xử tương ứng. Ta muốn có lòng tin của em. Và không chỉ trong một hay hai ngày. Đó là điều kiện của ta.”

Nàng từ từ nhấc đầu lên và nhìn Lyon chăm chú. “Và nếu em không thể đáp ứng điều kiện của chàng thì sao?”, nàng hỏi

Lyon nhận ra ánh lo lắng trong mắt nàng. “Em nói cho ta nghe”, và thì thầm

“Chàng sẽ hắt hủi em”, nàng nói nhỏ.

Chàng lắc đầu. “Không.”

“Không? Vậy thì sao?”

Chàng muốn hôn Christina để làm dịu đi sự lo lắng của nàng. “Ta sẽ đợi. Ta vẫn sẽ luôn yêu em. Sâu thẳm trong tim, em vẫn chưa thực sự tin ta, đúng không? Em định sẽ làm một số việc khiến ta không hài lòng và ta sẽ từ bỏ em. Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu, Christina.”

Nàng cảm thấy mình thật nhỏ nhen bởi những lời nói nòng nài của chồng. “Em lo sợ.” Nàng đau đớn thú nhận. “Nhiều lúc em cảm thấy mình không thể thích nghi được. Giống như đang cố nặn hình tròn thành hình vuông ấy.”

“Ai cũng sẽ có lúc cảm thấy như thế”, Lyon nói, mỉm cười với kết luận buồn cười của vợ. “Em cảm thấy bị nguy hiểm. Có phải em vẫn muốn trở về nhà không?”

Chàng vuốt ve nhẹ nhàng vai Christina trong lúc chờ đợi câu trả lời. “Em không thể rời xa chàng”, nàng đáp. “Và em cũng không thể đưa chàng theo cùng. Bây giờ chàng là gia đình của em, Lyon.” Nàng cau mày dữ dội. “Mọi chuyện sẽ không dễ dàng với chàng khi sống cùng em.”

“Hôn nhân không bao giờ dễ dàng lúc ban đầu”, chàng nói. “Cả hai chúng ta sẽ phải học cách thỏa hiệp với nhau. Theo thời gian chúng ta sẽ hiểu mong muốn của nhau.”

“Gia đình và người hầu của chàng sẽ nghĩ em rất khác thường.”

“Họ đã nhận ra rồi.”

Lúc này vẻ mặt nhăn nhó của Christina trở nên gượng ép và ánh mắt lấp lánh. “Chàng thật quá đáng khi nói thế.”

“Không, đó là sự thừa nhận rất chân thật. Họ cũng nghĩ ta kỳ quặc. Em bận tâm chuyện người khác nghĩ gì về mình sao, Christina?”

Nàng lắc đầu. “Chỉ mình chàng thôi, Lyon. Em quan tâm đến chàng nghĩ gì.”

Lyon thể hiện sự hài lòng của mình khi nghe nàng thú nhận bằng cách hôn nàng.

“Ta cũng quan tâm em nghĩ gì về ta”, chàng thì thầm. “Liệu giày của ta có bị xếp hàng ở bậc thềm lần nữa không?”

“Cách thức cũ đã ăn sâu vào em”, Christina giải thích. “Em đã rất giận dữ với chàng. Đó là tất cả những gì em có thể nghĩ ra để chàng nhận thấy mình đã khiến em buồn lòng thế nào.”

“Tạ ơn Chúa vì em đã không cố gắng rời xa ta.”

“Cố gắng?”

“Em biết ta sẽ đuổi theo và đưa em trở lại đúng nơi em thuộc về.”

“Vâng, em biết chàng sẽ làm thế. Tóm lại, chàng là một chiến binh mà.”

Lyon xoay vợ sang bên cạnh, quyết tâm kết thúc cuộc trò chuyện trước khi làm tình lần nữa. Tay nàng đặt lên đùi chàng. Điều đó khiến chàng bị xao lãng. Lyon giữ chặt cả hai tay và ôm nhẹ nàng. “Christina? Em đã từng yêu một người đàn ông nào khác chưa? Có ai ở quê nhà đã đánh cắp trái tim em không?”

Đầu nàng bị kẹt dưới cằm chồng. Christina mỉm cười, biết rằng Lyon sẽ không nhận ra phản ứng của mình. Sau khi hỏi xong, chàng cảm thấy rất căng

thẳng và không thể giấu nổi lo lắng trong giọng nói của mình.

Chàng đã dễ dàng thấy chỗ yếu của mình. “Lúc em còn trẻ, em đã nghĩ lớn lên em sẽ cưới Đại Bàng Trắng. Nhưng khi được bảy mùa hè hoặc hơn, em đã Quảng ý nghĩ đó đi. Xét cho cùng, anh ấy là anh trai của em.”

“Còn ai khác nữa không?”

“Không. Cha không cho bất kỳ chiến binh nào gặp gỡ em. Ông biết em sẽ phải trở lại với người da trắng. Số phận của em đã được định đoạt.”

“Ai định đoạt số phận em?” Lyon hỏi.

“Điềm báo.”

Christina chờ đợi câu hỏi tiếp theo, nhưng một hoặc hai phút trôi qua, nàng nhận ra chàng không định yêu cầu mình giải thích, dù sao nàng cũng quyết định nói cho chàng nghe.

Nàng muốn chàng hiểu rõ.

Câu chuyện về chuyến hành trình lên đỉnh núi của pháp sư để tìm kiếm điềm báo đã thu hút toàn bộ sự chú ý của Lyon.

Giấc mơ khiến chàng mỉm cười. “Nếu mẹ em không gọi em là sư tử cái, có thể pháp sư không bao giờ...”

“Ông ấy sẽ thu xếp ổn thỏa”, Christina cắt ngang. “Em có mái tóc màu vàng sáng, đôi mắt màu xanh da trời, giống hệt con sư tử trong giấc mơ của ông ấy. Đúng, ông ấy đã nhận ra vài đặc điểm. Bây giờ chàng đã hiểu tại sao em bối rối khi ngài Reynolds gọi chàng là Lyon chưa? Giờ phút đó em biết mình đã tìm ra bạn đời của mình.”

Đầu óc logic của Lyon lập tức nhận ra những sai lầm trong giấc mơ, các hủ tục mê tín dị đoan. Nhưng chàng nhanh chóng gạt chúng sang một bên. Chàng không quan tâm nếu chúng không có chút ý nghĩa nào.

“Ta cũng biết, từ giây phút đó, em thuộc về ta.”

“Cả hai chúng ta đều nhận ra, đúng không, Lyon?”

“Phải

Christina cười khúc khích. “Chàng chưa bao giờ có cơ hội công bằng, chồng của em. Số phận của chàng cũng đã được quyết định.”

Lyon gật đầu. “Bây giờ đến lượt em hỏi ta. Em có muốn ta nói về Lettie không?”

Christina cố nhìn, nhưng Lyon không cho nàng cử động. “Chàng có muốn kể cho em về cô ấy không?”, nàng ngập ngừng hỏi.

“Có, ta muốn. Nào, hãy hỏi ta đi”, chàng dịu dàng yêu cầu.

“Chàng có yêu cô ấy không?”

“Không giống như ta yêu em. Ta chưa bao giờ... toại nguyện. Ta còn quá trẻ để kết hôn. Bây giờ ta mới nhận ra.”

“Cô ấy thích gì?”

“Hoàn toàn trái ngược với em”, Lyon trả lời. “Lettie thích sự quay cuồng của xã hội thượng lưu. Cô ấy ghét ngôi nhà này, vùng quê này. Lettie thích ngoại tình. Lúc đó, ta đang làm việc cùng Richards. Chiến tranh sắp xảy ra và ta phải xa nhà liên miên. Anh trai ta - James đã hộ tống Lettie tới các sự kiện khác nhau. Trong khi ta đi xa, anh ta đã đưa cô ấy vào giường của mình.”

Hơi thở nặng nề của Christina cho chàng thấy nàng hiểu rõ. Lyon muốn kể cho Christina về người vợ đầu tiên để thể hiện chàng tin tưởng nàng ra sao. Nhưng lúc này khi câu chuyện bắt đầu, chàng cảm thấy con giận dữ mình nung nấu bao lâu đã dần dần nhạt đi. Nhận thức này khiến chàng ngạc nhiên và không còn do dự nữa. “Lettie chết trong khi sinh con. Đứa trẻ cũng bị chết. Đó không phải là con của ta, Christina. James mới là cha nó. Ta nhớ mình đã ngồi bên cạnh và cố giúp cô ấy thoải mái hơn. Lạy Chúa, cô ấy đang trong cơn đau dữ dội. Ta cầu Chúa em sẽ không bao giờ phải chịu đựng nó. Lettie không nhận ra ta đang ở đó. Cô ấy liên tục gọi tên người tình.”

Christina cảm thấy muốn khóc. Nỗi đau bị chính anh trai phản bội thật quá sức chịu đựng. Nàng không thể hiểu, tại sao một người vợ có thể si nhục chồng mình như thế?

Nàng ôm chặt Lyon nhưng quyết định không tỏ ra thương cảm chàng. Chàng là một người đàn ông kiêu hãnh. “Chàng và anh trai có từng thân thiết trước khi phát hiện ra sự phản bội đó không?”

“Không.”

Christina chau mày ra xa để có thể nhìn rõ mặt chồng. Ánh mắt chàng chỉ thể hiện sự kinh ngạc bởi câu hỏi. Tội lỗi của Lettie từ lâu đã không còn làm chàng

khô tâm nữa, nàng thăm nghĩ.

“Chàng chưa bao giờ dành trọn trái tim cho Lettie”, nàng tuyên bố. “Chỉ vì đó là anh trai chàng nên chàng không quên được lỗi lầm đó, đúng không, Lyon?”

Quan điểm ấy khiến chàng sững sốt. “Chàng có thân thiết với James không?”, nàng hỏi lại.

“Không. Chúng ta luôn cạnh tranh nhau từ khi còn nhỏ. Ta dần nhận ra điều đó thật vô nghĩa, nhưng rõ ràng anh trai ta không nghĩ thế.”

“Em tự hỏi không biết James có giống Lancelot[1]”, nàng thì thầm, “Trong câu chuyện cổ tích Camelot không nhỉ?”.

“Và Lettie sẽ là Guinevere[2] của ta sao?”, chàng mỉm cười, dịu dàng hỏi.

[1] Lancelot là hiệp sĩ tài ba và thân tín nhất của vua Arthur trong câu chuyện cổ tích Camelot.

[2] Guinevere là Hoàng hậu của vua Arthur. Lancelot và Guinevere có mối quan hệ tình cảm với nhau.

“Có thể”, Christina đáp. “Liệu sự dối trá của anh ta có trở nên nhẹ nhàng hơn không nếu chàng tin rằng đó không phải là một tội lỗi cố ý?”

“Sự thực không phải thế. James không phải là Lancelot. Anh trai ta làm những gì anh ta thích, bất cứ khi nào anh ta muốn, bất chấp hậu quả. Anh ta không bao giờ lớn cả.”

Nàng có tình không đếm xỉa tới giọng nói gay gắt của chàng. “Có lẽ mẹ chàng không cho phép anh ta lớn”, và nói.

“Hãy nói về mẹ ta đi”, Lyon thờ dãi, “Em đã lên kế hoạch giữ bà ấy ở đây à?”.

“Vâng.”

“Khi thật. Trong bao lâu?”

“Đừng cau có như thế. Bà ấy sẽ ở cùng chúng ta cho đến khi muốn rời đi. Tất nhiên, trước hết chúng ta phải khiến bà ấy muốn ở lại đã”, nàng nhấn mạnh. “Em đã chuẩn bị mọi thứ để giúp bà ấy, Lyon. Chúng ta sẽ cùng nhau đưa bà quay lại với gia đình. Mẹ cảm thấy có lỗi vì cái chết của anh trai chàng.”

“Sao em nghĩ vậy?” Lyon hỏi.

“Bà ấy luôn giữ anh ta quanh quẩn bên người”, nàng đáp. “Diana kể rằng mẹ chàng đã bảo vệ cả chàng và anh ta khỏi cơn giận khủng khiếp của cha chàng.”

“Làm sao Diana biết được? Nó vẫn còn bé tí lúc cha ta mất.”

“Cô Harriett kể cho cô ấy”, Christina giải thích. “Em đã hỏi cả cô và em gái chàng, Lyon. Em muốn biết tất cả về mẹ chàng để có thể giúp bà ấy.”

“Chuyện này sẽ kéo dài bao lâu? Ta không có đủ kiên nhẫn ngồi suốt các bữa ăn nghe bà ấy lải nhải về James đâu.”

“Chúng ta sẽ không để bà ấy nói về James”, Christina nói. “Mẹ chàng rất cương quyết.” Nàng hôn lên cằm Lyon, rồi nói tiếp. “Nhưng em còn cương quyết hơn nhiều. Em sẽ có được sự ủng hộ hoàn toàn của chàng trong nhiệm vụ này chứ?”

“Em sẽ đưa bà ấy đến một vùng hoang dã và tìm một nơi xinh đẹp để chết chứ?”, chàng hỏi và cười khúc khích với hình ảnh Christina kéo mẹ mình đi, trước khi nói tiếp, “Diana rất lo lắng em sẽ làm thế”.

Christina thờ dãi buồn bực. “Em gái chàng hết sức ngây thơ. Em chỉ đùa thôi mà. Chàng có muốn em mô tả kế hoạch dành cho mẹ chàng không?”

“Không.”

“Sao lại không?”

“Ta thích được ngạc nhiên hơn”, Lyon đáp. “Ta vừa nghĩ ra một câu hỏi khác cho em?”

“Em không ngạc nhiên đâu, chàng lúc nào cũng đầy ắp các thắc mắc.”

Chàng lờ đi lời khiển trách và thái độ bất bình của vợ. “Em có nhận ra thỉnh thoảng em buột miệng nói tiếng Pháp không? Đặc biệt là lúc em giận dữ. Đó có phải là ngôn ngữ gia đình em sử dụng không?”

Hai lúm đồng tiền xinh xinh xuất hiện trên má nàng. Lyon nghĩ nàng trông giống hệt một thiên thần. Tuy nhiên Christina lại không cư xử giống thiên thần vì tay nàng thỉnh thoảng chạm tới phần đàn ông của chàng.

Lyon rên rỉ và gạt tay ra. “Trả lời ta trước”, chàng khàn khàn ra lệnh.

Christina tỏ ra thất vọng trước khi trả lời. “Cha em đã bắt cóc ngài Deavenrue để dạy em nói thứ ngôn ngữ của người da trắng. Nếu mẹ em được phép nói chuyện với ông ấy, thì bà có thể nói cho ông ấy biết em sẽ phải trở về nước Anh. Cha cho rằng điều đó không quan trọng. Ông không hiểu sự khác nhau giữa các loại ngôn ngữ của người da trắng. Sau này, khi chúng em đã trở thành bạn bè, Deavenrue mới kể lại rằng ông ấy rất khiếp sợ cha em. Em nhớ là mình đã cười bỏ ra vì điều đó”, nàng nói tiếp. “Hành động đó rất bất lịch sự, nhưng em mới chỉ mười hoặc mười một tuổi. Deavenrue cũng còn rất trẻ. Ông ấy dạy em tiếng của người da trắng... người nước ông ấy.”

Tràng cười của Lyon cắt ngang câu chuyện. Nàng đợi đến khi chàng bình tĩnh lại rồi mới tiếp tục. “Em đã học thứ tiếng đó một thời gian rất dài. Ngày qua ngày. Mẹ không bao giờ được phép đến gần Deavenrue. Ông ấy rất đẹp trai nếu xét theo tiêu chuẩn của người da trắng, nàng dè dặt. “Thực tế, mọi người đều xa lánh ông ấy. Ông ấy có mặt ở đó chỉ để thực hiện nhiệm vụ của mình chứ không phải để kết bạn.”

“Vậy là chỉ có hai người bọn em gặp gỡ nhau thôi sao?” Lyon hỏi.

“Tất nhiên là không. Em cũng không được phép ở một mình với ông ấy. Lúc nào cũng có ít nhất hai người phụ nữ già ở cùng em. Tuy nhiên, dần dần em trở nên quý mến Deavenrue, và thuyết phục cha đối xử thân thiện hơn với ông ấy.”

“Khi nào thì Deavenrue nhận ra ông ấy đã không dạy em đúng thứ tiếng em cần? Và làm sao ông ấy lại trò chuyện được với cha em?”

“Deavenrue nói thứ tiếng của bọn em”, Christina nói. “Khi cuối cùng mẹ em cũng được cho phép tới lều của Deavenrue, và bà nghe thấy em đang đọc bài, lập tức bà nhận ra nó không giống với thứ tiếng bà được dạy khi còn là một cô bé.”

“Chắc hẳn là xảy ra một vụ om xòm nhĩ?” Lyon hỏi, cô nhin cười.

“Ồ vâng. Mẹ tới gặp riêng cha và cho ông thấy bà rất không hài lòng. Nếu ông không cứng đầu như vậy và cho phép bà tới gặp nhà truyền giáo thì sẽ không phí hoài hai năm qua. Cha cũng rất giận dữ. Ông muốn giết Deavenrue, nhưng mẹ không để ông làm thế.”

Lyon bật cười. “Tại sao mẹ em lại không dạy em?”

“Tiếng Anh của bà không được tốt. Bà nghĩ Deavenrue sẽ giỏi tiếng Anh hơn mình.”

“Sao em lại thích nói tiếng Pháp hơn?”

“Đôi khi nó dễ hơn.”

“Hãy nói em yêu ta bằng ngôn ngữ của gia đình em đi.”

“Em yêu chàng.”

“Đó là tiếng Anh mà.”

“Đó là ngôn ngữ của gia đình em bây giờ”, Christina nói. Rồi lặp lại lời thề của mình bằng tiếng Dakota.

Lyon nghĩ thứ tiếng đó du dương như lời bài hát.

“Bây giờ em sẽ cho chàng thấy em yêu chàng nhiều thế nào”, Christina thì thầm. Tay nàng trượt xuống ngực Lyon và nghĩ sẽ khiến chàng ham muốn nhưng chợt nhận ra chàng đã run rẩy vì khát khao.

“Không, ta sẽ cho em thấy trước”, Lyon phản đối.

Chàng đẩy nàng nằm ngửa ra và tiếp tục.

Hồi lâu sau cả hai vợ chồng ôm chặt lấy nhau và ngủ thiếp đi. Cả hai đều kiệt sức và hoàn toàn mất ngủ.

Lyon thức dậy lúc nửa đêm rồi lập tức với tay sang vợ mình. Ngay lúc phát hiện ra nàng không nằm trên giường, chàng liền nghiêng người và nhòm xuống sàn nhà. Christina cũng không có ở đó. Lyon tức thì tỉnh ngủ hẳn. Chàng định rời giường và đi tìm vợ thì nhận thấy ba ngọn nến đã được thắp sáng trên mặt chiếc bàn cạnh giường. Chàng nhớ khá rõ là đã thổi tắt cả ba trước đó.

Chàng băn khoăn cho đến khi nhìn thấy quyển sổ nhỏ màu đen đặt giữa trung tâm ánh sáng của ba ngọn nến.

Lớp da bọc đã nứt nẻ vì thời gian. Lúc Lyon nhấc quyển sổ lên và mở ra, mùi mốc tỏa ra không khí xung quanh. Trang giấy đã trở nên giòn và dễ rách. Chàng tỏ ra rất nâng niu, cẩn thận khi chạm rãi mở những trang đầu tiên món quà Christina tặng mình.

Lyon không biết mình đã ngồi lặng lẽ bao lâu, đầu chàng cúi về phía ánh sáng trong lúc đọc cuốn nhật ký của Jessica. Có lẽ một tiếng đã trôi qua, mà cũng có thể là hai. Khi đọc xong con ác mộng của Jessica, hai tay chàng run rẩy.

Lyon đứng lên, vận động cho các cơ đỡ mỏi rồi bước về phía lò sưởi, cảm thấy lạnh cóng nhưng không biết đó là vì nhiệt độ trong phòng hay tại cuốn nhật ký của Jessica.

Chàng mới bắt đầu cho thêm hai khúc gỗ to vào ngọn lửa thì chợt nghe tiếng cửa mở sau lưng. Lyon làm xong rồi mới quay lại. Chàng quỳ trên một chân, hai tay nắm chặt vào nhau và nhìn chăm chú người vợ đáng yêu của mình hồi lâu.

Nàng mặc chiếc váy ngủ dài màu trắng. Mái tóc rối bù và hai gò má hây hây đỏ. Chàng có thể nhận ra nàng đang lo lắng. Christina bê theo một cái khay, trên đó có hai cái ly đang kêu loảng xoảng.

“Em nghĩ có thể chàng sẽ đói. Em đã đi...”

“Lại đây, Christina.”

Giọng chàng thì thầm ân cần. Christina vội vã thực hiện yêu cầu, đặt cái khay xuống giường, rồi bước tới đứng trước mặt chồng.

“Chàng đã đọc nó chưa?”, nàng hỏi.

Lyon đứng lên trước khi trả lời. Tay đặt lên vai nàng. “Em muốn ta làm thế, đúng không?”

“Vâng.”

“Hãy nói cho ta biết tại sao em muốn ta đọc nó.”

“Công bằng, Lyon. Lời hứa của chàng, chồng em. Chàng đã mở cửa trái tim mình cho em khi kể về James và Lettie. Em cũng không thể không đáp lại.”

“Cảm ơn em, Christina.” Giọng run rẩy vì xúc động.

Christina mở to mắt. “Sao chàng lại cảm ơn em?”

“Vi đã tin tưởng ta”, Lyon đáp, hôn lên đôi má đang cau lại của vợ. “Lúc em trao cho ta quyền nhật ký của mẹ em, đồng thời em đã trao cho ta niềm tin của em.”

“Em sao?”

Lyon mỉm cười. “Phải”, rồi tuyên bố, lại dịu dàng hôn nàng và đề nghị họ chia sẻ bữa ăn khuya cạnh lò sưởi.

“Và chúng ta sẽ nói chuyện chứ?” Christina hỏi. “Em muốn nói rất nhiều chuyện với chàng. Có rất nhiều thứ chúng ta phải giải quyết Lyon.”

Nàng nhanh chóng bê khay lại, Lyon lấy một tấm vải phủ ghế và trải xuống sàn nhà.

Christina quỳ xuống và đặt cái khay vào giữa tấm phủ. “Có muốn em lấy áo choàng cho chàng không?”, nàng hỏi.

“Không”, Lyon cười toe toét. “Em có muốn ta cởi áo của em ra không?”

Lyon nằm dài ra, chống một khuỷu tay xuống và vội lấy miếng pho mát rồi xé ra làm đôi và chia cho Christina.

“Chàng có nghĩ Jessica bị điên không?”, nàng hỏi.

“Không.”

“Em cũng thế”, Christina nói. “Một vài đoạn trong cuốn sổ của bà ấy rất lộn xộn, đúng không? Chàng có cảm thấy nỗi đau đớn tột cùng của bà ấy không, Lyon, giống như em đã cảm thấy khi đọc cuốn nhật ký hành trình đó?”

“Bà ấy rất khiếp sợ”, Lyon nói. “Và có, ta có thể cảm nhận nỗi đau của bà ấy.”

“Lúc đầu em không muốn đọc những suy nghĩ của bà ấy. Merry đề nghị em mang theo cuốn sổ đó và nói đến lúc thích hợp em sẽ thay đổi trái tim. Bà ấy đã đúng.”

“Bà ấy đã giữ lời hứa với mẹ em”, Lyon xen vào. “Bà ấy đã nuôi em khôn lớn, yêu thương em như con ruột của mình và khiến em trở nên mạnh mẽ. Đó chính là ước nguyện của Jessica, đúng không?”

Christina gật đầu. “Em cũng không luôn luôn mạnh mẽ, Lyon. Cho đến tối nay, em vẫn còn sợ ông ta.”

“Cha em ư?”

“Em không muốn gọi ông ta là cha”, Christina thì thầm. “Ý nghĩ rằng máu của ông ta đang chảy trong người khiến em phát ốm.”

“Tại sao bây giờ em không còn sợ hãi nữa?”, chàng hỏi.

“Bởi vì chàng đã biết. Em lo lắng chàng sẽ nghĩ Jessica bị... điên.”

“Christina, lúc em bước vào thư viện và thấy ta đang nói chuyện với Richards, lúc đó chúng ta vừa kết thúc cuộc tranh luận về cha em. Richards có kể cho ta về một vụ tai tiếng gọi là Brisbane. Em có nghe về nó không?”

“Không. Em không bao giờ nghe lên ai cả”, nàng đáp.

Lyon gật đầu. Rồi nhanh chóng thuật lại chuỗi sự kiện dẫn tới vụ giết hại cả nhà Brisbane.

“Tội nghiệp những đứa trẻ”, Christina thì thầm. “Kẻ nào có thể sát hại những đứa trẻ vô tội đó được chứ?”

“Em sẽ không thích câu trả lời đâu”, Lyon nói. “Ta sẽ không kể câu chuyện đó nếu nó không quan trọng. Vợ Brisbane và đám trẻ đã bị giết theo cùng một kiểu.”

“Như thế nào?”

“Cổ họng bọn họ bị cắt đứt.”

“Em không muốn tưởng tượng ra cảnh đó”, Christina nói nhỏ.

“Trong cuốn nhật ký của mình, Jessica có nói về cặp vợ chồng đi cùng bà ấy tới núi Đen. Em có nhớ không?”

“Có, hai người đó là Emily và Jacob. Tên ác quỷ đã giết họ.”

“Như thế nào?”

“Cổ họng của họ... ôi, Lyon, cổ họng của họ cũng bị cắt đứt. Ý chàng là...”

“Cùng một cách”, Lyon nói. “Có thể đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng bản năng cho ta biết Nam tước chính là kẻ đã sát hại cả nhà Brisbane.”

“Chàng không thể thách thức ông ta sao?”

“Không giống như cách em muốn ta làm”, Lyon đáp. “Chúng ta sẽ buộc ông ta phải lộ diện, Christina. Ta hứa với em. Em sẽ để việc này cho ta chứ?”

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”, Christina đánh trống lảng.

Lúc này nàng cố tình nhìn xuống sàn nhà, lẩn tránh ánh mắt chồng. Lyon vói tới, tóm lấy một lọn tóc của Christina. “Ta muốn em nói những lời đó, vợ yêu.”

Christina dịch sát tới bên cạnh Lyon. Tay chậm rãi vươn ra đan những ngón tay vào với tay chàng, đáp ứng yêu cầu.

“Em tin tưởng chàng, Lyon, bằng cả trái tim mình.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Merry và mẹ đã lập lời thề với nhau. Cô ấy hứa sẽ chăm sóc con nếu có chuyện gì xảy ra với mẹ, và mẹ cũng cam kết sẽ tìm mọi cách đưa Đại Bàng Trắng về với gia đình cậu bé nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy.

Tại giây phút đó, mẹ đã bật khóc. Lời hứa của cô ấy giúp mẹ thanh thản. Cô ấy có thể bảo vệ con. Con cũng sẽ nhận được tình yêu từ cô ấy, Christina. Mẹ đã chứng kiến cô ấy bế bồng con, âu yếm ôm chặt con vào lòng cho đến khi con ngủ thiếp đi.

Có cô ấy là mẹ, sẽ tốt hơn cho con.

Nhật ký hành trình, 03/10/1795

Lyon đang cố kiềm chế tính khí của mình, liên tục tự nhủ rằng bữa sáng sẽ trôi qua nhanh thôi, rằng Richards sẽ đến bất cứ lúc nào, và đang rất hài lòng với sự kiên nhẫn của Christina dành cho mẹ. Tuy nhiên, sự nỗ lực lại khiến chàng cảm thấy ngon miệng hơn, thực tế mọi người ngồi trên bàn dường như đều bị bắt buộc phải tham gia câu chuyện.

Chàng đang bị vây quanh bởi gia đình và coi đó là tình huống không may mắn nhất. Cô Harriett đã đến đây từ chiều hôm qua cùng với Diana. Bà tước Rhone chỉ đến muộn hơn đúng một tiếng.

Tất nhiên, sự sắp xếp đó rất gượng ép. Diana giả bộ ngạc nhiên lúc Rhone nhanh chóng bước vào nhà. Em gái chàng trong sáng như giọt nước vậy. Lyon không lãng phí thêm phút nào, nhanh chóng có cuộc nói chuyện cần thiết với bạn tối qua. Rhone đã đề nghị kết hôn với Diana. Lyon rất vui mừng được trao em gái mình cho anh. Nhưng chàng giữ kín ý nghĩ đó vì rõ ràng Rhone đang thao thao bất tuyệt về lời cam kết sẽ yêu thương và bảo vệ Diana. Cuối cùng khi Rhone đã kết thúc, Lyon nói lời chúc phúc và cũng không bận tâm suy xét về tính trung thực của bạn mình vì biết rõ Rhone rất coi trọng lời hứa.

Lyon ngồi ở đầu bàn, Rhone ngồi bên trái và Christina bên phải. Mẹ ngồi đối diện chàng ở đầu kia chiếc bàn. Cô Harriett và Diana cố gắng lôi kéo Nữ hầu tước già vào cuộc trò chuyện. Tuy nhiên, những nỗ lực của họ đều vô ích. Mẹ Lyon chỉ ngẩng đầu lên khỏi đĩa của mình mỗi khi bình luận về James.

Lyon nhanh chóng nghiêng chặt răng.

“Vi Chúa, Diana, bỏ tay Rhone ra đi”, cô Harriett chột lên tiếng. “Cậu ta sẽ chết đói nếu cháu không cho cậu ta ăn, cô bé.”

“James luôn rất háu ăn”, mẹ Lyon xen vào.

“Con tin hắc anh ấy rất háu ăn, thưa mẹ”, Christina nói. “Mẹ có thích phòng của mình không?”, và thay đổi chủ đề.

“Ta chẳng thích chút nào. Nó quá sáng. Và trong khi đang nói về những điều ta không thích, vui lòng cho ta biết tại sao cô cứ khẳng khẳng ta không được mặc đồ màu đen. James thích màu đó hơn, cô biết không?”

“Mẹ, xin mẹ đừng nói về James nữa.” Diana nài nỉ.

Christina lắc đầu với Diana. “Lyon?”, nàng hỏi, quay sang mỉm cười với chồng. “Chàng nghĩ lúc nào Richards sẽ đến đây? Em rất nóng lòng được bắt đầu.”

Lyon cau mày với vợ. “Em sẽ không đi đâu hết. Chúng ta đã thảo luận về chuyện này rồi, Christina”, và nhắc nhở.

“James luôn bận rộn”, mẹ chàng bình luận.

Tất cả mọi người đều quay sang cau mày với người phụ nữ tóc muối tiêu đó, trừ Christina.

“Chúng ta định khi nào mới bàn bạc về việc chuẩn bị cho lễ cưới đây?”, cô Harriett hỏi, cố phá tan bầu không khí im lìm ngượng ngịu.

“Cháu thực sự không muốn phải chờ đợi lâu”, Diana nói và xấu hổ nói tiếp. “Cháu muốn được cưới ngay lập tức như Lyon và Christina.”

“Hoàn cảnh của bọn anh khác em”, Lyon nói, nháy mắt với Christina. “Em không được may mắn như anh. Em sẽ phải đợi và có một lễ cưới thích đáng”

“James muốn được kết hôn. Chỉ là nó không thể tìm được ai phù hợp”, mẹ chàng xen vào.

Lyon quắc mắt. Christina vội đặt tay lên nắm đấm của chồng. “Sáng nay chàng cực kỳ đẹp trai”, nàng nói. “Chàng nên thường xuyên mặc màu xanh.”

Lyon nhìn sâu vào mắt vợ và thấy tia cười rạng rỡ trong đó. Chàng biết nàng đang định làm gì. Phải, nàng đang cố khiến chàng xao lãng khỏi mẹ mình. Và mặc dù hiểu rõ mục đích của nàng, chàng cũng rất hài lòng và đột nhiên bật cười. “Em cũng luôn luôn xinh đẹp”, chàng nói. Rồi cúi xuống thì thầm vào tai vợ, “nhưng ta thích nhất lúc em không mặc gì”.

Christina đỏ mặt thích thú.

Rhone mỉm cười với cặp đôi hạnh phúc này, rồi quay sang cô của Lyon. “Cô có nghĩ cháu và Diana xứng đôi không? Cháu muốn có sự cho phép của cô”, anh nói thêm.

Cô Harriett nhấc cái quạt của mình lên, phe phẩy trước mặt khi cân nhắc câu trả lời. “Ta sẽ cho phép cháu, nhưng ta không nghĩ hai đứa đẹp đôi như Lyon và Christina. Cháu có thể thấy bọn chúng hợp nhau thế nào.”

“Ôi, chúng cháu cũng không xứng đôi đâu”, Christina xen vào. “Rhone và Diana rất phù hợp với nhau. Cả hai cùng lớn lên trong một môi trường”, và giải thích.

Cô Harriett liếc Christina một cái sắc lẹm. “Bây giờ, cháu đã là một phần của gia đình này rồi, liệu có thể kể cho ta nghe về nơi cháu đã lớn lên không, cô bé?”

“Ở vùng núi Đen ạ”, Christina trả lời. Rồi quay sang Lyon. “Nữ bá tước chắc chắn sẽ lo lắng, vì thế em thực sự nên chuẩn bị trước cho gia đình chàng, chàng có nghĩ vậy không?”

“Nữ bá tước sẽ không nói một lời”, Lyon đáp. “Chừng nào mà tiền còn được trút xuống, bà ta sẽ giữ kín bí mật đó đến khi sẵn sàng tiết lộ chúng”

“Tiết lộ bí mật gì ạ?” Diana băn khoăn hỏi.

“Cô ấy được quyền giữ thông tin riêng tư của mình”, Rhone cắt ngang, nháy mắt với Christina.

Cô Harriett khịt mũi một cách thiếu trang nhã. “Vô nghĩa. Chúng ta là một gia đình. Không nên giấu giếm bất kỳ điều gì, trừ khi cháu đã làm gì đáng hổ thẹn, Christina, và ta chắc chắn điều đó không xảy ra. Cháu là một cô bé tốt bụng”, bà nói thêm, rồi ngừng lại để chứng minh lời nói của mình bằng cách hắt đầu về phía Nữ hầu tước già.

“James là một người vô cùng tốt bụng”, bà thốt lên.

Tất cả đều lơ đãng bình luận đó.

“Rồi sao nữa ạ?” Diana thúc giục Christina.

“Chị đã được nuôi dưỡng bởi những người Dakota.”

Christina tin chắc câu nói vừa rồi của mình đã khiến tất cả lập tức im lặng.

Mọi người nhìn nàng chăm chăm với vẻ mặt háo hức, mong đợi. Nàng quay sang Lyon.

“Ta nghĩ là họ không hiểu, em yêu”, chàng thì thầm.

“Người Dakota là người nào?”, cô Harriett hỏi. “Ta không nhớ đã gặp bất kỳ ai có tên như thế. Chắc họ không phải là người Anh”, bà kết luận và tiếp tục phe phẩy quạt.

“Vâng, họ không phải là người Anh”, Lyon vừa cười vừa nói.

“Một gia đình lớn chẳng?”, cô Harriett hỏi, cố gắng tìm hiểu tại sao Lyon thì cười khúc khích còn Christina lại đang xấu hổ.

“Rất lớn”, Lyon dài giọng.

“Vậy thì tại sao ta lại chưa từng nghe về họ nhỉ?”, cô chàng thắc mắc.

“Họ là người da đỏ”, Christina thông báo, rồi chờ đợi phản ứng thực sự.

Nàng không phải chờ lâu. “Không khó hiểu tại sao ta lại không nghe tới... Lạy Chúa lòng lành, ý cháu là những kẻ mọi rợ ấy hả?”, bà thờ hờn hển.

Christina định thanh minh là mình không quan tâm đến từ “những kẻ mọi rợ” - Nữ bá tước cũng đã từng nói thế - và rằng người Dakota rất hiền hòa, quan tâm đến người khác, nhưng tiếng cười của cả cô Harriett và Diana đã lộ lên cắt ngang cố gắng của nàng.

Cô Harriett là người đầu tiên lấy lại được tự chủ, nhận thấy cả Rhone, Lyon và Christina đều không buồn cười. “Cháu không đùa cợt chúng ta, phải không Christina?”, bà hỏi. Tuy cảm thấy choáng váng nhưng vẫn giữ giọng nhẹ nhàng.

“Không, cháu không đùa ạ”, Christina đáp.

“Rhone? Dường như cháu không ngạc nhiên.”

“Cháu đã chuẩn bị sẵn sàng cho những tin tức kiểu thế này rồi ạ”,

“Núi Đen là ở nước Pháp à?” Diana hỏi, cố gắng lục tìm vị trí khu vực này trong đầu.

Lyon cười khanh khách với câu hỏi đó.

“James rất yêu thích nước Pháp”, bà mẹ thông báo. “Nó có rất nhiều bạn ở đó.”

Cô Harriett với tới nắm tay Christina. “Cô gái đáng mến, ta rất xin lỗi vì đã cười như thế. Chắc hẳn cháu sẽ nghĩ ta đã không được dạy dỗ chu đáo. Ta quả thực hết sức kinh ngạc và cầu nguyện cháu không không cho rằng ta nghĩ cháu hèn kém.”

Christina không bức tức vì phản ứng của họ, nhưng đoán cô Harriett nghĩ là nàng có. Nàng mỉm cười với người phụ nữ đáng yêu này và nói. “Cháu cầu mong cô không tin là cháu lại nghĩ như vậy, cô Harriett. Thực tế, cháu nhận thấy là người Dakota bọn cháu vẫn mình hơn người Anh rất nhiều. Cháu rất tự hào thừa nhận điều này.”

“James luôn luôn lịch sự hơn bất cứ người nào nó quen biết”, bà mẹ lại lên tiếng.

Cô Harriett vỗ nhẹ lên tay Christina, rồi quay sang lờ mắt với chị dâu.

“Millicent”, bà cầm câu, gọi tên thời con gái của Nữ hầu tước già, “vì Chúa, chị bớt nói đi được không? Tôi đang cố gắng nói chuyện nghiêm túc với Christina”.

Cô Harriett lại quay sang mỉm cười với Christina. “Ta đang nóng lòng được nghe câu chuyện về thời thơ ấu của cháu đấy, Christina. Cháu sẽ kể cho ta nghe chứ?”

“Cháu rất sẵn lòng ạ”, Christina đáp.

“Ta khuyên cháu không nên kể cho bất kỳ ai ngoài các thành viên trong gia đình. Người ngoài sẽ không hiểu. Xã hội thượng lưu là một nhóm những kẻ ngu ngốc, thiên cận”, bà nói thêm với một cái gật đầu mạnh mẽ. “Và ta sẽ không để cháu trở thành đề tài của những kẻ mách lẻo nham hiểm đâu.”

“Chị có những sở thích kỳ quặc khi sống cùng...”

“Vì Chúa, Diana”, Lyon gầm lên.

“Không sao”, Christina can thiệp. “Cô ấy chỉ tò mò thôi.”

“Chúng ta nên thay đổi đề tài”, Rhone lên tiếng, cau mày với Diana, rồi nắm lấy tay cô để lấp liếm sự không hài lòng của mình.

Cô Harriett không thích cái cách Diana đang nhìn chăm chăm vào Christina, mồm há hốc ra. Cô bé ngốc nghếch có vẻ rất thích thú.

Quan tâm đến cảm giác của Christina, người cô vội vàng làm xao lãng sự chú ý của Diana.

“Lyon? Diana đã khẳng khái đòi mang theo con chó con vô kỷ luật mà Rhone tặng cho nó. Nó đang bị cột ở phía sau”, cô Harriett giải thích. “Diana hy vọng cháu sẽ chăm sóc con chó trong khi chúng ta ở Luân Đôn. Phải vậy không Diana?”

Rhone phải huých nhẹ Diana. “Ồ vâng. Thật là độc ác nếu cứ nhốt nó trong nhà ở thành phố. Christina, lúc nhỏ chị có con chó nào không? Có con chó nào ở... thị trấn của chị không?”

“Nó được gọi là làng, không phải là thị trấn”, Christina đáp, thầm ước Diana đừng nhìn mình chăm chăm như vậy.

“Nhưng ở đó có chó không ạ?” Diana dai dẳng.

“Có”, Christina đáp, quay sang nháy mắt với chồng khi cảm thấy tay chàng nắm chặt bên dưới tay mình, rồi quay lại cô em chồng. “Nhưng chúng không được coi là thú nuôi trong nhà”, nàng nói dối. “Và, tất nhiên, chúng không sống lâu.”

“James luôn yêu quý động vật. Nó có một con chó lông đốm rất đẹp tên là Trung thành.”

“Một cái tên chả thích hợp chút nào, nếu mẹ định hỏi con”, Lyon bình luận. “Em công nhận chứ, Christina?”, chàng hỏi, bắt chước cái nháy mắt của vợ.

Đúng lúc đó Brown chợt xuất hiện ở cửa và thông báo rằng ngài Fenton Richards đã tới. Cả Christina và Lyon cùng đứng dậy rời đi.

“Mình muốn được cưới ngựa cùng cậu và Richards”, Rhone nói vọng theo.

Lyon nhìn xuống Christina, nhận được cái gật đầu của nàng rồi mới nói với Rhone là mình rất vui nếu anh giúp một tay.

Christina mới đi được nửa căn phòng ăn thì Diana gọi vọng theo.

“Christina? Tại sao bọn chó lại không sống lâu?”

Nàng định bỏ qua câu hỏi này cho đến khi nhận ra Diana vẫn đang há hốc miệng nhìn mình. Em gái Lyon vẫn nhìn trừng trừng như thể nàng vừa mới mọc thêm một hoặc hai cái đầu. “Chuyện gì xảy ra với lũ chó ạ?”

“Bọn chị ăn thịt chúng”, Christina nói dối, cố gắng không phá lên cười.

Cô Harriett đánh rơi cái quạt. Diana thẳng thốt kêu lên. Lyon thậm chí còn không chớp mắt đến khi giọng nói kiên quyết của mẹ chàng vang lên, “James không bao giờ ăn thịt con chó của nó. Nó... ôi, Chúa ơi, tôi vừa nói gì thế?”

Tất cả cùng phá lên cười. Ngay cả Nữ hầu tước già cũng bật ra một tiếng cười. Nó chỉ là một tiếng cười nhẹ, nhưng mọi nụ cười đều giống nhau.

Christina nghĩ đó là một khởi đầu tốt. Lyon ôm chặt vợ để ngầm nói rằng mình cũng nghĩ thế.

“Diana, chị chỉ nói đùa em thôi. Bọn chị cũng không ăn thịt thú nuôi của mình. Em không cần lo lắng về con chó nhỏ của em. Chị sẽ không dùng nó làm bữa tối đâu. Chị hứa đấy.”

“Cô ấy không bao giờ phá vỡ lời hứa của mình”, Lyon cam đoan với em gái. “Tất nhiên, trừ khi cô ấy cực kỳ đói”, và nói thêm trước khi kéo vợ mình đi ra khỏi phòng.

Richards cực kỳ bối rối khi thấy cả Lyon và Christina bước vào thư viện. Rõ ràng thái độ của họ trái ngược hẳn với lưu ý bí ẩn mà ông nhận được hôm trước.

“VẬY là rắc rối của cậu đã được giải quyết êm xuôi rồi hả?” Richards lên tiếng hỏi Lyon thay cho lời chào.

“Không, chúng tôi vẫn cần sự giúp đỡ của ông”, Lyon thông báo và nhanh chóng trở nên nghiêm túc. “Ông có mặt lắm không Richards? Có thể cưỡi ngựa một quãng đường dài nữa chứ?”

“Đi đâu?”

“Gia trang của Bá tước Acton”, Lyon đáp.

“Nghĩa là phải cưỡi ngựa khoảng bốn tiếng nữa, phải không?”

“Tính từ Luân Đôn”, Lyon nhắc nhở ông, “từ đây thì chỉ mất hai tiếng thôi”.

“Bây giờ ai đang sống ở đó?”

“Không ai cả. Theo điều tra của tôi thì ngôi nhà đó đã bị niêm phong.”

Richards quay sang Christina. “Tôi rất mong muốn có một tách trà, quý cô thân mến. Tôi đang khát khô cả cổ này”, ông nói thêm. “Tôi khởi hành lúc rạng sáng và không có đủ thời gian để ăn.”

“Tôi sẽ chuẩn bị một bữa ăn cho ông ngay bây giờ”, Christina đáp. “Ông sẽ cần sức khỏe cho nhiệm vụ trước mắt”, và nói thêm trước khi nhanh chóng rời khỏi thư viện.

Richards đóng cửa lại rồi quay sang Lyon. “Tôi lấy có để vợ cậu rời đi và tôi có thể nói chuyện riêng với cậu.”

“Tôi không giấu giếm Christina bất kỳ điều gì”, Lyon đáp lại.

“Cậu hiểu nhầm rồi”, Richards nói. “Điều tôi định nói không phải là bí mật, nhưng nó sẽ khiến vợ cậu lo lắng. Có lẽ cậu sẽ muốn đợi đến khi chúng ta hoàn thành chuyến đi bí ẩn rồi mới nói cho cô ấy biết. Ông ta muốn đến thăm con gái ngay lập tức. Khi nghe thấy ý định của ông ta, tôi đã trì hoãn bằng cách nói dối là cậu và Christina đang đi thăm bà con ở miền Bắc. Tôi cũng nói rằng hai người sẽ quay lại Luân Đôn vào ngày kia. Tôi hy vọng làm thế là đúng đắn, Lyon. Đó là một giải pháp tình thế.”

“Ông thật chu đáo”, Lyon nói. “Hiện Nam tước đang ở đâu?”

“Nhà Porter. Họ định tổ chức một bữa tiệc chào đón ông ta vào tối thứ Tư. Nam tước mong muốn được gặp con gái mình ở đó.”

Lyon thờ dãi. “Không thể làm gì được nữa”, chàng lẩm bẩm.

“Christina vẫn cho rằng cha cô ấy sẽ cố giết cô ấy à?”

“Cô ấy đã lên kế hoạch để dụ ông ta vào tròng”, Lyon nói.

“Khi nào cậu mới cho tôi biết chi tiết kế hoạch đó đây?” Richards yêu cầu.

“Trên đường tới nhà Bá tước Acton”, Lyon hứa hẹn. “Rhone sẽ đi cùng chúng ta. Nếu có cậu ấy, công việc sẽ nhanh hơn”, chàng nói thêm.

“Nhiệm vụ là gì thế?” Richards hỏi.

“Chúng ta sẽ phải đào các gốc hoa hồng lên.”

Mãi tận chiều tối, Lyon, Richards và Rhone mới quay lại Lyonwood. Tâm trạng của bọn họ cũng xám xịt như thời tiết.

Christina vừa mới bước vào từ phía sau nhà lúc bộ ba ướt sũng đang lếch thếch đi vào từ cửa trước.

Họ gặp nhau ở tiền sảnh. Lyon đang ướt như chuột lột. Lúc nhìn thấy Christina trong tình trạng tương tự, chàng lắc đầu tỏ ý không hài lòng. Nước vẫn đang chảy ròng ròng từ mái tóc.

“Trông em như con mèo bị nhúng nước vậy”, chàng cầu nhàu với Christina, vừa cố gắng cởi chiếc áo khoác ẩm ướt ra, vừa trừng mắt nhìn vợ. Bộ váy màu đỏ tía đang dính sát vào người một cách khiếm nhã. Mái tóc lòa xòa xuống mắt. Richards và Rhone đang được Brown đưa lên gác. Lyon chắn ngang để họ không nhìn thấy Christina.

Khi những người bạn đã đi khuất trên cầu thang, Lyon quay lại đối diện vợ mình. “Em làm cái quỷ gì ở ngoài đấy thế?”

“Chàng không cần phải hét lên với em”, Christina cũng cao giọng. “Chàng có tìm thấy...”

“Em có biết ở đó có bao nhiêu bụi hoa hồng không? Không ư?”, chàng gầm lên khi thấy vợ lắc đầu. “Hắn ông ngoại em bị ám ảnh về chúng. Có hàng trăm gốc hồng ở đây.”

“Ôi Chúa ơi”, Christina méo xệch. “Vậy là chàng không tìm ra à. Em đã nói là mình nên đi cùng. Có thể em sẽ giúp được.”

“Christina, em đang hét vào mặt ta”, Lyon thông báo. “Ta đã tìm ra cái hộp. Bình tĩnh lại nào.”

“Em không hét vào mặt chàng”, Christina nói và hất mớ tóc ướt sũng ra sau. “Em không thể thông cảm với nỗi khó khăn của chàng. Em đã làm mất con chó chết tiệt đó rồi.”

“Cái gì?”

“Em đã làm mất con chó chết tiệt rồi”, Christina lặp lại, buộc mình phải bình tĩnh. “Rõ ràng hôm nay là một ngày đáng ghét của chúng ta. Hôn em đi Lyon. Rồi vui lòng mặc áo khoác lại phải giúp em tìm con chó của Diana.”

“Em bị điên à? Em không được ra ngoài trong cơn mưa tầm tã này, và thế thôi.”

Christina nắm lấy vạt áo sơ mi sũng nước của Lyon, hôn lên đôi môi lạnh ngắt của chàng, rồi quay người lại và bước về phía sau ngôi nhà. “Em phải tìm ra con chó đó. Diana đang ở tầng trên, tuyệt vọng tự an ủi là em đã không ăn thịt con vật ngu ngốc đấy.”

Tiếng cười của Lyon khiến nàng ngừng bước, quay lại và trừng mắt nhìn.

“Em yêu, nó không thể tin là em đã làm chuyện đó.”

“Em sẽ không bao giờ đùa giỡn như thế”, Christina thừa nhận. “Em đã nói với cô ấy là mình chỉ đùa thôi. Nhưng em nghĩ cô ấy không tin em. Em là người cuối cùng bị nhìn thấy ở cùng với con chó. Cô ấy đã nhắc lại với cô Harriett như thế. Lyon, em chỉ muốn cho nó chạy nhảy chốc lát. Con chó nhỏ tội nghiệp trông hết sức đáng thương vì bị cột cả ngày. Rồi nó đuổi theo một con thỏ và em đã mất gần một ngày để đi tìm.”

Rhone đi rầm rầm từ cầu thang xuống. Tiếng nguyên rủa của anh làm Christina chú ý. Không thèm dừng lại để nói một câu với cả Lyon và Christina, Rhone đá tung cửa và bước ra ngoài.

Họ có thể nghe tiếng anh huýt sáo gọi con chó vọng qua cánh cửa. “Nhìn kìa? Rhone đang giúp tìm kiếm con chó”, Christina hớn hờ.

“Cậu ta bắt buộc phải tìm nó”, Lyon nói với vợ. “Cậu ta muốn làm vui lòng Diana. Và lý do duy nhất để ta sắp thực hiện lời yêu cầu của em là vì ta muốn em vui vẻ. Hiểu chưa?”, chàng nói vọng lại khi đóng sầm cửa.

Christina không dám cười cho đến khi Lyon đã đi vì biết chắc chàng sẽ nghe thấy, sự bức tức có thể biến thành cơn thịnh nộ thực sự.

Chồng nàng đã tìm thấy con chó bắt trị một tiếng sau đó. Chú chó nhỏ đang cuộn mình sung sướng ở trong chuồng ngựa.

Sau khi được sưởi ấm và thay đồ khô ráo, tâm trạng của Hầu tước đã trở nên nhẹ nhõm hơn.

Sau bữa tối dễ chịu, Lyon, Rhone và Richards tới thư viện cùng nhấm nháp một chai rượu mạnh. Christina rất cảm ơn vì sự riêng tư đó, bởi cảm thấy không được khỏe.

Nàng không thể tiêu hóa nỗi đam son hào hải vị vừa ăn vào và dạ dày vẫn đang ầm ạch.

Lyon trở lại phòng ngủ lúc nửa đêm. Christina đang cuộn tròn trên giường chờ chồng.

“Ta nghĩ em đã ngủ rồi”, Lyon nói và bắt đầu cời đồ.

Christina mỉm cười. “Và bị lỗ mất cơ hội được chiêm ngưỡng chồng em thoát y ư? Không bao giờ. Lyon, em nghĩ mình sẽ không bao giờ chán ngắm chàng.”

Nàng biết Hầu tước thích lời ca ngợi của mình qua nụ cười dương dương tự đắc. “Ta sẽ cho em thấy những thứ còn đẹp đẽ hơn nữa”, Lyon trêu chọc rồi bước về phía mặt lò sưởi, lấy ra một cái hộp màu đen và mang về giường. “Ta đã đổi đám đá quý từ hộp cũ sang hộp này. Nó an toàn hơn”, và nói thêm.

Christina đợi đến khi Lyon ngồi xuống giường cạnh mình rồi mới mở cái nắp hộp ra. Đá quý được bọc trong một chiếc khăn nhỏ. Nàng hơi do dự khi bỏ cái khăn ra và ngắm nhìn đồng đá quý.

Lyon không hiểu sao vợ mình lại trầm ngâm. Chàng nhấc cái khăn ra khỏi hộp, mở tung và phân loại đám đá quý.

Chúng lung linh bảy sắc cầu vồng, màu xanh ngọc, đỏ thắm và màu lấp lánh của kim cương. Có khoảng hai mươi loại và giá trị của chúng có thể thỏa mãn một kẻ tham lam trong một thời gian rất dài.

Lyon ngạc nhiên vì Christina vẫn không tỏ thái độ gì.

“Em có biết đám đá quý này trị giá bao nhiêu không?”

“Ồ có chứ, em biết chứ Lyon”, Christina đáp. “Nó giá trị bằng mạng sống của mẹ em. Xin hãy để chúng ra xa, em không muốn nhìn chúng. Em nghĩ

chúng hết sức xấu xí.”

Lyon hôn Christina trước khi làm theo mong muốn của vợ. Khi quay lại giường, Hầu tước ôm lấy vợ. Chàng suy nghĩ xem có nên cho nàng biết Nam tước Stalinsky đang ở Luân Đôn không, và quyết định ngày mai báo tin xấu này vẫn chưa muộn.

Chàng biết Christina nghĩ rằng họ vẫn có thời gian chuẩn bị cho kế hoạch. Sinh nhật nàng đã trôi qua hai tuần rồi và nàng đành nhìn cha mình hân còn vương bận công việc nào đó nên chưa tới nước Anh.

Lyon thôi tắt nến và nhắm mắt lại. Chàng không nhớ đã bao lâu rồi mới cảm thấy mệt mỏi như này. Lúc đang mơ màng thì bị Christina lay dậy.

“Lyon? Chàng có thể hứa với em điều này không?”

“Bất cứ điều gì, em yêu.”

“Đừng bao giờ tặng em trang sức nhé.”

Chàng thờ dãi vì giọng nói cương quyết. “Ta hứa.”

“Cảm ơn chàng, Lyon.”

“Christina?”

“Dạ.”

“Hãy hứa là em sẽ mãi mãi yêu ta.”

“Em hứa.”

Chàng nhận ra vẻ tươi cười trong giọng nói của vợ và thỉnh thoảng phát hiện mình không mệt mỏi như đã tưởng. “Hãy nói em yêu ta đi”, và đòi hỏi.

“Lyon của em, em yêu chàng và sẽ mãi mãi yêu chàng.”

Hầu tước tự nhủ sẽ làm tình với nàng thật chậm rãi, thật ngọt ngào, nhưng cuối nó lại biến thành cuộc giao hoan cuồng dại, hoang dã và hết sức thỏa mãn.

Chấn và gối bị hất tung xuống sàn nhà. Christina cảm thấy buồn ngủ khi Lyon vẫn nằm đè lên mình. Còn chàng lại quá mãn nguyện và không muốn ngủ, vẫn còn muốn nhắm nháp thời khắc này vì tin rằng đêm nay chính là khoảng lặng trước cơn bão.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Tha lỗi cho mẹ vì đã bỏ bê cuốn nhật ký trong suốt một thời gian dài. Mẹ đang rất hài lòng và không muốn nhớ về quá khứ. Nhưng bây giờ bọn mẹ đang chuẩn bị để rời khỏi thiên đường an toàn này. Mẹ sẽ không thể trò chuyện với con qua cuốn nhật ký hành trình này trong nhiều tháng nữa, cho đến khi chúng ta đã ổn định. Mẹ dự định sẽ đi theo một đoàn xe ngựa khác. Con đường về miền tây rất đông những người mới đến. Thung lũng bên dưới là con đường độc đạo mà các đoàn xe phải đi để vượt qua dãy núi. Chắc chắn sẽ có người cảm thương cho tình cảnh của chúng ta và ra tay giúp đỡ.

Có kỳ quặc khi nghĩ rằng con và mẹ có thể sẽ sống sót?

Mẹ sẽ kết thúc cuộc trò chuyện này bằng một đề nghị, Christina. Mẹ cầu xin một lời hứa từ con, con yêu. Nếu con sống sót và một ngày nào đó tình cờ tìm thấy cuốn nhật ký này thì hãy nghĩ tốt về mẹ nhé.

Và hãy nhớ, Christina, hãy luôn ghi nhớ rằng mẹ yêu con nhiều biết bao.

Nhật ký hành trình, 20/05/1796

Đã đến lúc đối mặt với tên ác quỷ. Tuy Christina cảm thấy lo lắng nhưng vẫn không lo sợ như chồng. Về mặt Lyon hết sức căng thẳng. Cả hai đều im lặng trong suốt chuyến đi từ ngôi nhà ở Luân Đôn của họ tới nhà Porter. Nhưng khi đến nơi, Lyon tỏ ra rất không thích cho Christina xuống xe.

“Em yêu, em chắc là mình ổn chứ?”

Christina mỉm cười. “Em rất ổn.”

“Chúa ơi, ta ước có thể tìm ra cách khác để giải quyết”, chàng thì thầm. “Trông em rất nhợt nhạt.”

“Chàng nên khen ngợi bộ váy của em, Lyon. Chàng đã chọn vải mà, nhớ không?”, nàng hỏi và đẩy cửa xe ra.

“Ta đã nói là em xinh đẹp thế nào rồi mà”, Hầu tước Lyonwood lẩm bẩm.

Cuối cùng Hầu tước cũng nhảy khỏi xe rồi giúp vợ xuống và nghĩ trông nàng rất đẹp. Chiếc váy vải nhung xanh phong cách hoàng gia với đường viền cổ nhả nhện. Mái tóc được uốn lên thành một búi và dùng dây ruy băng vải nhung xanh nhỏ cột lại.

Christina với tới để phui vết bẩn trên áo vest đen của chồng. “Chàng cũng rất đẹp trai”, và nói nhỏ.

Lyon lắc đầu và choàng áo khoác ngoài cùng màu váy lên vai nàng.

“Em cố tình làm thế này. Đừng cố gạt lời nói của ta. Nó sẽ không hiệu quả đâu.”

“Chàng thích được lo lắng sao, chồng của em?”, Christina hỏi.

Lyon không buồn trả lời. “Hãy hứa lần nữa với ta đi”, và ra lệnh.

“Em sẽ không rời chàng nửa bước.” Nàng nhắc lại lời thề đã nói tối thiểu hàng tá lần. “Cho dù xảy ra chuyện gì, em sẽ luôn đứng cạnh chàng.”

Lyon gật đầu, nắm tay vợ và bắt đầu bước lên thềm. “Thật ra em không hề e sợ đứng không, em yêu?”

“Một chút”, Christina thì thầm. “Richards đảm bảo sẽ thực hiện công bằng ở Anh cũng giống như người Dakota. Tốt nhất ông ta nên làm đúng, Lyon hoặc chúng ta sẽ xử lý theo cách của chúng ta.” Giọng nói đanh lại. “Gõ cửa đi, chồng của em. Chúng ta hãy cố giả bộ cuộc đoàn tụ này là vô cùng đáng mừng nhé.”

Richards đã đợi sẵn Lyon trong phòng giải trí. Christina ngạc nhiên bởi sự đón tiếp nhiệt tình của ông ấy. Lúc này, Lyon cũng gỡ bỏ vẻ mặt căng thẳng của mình, hành động như thể đã không gặp người bạn suốt một thời gian dài, đó chính là điều họ muốn người khác tin.

Sau khi chào hỏi chủ nhà - một người đàn ông to béo, đầy đặn, Christina hỏi Nam tước Stalinsky có ở trong phòng khách không.

“Tôi có thể tưởng tượng cô nóng lòng muốn gặp cha mình thế nào” Porter nói, giọng rất hồ hởi. “Ông ấy vẫn đang ở tầng trên, nhưng chắc chắn sẽ sớm tham gia cùng chúng ta trong một hoặc hai phút nữa thôi. Tôi đã hạn chế tối đa danh sách khách mời, cô gái thân mến, nên cô sẽ có nhiều thời gian để trò chuyện cùng cha mình. Chắc hẳn hai người sẽ có rất nhiều chuyện để nói.”

Lyon cởi áo choàng cho Christina và trao nó cho người quản gia vẫn đang đứng đợi bên cạnh, rồi nói với Porter là sẽ đưa vợ mình tới phòng ăn trong lúc chào Nam tước.

Đôi tay lạnh ngắt và chàng có thể cảm nhận sự run rẩy của Christina. Nụ cười không biến mất trên khuôn mặt, nhưng khao khát được đưa Christina về nhà và một mình gặp mặt cha nàng gần như chôn vùi Hầu tước.

Lyon trầm nghĩ, người Dakota đã có quan điểm rất đúng đắn. Theo Christina, chỉ cần một lời vu khống là đủ cho một cuộc thách thức. Tiếp theo sẽ là một trận đấu đến chết để bảo vệ danh dự. Công bằng được thực hiện rất mau lẹ. Quan điểm có vẻ hơi man rợ, nhưng Lyon thích sự đơn giản của nó.

Chỉ có khoảng mười tám khách mời trong phòng ăn. Lyon thầm đếm số khách dự trong khi Christina có một cuộc đàm luận dài với bà chủ nhà. Mặc dù đang đứng cạnh vợ, nhưng chàng không chút chú ý đến câu chuyện của hai người. Richards đã bước tới tham dự cùng, và chàng cố tỏ ra chăm chú nghe chuyện tâm phả về sự thay đổi thời tiết của ông bạn.

Khi bà chủ rời đi, Christina quay sang Richards. “Ông có biết ông chủ của chúng ta trước đây đã từng làm việc cho chính phủ giống như ông không?”

“Có.”

Nàng đợi Richards nói thêm, rồi tỏ ra không hài lòng vì ông không tiếp tục đề tài này. “Lyon, phu nhân Porter chắc chắn đã phóng đại về địa vị của chồng bà ấy, nhưng có đề cập đến một chuyện mà em thấy rõ ràng nhất.”

“Gì vậy, em yêu?” Lyon hỏi, quàng tay qua vai và kéo vợ sát vào mình hơn.

“Bà ấy là một người mánh lẻo”, Christina bắt đầu. “Khi nhìn thấy Richards chào đón chàng, bà ta khoe khoang là chồng mình cũng nhận được đặc ân như thế hồi còn trẻ. Em hỏi tại sao ông ấy lại nghỉ hưu thì bà ấy nói rằng không hiểu rõ toàn bộ nhưng nhiệm vụ cuối cùng rất tồi tệ với ông ấy. Đường như ông ấy phải thực hiện một kế hoạch mà khiến một người bạn thân của ông ấy phải chịu bức dọc. Phải, bà ấy đã dùng chính xác từ đó. Bức dọc.”

“Bức dọc? Ta không hiểu. Ông có hiểu không?” Lyon hỏi.

Richards đang nhìn Christina chăm chú. “Có lẽ cô nên làm việc cho chúng tôi, Christina. Cô đã khám phá ra điều mà tôi phải mất nhiều ngày dài tìm hiểu để khẳng định”

“Lyon, chàng có thể đoán ra người bạn tốt của Porter là ai không?”

“Stalinsky”, Lyon trả lời.

“Porter vô tội, Christina. Sai lầm duy nhất của ông ấy là đã kết bạn với Nam tước. Porter luôn tin tưởng ông ta cho dù chuyện gì xảy ra - và bây giờ vẫn vậy. Hãy nhớ Nam tước đang làm khách tại nhà ông ấy. Thế có Chúa, tôi nghĩ cô sẽ hiểu tại sao mọi người lại dễ dàng tin nhiệm Nam tước khi gặp ông ta.”

“Có lẽ, nếu xét theo quan điểm của người Anh”, Christina đáp. “Không phải của tôi. Về bề ngoài và cách cư xử tốt luôn che giấu một tâm hồn đen tối. Vậy là ông vẫn còn nghi ngờ những nhận định của Lyon và tôi về Nam tước phải không?”

“Không. Nhưng tòa án lại không nghĩ theo hướng của chúng ta, vì thế chúng ta đang phải né tránh hệ thống pháp luật của riêng nước Anh. Có rất nhiều người tin rằng Jessica đã bị mất trí. Những tình tiết mà mẹ cô đã tường tượng...”

“Bà ấy có tưởng tượng mình đã gây ra vết sẹo trên mắt phải của Nam tước khi ông ta cố giết bà ấy không? Bà ấy có tưởng tượng hai người bạn của mình bị cắt đứt cổ họng không? Bà ấy có tưởng tượng mình đã ăn trộm đồng đá quý và chôn dưới góc hông không? Ông đã nhìn thấy đám đá quý đó, Richards. Hay ông chỉ tưởng tượng là đã nhìn thấy chúng?”

Richards mỉm cười với Christina. “Cô thực sự nên làm việc cho tôi”, ông nói nhằm trả lời cho sự thách thức của nàng. “Nào, để bác bỏ các lý lẽ của cô. Thứ nhất, Nam tước có thể sẽ tìm ra vài người làm chứng, kể lại một câu chuyện khác về nguyên nhân vết sẹo. Thứ hai, Jessica là người duy nhất chứng kiến Nam tước giết cặp vợ chồng đó. Không ai khác nhìn thấy theo như cuốn nhật ký bà ấy đã viết. Tiếp nữa là rất khó khăn để tìm ra những người trong đoàn xe đó nhằm xác định cặp đôi đã bị giết thế nào. Chúng ta chỉ có cuốn nhật ký của Jessica và với tòa án thì chứng cứ này vẫn chưa đủ để kết luận. Thứ ba, không hề có bất kỳ tranh cãi nào về đám đá quý. Nhưng,” ông thì thầm nói, “Chúng ta chỉ dựa trên lời nói của Jessica để chỉ ra ông ta đã chiếm đoạt chúng bằng những cách bẩn thỉu. Hãy nhớ, ông ta là vua, và đám đá quý đó là một phần tài sản của ông ta. Thực tế ông ta là một tên bạo chúa độc ác là sự bác bỏ cuối cùng tôi chỉ ra cho cô. Nếu dựa quan điểm này ra tòa, nó sẽ chẳng có chút ý nghĩa nào hết. Nam tước sẽ đáp trả hết sức đơn giản bằng cách đưa hết nhân chứng này tới nhân chứng khác để khẳng định ông ta rất tận tâm khi còn tại vị.”

“Ông ta sẽ thừa nhận tội lỗi của mình với tôi”, nàng kiên quyết.

“Và chồng cô cùng tôi sẽ đòi lại công bằng cho cô dù cha cô có chịu thú nhận hay không.”

“Christina, cha em đang bước vào phòng”, Lyon thông báo với nụ cười tươi rói, nhưng lại siết chặt tay nàng hơn.

Thời điểm quyết định đã tới. Với một con giận dữ sục sôi kỳ lạ, Christina buộc mình phải nở nụ cười thật tươi tắn, quay lưng lại với chồng và bước về phía người đàn ông đang đứng đợi ở ngay giữa lối đi.

Ngay khi nhìn thấy ông ta, nàng đã hiểu tại sao ông ta lại hấp dẫn mọi người đến thế. Nam tước Stalinsky là người thu hút mọi sự chú ý. Ông ta khá già. Mái tóc không hẳn là màu trắng mà lấp lánh ánh bạc. Và năm tháng vẫn không khiến ông ta bị còng lưng hay phệ bụng. Ông ta vẫn cao lớn, thẳng đứng như cây giáo, nét vương giả vẫn còn rõ ràng trong phong thái. Nhưng chính màu sắc trong đôi mắt ông ta mới là nét lôi cuốn nhất. Chúng có màu xanh thăm thẳm của đại dương. Christina cảm thấy bức bối vì mình quá giống ông ta.

Nam tước đang mỉm cười. Đôi mắt ông ta giàn giụa nước và chắc chắn tất cả mọi người trong phòng đều nhận ra lúm đồng tiền trên má trái ông ta.

Christina chăm chú nhìn vào vết sẹo dưới mắt phải của Nam tước.

Nàng dừng lại cách ông ta đúng một foot và nhún gối chào rất đúng nghi thức. Và thậm chí nguyện giọng nói không phản bội lại mình.

Nàng biết sẽ phải để ông ta ôm mình, dù ý nghĩ đó khiến nàng sồn gai ọc. Tất cả khách mời đều đang chăm chú theo dõi cuộc đoàn tụ. Nàng không rời mắt khỏi tên ác quỷ đó và phát ốm vì có lẽ mọi người đều đang mỉm cười vui mừng với cuộc đoàn tụ đầy xúc động này.

Christina cảm thấy như cả hai đã nhìn chăm chăm nhau rất lâu mà không ai nói một lời. Nàng cảm thấy Lyon đến bên cạnh và khi chàng thỉnh thoảng nắm lấy tay, nàng chợt lấy lại được bình tĩnh.

Nàng thầm nghĩ Lyon đang cố tiếp thêm sức mạnh cho mình. “Chúc buổi tối tốt lành, thưa cha. Con rất vui mừng vì cuối cùng cũng được gặp cha.”

Nam tước Stalinsky dường như cũng thoát khỏi trạng thái ngẩn ngơ của mình. Ông ta vươn tay tới nắm chặt hai vai Christina. “Ta vui mừng khôn xiết vì được gặp con, Christina. Ta không nghĩ ra điều gì để nói với con. Ta đã lãng phí bao nhiêu năm tháng”, ông ta xúc động, một giọt nước mắt rơi xuống má. Christina gạt khỏi tay Lyon và lau đi nước mắt trên má cha mình. Hành động đó được chứng kiến bởi tất cả khách mời trong phòng và Christina có thể nghe thấy tiếng thở phào sung sướng của họ.

Nàng để ông ta ôm mình. “Ta nghĩ con đã chết, con yêu”, ông ta thú nhận. “Con có biết ta hạnh phúc nhường nào khi lại được gặp con không, con gái?”

Christina giữ nguyên nụ cười. Sự nỗ lực đó khiến dạ dày đau nhói. Nàng từ từ thoát khỏi vòng tay cha mình và quay về đứng sát cạnh Lyon. “Bây giờ con đã kết hôn rồi, thưa cha”, nàng thông báo. Rồi nhanh chóng giới thiệu Lyon, thậm chí nguyện chàng có thể trò chuyện một hoặc hai phút. Christina cần không khí để thở.

“Nam tước, ngài không thể tưởng tượng chúng tôi đã ngạc nhiên thế nào khi nghe tin ngài vẫn còn sống”, Lyon xen vào. Giọng nói nồng nhiệt như một cậu học sinh trung học. Chàng tiếp tục cuộc trò chuyện vẫn vợ này tới khi đám khách khứa, dần dần bởi vợ chồng Porter ào đến thể hiện sự chúc mừng

của họ.

Christina đã diễn rất đạt. Nàng mỉm cười và cười to bất cứ khi nào phù hợp.

Nàng có thể chịu đựng được vì Lyon luôn đứng sát cạnh mình. Một tiếng rồi lại một tiếng nữa trôi qua trước khi Christina và chồng có vài phút riêng tư với Stalinsky.

“Cha, tại sao cha lại có vết sẹo dưới mắt thế kia ạ?” Christina hỏi, giả vờ tỏ ra có chút hiếu kỳ.

“À, đó là một tai nạn từ ta hồi còn thanh niên”, Nam tước mỉm cười đáp. “Ta bị ngã ngựa.”

“Ngài thật may mắn”, Lyon xen vào. “Ngài đã có thể bị mất một mắt đấy.”

Nam tước gật đầu. “Ta cũng nghĩ tương tự về vết sẹo của cậu, Lyon. Chuyện gì xảy ra thế?”

“Một cuộc ẩu đả trong quán rượu”, Lyon nói. “Chuyến đi chơi đầu tiên như một người đàn ông thực thụ”, và cười toe toét nói thêm.

Một lời nói dối nữa, Christina thầm nghĩ.

Lyon siết nhẹ vai và nàng nhận ra ám hiệu.

“Cha, con có rất nhiều chuyện muốn hỏi cha, và chắc chắn cha cũng có nhiều câu hỏi cho con. Liệu cha có rảnh tới ăn trưa cùng bọn con ngày mai không ạ?”

“Ta rất thích, con gái”, Nam tước đáp. “Con gái! Đây là những từ ngữ ngọt ngào với ta.”

“Ngài dự định ở Luân Đôn lâu chứ, Nam tước?” Lyon hỏi.

“Ta không có kế hoạch nào khác”, Nam tước trả lời.

“Con rất vui khi nghe thấy thế”, Christina xen vào, thăm dò sao cho giọng nói của mình nghe có vẻ nhiệt tình.

“Con cũng đã gửi thư tới cho cha dượng. Ngay khi ông ấy nhận được thư của con và trở về từ Scotland, cha cần gấp gờ và làm dịu đi nỗi lo lắng của ông ấy.”

“Cha dượng?” Nam tước hỏi. “Nữ bá tước không nói đến một người cha dượng, Christina. Bà ấy khiến ta tin là...” Nam tước đặng hắng trước khi nói tiếp. “Đó là một câu chuyện kỳ lạ, và lúc đầu ta nghĩ con đang đùa giỡn vì những gì bà ấy thực sự ám chỉ... hãy nói về cha dượng con đi. Những lo lắng ông ta đang che giấu là gì và tại sao?”

“Cha, trước tiên cha phải làm thỏa tính hiếu kỳ của con đã”, Christina nói, tỏ ra như đó là một chuyện hết sức buồn cười. “Bất cứ thứ gì mụ già độc ác đó đã nói với cha.”

“Được”, Nam tước thở dài, “Bà ta đúng là một người độc ác”. Ông ta lơ đãng nhận xét.

“Con vừa khám phá ra một chuyện đáng xấu hổ nào chăng?” Christina hỏi.

“Ta e là thế, con gái. Con biết đấy, ta cũng chỉ mới nhận ra mình khờ khạo thế nào. Ta đã tin toàn bộ câu chuyện của bà ta là thật.”

“Ngài cũng khiến tôi thấy tò mò”, Lyon nói. “Nữ bá tước luôn câu kinh với Christina. Bà ta phản đối đám cưới của chúng tôi chỉ vì quyền thừa kế của vợ tôi. Đường như Nữ bá tước cho rằng bà ta có quyền định đoạt khoản tiền đó”, Lyon giải thích. “Nào, hãy kể cho chúng tôi sự bịa đặt của bà ta.”

“Tôi đã bị biến thành một tên ngốc.” Nam tước lắc đầu, than thở. “Bà ấy nói rằng Christina đã được nuôi dạy bởi những kẻ man rợ.”

“Những kẻ man rợ?” Christina cao giọng, cố tỏ ra khó hiểu.

“Người da đỏ ở nước Mỹ”, Nam tước nói rõ hơn.

Christina và Lyon quay sang nhìn nhau. Sau đó cả hai quay lại nhìn chăm chăm vào Nam tước. Rồi cả hai đồng thanh phá lên cười.

Nam tước cũng bật cười. “Ta quá ngây thơ, lại tin vào câu chuyện điên rồ của bà ta”, ông vừa cười vừa nói. “Nhưng ta đã nghe tin từ Nữ bá tước - nhiều năm trước con biết đấy - rằng Jessica đã bỏ đi cùng với cô con gái nhỏ mới sinh trên một đoàn xe ngựa đi tới vùng đất hoang dã.”

“Vâng, mẹ đã làm thế”, Christina giải thích. “Và trên đường đi bà đã gặp Terrance MacFinley. Ông ấy trở thành người bảo vệ cho bà. Terrance”, nàng cười nhẹ, “Không biết mẹ vẫn chưa ly hôn. Bà nói với ông ấy là cha đã chết. Đầu óc của mẹ... không được ổn lắm.” Christina dừng lại sau câu nhận xét đó, một cơn giận dữ trào lên trong nàng khi Nam tước gật đầu đồng ý. “Terrance là một người tốt. Ông ấy kể cho con nghe về mẹ.”

“Nhưng ý con là gì khi nói rằng ta có thể khiến ông ấy hết lo lắng?”

“À, vấn đề nhỏ nhỏ thôi ạ”, Christina tri hoãn. “Jessica mất khi con còn rất bé”, nàng tiếp tục. “Terrance đã nuôi dưỡng con. Trong một lần tình tảo hiếm hoi, mẹ đã buộc ông ấy hứa sẽ chăm sóc con đến khi con đủ lớn để quay lại nước Anh.”

“Mẹ con chết như thế nào?” Nam tước hỏi. Giọng chùng xuống, xúc động. Nước lại dâng đầy trong mắt. “Ta yêu mẹ con. Ta nguyện rửa bản thân vì cái chết của bà ấy. Lẽ ra ta đã nhận ra các dấu hiệu về tình trạng của bà ấy.”

“Dấu hiệu?” Christina hỏi.

“Về tinh thần ngày càng suy sụp của bà ấy”, ông ta giải thích. “Bà ấy sợ hãi mọi thứ. Lúc phát hiện ra mình có thai, ta nghĩ đó là cú huých cuối cùng khiến bà ấy hoàn toàn mất tinh tảo. Bà ấy đã chạy trốn khỏi ta.”

“Cha có tìm kiếm bà ấy không?”

“Ta không lập tức tìm bà ấy được”, ông ta thú nhận. “Có vài vấn đề quan trọng ta cần xử lý trước. Con biết đấy, ta cai quản một lãnh địa. Rồi ta bỏ cuộc sau ba tuần và quay lại nước Anh. Ta cực kỳ hy vọng sẽ tìm thấy vợ mình ở nhà ông ngoại con. Nhưng khi tới nhà của Bá tước Acton, ta phát hiện Jessica đã bỏ trốn lần nữa. Bà ấy đi tới vùng thuộc địa. Dĩ nhiên, ta lập tức đoán ra bà ấy sẽ tới nhà chị gái ở Boston và vội vàng lên một chiếc tàu đuổi theo bà ấy.”

“Mẹ chết trong một cơn sốt”, Christina nói.

“Ta hy vọng bà ấy không phải chịu nhiều đau đớn”, Nam tước bình luận

“Hẳn là rất khủng khiếp với ngài khi tìm kiếm người phụ nữ mình yêu trong vô vọng”, Lyon phát biểu.

“Phải, đó là khoảng thời gian khủng hoảng”, Nam tước thừa nhận. “Christina, quá khứ đã ở sau lưng ta. Ta mong muốn được nói chuyện với Terrance. Ông ấy đã sống cùng mẹ con bao lâu trước khi bà ấy qua đời?”

“Con không chắc chắn là bao lâu”, Christina đáp. “Một đêm, khi đoàn xe nghỉ lại ở thung lũng bên dưới núi Đen, Jessica bị đánh thức bởi một tên trộm. Cặp vợ chồng đi chung xe với bà đã bị giết bởi tên ác quỷ đó. Jessica đã tin chắc đó là cha đang trên đường truy đuổi bà.”

Christina dừng lại, lắc đầu. “Bà đã bọc con lại và chạy lên đỉnh núi. MacFinley nhìn thấy và tất nhiên là lập tức theo sau bà vì ông đã yêu bà tha thiết. Con nói thật với cha là con không hiểu tại sao Terrance lại yêu mẹ. Từ cách ông kể về bà, con nghĩ hẳn ông ấy rất thương yêu bà.”

“MacFinley có vẻ là một người rất đáng ngưỡng mộ”, Nam tước nói. “Ta nóng lòng được gặp ông ấy để bày tỏ lòng cảm ơn của ta. Ít nhất ông ấy đã giúp Jessica cảm thấy dễ chịu hơn trong những giây phút cuối cùng. Ông ấy đã làm thế, đúng không?”

Christina gật đầu. “Vâng, nhưng con không nghĩ lúc đó mẹ nhận thức được ông đang ở cùng bà. Terrance kể ông ấy thường xuyên phải dành toàn bộ thời gian để bảo vệ con khỏi bà. Bà điên cuồng tới nỗi thậm chí không nhớ mình có một đứa con. Tất cả những gì bà nói là về một tội lỗi nào đó mà bà đã lấy ra khỏi một bức tường.”

Nàng dừng lại, chờ đợi phản ứng của ông ta. Nam tước chỉ tỏ ra khó hiểu. Vài phút sau ông ta nói. “Chắc chắn điều này là vô nghĩa. Tội lỗi bị lấy ra khỏi một bức tường ả?”

“Điều ấy cũng chẳng có chút ý nghĩa gì với Terrance. Ông ấy nói đã cố gắng tìm hiểu điều gì xảy ra với mẹ, nhưng bà chỉ lặp đi lặp lại về tội lỗi đó và đã đem chôn nó. Một kết thúc bi kịch, cha có nghĩ vậy không?”

Chúng ta không nói về chuyện này nữa được không?” Lyon xen vào. “Tối nay nên là một buổi đoàn viên vui vẻ”, và nói thêm

“Vâng, chàng nói rất đúng, chồng của em. Cha phải kể cho con về những năm tháng trước và cha đã ở đâu...”

“Chờ đã!” Nam tước the thé lên tiếng. Lập tức dịu giọng và cười to với Christina. “Sự tò mò của ta vẫn còn. Mẹ con có vô tình nói cho Terrance biết nơi bà ấy chôn cất tội lỗi đó không?”

“Dưới gốc một bụi hồng nhưng tại ngôi nhà ở nông thôn của ông ngoại con”, Christina nhún vai có chủ ý. “Thực vậy, một bụi hồng nhưng. Người phụ nữ tội nghiệp. Con cầu nguyện cho linh hồn bà hàng đêm, và thực sự mong bà sẽ tìm được bình yên.”

“Ta cũng luôn cầu nguyện cho Jessica của ta”, Nam tước nói.

“Terrance đã tình cờ nhìn thấy người đàn ông lén lút bên ngoài xe ngựa của Jessica.”

Lyon nói dối và chờ đợi phản ứng và không phải đợi lâu. “Ý cậu là tên trộm ấy hả?” Nam tước hỏi lại.

Ông ta còn không thèm chớp mắt. Christina cảm thấy có chút thất vọng vì đã không khiến ông ta lo lắng. “Vâng”, nàng đáp. “Ông tự trách mình vì chỉ nghĩ đó là một trong những người đi tuần đêm. Terrance gia nhập đoàn xe muộn nên không biết hết mọi người. Ông sẽ không bao giờ quên khuôn mặt của gã đó.” Christina nhanh chóng mô tả quần áo của tên trộm được ghi lại trong nhật ký của Jessica.

Và Nam tước vẫn không có chút phản ứng gì.

“Mặc dù ông ấy hiểu rõ tình trạng của mẹ, nhưng tận sâu trong lòng mình, ông vẫn có chút nghi ngờ đó là cha. Và đó chính là lý do tại sao con nói rằng chỉ cần gặp cha là mọi lo lắng của ông ấy sẽ tan biến.”

“Ngày mai, cả hai người sẽ sáng tỏ mọi chuyện trong quá khứ thôi”, Lyon nói, có thể cảm thấy Christina đang run rẩy và biết rằng sẽ phải đưa nàng tránh xa Nam tước càng sớm càng tốt.

Chúa ơi, chàng tự hào về vợ. Nàng đã diễn xuất rất tốt, đã đối mặt với tên ác quỷ mà không thể hiện chút sợ hãi nào.

“Chúng ta đi tìm chút gì để uống chứ?” Lyon đề nghị.

“Được”, Nam tước đồng ý.

Christina khoác tay chồng và cha mình, rồi cả ba cùng đi vào phòng ăn, ngồi giữa hai người ở một cái bàn dài, nhấm nháp từng chút ly rượu bán[1]. Nàng không muốn ăn gì nhưng vì Nam tước đang nhìn rất chăm chú nên nàng buộc phải nuốt hết đám thức ăn Lyon lấy cho.

[1] Là loại rượu mạnh pha nước nóng, đường sữa, chanh, gia vị.

“Con được học ở trường nào, Christina? Cách cư xử của con rất hoàn hảo”, Nam tước tuyên bố. “Ta không thể tin là Terrance MacFinley lại có thể dạy được con như thế”, ông ta cười, trêu chọc.

“Cám ơn lời khen ngợi của cha”, Christina đáp lại, đang mỉm cười với cha mình, nhưng tay trái lại siết chặt đùi Lyon dưới gầm bàn.

“MacFinley và người bạn thân thiết của ông ấy - Deavenrue đã dạy dỗ con đến năm con lên bảy. Sau đó con được đưa tới một trường dòng ở miền Nam nước Pháp. Các xơ đã dạy con cách cư xử ạ”, nàng nói thêm.

“Vây là cuối cùng cũng có Deavenrue”, Nam tước nói. “Nữ bá tước đã nói ông ấy là một nhà truyền giáo và đã sống cùng con ở ngôi làng của người da đỏ.”

“Ông ấy làm nhà truyền giáo một thời gian ngắn và cũng là một thầy giáo xuất sắc. Trong lúc con ở Boston, Deavenrue thường xuyên đến nhà đi thăm con. Nữ bá tước không ưa Deavenrue. Có lẽ một vài kẻ bất lương đã nói với di là con sống cùng những kẻ man rợ để chọc tức di”, Christina nói thêm và cười to. “Có lẽ đó là Deavenrue. Ông ấy có tính hài hước rất kỳ quái.”

Lyon đặt tay lên tay Christina. Móng tay đang cắm sâu vào đùi chàng. Ngón tay Lyon nắm chặt tay vợ và siết nhẹ để động viên. Chàng đang rất nóng muốn đưa Christina rời khỏi nhà Porter, nhưng biết phải đợi đến khi lời nói dối cuối cùng được tung ra.

Christina không thể giả vờ lâu hơn nữa. “Cha, sự phấn khích đêm nay đã khiến con kiệt sức. Con mong cha không thất vọng nếu con trở về nhà bây giờ. Ngày mai con sẽ nấu vài món đặc biệt chỉ cho ba người chúng ta. Chúng ta sẽ có nguyên cả buổi chiều mai để trò chuyện. Và dĩ nhiên, MacFinley cũng sẽ có mặt ở đây trong hai hoặc ba ngày tới. Sau đó chúng ta sẽ có một cuộc đoàn tụ nữa.”

“Hai ngày là tốt nhất”, Nam tước nói. Trông ông ta rất mong chờ khả năng này.

“Vâng”, Lyon trả lời thay Christina. “Terrance sống ở gần biên giới” chàng thanh minh. “Chắc chắn lúc này ông ấy đã nhận được thư của Christina. Thậm chí có lẽ ông ấy đang trên đường tới Luân Đôn trong lúc ta nói chuyện.”

“Lyon, Terrance không thể đi trong đêm được”, Christina nói. “Chàng đã sẵn sàng đưa em về nhà chưa, chồng của em? Em cảm thấy vô cùng mệt mỏi”, và chớp chớp mắt nói thêm.

Họ chào tạm biệt nhau. Christina phải chịu đựng một cái ôm nữa của Nam tước.

Lyon kéo nàng vào lòng ngay khi cả hai được yên ổn trong xe ngựa, định nói mình yêu nàng biết bao, nàng dừng cảm thế nào nhưng chiếc xe mới chuyển bánh qua khúc ngoặt thì Christina đã nhào ra khỏi lòng chàng và cầu xin chàng cho dừng xe lại.

Lyon không hiểu gì cho đến khi Christina bắt đầu bịt miệng lại. Chàng hét lên ra lệnh cho người đánh xe, rồi mở cửa xe vừa kịp lúc. Rồi cảm thấy hoàn toàn bất lực trong khi giữ chặt vai vợ mình. Nàng nôn ra hết thức ăn, thờ hồn hển giữa những cơn nôn ọe.

Và khi đã ngừng nôn, Hầu tước ôm chặt vợ mình trong vòng tay và cố an ủi nàng bằng những lời thủ thỉ yêu thương ngọt ngào.

Lyon không đã động gì về Nam tước. Christina đã phải chịu giày vò quá đủ trong một tối rồi. Chúa cứu giúp, vẫn còn rất nhiều chuyện nữa phải làm.

Nam tước Stalinsky rời dinh thự nhà Porter từ tờ mờ sáng. Lyon được thông báo về sự rời đi của ông ta chưa đầy mười lăm phút sau. Richards đã sai người theo dõi ngôi nhà Porter vì ông đã bị Lyon thuyết phục rằng Nam tước sẽ không phí thời gian để về ngôi nhà ở nông thôn của Bá tước Acton để đào châu báu của ông ta lên.

Christina đã nói dối rất tốt. Lyon rất hạnh diện về nàng, dù vậy cũng lồng vào trong niềm tự hào mong muốn mãnh liệt là sau khi trò lừa đảo này kết thúc, nàng sẽ không bao giờ phải nói dối nữa.

Nam tước đã phản ứng rất tốt trong trò chơi chết người của ông ta. Cả Christina và Lyon đều không nhận thấy bất kỳ thay đổi nào trong thái độ của ông ta đến khi MacFinley được nhắc đến. Và khi Christina nói rằng MacFinley đã nhìn thấy mặt kẻ đã giết những người đồng hành của Jessica, ông ta thậm

chỉ còn không chớp mắt.

Đĩ nhiên, chẳng tồn tại một MacFinley nào cả, nhưng cách kể chuyện trôi chảy của Christina cùng giọng nói thành thật của nàng hẳn đã thuyết phục được Nam tước. Ông ta đã hoàn toàn tin tưởng câu chuyện đó và đã vội vã rời đi từ lúc chưa bình minh để lấy lại đồng đá quý.

Buổi sáng hôm sau đêm đoàn tụ, Lyon đã gửi một tin nhắn tới Nam tước, xin lỗi vì phải thay đổi kế hoạch dùng bữa trưa sang ba ngày sau, thanh minh là vì Christina vẫn đang khó ở. Nam tước cũng gửi ngay lời nhắn của mình cho người đưa tin của Lyon rằng ông hy vọng con gái mình sẽ sớm khỏe lại, và rất sẵn lòng chờ đợi.

Cũng buổi tối hôm đó, Richards đã tới gặp Lyon và báo rằng Nam tước đã mua vé trên một chuyến tàu biển đi đến quần đảo West Indies[2]. Con tàu sẽ khởi hành sau hai ngày nữa.

[2] Là quần đảo nằm giữa miền đông nam Bắc Mỹ và miền bắc Nam Mỹ, ngăn cách biển Caribe với Đại Tây Dương.

Ông ta không thêm bận tâm tới chuyện gặp lại con gái mình. Quá nhiều cho tình cha con, Lyon thầm nghĩ.

Chàng nhanh chóng mặc quần áo trong bóng tối và chờ tới giây phút cuối cùng mới đánh thức Christina.

Khi chuyển đi không thể trì hoãn thêm được nữa, chàng mới cúi người xuống giường, thở dài miễn cưỡng, rồi khẽ lay Christina dậy.

“Em yêu, dậy và hôn tạm biệt ta nào. Ta phải đi bây giờ”, chàng thì thầm trong khi hôn nhanh lên trán vợ.

Christina lập tức tỉnh ngủ. “Chàng phải chờ em”, nàng yêu cầu, giọng vẫn còn ngái ngủ.

Nàng bật dậy, rồi lại ngã vật xuống với tiếng rên rỉ khó chịu. Con buồn nôn bao trùm lấy nàng giống như một con sóng dữ. Christina có thể cảm thấy dạ dày mình cuộn lên. “Ôi, Chúa ơi, em lại sắp bị ốm rồi, Lyon.”

“Năm nghiêng sang một bên, em yêu. Đem qua nó đã có hiệu quả”, Lyon nhắc nhở, giọng đầy thông cảm. “Hít thật sâu”, chàng chỉ dẫn trong khi tay xoa lưng nàng.

“Giờ đã tốt hơn rồi”, Christina thì thầm sau đó một hoặc hai phút.

Lyon ngồi xuống mép giường. “Chính xác.”

“Chính xác gì cơ?” Christina hỏi, không dám cao giọng vì sợ sự cố gắng đó sẽ kéo theo một cơn buồn nôn nữa.

“Chính xác vì sao em phải ở lại đây, Christina”, Lyon tuyên bố. “Gặp cha em sẽ chỉ khiến em ốm thêm. Em đã lên cơn sốt hai lần một ngày kể từ buổi gặp gỡ đó.”

“Đó là tại cái giường ngủ ngốc này khiến em bị ốm”, nàng nói dối.

Lyon bực bội nhìn chằm chằm lên trần nhà. “Em đã nói với ta là những thanh gỗ mỏng sẽ khiến cái đệm dễ chịu hơn”, chàng nhắc lại. “Em sẽ không đi đâu hết, em yêu, ngoại trừ việc ngủ lại đi.”

“Chàng đã hứa sẽ cho em đi cùng”, nàng mếu máo.

“Ta đã nói dối.”

“Lyon, em đã tin tưởng chàng.”

Lyon mỉm cười với cách vợ rên rỉ lời thú nhận của mình. Trông nàng hết sức đáng thương. “Em vẫn có thể tin ta, vợ yêu. Ta hứa với em là sẽ có được lời thú tội của ông ta.”

“Con đau dạ dày của em chỉ là cái có thôi, đúng không Lyon? Chàng sẽ không bao giờ cho em đi cùng. Sự thật là thế phải không?”

“Phải”, chàng thừa nhận. “Ta sẽ không bao giờ cho em đi cùng.” Giọng nói trở nên nóng nảy, “Em cho rằng ta sẽ đẩy em vào chỗ nguy hiểm như thế sao? Christina, nếu có bất kỳ điều gì xảy ra với em thì cuộc sống của ta cũng sẽ chấm dứt. Em là một nửa của ta, em yêu.”

Christina quay mặt lại nơi Hầu tước có thể nhìn thấy vẻ cau có của nàng. Sau đó Lyon nhận ra những lời nói ngọt ngào của mình không làm nàng mềm lòng và chàng sẽ phải áp dụng chiến thuật khác. “Một chiến binh Dakota sẽ mang theo vợ để giúp đỡ anh ta trong trận chiến không? Sói Đen có đưa Merry theo cùng không?”

“Có.”

“Em đang nói dối”, Lyon kết tội, cau mày để nàng thấy sự không hài lòng của mình.

Christina mỉm cười. “Nếu ai đó làm tổn hại tới thanh danh của gia đình Merry, Sói Đen sẽ đưa bà theo cùng đi để chứng kiến công lý đã được thực hiện, chồng của em. Lyon, em đã hứa với cha và mẹ em.”

“Vói Sói Đen và Merry hả?”

Christina gật đầu, từ từ ngồi dậy và rất hài lòng nhận ra dạ dày của mình đã hợp tác. Phớt lờ lời phản đối của Lyon, nàng đặt chân xuống đất và đứng dậy.

“Chết tiệt, Christina, bây giờ em là vợ ta. Lời hứa của em cũng là của ta từ giây phút chúng ta kết hôn. Em thuộc về ta, đúng không?”

Nàng không thể phớt lờ sự thách thức trong giọng nói của chồng nên đành gật đầu. “Chàng đang bắt đầu trở nên quá giống với một chiến binh hơn em mong muốn đấy”, nàng cắn nhai. “Em muốn chàng mang cho em một tách trà trước khi đi. Ít nhất đó là điều chàng có thể làm cho em”, và nói thêm.

Lyon mỉm cười, tin rằng mình đã thắng. “Ta sẽ tự mình pha trà”, và tuyên bố.

Đợi đến khi chồng ra khỏi phòng, Christina thay đồ trong thời gian kỷ lục, hít thật sâu để kiềm chế những cơn buồn nôn đang trào lên trong dạ dày.

Khi Lyon trở lại phòng ngủ, chàng đã thấy vợ mình mặc bộ đồ cưỡi ngựa màu đen gọn gàng. Chàng bật ra tiếng nguyên rủa nhỏ nhỏ và thờ dãi chấp nhận.

“Em phải làm điều này vì Jessica, Lyon. Xin hãy hiểu.”

Lyon gật đầu. Nét mặt căng thẳng. “Em sẽ làm chính xác những gì ta nói, khi ta bảo em chứ?”, chàng gầm gừ.

“Vâng.”

“Hứa đi!”

“Em hứa.”

“Chết tiệt!”

Nàng phớt lờ tiếng cầu nhàu của Hầu tước. “Em sẽ mang theo con dao của mình. Nó đang nằm dưới gối”, nàng nói khi bước về phía giường.

“Ta biết nó ở đâu”, Lyon thờ dãi thườn thọt. “Ta thực sự mong em không khăng khăng ôm nó vào giường ngủ. Cái bàn cạnh giường là đủ gần.”

“Em sẽ suy nghĩ về đề nghị của chàng”, Christina đáp. “Bây giờ chàng phải hứa với em, Lyon. Chàng sẽ không liều lĩnh chứ? Đừng quay lưng lại phía ông ta, dù chỉ một tích tắc. Cũng đừng giao số phận mình vào tay Richards. Em tin ông ấy, nhưng còn tin vào bản năng của chàng nhiều hơn.”

Có lẽ nàng sẽ còn tiếp tục danh sách dài bất tận những yêu cầu của mình nếu Lyon không ngăn lại bằng cách kéo Christina vào lòng và hôn nàng. “Ta yêu em, Christina.”

“Em cũng yêu chàng, Lyon. Đây, chàng hãy cầm lấy. Nó rất hợp với chàng vì nó được làm ra bởi một người mà em cũng rất yêu quý. Anh trai em sẽ muốn chàng giữ nó.”

Lyon cầm lấy con dao và nhét nó vào trong chiếc ủng bên phải. Christina gật đầu hài lòng, rồi bước về phía cửa. “Lyon?”, nàng ngoái lại gọi.

“Gì nữa?”, chàng cắn nhai.

“Chúng ta sẽ buộc ông ta thú nhận những lời đó.”

“Chúng ta sẽ làm được, Christina. Chắc chắn.”

Richards đang đứng đợi ở bên ngoài cửa, sẵn sàng trên yên ngựa và đang cầm dây cương con chiến mã của Lyon. Mất vài phút để chuẩn bị ngựa cho Christina.

Lyon đi đi lại lại trong khi chờ đợi. “Chúng ta có khá nhiều thời gian”, Richards lên tiếng khi thấy vẻ mặt căng thẳng của Hầu tước. “Hãy nhớ, nếu ông ta có mang theo người giúp đỡ thì cũng cần phải đào tới hàng trăm bụi hồng đầy gai nhọn.”

Lyon cố nở một nụ cười. “Tôi không nghĩ Stalinsky sẽ mang theo người”, chàng nhận xét trong lúc giúp Christina lên ngựa. Rồi nhẹ nhàng nhảy lên con chiến mã của mình. “Ông cử bao nhiêu người đến đó thế?”

“Bốn người giỏi nhất của tôi”, Richards đáp. “Benson chỉ huy. Nam tước sẽ không biết họ ở đó và họ cũng không cản trở trừ khi ông ta cố bỏ đi. Cô gái thần mến, cô chắc chắn muốn tham gia chuyến đi này chứ?”

“Tôi chắc.”

Richards nhìn Christina hồi lâu rồi gật đầu. “Đi nào, các bạn trẻ. Hãy kết thúc chuyện này. Thuyền trưởng của con tàu Percy đang chờ đợi những hành khách của ông ta.”

“Những hành khách?”

“Tôi đã quyết định sẽ đi cùng. Tôi đã hứa với vợ cậu rằng công lý sẽ được thực thi. Phải nói rằng chúng ta đã thực hiện bằng luật rừng và tôi có mặt để chắc chắn điều đó. Cậu hiểu ý tôi chứ?”

Lyon gật mạnh đầu. “Tôi hiểu”

“Tôi thì không”, Christina thừa nhận.

“Ta sẽ giải thích với em sau, em yêu.”

Sau đó cả ba im lặng cho tới khi đến nơi bốn giờ sau đó. Sau khi xuống ngựa, Richards trao cho Lyon cái hộp mộc meo bọn họ đã đào lên từ chuyến viếng thăm gia trang của Bá tước Acton lần trước.

“Tôi đã đánh tráo đám đá quý thật bằng loại giả làm từ thủy tinh. Hãy đợi đến khi tôi vào vị trí rồi hãy đối mặt với ông ta nhé.”

Lyon lắc đầu rồi đưa cái hộp cho Christina. “Cô ấy sẽ đối mặt với ông ta.”

Một người của Richards đi tới và dắt đám ngựa của bọn họ đi. Anh ta báo cáo tình hình với cấp trên trước khi biến mất trong đám rừng rậm. “Cậu nói đúng, Lyon. Stalinsky đi một mình.”

Rồi họ chia nhau ra. Richards đi ngang qua con đường trước mặt rồi rẽ sang bên phải tòa nhà. Lyon và Christina đi sang bên trái. Chàng dừng lại trước khi vòng qua góc tường, mở cái hộp nặng đang cầm trên tay phải và nhấc hai viên thủy tinh lên. Nhìn lướt qua chúng giống y như thật. Chàng thăm nghĩ chúng đủ để đánh lừa Nam tước, trong thời gian mong muốn.

Rồi Lyon giải thích kế hoạch và điều cần phải làm cho Christina.

Nam tước Stalinsky đang quỳ trên mặt đất, hai vai cúi xuống. Ông ta vừa cần nhần những lời thô tục khi cố gắng nhỏ một gốc cây trong bụi hồng lên. Ông ta đeo găng tay màu đen và động tác rất mau lẹ. Một cái xẻng dài, hẹp đang nằm bên cạnh.

“Cha đang tìm gì thế?”

Nam tước dùng đầu gối quay phắt người lại đối diện với Christina. Bùn đất dính đầy trên cái trán ướt đầm mồ hôi và gò má góc cạnh.

Lúc này ông ta trông không có vẻ quyền uy chút nào. Không, chắc chắn ông ta là một tên quý dữ. Nụ cười khinh bỉ của ông ta khiến Christina liên tưởng đến một con thú điên cuồng đang nhe răng giận dữ. Cái nhìn khiến nàng phát ốm và nàng sẽ không ngạc nhiên nếu ông ta bắt đầu gầm lên.

Christina một mình đối diện với cha và đang đứng cách xa ông ta khoảng hai mươi feet. Dĩ nhiên nàng thu hút hoàn toàn sự chú ý của ông ta. Và khi nghĩ ông ta sắp sửa chồm lên thì nàng mở cái hộp ra và nhấc lên vài viên đá giả. Christina ngẫu nhiên tung vài viên đá lớn. “Có phải cha đang tìm cái này không?”

Nam tước Stalinsky từ từ đứng lên. Mắt ông ta đảo sang trái rồi sang phải. Nàng thăm nghĩ hẳn ông ta đang tính toán. “Lyon? Em tin là cha em đang tìm chàng đấy.”

Lyon bước tới đứng cạnh Christina, cầm lấy cái hộp từ tay nàng rồi ra hiệu cho nàng tránh xa. Christina lập tức lui lại vài bước.

“Trận chiến sẽ diễn ra giữa hai chúng ta, Nam tước.”

“Trận chiến? Ta là một lão già, Lyon. Như thế là không công bằng. Hơn nữa, ta không có tranh chấp gì với cậu và con gái ta. Đám châu báu đó thuộc về ta”, ông ta nói thêm và chỉ tay về phía cái hộp. “Jessica đã ăn trộm nó. Ta sẽ chứng minh chúng thuộc về ta trước tòa án.”

Lyon không rời mắt khỏi Nam tước. “Sẽ không có phiên tòa nào ở nước Anh, Nam tước. Thực ra, ngay khi ngài trả lời vài câu hỏi của Christina và một vài của tôi, ngài sẽ được tự do. Điều đó là quá dễ dàng cho ngài. Tôi không để vợ mình bị dính líu vào một vụ bê bối”, chàng nói dối.

“Bê bối? Tôi không hiểu cậu đang nói gì”, Nam tước đáp lại. Giọng sắc mùi quyền thế.

“Một vụ giết người có thể sẽ khiến Christina khó chịu. Tôi sẽ không làm cô ấy buồn phiền.” Lyon ngừng lại và ném một viên hồng ngọc màu đỏ thắm ra sau. “Nó sẽ khiến ông mất nhiều ngày để tìm kiếm đây. Tôi sẽ ném chỗ còn lại ra con sông phía sau đốc, Nam tước, nếu ông không đồng ý trả lời câu hỏi của tôi. Giờ thì quyết định nhanh lên.”

“Không!” Nam tước gào lên. “Cậu không nhận ra chúng giá trị thế nào ư? Cậu đang nắm giữ một vận may trong tay đấy!” Ông ta giờ giọng đồ dành, hăm dọa.

Lyon để ý thấy tay phải ông ta đang từ từ đưa ra sau lưng. Phản ứng với tốc độ không thể tin nổi, chàng đã rút ra khẩu súng lục từ trong áo gi lê và bắn ngay khi Stalinsky vừa giơ khẩu súng giấu sau lưng ra.

Phát súng trúng vào tay Nam tước, khẩu súng của ông ta rơi xuống đất. Lyon ném cái hộp xuống đất, lấy con dao của Christina ra khỏi giày và gí vào cổ họng ông ta trong khi ông ta còn chưa kịp kết thúc tiếng thét đau đớn đầu tiên.

“Christina muốn ông nói rõ sự thật. Cô ấy biết Jessica không điên và muốn nghe ông xác nhận điều đó.” Lyon giơ mạnh lưỡi dao vào cổ Nam tước để đe dọa rồi thình lình đập ông ta ngã ra sau. Chàng giẫm lên con mồi của mình và chờ đến khi ông ta ngước lên. “Sau khi trả lời câu hỏi của tôi, ông có thể lấy lại dăm đá quý và rời đi. Ông đã đặt vé trên con tàu đến West Indies, nhưng tôi đã thuyết phục thuyền trưởng ra khơi hôm nay. Ông ta sẽ chở ông và lên đường vào đợt thủy triều tiếp theo, Nam tước.”

Nam tước nheo chặt mắt, nhìn chăm chăm vào cái hộp một lúc lâu rồi quay sang Lyon và liếm môi dưới. “Tôi không phải trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cậu. Ai cũng biết Jessica bị mất trí. Khi tôi tới gặp nhà chức trách...”

“Lyon”, Christina gọi to, “Em không nghĩ là ông ta hiểu rõ tình huống”.

“Vây để ta làm nó trở nên đơn giản hơn với ông ta”, Lyon nói. “Nam tước, nếu ông không nói cho tôi điều tôi muốn biết ông sẽ không được đi đâu hết. Tôi sẽ cắt đứt cổ họng ông. Một cái kết hợp lý, ông đồng ý chứ, sau khi ông đã cắt cổ bao nhiêu người khác.”

“Cậu đang nói về chuyện gì thế?” Nam tước hỏi lại, giả vờ bối rối. Ông ta siết chặt cái tay bị thương trước ngực.

“Thôi nào, Nam tước. Ông biết tôi nói về cái gì mà”, Lyon đáp. “Ông đã thoát khỏi tội giết người bao nhiêu năm qua. Ông không muốn tự hào về kỹ năng của mình sao? Tất nhiên, ông không thể cho đến lúc này. Có phải lòng tự trọng của ông to lớn tới mức không cần thừa nhận điều gì đó mà ông biết rõ là sẽ không bao giờ bị treo cổ vì nó sao?”

Stalinsky giả vờ cố vật lộn với chân của mình. Lyon thấy ông ta đang cố với tới chiếc giày và chắc chắn một khẩu súng lục loại nhỏ mà phụ nữ có thể mang theo đang nằm ở đó. Ông ta nhào tới Lyon trong khi rút khẩu súng và giờ ra phía trước. Lyon đá văng khẩu súng khỏi tay Nam tước, rồi bắt ngờ quay cạnh giày đá vào bàn tay bị thương của ông ta.

Tiếng thét đau đớn vang khắp vùng quê vắng vẻ. “Đây là cơ hội cuối cùng của ông, Nam tước. Tôi đã hết kiên nhẫn rồi.” Chàng đổi con dao từ tay kia sang tay còn lại. “Jessica có bị điên không?”

“Christina”, Stalinsky gào lên. “Sao con lại để hắn đe dọa ta như thế? Vì Chúa, ta là cha của con cơ mà. Con không có chút khoan dung nào sao? Con thực sự muốn hắn cắt cổ ta ư?”

“Không, thưa cha”, Christina phản bác. “Con không muốn chàng cắt cổ cha. Con muốn chàng chặt phăng đầu cha cơ, nhưng Lyon đã có chủ định và con phải để chàng làm theo cách của mình.”

Nước trừng mắt nhìn con gái. Ông ta đứng lên. Một tia gian xảo lóe lên trong mắt và ông ta bắt đầu cười phá lên. “Không, Jessica không điên.” Ông ta lại cười, tiếng cười chói tai khiến Christina rùng mình. “Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi, Lyon.”

“Terrance MacFinley có thể sẽ nhận ra ông chính là kẻ đã lén lút theo dõi đoàn xe. Đúng không?” Lyon thách thức.

“Sự suy diễn của cậu là điều buồn cười nhất ta từng nghe”, Nam tước cười khùng khục. “Phải, có lẽ Terrance đã nhận ra ta.”

Lyon dùng mũi giày đẩy cái hộp về phía Stalinsky. “Câu hỏi cuối cùng và ông có thể đi. Ông chính là kẻ đã sát hại cả nhà Brisbane, đúng không?”

Nam tước trợn tròn mắt. “Làm sao cậu...”

“Ông lâu cá hơn Bộ Chiến tranh của chúng tôi nhỉ?” Lyon hỏi, cố tỏ ra ấn tượng và không ghé thăm, cố tình khơi lên tính phù phiếm của Nam tước, hy vọng tên khốn này cảm thấy đủ an toàn để thừa nhận sự thật.

“Chắc chắn ta thông minh hơn bọn chúng, đúng không? Ta cũng sống nhờ vào khoản tiền Brisbane đã bán các bí mật. Ở phải, Lyon. Ta đã thông minh hơn tất cả bọn chúng.”

“Porter có tham gia cùng ông không hay ông hành động một mình?” Lyon hỏi.

“Porter à? Hắn cũng ngu ngốc như tất cả bọn chúng. Ta luôn hành động một mình, Lyon. Đó là lý do ta luôn thành công trong bao nhiêu năm qua, tại sao ta lại giàu có như thế.”

Lyon nghĩ mình không thể chịu đựng ông ta lâu hơn nữa. Chàng chỉ về cái hộp nằm cách vài bước chân ở phía sau. “Nhặt cái hộp và biến khỏi đây ngay. Nếu tôi nhìn thấy ông lần nữa, tôi sẽ giết ông đấy.”

Nam tước hời hả bước về phía cái hộp. Ông ta nhặt lên, mở nắp ra và chỉ liếc nhìn vào trong, rồi đóng sập lại cái khịt mũi hài lòng.

“Cậu đã xong chưa, Lyon?”

Richards cùng với người của mình đang bước nhanh ra từ chỗ nấp.

“Ông nghe thấy chứ?”

“Toàn bộ”, Richards thông báo, vỗ vai Lyon trước khi bước về phía Nam tước.

“Chết tiệt, cậu...” Nam tước gào lên, chột càm bắt rồi nhìn trừng trừng vào Lyon. “Ta chắc chắn là vợ cậu đã hoàn toàn bị si nhục. Ta thề sẽ nói mọi thứ về mẹ cô ta trước tòa mà sẽ...”

“Câm miệng”, Richards hét lên. “Chúng tôi sẽ đưa ông ra bến cảng, Nam tước. Thực ra, Benson và tôi sẽ hộ tống ông trên chuyến tàu trở về quê hương ông. Tôi tin là ông sẽ được đón tiếp rất long trọng. Không nghi ngờ gì, chính phủ mới sẽ rất vui mừng bắt ông đền tội.”

Lyon không ở lại để nghe Nam tước yêu cầu được xét xử ở Anh. Chẳng nắm tay Christina, không hé răng nửa lời và bước về phía ngựa của họ.

Richards nói đúng. Họ đã dùng luật rừng để đòi lại công lý. Nam tước Stalinsky phải được áp tải về quê hương, nơi ông ta bị phán xét bởi những tội lỗi trước kia của mình. Có nghĩa ông ta sẽ phải chịu một bản án tử hình. Và nếu tình cờ, chính phủ mới cho rằng đó chỉ là tội tham nhũng thì đã có Richards và Benson xử lý Nam tước.

Lúc chàng và Christina về đến ngôi nhà ở Luân Đôn, trông nàng hết sức nhợt nhạt.

Hầu tước không đếm xỉa đến sự phản đối của vợ và mang thẳng nàng về phòng ngủ. “Em phải vào giường ngay lập tức”, Lyon nói trong khi giúp nàng cởi đồ.

“Em sẽ khỏe ngay bây giờ”, Christina nói. “Mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

“Đúng em yêu. Nó đã kết thúc.”

“Em chưa bao giờ nghĩ Jessica bị điên”, Christina nói. Nàng mặc chiếc váy ngủ bằng lụa rồi quàng tay quanh eo chồng. “Em chưa bao giờ tin chuyện đó.”

Giọng nói buồn rầu khiến tim chàng đau nhói. “Ta biết”, Lyon an ủi. “Bây giờ Jessica đã có thể thanh thản yên nghỉ rồi.”

“Vâng. Thanh thản. Em thích nghĩ là lúc này linh hồn bà ấy đang nán nã ở chỗ người Dakota. Có lẽ bà ấy chờ đợi Merry đến và hội ngộ với bà ấy.”

“Ta không nghĩ Sói Đen sẽ để tâm đến hy vọng đó của em”, Lyon nói.

“Ồ, dĩ nhiên, ông ấy sẽ gia nhập với họ”, Christina phản đối.

Nàng úp mặt vào áo Lyon thở dài, rồi hôn lên cổ chàng. “Định mệnh của ông ấy là sẽ gặp Jessica ở vùng đất sau cái chết”, và thì thầm

“Phải, định mệnh”, Lyon nói. “Nào, giờ định mệnh của em là mau chóng khỏi ốm cả ngày lẫn đêm, em yêu. Em đã làm tròn lời hứa với mẹ em. Đám châu báu đó sẽ được trả lại đúng chủ của nó. Richards sẽ lo bán chúng và phân phát khoản tiền đó. Chúng ta sẽ trở lại ngôi nhà ở Lyonwood, em sẽ vui vẻ và béo lên. Ta ra lệnh cho em đấy.”

Christina thực sự cố gắng làm theo mệnh lệnh của chồng. Cuối cùng trận ốm cũng qua đi. Nàng cũng béo lên - rất nhiều tới nỗi nàng nghĩ mình lạch bạch như một con vịt bầu. Tuy nhiên, nàng lại không được vui vẻ cho lắm vì phải dành phần lớn thời gian để xoa dịu nỗi lo lắng của chồng.

Nàng khẳng khái phủ nhận chuyện có thai cho đến khi nó trở nên quá rõ ràng. Tội nghiệp Lyon đã quá lo sợ về chuyện sinh con. Nàng hiểu nỗi lo âu của chàng. Chàng đã chứng kiến Lettie vật vã với con đau khủng khiếp. Cô ấy đã chết trong đau đớn tột cùng với đứa bé vẫn mắc kẹt trong bụng.

Christina lúc đầu thì phản đối và sau đó lại biện hộ. Nàng nói với Lyon rằng mình rất mạnh mẽ, rằng chuyện sinh con là tự nhiên đối với một phụ nữ, rằng trong trái tim mình nàng luôn là một người Dakota và biết chính xác phải làm sao để sinh con được dễ dàng. Phụ nữ Dakota hiếm khi chết trong khi sinh con.

Lyon đã bác bỏ mọi lý lẽ của nàng và nói rằng nàng quá nhỏ bé cho nhiệm vụ lớn lao đó, rằng đó không phải là tự nhiên đối với một phụ nữ yếu ớt khi phải chịu đựng con đau kinh khủng như thế, và nàng là người Anh chứ không phải người Dakota, nơi đáng chú ý nhất - vì Chúa - là trong tử cung nàng chứ không phải trong tim nàng.

Mia mai thay, chính mẹ Lyon là người đã làm dịu bớt nỗi sợ hãi của chàng ở khía cạnh nào đó. Người phụ nữ già đó đang dần dần quay lại với gia đình. Bà nhắc nhở con trai nhớ rằng bà cũng đã từng mảnh mai như Christina và đã mang đến cho chồng mình ba đứa con xinh như thiên thần mà không một lời than khóc.

Christina rất cảm kích sự giúp đỡ của mẹ chồng. Nàng cũng không còn phải đe dọa sẽ kéo người bạn tâm tình mới của mình vào rừng để tìm một nơi chôn cất nữa. Người phụ nữ đó vẫn còn thích nói về James, nhưng bà cũng thỉnh thoảng kể những câu chuyện về Lyon và Diana.

Deavenrue đã tới thăm Christina. Ông ở chơi một tháng rồi từ biệt và mang theo sáu con ngựa tuyệt đẹp Lyon đã lựa chọn để làm quà tặng người Dakota. Ba người đàn ông khỏe mạnh hào hứng với chuyến phiêu lưu được cử đi để giúp đỡ Deavenrue.

Nhà truyền giáo đã giúp xoa dịu Lyon về Christina, nhưng ngay khi ông rời đi, Lyon lại cúi kính trở lại và quát tháo tất cả mọi người.

Nam tước Winters, bác sĩ riêng của gia đình đã chuyển tới sống ở nhà họ hai tuần trước khi Christina lâm bồn. Tất nhiên, nàng không có ý định để bác sĩ giúp mình, nhưng có lý do để giữ kín quyết tâm của mình. Sự hiện diện của ông khiến Lyon bình tĩnh lại và Christina rất cảm ơn vì điều đó.

Con đau bắt đầu sau bữa tối và tiếp tục cho đến nửa đêm. Christina không đánh thức chồng dậy cho đến lúc không thể chịu đựng được nữa. Lyon chỉ có đủ thời gian để thức dậy và làm theo chỉ dẫn của Christina. Vài phút sau đó chàng đã được bế cậu con trai đó hôn trên tay. Christina quá kiệt sức đến

nỗi không khóc nổi, nên Lyon đã khóc thay cho cả hai trong khi chú chiến binh nhỏ bé kỳ diệu của họ đang gào lên cầu kinh.

Chàng muốn đặt tên con là Alexander Daniel.

Tên họ gia đình nàng không được đề cập trong cái tên đó. Nàng không đồng ý và muốn đặt tên con là Đại Bàng Đen Vui Tuổi.

Tên họ của Lyon cũng không được nhắc đến.

Cuối cùng họ đành thỏa thuận. Hầu tước tương lai của Lyonwood được đặt tên thánh là Dakota Alexander.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Sư Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.